

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

GE CE GÜN DÜ ZÜ DÜŞ LÜ YOR

**INGVAR
AMBJØRNSEN**

Norveççeden Çeviren:
Banu Gürsaler Syvertsen

Asilerin,
kaybedenlerin,
hayalperestlerin,
küfürbazların,
günahkârların,
beyaz zencilerin,
aşağı tırmananların,
yola çıkmaktan çekinmeyenlerin,
uçurumdan atlayanların...

dili, sesi

Yeraltı Edebiyatı...

INGVAR AMBJØRNSSEN: 1956'da Norveç'in güneyinde yer alan Larvik adlı küçük bir kentte doğdu. 15 yaşında kitaplara tutulup yazar olmaya karar verdi, okulla ilişkisini kesti. Okuldan ayrıldıktan sonra 10 yıl boyunca –kendi deyimiyle– uyku tulumunun içinde yaşadı, çeşitli kentler, ülkeler dolaştı ve her çeşit işte çalıştı. Bu 10 yıl boyunca yazdığı şiirler yerleşik yayınevleri tarafından basılmadı; şiir ve yazıları ancak 1970'li yılların başında Norveç'te gelişen anti-kültür hareketi içinde yankı buldu ve bu kültürü temsil eden "Gateavisa/Sokak-gazetesi" türü dergilerde yayımlandı.

Gençliğinde upuzun saçları ile Hair müzikalinden çıkma bir figüre benzetilen Ambjørnsen, "Esrar serbest bırakılsın" türünden demeçler vermekten çekinmedi. Özel hayatını medyaya asla yansıtmayan, *Beyaz Zenciler*'in gördüğü olağanüstü ilgi yüzünden hippie ile punk arası bir kuşağı temsil ettiği söylenen, "uyuşturucu maddeleler yazarı" olarak anılan bir yazar. Bu konuda kendisi şöyle diyor: "Beni Beyaz Zenciler ve Son Tilki Avı'nı yazmaya iten '70'li yıllarda yayımlanan kitaplar oldu. Bu kitaplar blöf doluydu. Uyuşturucu cehennemlerini anlatan yuduruk anı defterleri, filan. Her şeyin bombok çevreler olarak anlatıldığı bu kitaplar beni çok öfkeliendiriyordu. İnsan her yerde insandır. İnsan bilmediği şeyleri yazmaya çalışmamalı. Ben bunları hem bildiğim, hem de takıntım olduğu için yazdım."

İlk kitabı 1981'de 25 yaşında yayımlanan ve hızlı bir tempo ile her yıl en az bir kitabı basılan Ingvor Ambjørnsen günümüzde "yerleşik bir toplumdışı" olarak ve uyumsuz, eşcinsel, depresif, yalnız yaşayan kahramanları anlatmasıyla tanınıyor. Çevirmen olan Alman eşi ile 1986 yılından beri Hamburg'da yaşayan yazar Norveçli kitaplarını tanıtmak, kitabından yapılan filmi görmek ya da ödül almak gibi nedenlerle gidiyor. Birçok ödülün sahibi olan Ambjørnsen 1991 yılında polisiye kitap yazarlarına verilen Riverton Altın Tabanca Ödülü'nü, 1988'de Cappelen Yayınevi Destek Ödülü'nü; 1988'de Hamburg Kenti Destek Ödülü'nü; 1990'da Rivertonprisen (En İyi Polisiye Roman Ödülü'nü); 1991'de Norveç Kitapçılar Birliği Ödülü'nü; Hå Belediyesi Gençlik Kitabı Ödülü'nü, 1992'de Gençlik Kitap Ödülü'nü, 1995'te Norveç Edebiyat Ödülü'nü, 1996'da Kitapçılar Ödülü'nü, 1999'da Vestfold İli Edebiyat Ödülü'nü; 2000'de Oslo Kenti Kültür Ödülü'nü; 2001'de Oslo Üniversitesi Özel Pedagoji Bölümü Ödülü'nü; 2004'te Anders Jahre Kültür Ödülü'nü; 2005'te William Booth Ödülü'nü; 2009'da Norveç Akademisi Ödülü'nü aldı.

Ambjørnsen, birçok kitabında uyuşturucu kullananları anlatıyor olsa da, kahramanları *Pelle* ve *Proffen*'in serüvenlerini hikâye ettiği etik kaygıları gözetken 10 kitaplık bir gençlik dizisi de kaleme aldı. Tuhaf ama sevimsiz de olmayan *Elling* karakterinin işlendiği dört kitaplık dizi büyük ilgi gördü. Bu kitaplardan yapılan *Elling* adlı film en iyi yabancı film dalında Oscar'a aday gösterilen beş filminden biri oldu. *Elling* dizisinden ya da diğer kitaplardan Ambjørnsen'in pek çok metni filme uyarlandı: *Elling*, *Mors Elling*; *Elsk meg i morgen*; *Den siste revejakta*; *Hevn* adlı filmlerdir.

BAŞLICA YAPITLARI: *Pepsikyss*, 1976; *23-Salen*, 1981; *Den siste revejakta*, 1981; *Sarons ham*, 1982 (*İnsan Postuna Bürünmüş Köpek*, Çev. Banu Gürsaler Syvertsen, Ayrıntı Yayınları, 1994); *Galgensfrist*, 1984; *Stalins øyne*, 1985; *Hvite niggere*, 1986 (*Beyaz Zenciler*, Çev. Banu Gürsaler Syvertsen, Ayrıntı Yayınları, 1991); *Heksenes kors*, 1987; *Jesus står i porten*, 1988; *Bellona*, 1989; *San sebastian blues*, 1989; *Den mekaniske kvinnen*, 1990; *Det gyldne vakuum*, 1992; *Sorte mor*, 1994; *Natt til mørk morgen*, 1997; *Husk hjem!*, 1998; *Samson og Roberto*, 1998; *Krakilske kamerater*, 1999; *Pater Pietros hemmlighet*, 2000; *Dronningen sover*, 2000; *Tre døgn etter dommedag*, 2000; *Dukken i taket*, 2001 (*Tavandaki Kukla*, Çev. Banu Gürsaler Syvertsen, Ayrıntı Yayınları, 2002); *Innocentia Park*, 2004; *En lang natt på jorden*, 2007; *Opp Oridongo*, 2009; *Natten drommer om dagen*, 2012; *Ut av ilden*, 2014; ELLING DİZİSİ: *Utsikt til Paradise/ Elling-1*, 1993; *Fugledansen / Elling-2*, 1995; *Brødrene i blodet/ Elling-3*, 1996; *Elsk meg i morgen/ Elling-4*, 1999; GENÇLİK DİZİSİ: *Kjempene faller/ Pelle ve Proffen-1*, 1987; *Døden på Oslo S / Pelle ve Proffen-2*, 1988; *Giftige løgner/ Pelle ve Proffen-3*, 1989; *Sannhet til salgs/ Pelle ve Proffen-4*, 1990; *De blå ulvene/ Pelle ve Proffen-5*, 1991; *Flammer i snø/ Pelle ve Proffen-6*, 1992; *Etter orkanen/ Pelle ve Proffen-7*, 1993; *Hevn fra himmelen/ Pelle ve Proffen-8*, 1994; *Storbyens stemme/ Pelle ve Proffen-9*, 1995; *Mordet på Akerbrygge/ Pelle ve Proffen dizisi albümü*, 1995.

Ayrıntı Yayınları

Yeraltı Edebiyatı

Gece Gündüzü Düşlüyor

Ingvar Ambjørnsen

Ayrıntı: 1017
Yeraltı Edebiyatı Dizisi: 102

Gece Gündüzü Düşüyor
Ingvar Ambjørnsen

Norveççeden Çeviren
Banu Gürsaler Syvertsen

Kitabın Özgün Adı
Natten Drømmer Om Dagen

Son Okuma
Öykü Badur

© Cappelen Damm as 2012

Bu kitabın Türkçe yayın hakları
Ayrıntı Yayınları'na aittir.
Bu kitap Kalem Agency aracılığıyla alınmıştır.

The publication of this translation has been
made possible through the financial support of
Norla, Norwegian Literature Abroad.

NORLA
NORWEGIAN LITERATURE ABROAD

Kapak İllüstrasyonu
Sevinç Altan

Kapak Tasarımı
Deniz Çelikoğlu

Dizgi
Esin Tapan Yetiş

Baskı ve Cilt
Kayhan Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti
Merkez Efendi Mah. Fazılpaşa Cad.
No: 8/2 Topkapı/İstanbul
Tel.: (0212) 612 31 85
Sertifika No: 12156

Birinci Basım: İstanbul, Eylül 2016

Baskı Adedi 2000

ISBN 978-605-314-123-5

Sertifika No.: 10704

AYRINTI YAYINLARI

Basım Dağıtım San. ve Tic. A.Ş.

Hobyar Mah. Cemal Nadir Sok. No: 3 Çağaloğlu – İstanbul

Tel.: (0212) 512 15 00 Fax: (0212) 512 15 11

www.ayrintiyayinlari.com.tr & info@ayrintiyayinlari.com.tr

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

twitter.com/ayrintiyayinevi

facebook.com/ayrintiyayinevi

instagram.com/ayrintiyayinlari

Gece Gündüzü Düşlüyor

Ingvar Ambj rnsen

Ayrıntı Yayınları

Yeraltı Edebiyatı

YERALTI EDEBİYATI DİZİSİ

SEVDALI TUTSAK <i>Jean Genet</i>	YERALTİ SAKINLERİ <i>Jack Kerouac</i>	İBLİS <i>Hubert Selby Jr.</i>
YALANIN ERDEMİ <i>Joachim Zelter</i>	BİR DÜŞ İÇİN AĞIT <i>Hubert Selby Jr.</i>	İLK KİTAP: SARI <i>Serdar Şekerci</i>
İSA'NIN OĞLU <i>Denis Johnson</i>	SUÇLULUK KİTABI <i>Kym Lloyd</i>	UFACIK BİR PEYGAMBER <i>James Bernard Frost</i>
UYKU <i>Annelies Verbeke</i>	ÖLÜM PORNOSU <i>Chuck Palahniuk</i>	GALLER'İN RUHU EJDERJA <i>Niall Griffiths</i>
GÜNCE <i>Chuck Palahniuk</i>	BÜYÜK MAYMUNLAR <i>Will Self</i>	LANETLİ <i>Chuck Palahniuk</i>
ARA BÖLGE <i>William S. Burroughs</i>	LAZZARO, DIŞARI ÇIK <i>Andrea G. Pinketts</i>	AFEDİLEMEYENLER <i>Philippe Djian</i>
BEYAZ ZENCİLER <i>Ingvar Ambjørnsen</i>	BİZ RÜYA GÖRÜRKEN <i>Clemens Meyer</i>	TEHLİKELİ YAKINLAŞMA <i>Jenn Ashworth</i>
BALKON <i>Jean Genet</i>	ÇAMUR KRALININ KIZI <i>Birgitta Trotzig</i>	DÜĞÜN UÇUŞU <i>Yusuf Yeşilöz</i>
AMERİKA MEKTUPLARI <i>Joachim Zelter</i>	HÜCRE <i>Hubert Selby Jr.</i>	ANLAT BAKALIM <i>Chuck Palahniuk</i>
NİNİ <i>Chuck Palahniuk</i>	PIGME <i>Chuck Palahniuk</i>	PARILTILI ARMAĞAN <i>Manuel Vilas</i>
İŞKENCE BAHCESİ <i>Octave Mirbeau</i>	VAHŞİ OĞLANLAR <i>William S. Burroughs</i>	"VAY..." <i>Philippe Djian</i>
BETTY BLUE <i>Philippe Djian</i>	ACI DÜŞLER BULVARI <i>Cumhur Orancı</i>	KAÇAN ŞEHİR <i>Hovhannes Tekgyozyan</i>
SIKI GÖZETİM <i>Jean Genet</i>	KİRLİ, PASLI, BOZUK <i>Alican Ökmen</i>	EVREN BOZMASI <i>Anıl Nişancı</i>
PARAVANLAR <i>Jean Genet</i>	YOK EDİCİ <i>William S. Burroughs</i>	KAÇAN ŞEHİR <i>Hovhannes Tekgyozyan</i>
ERSKİNE'NİN KUTUSU <i>Kym Lloyd</i>	UNUTULMUŞ ADANIN KARARSIZ SEÇMENİ <i>Arthur Nersesian</i>	BİR HAZ MARKASI "Beautiful You" <i>Chuck Palahniuk</i>
BROOKLYN'E SON ÇIKIŞ <i>Hubert Selby Jr.</i>	DEVİRİMİN KIZLARI <i>Carolyn Cookef</i>	İZMARİT <i>Will Self</i>
CENAZE MERASİMİ <i>Jean Genet</i>	TRAVESTİ <i>Mircea Cartarescu</i>	ADAM STRAND'IN 39 ÖLÜMÜ <i>Gregory Galloway</i>
TEKİNSİZ <i>Chuck Palahniuk</i>	KURGUDANDA GARİP <i>Chuck Palahniuk</i>	
YOLDA <i>Jack Kerouac</i>	KUZUNUN KUSURU <i>Andrea Pinketts</i>	
LANETLİLERİN SAÇ STİLİ <i>Joe Meno</i>	BEKLEME DÖNEMİ <i>Hubert Selby Jr.</i>	
ZEN KAÇIKLARI <i>Jack Kerouac</i>	NARKOPOLİS <i>Jeet Thayil</i>	
ÇARPIŞMA PARTİSİ <i>Chuck Palahniuk</i>	YALNIZ GEZGİN <i>Jack Kerouac</i>	

*Göğsümdeki hayat çok özel bir dünyaydı,
başka kimseyle akrabalığı olmayan farklı bir
kandı.*

Halldor Laxness¹

1. Halldór Kiljan Laxness: 1902-1998 yılları arasında yaşamış ve 1955 yılında Nobel Edebiyat Ödülü'nü kazanmış olan İzlandalı yazar. Laxness şiir, gazete makaleleri, oyunlar, gezi kitapları, kısa öyküler ve roman türünde eserler vermiştir. (Ç.n.)
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Birinci Bölüm

Eylül 2010

1

Karanlık basarken geniş bataklık alanları arkada bıraktım, yokuş aşağı Veggli'ye inen yolda ilerlerken bodur huş ağaçlarının arasından kulübenin çatısı göründü. Çatının üstü turba toprağı, sonbaharın renklerine bürünmüş karayosunları ve otlarla kaplıydı. Hava tamamen kararıncaya kadar bekledikten sonra bildiğim en iyi yöntemle kulübeden içeri girdim. Kapının anahtarını eşiğin önündeki taşın altında bulmuştum.

İnsanlar anahtarı genellikle eşik taşının altı, kapı pervazının üstü, varsa bahçedeki iri çiçek saksılarının altı

gibi belli yerlere saklarlar. Daha bir düzine kadar saklama yeri mevcuttur. Ben hepsini bilirim.

Kapıyı açıp girdikten sonra antrede bir süre sessizce durdum. İçeride insan kokusu yerine çıra ve arapsabunu kokusu vardı. Tam benim zevkime göre bir kulübeydi burası. Basit ve sade bir yerleşim. Oturma odası, mutfak ve iki yatak odası. İçinde duş bulunmayan bir banyo. Salonda şömine tarzı soba.

Sessizlik. Yalnızca rüzgârın ağaçlardaki uğultusu; akşama doğru başlayan bu ses. Böylece birkaç dakika durup dinlemeyi ve koklamayı alışkanlık haline getirmiştım. İçinde bulunduğum mekânı tanıyordum.

Karnım açtı. Yiyecek bir şeyler bulduğum takdirde burada geceleyeceğimi biliyordum.

Mutfak masasının üzerindeki pirinç şamdanda yarım bir mum vardı, Zippo çakmağımla yaktım. Şamdanı elim alıp duvardaki erzak dolabına doğru yöneldim. Üç beş bisküvi ve çaydan başka bir şey yoktu. Ancak tezgâhın altındaki dolapta konserve kutuları ile iki adet hazır patates püresi buldum.

Sobayı yaktım ve aranmaya devam ettim. Salondaki köşe dolabında yarım şişe calvados çıktı karşıma. Mutfak zeminindeki kapağı açtım, ufacık bodruma saklanmış dört şişe bira beni bekliyordu.

İyi bir gece geçirecektim burada.

Bu defasında epey uzun dayanmıştım. Sanırım beni vazgeçirdiklerini düşünmüşlerdir. Koca bir kış ve ilkbahar... Ve bütün yaz... Ancak sonbahar gelip de okulların açılmasıyla birlikte ben bir başkasına dönüştüm ve basıp gittim. Şimdilerde Norveç'teki tatil kulübelerinin yarısı bomboş ve terk edilmiş olur. Yalnız hafta sonlarında biraz dikkatli olmak durumundaydım. Yoksa diğer günlerde kapılar bana hep açıktır. İşte bugün sabahtan akşama dek

dağ tepe yürümüş, yükseklerden vadiye inmiş, bataklıklar geçmişim ve susadığımda suyundan içtiğim göle yansıyan kendi suretim dışında tek bir Allah'ın kuluna rastlamamıştım. Böylesine büyük bir yalnızlığın içinde yürümek beni mutlu ediyordu. Beni olmak istediğim insan yapıyordu.

Ve işte onca kulübe artık bomboş kalmış, benim gelmemi bekliyorlardı... Müthiş bir şekilde beni kendilerine çekiyorlardı. Sorduklarında bu durumu açıklayacak kelime bulamıyordum. Neden bu çekime karşı duramadığımın açıklamasını yapamıyordum.

İçimde onlarda olmayan bir şey vardı.

Karnımı doyurdum; konserve edilmiş soslu köfte ve patates püresi. Gelirken nehirden soğuk su doldurup getirmiştim yanımda. Biraz vakit geçsin içki de içecektim, ama az bir şey...

Yemekten sonra oturmuş sigaramı tütürüyordum.

Beni şimdi görselerdi, diye geçirdim aklımdan... Sonra da, artık beni göremezler diye düşündüm. Ben saklıdayım artık. Beni anlamalarını istemediğim yerde.

Kulübe hatıra defterine yazılmış şu satırları okuyorum:

3 Eylül 2010

Geçen cumadan beri Svend ile buradayız. Yalnızca ikimiz. Svend odun kırmayı üstlendi, ben de bahçedeki ardiyenin arkasındaki orman gibi büyümüş çalıları, bitkileri budamaya giriştim. Havalar gayet güzel, yalnız geceleri ev biraz serinlediğinden yatak odasındaki elektrikli sobayı yakmak zorunda kaldık. Tulla'nın artık bir daha bizlerle beraber buralara çıkmayacağını düşünmek insanı üzüyor!

Siw

Siw. Antreye çıkıyorum. Duvarda asılı olan örgü hırkayı kokluyorum ilkin. Orman kokusu... Üzerinde *ardiy*e yazan bir tahta parçasının ucuna geçirilmiş ipe bağlı bir de anahtar var. Merdiven sahanlığına çıktığımda rüzgârın dinmiş olduğunu görüyorum; uğultu yerini yaprakların ve çimenin üzerinde tıyırdayan yağmur damlacıklarının sesine bırakmış. Ardiyeye girince Svend'in kırıp, tavana kadar düzgün düzgün istiflediği odun yığınına fark ediyorum. Balta, küçük bir motorlu testere, bir mazot ve bir de benzin bidonu var burada. Bütün gece ateşi yanık tutmama yetecek kadar, yaklaşık sekiz on odun alıp çıkıyorum. Korkmama endişe etmeme de gerek yok. Burası güvenli bir yer. Vadinin bu yamacında çok sık rastlanmıyor kulübelere, aralarında da bir hayli mesafe var. Yılın bu mevsiminde, insanlar arasında da hayli mesafe var zaten.

Calvados elmadan yapılma pahalı bir içki. Güzel bir lezzeti var. Ufak ufak yudumlar alıyorum. Yutmadan önce ağzımın içinde iyice dolaştırıyorum. Fransız köylülerinin calvados yapmak üzere en ekşi elma türlerini kullandıklarını okumuştum bir dergide. Bununla birlikte imbikte gün ışığını damıtmışlar adeta.

Hiç kitap yok burada. Çok ender de olsa bazı kulübe-ler böyledir. Ev sahiplerinin tuttukları günlük hatıra defteri adet olduğu üzere saçma sapan yazılarla dolu. Bir yandan sigara içerken bir yandan da seksenli yıllara ait dergilere göz gezdiriyorum. Bunlar sıradan insanların hikâyeleriyle dolu, canım okumak bile istemiyor. Hep aynı şeyler. Uyuşturucu problemleri. Eşlerin birbirini aldatması. Hesapta olmayan gebelikler...

Çizgi romanları okuyor, bir saat kadar da bulmaca çözüyorum.

Sonra oturup Siw'i düşünmeye koyuluyorum. İsmini yazarken kullandığı "w" düşüncelerimi İsveçe yönlendi-

riyor. Ancak defterin satırlarına göre kadının Norveçli olduğu kuşkusuz. Onu burada otururken hayal ediyorum. Hep böyle yaparım. Benden önce burada bulunmuş kadınları düşünürüm. Niye böyle yaptığımı bilmiyorum, aslında çok da önemli değil.

Yatma zamanı geldiğinde yatak odasının kapısında duruyor ve yataklara bakıyor, kimin nerede uyuduğunu tahmin etmeye çalışıyorum. İkinci yatak odası misafir yatak odası olduğundan çarşaf lar ve yorganlar toplanmış. Sıcak salona bitişik olan esas yatak odasının çarşaf ları serili duruyor. Mavi beyaz kareli... İki tek kişilik yatağın arasına sade bir komodinin yerleştirilmiş. Çekmecesi boş. Boşaltılmış. İçinde tek bir sarı düğme var, başka bir nevretime ait olmalı.

Sağ taraftaki yatağa oturuyor ve deniyorum. Evet Siw'in yatağı bu... Yüzümü yastığa gömdüğümde burnuma hafif bir parfüm kokusu geliyor.

Çok bitkinim. Dökülüyorum adeta.

Buna rağmen uzunca bir süre uyku tutmuyor. Yabancı bir yerde gecelediğim ilk geceler hep böyle olur. Ruhumun içinde bulunduğum kulübeye ve coğrafyaya uygun olarak akort edilmesi gerekir öncelikle... Karanlıkta yattığım yerden uykunun üzerime çökmesini izliyorum, adeta ağır bir uyuşturucuymuş gibi damarlarımda dolaşan uykunun kollarına düştüğüm anda onun ıslak bir yün döşek olacağını ve hiç rüya görmeyeceğimi, sabah saatlerinde gözümü açtığımda bayıltılmışım gibi hissedeceğimi biliyorum; esasında sırt çantasıyla dağlarda saatlerce dolaştıktan sonra dalınan bu uykunun, en temiz, en sağlıklı uyku olduğu tartışmasız bir gerçek olsa da ben ona morfin uykusu diyorum.

Şimdi yattığım yerden, içinden geçtiğim doğa parçalarını geçiriyorum gözlerimin önünden. Dağlar ve ya-

maçlardaki güz renkleri... Bu sonbahar çok yağmur yağdı, Ağustos ayının ortasında başlayan yağışlarla kaba-
ran dereler şırıl şırıl. Günün büyük bir kısmı güneşli ol-
duğundan ormandan ve bataklık bitkilerinden buğular
ükseldiğini görmüştüm, rüzgâr alçaktaki bulutları önü-
ne katıp yamaçların üst kısımlarına doğru göndermişti,
motifleri sık sık yer değiştiren yamalı bohça örtülere, yarı
saydam hayali figürlere benziyordu bu bulutlar, acayip ve
büyülü...

Ancak yolda ne kuş sesleri duymuş, ne de kuşlarla
karşılaşmışım. Yattığım yerden bunu da düşünüyorum.
Sessiz ve tuhaf bir gün geçirmiştım.

Düşüncelerimde kente yer yoktu, aklıma kentten gö-
rüntüler düşse de derhal kovuyordum onları. Bu zor sa-
yılmaz. Hatta çok basit. Böyle yatarken gözümün önüne
gelmesine izin verdiğim resimler ya yolda karşılaştığım
nesnelere ait görüntüler ya da başıma gelebileceklere dair
kurduğum hayallerdir yalnızca.

Yatak çarşaflarında kadının kokusunu duyuyorum
hâlâ...

Ertesi gün geç saatlere kadar uyuyorum, ara sıra uya-
nıp sesleri dinliyor sonra tekrar dalıyorum. Saat on birde
kalkıyorum. Canım yumurta istiyor. Ve de ekmek. Hep
bir şey eksik olur zaten. Aslında bu insanı disipline eder,
iyidir. En fenası tuzu özlemektir. Çok seyrek tuzumun
tükendiği zamanlar. Suyu kaynatıyorum, çayın demlen-
mesini beklerken bir ufak kutu salçalı fasulye konservesi
yiyorum. Dolapta üç kutu daha var. Bir kutu da etli sebze
çorbası... Burada bir gece ve bir gündüz daha kalabilirim
demektir. Yani en azından... En uygunu bu. Bir yere kı-
pırdamamak ve yiyecekleri silip süpürmek. Böyle dav-
ranmak, dağlarda kulübeden kulübeye yürürken insana
bir ritim kazandırıyor. Hemen her yerde yiyecek bulmak

mümkün. Tatilini dağ kulübesinde geçiren Norveçli böyledir işte: Sincap gibidir. Sıvacı kuşu gibidir. İstifleyen...

Ancak bana okuyacak bir şeyler gerek. Bakalım bunun da bir çaresi bulunur.

Elimde çay kupası verandaya çıkıyorum. Gece karanlığında pek belli olmuyordu ama tek kişi için oldukça büyük bir alan burası.

Ormandan buğu yükseliyor. Ilık bir sonbahar günü olacağı benzer. Dalların arasından parlayan bir su birikintisi seçiyorum, ufacık bir orman gölü olmalı.

Durduğum yerden yamacın eteklerine kurulmuş iki kulübe daha görüyorum. Elimdeki kupayı masa gibi kullanılan kayrak taşın üzerine bırakıyor ve yokuş yukarı elli metre kadar yürüyorum. Dik kayaya sırtımı dayayıp günün ilk sigarasını yakıyorum. Doğu yönünde birkaç yüz metre ilerde bir kulübe daha gözüme çarpıyor.

Toplam üç kulübe eder. Gidip keşfetmeliyim.

İçinde yaşayan kimse yok. Hislerim böyle söylüyor. Hiç yanılmam bu konuda.

Mantar açısından da zengin bir yer. Şapkamı yenilir mantar çeşitleriyle dolduruyorum. Bir kesekâğdının yarısı kadar da kekreyemiş topluyorum.

Elimdeki öğle yemeğimi mutfak tezgâhına bıraktıktan sonra etrafı kolaçan etmeye çıkıyorum.

Dün gece karanlıkta şansım yaver gitmişti. Şu sıralar dolaşmakta olduğum kulübelerin hiçbiri *anahtarlı kulübe* değil. Ben anahtarı on dakikadan fazla aramam. İlk on dakikada bulamazsam bilirim ki yoktur anahtar.

Öyle olsun. Şimdi içeri girmeye de niyetim yok zaten.

Bir kulübeye bu gece, diğer ikisine de yarın girmeyi planlıyorum. Hedefim, Notodden istikametine doğru yürüyebildiğimce yol almak...

Havada uçuyorum. Yeryüzünde bir gölde sırtüstü yatmış, uçuyorum; hareket halindeki mavi bulutlarıyla gök kubbe üzerimi örtüyor. Civardaki tüm canlılardan çok daha yukarılarda, son yaz güneşinin ısıttığı kayalardan ve ormandan yükselen sıcak havada bir şahin süzülüyor.

Tırnaklarımın arasına girmiş pislikleri temizliyorum bulduğum bir çöple. Soğuk birayı içtikten sonra bodrumda bir keşif yapmış ve yarım kutu harici boya bulmuştum. Fırça da başka bir kutunun içine suya batırılarak bırakılmıştı.

Neden olmasın ki? Ben bütün gün boştum, ahşap kulübenin güneşe bakan duvarının da bir kat boyaya

ihtiyacı vardı. Üç saatlik bir çalışmadan sonra elime buz gibi bira alır, sarma sigaramı yakar verandada otururum, tıpkı herhangi bir emekçi gibi. Ya da ev sahibinin yeğeni gibi... Yeğen sınava çalışmak üzere gelmiş ve burada be-dava kalmasının karşılığında faydalı bir iş yapmak istemiş olsun mesela... Ben bu yeğeni iyi tanırım. Zaman zaman kulübeyi ziyaret etmesi hayırlıdır.

Soğuk. Kendimi suda kalmaya zorluyorum. Tertemiz ve güzel bir duygu bu, acının sınırında... Öğle yemeğinde tuz, orman nanesi ve su yoncası yapraklarıyla kavurduğum mantarları yemiştim. Kekreyemişler biraz bekleyebilir... Dolapta şeker var, biraz da calvados kaldı.

Yüzüstü dönüyor ve bu küçük gölde sekiz on kulaç atıyorum. Yaklaşık otuz metre. Nefes almak üzere başımı çevirirken altımdaki ıssız karanlığa bakıyorum. Dipte neler olduğunu biliyorum. Yıllar önce batmış, suya doymuş ağaç gövdeleri; şimdilerde her gün biraz daha batıp, dibi bilinmeyen bataklık çamuruna gömülmekteler. Ciğerlerimi havayla doldururken kulacımınla yırttığım su yüzeyinde parlayan güneş ışınları... Kuş cıvıltıları. Böceklerin vızıltılı meşguliyetleri...

Sonra karaya, daha doğrusu turba topraktan oluşmuş yüzen bir yarımada çıkıyorum. Çırılçıplak ayakta durup Siw'den ödünç aldığım iki havluyla kurulanırken, zeminin ayaklarımın altında sallandığını hissediyorum. Sonra sabun kutusunun kapağını kapatıyorum.

Uzaklarda şimşekler çakıyor. Tek bir fırtına bulutu bile yok ama gök gürliyor işte.

Karanlık bastıktan sonra en uzaktaki kulübeye girmeye karar veriyorum. Oraya ormanın içinden yaklaşık üç yüz metre yürüyerek ulaşabilirim. Tepe öylesine karanlık olur ki kimsenin buraya gelmeyeceğine garanti veririm. Bu coğrafyayı tanırım. Otomobillerin park edildiği yerle

kulübelerin arasında epey bir yürüme mesafesi vardır. Gerçek “kulübe hayatı sevenler” böyle ücra yerleri tercih ederler. Yiyeceklerini sırtlanarak tepeyi tırmanırlar. Ormanda başlarına taktıkları madenci fenerleriyle ilerlerler. Fenerin mavimsi beyaz ışığı yaprakların arasında, ağaç gövdelerinin üzerinde dans ederek yollarını aydınlatır.

Seri bir şekilde işimi görüyor, kilidi Sven’in baltasıyla parçalıyorum. Bu şartlar altında oyalanıp vakit kaybetmeye gerek yok. Camları kırarak içeri girmek sarhoş gençlere mahsus bir yöntemdir, ben mecbur kalmadıkça tercih etmem.

Kapıdan içeri adımımı attıktan sonra bir süre sessizce duruyorum. Bu kulübede kapı doğrudan oturma odasına açılıyor. Gündüz pencereden bakarken görmüştüm. Duvarıda bir kitaplık var.

Ancak önce çekmeceleri ve dolapları aramalıyım.

Silah tarzı hiçbir şey yok. İki bıçak var sadece. Ellemiyorum. Bıçak her yerde bulunuyor zaten.

Kulübenin köşesindeki, içinde aletlerin durduğu ardiyede, tavandan asılı kurutulmuş bir kuzu budu çıkıyor önüme. Bıçakla ipi kesiyor ve kuzu budunu bez heybeme atıyorum. Bir kutu ucuna böcek süsü verilmiş tüyler takılı olta iğnesini buluyor ve alıyorum. El imalatı güzel şeyler bunlar. Yapan adam veya kadın her kimse çok maharetli biri olmalı.

Konserve konusuna gelince: İki ufak kutu haşlanmış fasulye buluyorum. İçki dolabı şarap açısından hayli zengin. Ancak ben şarap şişelerini oldukları gibi yerinde bırakıp, açılmış ama çok az içilmiş Morgan rom şişesini alıyorum. Ormanlar ve dağları aşarken yalnızca kuvvetli alkol ihtiva eden şişeleri taşıyım ben, gerisi boşuna hamallık olur.

Kitaplık tam bir hayal kırıklığına uğratıyor beni. Rafterlarda polisiye romanlar ve “Norveç Yol Haritası”nın çok eski bir baskısı var.

Bir de Viking kralı Hårfagre'nin yaşam öyküsü. Kapak resmi ünlü Erik Werenskiold tarafından çizilmiş, Orkda-len'daki başarısız mücadeleden sonra kral Harald'ın huzuruna çıkartılan kral Gryting'i gösteriyor.

Bu kitabı yanıma alıyorum.

Yola düşmeden önce, içeri girmeye niyetlenecek rastgele yabancılara fırsat vermemek üzere iki iri çiviye çaprazlamasına çakarak kapıyı eşige sıkıca sabitliyorum.

Aradan bir süre geçiyor. Yattığım yerde Harald Hårfagre'nin öyküsünü okuyorum. Kitapta küçük Harald'ın annesinin yanında, kral dedesinin Sogn'daki çiftliğinde güvenli bir hayat yaşadığı bir dönemde, babası Halvdan Svarte'nin Randsfjord'u geçerken buzun kırılması sonucu düşüp boğulması anlatılıyor. Kralın yanındaki deneyimli savaşçılar ağır kış şartlarında beş gün beş gece yol tepip, Valdres vadisinden dağlara tırmanarak çocuk kralı almaya gidiyorlar. Bu yolu biliyorum ben, diye geçiriyorum aklımdan. Yazın tek başıma, hem de hiçbir yükü olmadan katettim ben bu mesafeyi. Beş gün, beş gece... Yalnız zor, hele bir de çocukla... Anlatılan doğruysa çok iyi yürümüş, bu savaşçılar.

Şimdi farkında olmaksızın bir tohum ekmiş oluyorum ben. Bir filiz...

Gecenin ilerleyen saatlerinde içmeyi gereksizce arttırıyorum. Fâlme ile konuşuyorum şimdi. Onun doğal temposu benimkinden farklı. Benim aşına olmadığım bir huzursuzluk içinde. O daha bu gecedен batıya doğru yola düşmek istiyor. Ona bir gece daha kalması için yalvarıyorum.

Rüyamda demirden yapılmış bir kente giriyorum. Üzerimde üniforma redingotu gibi bir şey var, gri mavi, Birinci Dünya Savaşı'nda askerlerin giydiklerini anımsatıyor. Sanırım sargılar içindeyim Sol elime kanlı bir sargı

bezi dolanmış. Çok soğuk. Toprağa dev cıvata ve vidalarla raptedilmiş paslı demir levhalardan oluşan bir kaldırım da yürüyorum. Evler de aynı şekilde bağlanmış birbirine... Demir ve çelikten oluşan donmuş bir kâbusta yol alıyorum. Kapılar ve pencereler lehimlenmiş, her şey sımsıkı kapalı, kilitli. Sokaklarda dolaşıp, canlı bir et parçası arıyorum gibi bir hisse kapılıyorum. Ve içeri girmek istiyorum. Bir yere sığınmalıyım. Ama her şey kapalı, nesnelerin bitiştikleri yüzeye, bana dev ameliyat dikişlerini, kabuk tutmuş savaş yaralarını hatırlatacak bir şekilde lehim yapılmış sanki, yürüdükçe ayaklarım vida ve cıvatalara, ek yerlerinin düzensiz çıkıntılarına takılıyor, tökezleniyorum, gecenin karanlığında canlı et ve köşelere çarptıkça sokağa kıvılcımlar fışkırtan elektrikli rüzgârdan korunacak bir barınak aramaktayım.

Bilmediğim bir şeyden çok korkuyorum, bu şey benim dışımda ve benden epey uzakta... Müthiş bir kuvvetle hareket eden bir şey. Fâlme de değil bu, başka bir şey, her an polemiğe girmeye hazır ve çok kendine özgü.

Saat altı civarında diğer iki kulübeyi de kırıp giriyorum, birincisinde iki kutu salçalı uskumru konservesinden başka bir şey bulamıyorum, ikincisinde giysi dolabında bir tüfek çıkıyor karşıma. Yepyeni bir Beretta 686 Silver Pigeon.

Bulunan fişek sayısı sıfır.

El değmemiş kadim ormanlar hâlâ mevcut. İnsan böyle bir ormandan geçerken canlı bir katedralin içinde yol alıyormuş duygusuna kapılıyor. Ağacın yaş halkalarına titizlikle kazınmış olan zamanın deneyimleri, ağaç kabuklarının yosundan oluşmuş sakallarının ardında gizlenmiş. Ormanda Tvi adında hünsa bir cin yaşıyor. Bu tuhaf yaratıkla karşılaşmamak için yolumu değiştiriyorum. Yol dediysem... Vahşi hayvanların ormanın zeminini örten karayosunları üzerinde bıraktıkları izler var burada yalnızca.

Yolum bu ormana ilk kez düştüğünde çok gençtim. Daha sonraları defalarca geldim buralara. Çoğunlukla da

düşlerimde. Hayatımın mücadeleler, zorluklar içinde geçtiği dönemlerde... Bazen de geceleri, uyku tutmadığı zamanlarda... Görünmez patikalarda yürüyüşümün, sık ağaçların arasından birdenbire beliriveren mavi bir gökyüzünün ve ıssız bir gölün hayalini kuruyordum. İnsansız ama kuş ve böceklerle dolu capcanlı bir hayat ve yaz ormanının aşına sesleri: Eşek arılarının, sineklerin ve çamların kurşuni renkli gövdeleri arasında kanatlanmış mücevherler gibi dolaşan, bataklıklara doğru uçan o iri, mor böceklerin vızıltısı... Gizemli ihtiyar bir Kanada geyiği durmuş, kahverengi çalıları kemiriyor olacaktı ve iri kuşların çıkardıkları sesler yankılanacaktı ormanda. Yaz güze dönecek, toprak donacak, çürümekte olan otların üzerine kırağı yağacaktı. Bütün bunları çok açık seçik görebiliyordum. İlk karın çok erken düştüğü bir kış sabahı... İlkbaharda canlanan derelerin sesleri. Pufla kuşunun ötüşü...

Yattığım yerde bunları düşlerken bir şeyden çok eminim. Büyüyünce buralara gelecektim. Yalnız başıma olacaktım, kimseyi almayacaktım yanıma.

Bir defasında dağın dik sırtında bir basamak gibi oluşmuş çıkıntıya ağaç dallarından duvar ve çatı oluşturacak şekilde bir barınak kurmuştum. Ormanın zemini hizasından bakıldığında barınağım göze görünmezdi. Buralarda gezinmeye çok alışık olmayanların ulaşmakta zorluk çekeceği bir yerdeydi.

İşte şimdi oraya gidiyordum.

Bulutlar gökyüzünde müthiş hızlı hareket ediyorlar, altımda orman uğulduyor ancak yattığım yerde mutlak bir sessizlik hüküm sürüyor. Dağın çıkıntısı üzerimi örten bir çeşit çatı, zeminim hafif aşağıya meyilli, yaptığım barınak yarım bir mağaraya benziyor, pek de marifetli bir inşaat sayılamaz. Ancak esas marifet böyle bir yeri bulmakta...

Bakın... Çok kişi yapamaz bunu.

Geçen sonbahar henüz kar düşmeden ayrılmış olduğum bu noktaya o günden bu yana kimseler uğramamış, yalnızca kendi ayak izlerimi görebiliyorum. Yakmış olduğum kamp ateşinden kalanlar ve sigara izmaritlerim de burada...

Dağ sırtına çok yakın bir yerde ateş yakıyorum, böylece dumanlar dağın bir çatlağından baca gibi yukarı çekilmiş oluyor. Yine her zamanki düşünceler geliyor aklıma; burada benden önce başkaları da yaşamıştı diye düşünüyorum. Buraya sığınıp fırtınanın geçmesini beklemişlerdi. Et suyu tabletlerini ve yolda gelirken topladığım mantarları kaynayan suya atıyorum. Mis kokulu çam dallarının üzerine uzanmış, çorbamı içiyorum kaynattığım kaptan. Tvi ile karşılaşana dek burada kıpırdamadan yatacağım, diyorum kendi kendime. Onunla karşılaşmadan gidemem... Benim bir dizi bu tip düşüncelerim vardır, kendi kendime yaratıp, sevip okşadığım, varlıklarıyla avunduğum... Kutsal sayarım onları. Varoluşumun dar-madağınıklığı içinde bir sistem oluştururlar. Daha gençken kendi kendime dinler icat ederdim. Bundan vazgeçeli yıllar oluyor.

Ekmeğin hasretini çekiyorum. Bir de yumurtanın. Sadece bu iki şey... Ekmek ve yumurta hasreti çekerken, ormanda böyle sırtüstü yatıp ışığın ağaçların yüksek dallarının üzerinde kaybolmasını seyretmek güzel. Bu şartlar altında insan bir şeyin hasretini çekiyorsa onu vazgeçilemez bir tutku haline getirmesi çok kolaydır. İnsan eğer bundan zevk alıyorsa kendi kendini gaza getirebilir. Şunu takar aklına mesela: Taze kaba ekmek, üzerine bol bol tereyağı sürülmüş... Halis köy tereyağı. Muhtemelen fırından yeni çıkmış, sıcacık. En azından ılık yani... Kabuğu çıtır çıtır. Evet. Köy tereyağını eritiveren, sıcak kaba ekmek. Yumurtalara gelince: Sarısı tam

sarı. Bu kadar sarı yumurta göreniniz oldu mu? Olmaz tabii, zira bu yumurta bir dünya rekortmeni... Katı. Ya da sahandaki yumurta. Elindeki bıçağı hafif katılaşmış sarısının üzerinde geçiriyorsun, akan sıvı sahandaki erimiş tereyağına karışıyor. Hadi gelsin ekmek... Sıcak ekmek akan yumurta sarısını toplansın. Böyle sapsarı yumurta sarısı görülmüş müdür dünyada? Tabii ki hayır!

İkinci seçenek ise ormanda yaşamak hissi insanın peşini bırakana ve uygarlığa dönene dek, ekmek ve yumurtadan fedakârlık etmeyi bilmek.

İki alternatifin de bana anlamlı gelen yanları var.

Oynanacak oyuncaklar bunlar.

Ben böyle kıpırdamadan uzanmış yatarken karanlık basıyor. Kenti aklıma getirmiyorum. Geleceği düşünmüyorum. Dağın dik sırtındaki bir çıkıntının üzerinde yatıyor ve alt tarafımdaki ağaçların üzerinden yankılanarak geçen rüzgârın sesini dinliyorum.

Yeni bir gün başlıyor benim için, bulutlu ve hafif yağmurlu. Ben bu dağlarda saatlerce kıpırdamadan oturmak üzere kendimi eğittim. İşte şimdi de bunu yapıyorum. Gagasında çene kemiğine benzer bir şey taşıyarak geçen kuzgunun şovunu izliyorum. Kemiği gagasından düşürüyor, sonra yeniden yakalıyor, derken seke seke dik sırta doğru seğirtiyor. Kuru bir çam dalının üzerinden atlıyor. Başını yana yatırıp dikkatle bana bakıyor. Akıllı bir oğlan bu. Kentte yaşadığım zamanlarda kargalarla konuşurum ben. Burada kent dışında ise kuzgunla beraber susuyorum. Bunların her ikisi de gizemli mahlukatlar. Bizim aklımızın ermediği projeler peşindedirler. Karga meclisinin karmaşık yapısı. Kuzgunun bakışlarındaki kara derinlik...

Tvi yok ortalıkta.

Bu kadar yükseklerde su bulunmuyor. Yedeğimde plastik bir bidon var. Kahveye susamışlığım dayanılmaz

bir hale gelince, bidonu heybeme koyup dağdan aşağı iniyorum.

Islak. Kaygan. Müşköl.

Takip ettiğim hayvanların açtığı orman yolu doğu yönünde yarım kilometre ileride bir göle götürüyor beni. Yolda öbek öbek sarı tavuk bacağı mantarları çıkıyor önüme, ıslak olduklarından geri döner dönmez kızartmam gerekecek bunları. Güzel bir armağan. Vakit geçirmeden topluyorum mantarları, orman yasası bu. Bir köpek gibi olmak. Beklememek. Derhal harekete geçmek.

Ormanın zemini yumuşak ve süngerimsi, yürüdükçe yaylanıyorum adeta. Karanlık, masif çam ormanı, dallardan sakallara benzer karayosunları sarkıyor, rengarenk karayosunları ağaç gövdelerini kaplamış, her taraf nemli, buram buram kokular yükseliyor. Durup gözlerimi kapatınca varlığımı öylesinde ortamın tam içinde hissediyorum ki bu duygu başımı döndürüyor. Çömelip zemini okşuyorum ellerimle. Birkaç santimetre kalınlığındaki kuru çam iğneleri tabakasının altından toprağa dokunuyorum, siyah renkte, asidik ve yağlı bir toprak.

Ne kadar da sessiz. Kuş cıvıltıları bile yok. Ormanın derinliklerinde bir ağaçkakan kuru bir ağaç gövdesini gagalamakla meşgul.

Ormandaki göl, su bitkilerinin istilasına altındadır. On yıla kalmaz yerini bir bataklığa bırakır. Bir zamanlar buralarda kunduzlar da yaşarmış, ancak kunduzların ağaç dallarındaki diş izleri zamanla grileşmiş hatta kararmış. Devrilmiş bir huş ağacı kütüğünün üzerine oturup bir sigara sarıyorum. Aylardan Eylül olduğuna göre sonbahardayız demektir, ama bana hâlâ yaz sonu gibi geliyor. Su yüzeyinde sinekler böcekler vızıldıyor. Bu garip doymuşluk duygusu yaz sonuna ait, ormanda yenilecek bitki ve yaban yemişleri buluyor olmanın verdiği doymuşluk hissi... Hava da sıcak zaten. Gömleği sırtımdan çıkarıyo-

rum, serin geçen yazdan ötürü bembeyaz kalmış gvdem ormanı aydınlatıyor.

Kuru bir ağaç kütüğünün üzerinde oturup sigara içmek... Tyne Flme'nin acelesi var, bir an önce gitmek istiyor. Plastik bidona su dolduruyor ve gerisingeri yürümeye başlıyorum.

Mantar topladığım yere vardığımda, apansızın Tvi ıkageliyor. Düşündüğüm gibi ben kendi yoluma gidiyorum; orman daha farklı bir manzara gösteriyor şimdi, zaten her yerde toplanacak mantar bulabilirim. Tanrı'ya şükrediyorum. Adeta eski benliğıme dönüyor gibi oluyorum. Tanrı ile aram hep böyledir zaten. Onunla olan ilişkimde sürekli yeni bir şeyler keşfederim, ama o daima daha fazlasıdır; ayrıca onun bana hep anlayış gösterdiğini hissedirim. Ah bak, şuraya da bir mantar koyuvermişsin, ne kadar zarif ve düşüncelisin, hatta en yakışıklı mantar cinsinden birini çıkardın karşıma. Gören gözüne, iradesine uyarak hareket eden elinin varlığına şükreder insan. Hatta inatçı fitratına da... Durup diklenen Flme'ye ve de onu terbiye etmeyi başaran içindeki ben şükreder...

Peki ya Tvi? Fiziksel olarak görünmese de onun dişi varlığını hissediyor muyum yoksa? Yok hayır, bir meşe palamudu alılıklarından kanat çırparak yükselen güvercinin yarattığı hareketlilik bu... Kuş oraya tneyip, tefekküre dalmış olmalı... Bu tip iri ve kaba saba kuşların incecik dallara konmak gibi garip huyları vardır. Onu korkutan ben değilim, ölüm olmalı diye düşünüyorum; çünkü ölüm am gövdelerinin arasında zikzaklar çizerek hızla hareket ediyor, daha düşüncesi bile benim aklıma dşmemişken ölümün kendisi bir torpido süratiyle yukarıdan inişe geçiyor, çamın en tepesindeki dala tünemiş olmalı, belki de gökyüzünden aşağıları, av sahasını dikiz ederken fark etmiş olmalı avını, iri ve yaşlı bir dişi bu, korkunç gölge inanılmayacak bir süratle ağaçların arası-

na, kuru dallar ve çalılıklardan oluşmuş bitki örtüsünün içine dalıyor, kendisi tek bir dala bile değmeden bu karmaşada hedefine doğru akla hayale gelmez bir hızla ilerliyor; doğa en müthiş sanatçılarından birini bana göndermiş olmalı, ulu ormanların “cinayet makinası”nın ta kendisi bu, *accipiter gentilis*, atmacagillerden çakırdoğan, şu anda seyrettiğim sahneyi benden başka başka gören kimse olmamıştır diyebilirim. Onca insan içinde bir tek ben şahit oluyorum atmacanın güvercini avlamasına, karanlık orman havada uçuşan yüzlerce tüyle aydınlanıyor adeta ve içime bir ağırlık çöküyor.

Dalda bir kan damlası, üzerine konan sinek boğulmuş...

Artık kullanılmayan tren raylarının siyah şeritler gibi boydan boya uzandığı mıcır dökülmüş zeminde ahşap traverslerin arasından çalılar, bodur ağaçlar boy vermiş. Son tren ne zaman geçmiş olabilir buradan? On yıl mı? On iki yıl önce mi? Öyle bir şey... Doğa bu kadar kısacık zaman diliminde bile kaybettiğini geri almasını biliyor. Üzerinden bir on yıl daha geçerse orman her şeyi yutmuş olacak. Tren hattında yürümek güç, insan traverslerin üzerinden geçerken belli bir ritim yakalayamıyor. Yine de ay ışığında tren yolundan yürümeyi tercih ediyorum. Acelem olduğundan değil ama kuvvetimi çabucak tüketmek istemediğimden böyle yapıyorum. Bu

gece epey yol alacak, Thorbu istasyonuna kadar yürüyeceğim. Tüfeği çalmış olduğum için bir yandan kızıyorum kendime, bir yandan da seviniyorum. Fazladan bir yük bana. Aynı zamanda da ekstra bir kazanç. Bütün yol böyle devam edecek. Fazla şikâyeteye mahal yok.

Ay üzerime ışıyor. Güneşin ve ayın altında insan olarak bir tek ben varım, diye düşünüyorum... Ormanı ve metruk tren yolunu mavimsi bir ışık aydınlatıyor. Sonra bir bulut yaklaşıyor ve mavi ışığı söndürüyor. Yahut da bir tünele girince sönüyor ay ışığı. Nehir boyundaki uzun tünellerden birinde dinlenme molası veriyorum. Dağın içinde oturuyorum hiç kıpırdamadan. Dağ biraz gevşek taşlardan yığma gibi. Bazı yerlerde elimle kazabiliyorum neredeyse tünel duvarını. Bu güzel bir tehlike hissi uyan-dırıyor bende.

Dağın kovuğunda elimde bir kupa acı kahve, oturmuş Arve amcamı düşünüyorum. Oksla Vadisi'nde yaşayan bir çağlayanlar perisi yüzünden aklını kaçıran amcam... Aklını yitirmiş iki adam tanırım ben. Amcam tanıdığım bu iki adamdan konuşma melekesini kaybetmemiş olanıdır. Arve amcam dağın içindeki ateşi, kadim zamanlarda oluşmuş mağaraların pürüzsüz duvarlarından yansıyan ışık huzmelerini, kurşun ve demir, altın ve gümüş damarlarını anlatırdı bana, ama en çok da kayaların, arasına yeşil ve mavi karışmış bal rengindeki parıltısından söz ederdi. Ona göre çağlayanlar perisinin varlığı bu parıltının, bu ışığın içinde gizliydi. Yoksa anlatılageldiği gibi çağlayanların civarında yaşayan, cırılçıplak dolaşarak erkeklerin aklını başından alan, kıcı inek şeklindeki yaratık değildi bu. A, elbette ki işin içinde erotik bir taraf vardı, hatta benim ya da başkalarının hayal edebileceğinden çok daha fazlasıyla vardı... Çocukluğumda böyle yapardım ben... Yani çevremde her şeyin altüst olduğu zamanlarda... İşte o vakit dağlara sığınırdım. Katılaşmış

magmanın derinlerindeki acayip parıltıya yönelirdim. İçimdeki derin bir kovuğa girer, gözlerimi ellerimle kapatır, orada yatardım. Arve amcamın anlattığı şeylerin çoğu bana tanıdık geliyordu. Alışık olduğum şeylerdi bunlar.

Amcam şöyle anlatmıştı: Aylardan ekimdi. Bir koyunu aramak üzere dağa çıkmıştım. Oksla Vadisi'nde yamacın en tepesine vardığımda, kayalıkların yapmış olduğu bir çıkıntının altında bir kadının durduğunu gördüm. Bizim Telemark yöresinin tüm kadınları gibi bunun da dolgun ve cazip bir vücudu vardı. Ancak çok tuhaf giyinmişti, eski yöresel kıyafetlere benzer bir ceket ve uzun etek vardı üzerinde. Sarı saçları dalgalanarak bir çağlayan gibi kalçalarına akıyordu. Kadına doğru ilerledim, sanki yol kendiliğinden beni ona götürüyordu ve sanki kadın yolun kendisi oluvermişti, kadın doğruya doğru bir saat yürüdüğüm takdirde, karşıma kayalıklarda durmuş eşinen üç koyun çıkacağını söyledi bana.

Nitekim öyle de oldu. Ayakları kayalara sıkışmış hayvanların yanına ulaştım.

Dönüş yolunda hava soğudu. Kar yağmaya başlamıştı. Lapa lapa... İşte o zaman tekrar gördüm o kadını. Tepeden biraz daha aşağılara inmişti. Bu mevkide yamaçta bir kovuk vardır, yağmurdan korunmak üzere zaman zaman oraya sığınırdım.

İşte kadın orada duruyordu. Tam yakınına varmıştım ki birden bana arkasını döndü ve o kocaman inek kıcını gösterdi ve sonra gözlerini gördüm.

Sapsarıydı gözleri, demişti amcam. Siljan yöresinde vaşak avına giderdi amcam, vaşağı iyi tanırdı yani kadının gözlerini ne ile karşılaştıracağını biliyordu.

Lakin, dağda hayat... Neydi o? Söze döküldüğünde, akliselimin süzgecinden geçirildiğinde, neydi? Farklı bir şeydi, ama aynı zamanda da son derece tanıdıktı... Suda

baş aşağı duran ağaçlar gibi, bomboş göz çukurlarından akan kan gibi... Ayak parmakları arasından süzülen süt gibi... Açık yaralardan fışkıran müzik gibi... Dimdik tepelere tırmanan ağız ve dişler gibi... Her şeyden fazla da dağın çarpan yüreği gibi...

Amcam eski amcam olmaktan çıkmıştı.

Başka biri olmuştu. Dağdan gelen adam olmuştu. Neşeli muhabbetlerin insanı değildi artık, acılı ortamlarda bile çekilmezdi.

Köşesine çekilmiş, masallardan birinin bin yaşındaki kahramanına dönüşmüştü. Amcam Oksla Vadisi'nin yamaçlarında her ne gördüyse görmüş, başına her ne gelmişse gelmişti ama varılan sonuç buydu işte.

Çok yorulmuştum. Tünelin çıkışına kadar daha yarım kilometre yürümem gerekecekti, karanlıkta on kilometre gibi gelecekti bu yol bana, bundan emindim. Gözümün önüne Arve amcam geldi, yaşlılar evinde bakılan, ağzından salyalar akan amcam... Güzel popolu, baldırları sımsıkı genç hemşirelerin ayaklarındaki tahta saboları tıkırdatarak hızlı hızlı yürüdükleri ıssız koridorlarda amcamın çınlayan kahkahası... Kafa dağının kuytularına çekilmiş... Kavli balık ezmesiyle kahverengi peynirden oluşan cıvık karışımın, tıpkı dağa tırmanırken düşüp ölen ve şimdi düştüğü derinlikte kar ceketli buzdan bir canavar gibi oturmakta olan talihsiz bir dağcıdan artakalmış sıvıya benzeyen bu karışımın, kuru ekmek kırıntılarına yapışıp kaldığı o görüntüyü seyrediyor. Her şey çok acı verici. Perişan edici. Demek istiyorum ki, bütün kozmos, bu sonu gelemeyen ölüm ve bu... Hayat denilen şey. Bu görüntüleri aklımdan geçirerek kendime eziyet ediyorum.

Tünelden çıkıp da ay ışığında nehrin kenarına varınca biraz düzeliyorum. Hatta ufaktan bir şarkı mırıldanıyorum. Ufaktan...

Sonra işiyorum ve kendime bir sigara sarıyorum. Durum hiç de o kadar kötü değil. Aslında gayet iyi de sayılır yani...

Saat beşe doğru şu lânet tren hattını izlemekten, mıcırli alana uzatılmış başı sonu olmayan bu demir merdiven boyunca gitmekten kurtuluyorum nihayet; rayları takip ederek yürümenin insanı çok fena yorduşunu benden başka bilen kalmamıştır dünyada. Lâkin insan bu şekilde daha kısa bir sürede geçebiliyor ormanı. Şimdi şafak sökerken son paslı demir rayın üzerinden atlıyor ve yokuş aşağı metruk istasyon binasına doğru ilerliyorum; yürüdüğüm yol çam ormanından çıkıyor ve eski demir-yoluna paralel olarak Thorbu istasyonuna kadar gidiyor. Buralarda her şey terk edilmiş, diye düşünüyorum yürürken; tren hattı, şu yol, istasyon binası... Dünyaya gelmesinden sorumlu olduğu o canın, doğa tarafından korumakla görevlendirdiği biricik evladının hayatını korumayı başaramayan Thor'un ormana gidip kendini astığı günden bu yana her şey kapatılmış, kaderine terk edilmiş buralarda...

Thorbu sık sık rüyalarım girer. İstasyonun yeni hat açılmadan önceki halini, henüz Thor ve Edna'nın oraya yerleşmemiş olduğu ve yılın her mevsiminde, günün her saatinde trenlerin gelip gittiği günleri görürüm rüyamda. Bu rüyada eski tip vagonlardan birinin arkasındaki küçük platformda bulurum kendimi, ızgara demir basamakta dururken rayların ayağımın altından peş peşe kayıp geçtiklerini görürüm, tam şu andaki gibi ayın ışıdığı bir gecedir, koyu kırmızı renkteki çam ormanının derinliklerinde lacivert gölgeler dolaşmaktadır ve içimde birinin benim peşime, trenin peşine düştüğü, korkunç bir tipin beni yakalamak üzere olduğu duygusu uyanır. Beni mi? Bizi değil mi? Hayır! Beni. Ben trenin tek yolcusuyum,

hatta trendeki tek insan da benim, ne makinist, ne biletçi, ne de elinde pipo gazete okuyan yaşlı adam var bu trende. Cama yansıyan görüntüsüne bakarak hayal kuran genç de yok, bebeğini emziren anne de, kimse evden kaçmıyor, kimse evine gitmiyor, pişti oynayan sarhoş da yok, kent kent dolaşan vaiz de yok, ne seyyar satıcı var burada, ne de göbeğinde fena bir yarayla köydeki evine dönen rençper... Kimse yok. Yalnızca trenin en arkasında duran ve zamanın ölçülüp geriye atıldığını gören ben varım; ağaçlar, köprüler, tren yolu boyunca sıralanmış pencereleri karanlık evler, bakımsız bahçeler, bayraksız bayrak direkleri hızla akarak, geride kalıyor. Ve hat boyunca bir yerlerde benden bir atık, sarı renkte, zehirli...

Perona inip, burada insanların bulunduğunu görmenin mutluluğu... Başkaları. Aralarına karışabileceğim birileri. Vakit gece yarısı ama perona döşenmiş dökme beton taşlar parlıyor, serin ve kendi içinden gelen bir parıltı bu, aynı garip ışık istasyon binasının duvarlarından, rüzgârın eskittiği bu sarı renkli ahşap kaplamalardan da yansıyor, bekleme salonunun kapısının üzerindeki aydınlatma lambasının fanusu kıpkırmızı parlamakta, elektrikli bir kan portakalı gibi... İkinci katın açık penceresinden, kocaman istasyon saatinin tam üstüne isabet eden pencereden istasyon şefinin attığı dostane kahkahalar geliyor, bu pipo dumanı ve acı kahveyle sıvanmış, düdük sesiyle ve “şuradan gelip şuraya giden tren birinci peronda, ikinci peronda” diyen anonslarla sertleşmiş konuksever, insanı sarıp sarmalayan bir kahkaha bu... İstasyon şefi, üzerinde üniforması başında kırmızı kepi durmuş gülümsüyor. Arkasında alevler içinde bir oda var, mutfak burası, ateşten bir perde gerisindeymiş gibi görünen duvarda teneke bir kepçe asılı.

Evet işte böyle rüyalar görürüm ben.

Tam güneş doğmadan oraya varıyorum; çocukluğumda ve ilk gençlik yıllarımda genellikle yalnız başıma trenden indiğim ormandaki bu istasyon binasına dair uydurmuş olduğum hatıralarla beynim yarı uyuşmuş bir halde... Düşünüyorum da ben yıllarca yalnızlığı beklemiş olan böyle cici bir küçük çocuktum. Nihayet yalnızlık geldi, tam da beklediğim gibiydi, büyük ve kıymetliydi, bunu kimselere söylemedim.

Bina iki katlı, sarı boyasında bir matlık var sanki rengi uçmuş gibi, belki bu yüzden rüyalarım girildiğinde öyle parlıyor. Tıpkı közlenen bir ateşten yansıyan pırıltılar gibi... Rüyamda eski ahşap kaplamanın yüzeyi adeta cilalanmış gibi parlak görünüyorsa da uyanıklığın dünyasında bakıldığında mat bir yüzey bu; şimdi yapacağım şeyi düşündükçe sırtımdan aşağı bir ürpertinin geçtiğini hissediyorum, bu yüzeyi tırnağıyla kazımak korkunç bir şey, ama yapmaktan da kendimi asla alıkoyamıyorum, trenle buraya her gelişimde bunu yapmayı adet edindim, trenden perona adımımı attığımda ilk yaptığım şeydir, işte şimdi de yapıyorum, elimden başka türlü davranmak gelmiyor.

Perona döşenmiş dökme beton taşların arasından otlar fışkırmış. İncecik otlar ve aralarında karahindiba çiçekleri... Bisiklet bağlama demirlerinin oradaki iri huş ağacı bir dalını yitirmiş, kırık dal çatıya doğru yaslanmış, dalın ayrılmış olduğu yüzey kararmaya yüz tutmuş, üzerindeki yapraklar çürümek üzere ama hâlâ yeşil renklerini koruyorlar.

Beton taşların üzerinde yürüyor ve elimle ahşap kaplamaya dokunuyorum, sağ elimi mat yüzeyin üzerinden tırmıklayarak geçiyorum, ürperti ta omuriliğimde hissediliyor.

Başka bir yere bakmamaya çalışarak gözlerimi metruk bekleme salonuna çeviriyorum.

Kimsenin kimseyi ya da hiçbir şeyi beklemediği bir bekleme salonu kadar metruk bir başka yer daha var mıdır? Salonun tam ortasında gri boyalı oturma yerleri. Şurada önce paranın, sonra da karton biletin camın altından sürülerek yolcuya verildiği bilet gişesi. Kapanmış. Tuvalet kapısının hemen yanında vesikalık fotoğraf çeken otomatik makine. Bozuk. Gri bir perde yeşil döner sandalyeyi yarım yamalak örtüyor. Bizler yani üç ya da dört hevesli surat, sıkış tepiş bu dolap gibi daracık yere girer, bu perdeyi çeker ve makineye para atıp flaşın çakmasını beklerdik. Her poz için bir kez çakardı flaş. Dört vesikalık fotoğraf içeren o nemli şeridin makineden çıkmasını beklerken geçen dakikalar. Fotoğraf banyosunda kullanılan solüsyonun ağır kokusu, adeta kimyasal bir plasenta, rahimden gelen salgı...

Ben böyle ayakta dururken binanın arkasındaki tepenin üzerinden güneş doğuyor. Pencereden giren güneş ışınları döşeme tahtalarına vuruyor ve ben bu tahtaların ne kadar da yıpranmış olduklarını görüyorum.

Kapı kilitli. Biliyorum. Ama yine de denemek istemiş-tim.

Binanın etrafında dolaşıyorum. İstasyon şefinin konutuna çıkan dik merdivenlerin kapısı da kilitli.

Biraz tereddüt geçiriyorum. Her ne kadar çok yorgun ve bitkinsem ve kendimi bir yatağa atmak için sabırsızlanıyorsam da bu kilitlerin benim malım olmadığını biliyorum.

Bu nedenle bodrum kilidini kırmaya karar veriyorum. Çabucak bitiriyorum işi. Üstelik dışarıdan da belli olmuyor. Paslı demir. Kırdığım yüzeyde birikmiş toprağı iki elimle ovalıyor ve küf kokulu yer altı dünyasından içeri adımımı atıyorum. İstasyon şefinin makam odası ve sonra konutuna çıkan merdivenlerin bulunduğu yere dışarıdan güneş ışınları sanki bir tül perde gibi vurmuş, başkaca bir ışığa gerek duymuyorum.

Makam odası. Çalışma masası, çeşitli mühürler, içinde tükenmez ve kurşun kalemler bulunan çanak ve eski Remington marka daktilo makinesi, başka da pek bir şey yok. Bir de pencerenin dibinde oturulacak bank.

Yukarıya, konuta çıkıyorum. Antre, mutfak, salon ve iki yatak odası. Erzak dolabının yanındaki daracık banyo odası.

İçerisi toz kokuyor. Hafif lağım kokuyor. Mutfaktaki musluğu açıp suyu bir süre akıtıyorum. Su akarken bolarlarda oluşmuş hava boşlukları nedeniyle garip sesler çıkıyor. Sanki bina öksürüp tıksırıyor, nefesi kesiliyor gibi... Bir süre sonra suyun akışı normal hızına dönüyor. Su buz gibi akmaya başlayınca yüzümü yıkıyor ve kana kana içiyorum.

Sonra her zaman yaptığım gibi dolapları karıştırmaya başlıyorum. Bol miktarda konserve var burada. Derin dondurucu da yarıya kadar yiyecek dolu.

Banyoya girip küvetin ayak ucunda diz çöküyor ve su tahliye deliğinin yakınındaki iki fayansı mutfak bıçağıyla hafif kanırtmak suretiyle yerinden çıkartıyorum. Elimi küvetin altındaki boşluğa sokup, arıyorum bir süre.

Bulamıyorum. Arıyor, arıyorum. Sonunda buluyorum.

Sonra kendimi üzerinde Thor'un kokusu, geçmiş zamanların kokusu bulunan kirli çarşafly yatağa bırakıyorum

Sabahın ilk treni yeni açılan hattı izleyerek, tepeden aşağı yol alıyor.

Uzun bir uluma.

Düşünüyorum da eğer adım Thor olsaydı ve başka bir zamanda yaşasaydım tıpkı şimdi yapmakta olduğum gibi her gün düzenli olarak bu yatakta uyanacak, kalkıp küçük mutfığa gidip kahve yapacak, seferlerine son verilmiş tren yolunun sesi daha doğrusu ağaç tepelerinde esen rüzgârın sesi eşliğinde bir şeyler atıştıracak, sonra da bir ya da iki sigara tellendirip, gazeteleri okumak üzere istasyon şefinin makam odasına geçecektim.

Ancak adım Thor değildi, başka bir zamanda da yaşamıyordum; o yüzden yattığım yerde, Thor'un bu mekânda aynı zamanda kendi sonu olan bir hayatı nasıl yaşamış olabileceğine dair düşüncelere dalıyordum. Bu

hayatın onu nasıl da içine çekmiş olduğunu düşünüyordum.

Küçük kızın odasının toplanmış –toplanmıştan ziyade eşyalardan, giysilerden, oyuncaklardan tamamen arındırılmış- olmasının dışında burada her şey Thor’un mutsuzca yaşadığı günlerdeki gibiydi. Geldiğimde müzik setinin üzerinde bulduğum Bob Dylan’ın “Blonde on Blonde” albümünü tekrar tekrar dinliyordum, çift LP’nin biri bitince diğerini koyuyordum müzik setine, yeni bir albüm bulmaya gerek duymadan. Akşamları pencerenin önünde duruyor, tepenin eteklerinde yeni hattan giden trenleri seyreliyorum, kompartımanlarda oturmuş uyan ya da birbirleriyle konuşan, kitap okuyan ya da bilgisayarlarıyla meşgul olan insanlar film şeritleri gibi geçip gidiyorlardı gözümün önünden, bir yandan da “Sad Eyed Lady of Lowlands” “Visions of Johanna” gibi müzelik melodilere kulak veriyordum.

Mutfaktayken hiç mum yakmıyor, taş döşeli avluya bakıyordum karanlıkta.

Gelen giden yoktu.

Telefona baktım, geçen sefer olduğu gibi yine kesikti, adeta böyle olması daha uygunmuş ve de benim daha işime yararmış gibi, tuhaf bir şey yine de... Günler bana fazla uzun gelmeye başlayınca, eh elbette uzundular yani, içimden ormana kaçmak geldi. Buradaki tiplerin yaptıklarına sinir olmaya başlamıştım. Ayaklarını masanın üzerine koymuş pis pis sırtlıyorlar, takvimden yapraklar koparıp buruşturuyor, top gibi havaya atıyor ya da komiklik olsun diye burun deliklerine sokuyorlardı.

Ama şu da var yani... O günlerde çok yağmur yağıyordu. Bense kuru ve sıcacık yatıyordum bu pis kokulu yataкта. Yeterince yemek vardı. İçki yoktu. Buna memnundum işte.

Ben yanlış bir devirde yaşıyordum. Hiç kuşkuya yer yoktu bu konuda. Dinlediğim müzik bile benimle eş za-

manlı değildi. *Blonde on Blonde* Arve amcanın hayatının şarkısıydı. Dağdaki adamın. Bildiğim kadarıyla Norveç'te çağılayan perilerinin yaşadığını ve dans ettiğini son belgeleyen vakaydı bu.

Mutfaktaki köşe dolabında Thor'un pipolarından birini ve yarım paket kurumuş Amphora marka tütününü bulmuştum. Hoşuma gitti. Pipo hafif kavisli Lillehamar modeliydi, karanlık camda kendi yansımasını seyredince, tamam işte İstasyon Şefi'nin ta kendisi oldun dedim. Tarife çizelgesini ezbere bilen ve asil erkeksi duruşuyla perondaki bütün hanımefendilerin dizlerinin çözülmesine sebebiyet veren... Thor, yıllar önce ölüp gitmiş istasyon şefinin kepini ve yeşil kordonlu düdüğünü bir hatıra olsun diye antrede duvara asmıştı. Kepi başıma geçirdim ve parmaklarımı parlak kumaştan yapılmış siperliğinde gezdirdim. Salona gidip bütün ışıkları söndürdüm. Artık çalışmayan istasyon saatinin tam üzerine gelen pencereyi açtım. Zaman burayı terk etmişti. Yahut da başka bir şeye dönüşmüştü. Piponun tatlımsı dumanını içime çektim sonra bu soğuk sonbahar gecesine doğru mavi mavi bulutlar üfledim.

Saat on bire doğru Morten Bruvik geldi. Otomobilinin sesini yolun ötesinden işitmiştim. Evin içinde yanan tek ışık olan mumu da üfleyip, kız çocuğunun şimdi bomboş kalmış odasına geçtim. Çakıl kaplı yolun üzerinde yükselen hafif sis, araba farlarının etkisini arttırıyor onları dev sarı güller gibi büyütüyordu. O herifler geliyor, diye düşünüyorum ama değil; pencerenin iki metre kadar gerisinde kendimi gizleyerek baktığım yerden Morten Bruvik'in arabasından inip taş döşeli avluya ayak basmakta olduğunu görüyorum

Aşağıdaki kilitli kapıyı zorladığını duyuyorum. Bina'nın etrafını dolaşıyor. Arkadaki kapı kilidini de yokluyor.

Neden işyerinde oturup internette porno seyretmiyorsun ki sen? Ne işin var burada?

Sessizce bekliyorum merdivenleri çıkıp yanıma gelmesini. Onun işi benim kırdığım kilitleri arayıp bulmak. Bunu şimdi başaracak mı? Yakında gece olacak...

Gelmiyor.

Arabasına yaslanıp bir sigara sarıyor. Duruyor ve sigarasını içiyor. Cep telefonuyla oynuyor.

Daha gençken Stephan King'in kitaplarında okuduğumuz tehlikeli psikopat şeriflerden biri olmayı hayal ederdi. Nevada çölünün neredeyse yarısı kadar bir mesafe boyunca arabayı kovalayan ve harekete geçmek için senin sinir krizinin eşiğine gelmeni bekleyen cinsten bir şerif. Hani gözünde kara pilot gözlükleri, ağzında bir kürdan çiğneyerek senden pencereyi açmanı, ruhsat ve ehliyetini vermeni talep eder... İşte o an, cehennemin senin küçücük hayatına kara bir kasırga gibi çökeceği andır.

Ne var ki Morten Bruvik bir gün kendisini de hayal kırıklığına uğratan bir şey keşfeder; içinde hiçbir kötülük duygusu taşımamaktadır, üstelik Telemark ilinde yerel karakol komiseri olmak hiç de fena bir meslek değildir. İşte Morten Bruvik şimdilerde yaşlı anne ve babasıyla birlikte yaşamakta ve kötü yürekli bazı kişilerin iddialarına göre de nöbette olmadığı günler onları şarkı söyleyip dans ederek eğlendirmektedir.

Son kayboluşunun polise haber verildiği zamandan bu yana yani bir yıldan uzun bir süredir Morten Bruvik'i görmemiştim.

Bu gece de onunla konuşmak içimden gelmiyor.

Morten, sigarasının yarısına gelmişti ki telefonu çaldı, bunun üzerine arabasına binip geldiği yoldan gerisin geriye döndü.

Yattığım yerde uyuyamadan bekliyorum.

Kulağımda sesler: *Juksebø'den beklenmekte olan trenin varış saati...*

Saat sabaha karşı dörtte ansızın uyanıyorum, etraf hâlâ zifiri karanlık, gecenin bir yerinde bir motor çalışıyor, onların olduğunu hemen anlıyorum; Morten Bruvik bir kez daha gelmiş olamaz.

Burada bazı şeyler arasında bir bağlantı var ama bu beni ilgilendirmiyor. Ancak Morten Bruvik'in geldiğini gördüğümde onların geleceğini de anlamıştım zaten.

Ama ancak bu kadarını.

Işıkları yakmadan aceleyle giysilerimi geçiriyorum üzerime, mutfığa geldiğimde ay ışığının evin önündeki bomboş avluyu aydınlattığını görüyorum; bu adamların çok temkinli olduğunu düşünmek beni eğlendiriyor. Gözlerim karanlığa alıştığında bisikletlerin durduğu eski barakanın arkasında kaldığından tam görünmeyen yolun sonundaki dönemeçte arabayı seçiyorum.

Oturup bir sigara yakıyor ve soğuk kahve koyuyorum fincana.

On beş dakika sonra merdivenlerde ayak sesleri işitiyorum. Aslında geldiğini biliyor olmasaydım, ayak seslerini işitmeyebilirdim. Şu an tam gelme zamanı. Onun, herkesin çok aşına olduğu bir marifeti vardır, yüz kiloluk gövdesine karşın nedeysen hiç ses çıkarmadan hareket etme becerisi...

Korkmuyorum. Bunu düşünüyorum şimdi. Korkmadığımı düşünüyorum yani.

Binanın antreye açılan kapısını gıcırdatmadan açmak Jack Hallstein'in bile beceri düzeyini aşıyor, ayrıca çevik ve sessiz geyik adımları atmaya da üşeniyor belli... Kori-dordan gelen postal seslerinin ardından kocaman gövde-siyle kapıda beliriyor.

“Burada karanlıkta oturmuş ne surat asıyorsun bakalım? Bir çocuk ve de bir yetişkini Notodden’a götüreyim diyordum. Hadi önce gidip salonda oturalım!”

Ben içeri girene kadar salondaki yarım mumu Zippo çakmağıyla yakmış bile, içerisi beñzin kokmuş. Olanca ağırlığıyla eskimiş kanepeye oturuyor, öyle bir çöküyor ki dizleri göğsüne batacak adeta.

“Yok ya, hay iblis!”

Parmağıyla iskemleyi işaret ediyor:

“Bu daha iyi.”

Elinden tutup kalkmasına yardım ediyorum.

Elimi bırakmıyor. Bakışlarında acayip bir şey var. Hep vardı zaten. Baktığı her şeyi bilimsel bir incelemeye alıyormuş gibi sanki... Hımmmm ne var şimdi karşımızda? Bir adam... Çoktan unutulmuş bir ırkın, eşine az rastlanır nadide bir örneği... Ölmüş sinekleri ve pervaneleri ufacık bijuteri veya film kutularında saklayan çocuk... Oysa şimdi çocukluğumuzdan ne kadar da uzaktayız. Bir zamanlar ikimizin de çocuk olmuş olması ne kadar da imkânsız bir şey gibi hissediliyor bu gece. Kahverengi kâküllerinin altında yüzü çok sert görünüyor. Yalnızca göz kenarındaki kırışıklıkların varlığı ondan korkmamamı mümkün kılıyor.

“Kahveyi ısıtayım mı?”

Elimi bırakıyor.

“Boş ver. Şimdi gideceğiz zaten. Değil mi?”

“E evet.”

“Bak!”

Deri ceketinin iç cebinden yarım şişe Jack Daniels çıkarıp yudumluyor. Elinin tersiyle ağzını kuruluyor ve şişeyi bana uzatıyor.

Soğuk kahvenin ağzımda kalmış acı lezzetinden sonra viskinin hafif tatlımsı tadı hoşuma gidiyor.

“Ne zaman geldin buraya?”

“Galiba bir hafta oluyor.”

Masanın üzerinde tütünle esrarı karıyor. Uzun mavi bir nefes çekiyor.

“Günler nasıl geçiyor?”

“Pek de fena sayılmaz”

Pazıları son gördüğümünden bu yana daha da irileşmiş. Kollarını omzundan parmak uçlarına kadar dövmeyle kaplatmış, yalnızca parmak uçlarında yok dövme. Bu da parmaklarına dikiş yüksükleri geçirmiş izlenimi veriyor.

“Bruvik ile konuştun mu?”

“Hayır ama dün gece geldi buraya”

Başını sallıyor, bir şey demeden.

Sarmayı bölüşüyoruz. Vakti bolmuş izlenimi veriyor. Bu iyi. Anlıyorum ki otomobilde bir çırak var, oturmuş bekliyor.

“Ne kadar zamandır ormanda yollardasın sen?”

“Birkaç hafta oluyor. Pek hesap tutmuyorum.”

“Ama tüfekleri ellemedin değil mi geçen sonbahardan bu yana?”

“Onları düşünmene gerek yok. Hep yerli yerlerinde diler bu zaman zarfında.”

“Benim gereksiz yere mi endişelendiğimi düşünüyorsun Sune?”

Sarmayı ona uzatıyorum, son nefesi çekip söndürüyor.

“Ormanda keyfin yerinde” diyor ve arkasına yaslanıyor.

“Zaman zaman bunu düşünüyorum sen ve porsuk baş başa...”

“Bir de çifte var elimde hiç dokunulmamış.”

Homurdanıyor:

“Thor’a ait olan şeyler nerede?”

Thor’a ait olan şeylerin yerini söylüyorum ona. Benimle gelmesini ve banyodaki fayansların arkasına bakmasını istiyorum ama kabul etmiyor.

“Bırak durdukları yerde dursunlar. Zaten bir süre sonra miras olarak Bredtveit mahpushanesinde muhkim ‘çiğliğin hanımı’na kalacaklar nasılsa. Bazıları bunu böyle istedi, benim de öneriyi reddetmeye yüreğim elvermedi.”

“Peki istasyona ne olacak?” Ayağa kalkıyor ve sırtıyor: “Bakalım, göreceğiz...”

Dışarı çıktığımızda yağmurun başlamış olduğunu görüyoruz. İri damlalar tenimize ve giysilerimizin üstüne parlak kürecikler gibi dökülüyor. Otomobile doğru yürürken dev kolunu omzuma doluyor ve saçlarımı karıştırıyor eliyle. Sonra da pençeye benzer eliyle boynumun kalınlığımı ölçüyor ve şakacıktan sıkarmış gibi yapıyor.

Şoför beni gördüğüne pek memnun olmuşa benzemiyor. Kocaman bir sakalı var başına da siyah bir bere geçirmiş. Üzerinde siyah renkli Harley-Davidson kazağı, hmm... Siyah. O tiplerden... Yirmili yaşların ortalarında. Stajyer. Jack ile beraber arabanın arka koltuğuna oturuyor, viskiyi yudumluyoruz. Kafamız dumanlı, neşemiz de yerinde. Hiç durmadan konuşup bu ormanların eskiden nasıl olduklarını anlatarak şoförün kafasını şişiriyoruz.

Ben şimdi bambaşka biriyim. Garip bir şekilde bunun farkına varıyorum. İnsan içine çıktığımda zırhımı kuşanıyorum, sesim değişiyor.

Jack Hallstein gibi bir adamdan etkilenmemek imkânsız, bunu biliyorum. Onu taklit etmek veya onun gibi olmak istemekten değil, ama insan kendisi olmak-tansa onunla birlikte olmak, onun tarzına ve varoluş biçimine ayak uydurmakla daha güvenli hissediyor kendini.

Arabayla Livatn yöresine doğru iniyoruz. Sabah ufku-nun kızıl şeridi üzerinde çam ağaçlarının tepeleri testere ağızlı kara çıkıntılar çiziyormuş gibi görünüyor... Gecedен

artakalan renkler, gri ve lacivert, yavaş yavaş genişleyen bu kızıl şeridin üzerinden karanlık ve parlak suyun yüzeyine dökülüyor adeta. Kıyıda iki kaya arasında bir balıkçıl hiç kıpırdamadan durmuş, nilüfer yapraklarının altına gizlenmiş küçük tatlı su levreklerini görebilmek için günün aydınlanmasını beklemekte. Ters çevrilmiş kanoların ıslak çimenler üzerinde karaya vurmuş balinalar gibi yattıkları gölün karşı yakasında bir martı sessizce suyun üzerinde dalışa geçiyor ve sonra hafif bir duman gibi yükselmekte olan sabah sisinin içinde kayboluyor. Şoförden metruk kamping alanına giden çakıllı yola sapmasını ve kadim bir uygarlıktan kalmış bir nesneye benzeyen biçer-döverin orada durmasını istiyorum. Böğürtlen çalılarının arkasındaki çeşmenin yanında, içinde kum bulunan belediyeye ait kasalar duruyor. Silahları burada saklıyorum. Asma kildi açıyor ve cebime sokuyorum. İçinden üç bohçayı çıkarıp çayıra seriyor ve birer birer açmaya başlıyorum. Ruger marka tüfek. Bir de Marlin tüfek. Ve de bir av tüfeği.

Jack kendi kendine bir ısıklık çalıyor.

Ruger'i yerinden kaldırıyor ve meydanın karşı tarafında hafif gizlenmiş bir şekilde duran paslı bir varile nişan alıyor.

“Bunlar hemen hemen hiç kullanılmamışlar” diyorum. Tekrar sarıp arabanın arkasına koyuyoruz.

Jack'ın isimsiz dostu otomobile binip gözden kayboluyor.

“Senin için yapabileceğim bir şey var mı?” diye soruyor Jack, pantolonunun düğmelerini çözüp paslı biçer-dövere doğru işerken. Kızıl kahverengi metal aksam siyah bir parlaklık kazanıyor böylece.

“Evet” diyorum. “Bana bir ekmek verebilirsin.”

“Ekmek mi?”

“Evet. Ha, bir de yumurta...”

Dizlerini hafifçe kırarak sallıyor şeyini.

“Bu ticaret bana da uygun görünüyor” diyor.

“Bir haftadır ne ekmek ne de yumurta yedim.”

Bana bir kez daha o araştırmacı, inceleyici bakışlarıyla bakıyor.

“Anlıyorum, Gündelik şeyler.”

“Evet öyle gibi” diyorum. “Ekmekle katık etmezsen ilk birkaç günden sonra konserve yemek insanı hasta ediyor.”

İlgileniyormuş gibi başını sallıyor. Bunun gibi verileri beyninin yaratıcı hard-diskine doğrudan kaydettiğini anlıyorum. Sonra çalmaya başlayan telefonunu çıkartıyor gömlek cebinden, ıslak çimenlerin üzerinde ileriye doğru bir adım atıyor. “Evet sevgilim” dediğini işitiyorum.

Harap bir iskelenin üzerine oturuyor ve sigara içiyoruz. Elli metre kadar ilerimizde balıkçıl kuşu, çamurlu suya çakılmış bir boz renkli kazık gibi hâlâ suyun içinde dikiyor. Jack biraz geriye yaslanıyor, elini blucin pantolonun cebine sokup, bir tomar kâğıt para çıkarıyor.

“İki tüfeğe on iki veririm demiştim...”

Cevap vermedim.

“Üç de av tüfeği için olsun mu? Çok beğendim, bende kalsın...”

“Tamam” dedim. “Ama ucunu kesmeyeceğine söz ver.”

Güldü ve yarısı içilmiş sigarasını suya fırlattı.

“Deniz kıyısında bir yerlere mi gideceksin?”

“Eh yavaş yavaş...”

Parayı veriyor. Bu miktar benim gibi biri için görkemli bir seyahat bütçesi.

“Ufak bir şey daha var...”

“Memnuniyetle. Yoksa ‘sıcak’ bir tabancayı senin yerine benim suya atmamı mı isteyeceksin?”

“İyisin Sune... Bunu samimiyetle söylüyorum! Kafadan biraz kontaksın, ama iyisin!”

Hiç konuşmadan bir süre daha oturuyoruz. Balıkçıl hâlâ heykel gibi dikilmesine devam ediyor. Vadinin aşağı kısımlarında tutulduğumuz yağmur burada da bizi buluyor. Çam ağaçlarının tepesinden aşağı düş gibi inen yağmur damlaları titrek kavağın yapraklarını da kımıldatıyor titretiyor. İleride irice bir balık atlıyor, ilkin beyaz karnını görüyoruz sonra suyun yüzünü yararak derinlere dalışını.

“Eski istasyon binasında kalmasan iyi olacak. Trene binip gitsen, diyorum...”

“Biraz zamana ihtiyacım var. Sonra toz olurum.”

Jack, tamam anlamına başını sallıyor.

“Onu bulan bizdik. Bunu biliyor muydun?”

“Evet ormanda, spor sahasının biraz ilerisinde değil mi?”

“Hayır. Birinci katta asmıştı kendini. Hani eskiden istasyon kahvesinin bulunduğu lokal. Oradan taşımak zorunda kalmıştık. Çeşitli nedenlerle orada asılı halde bırakamazdık. Vay iblis, yazın ortasında ne meret bir işti! İnşallah ölümden sonra hayat vardır da, orada bulur la-yığını!”

Kısık bir kahkaha attı.

Bence yoktur, diye geçirdim aklımdan. Eskiden kendimi böyle bir yerde tahayyül ederdim. Hani öyle cennet bahçeleri cinsinden hayaller değil ama... Belki *Tibetan Book of the Dead* diye bilinen dini kitapta anlatılan cinsten, bir çeşit rüyaya benzer varoluş halidir. İki hayat arasındaki uzamda bir çeşit asit yolculuğu... Yıllar geçtikçe umudumu yitirdim. Ya da galiba ölümden sonra hayat olmayacağını umuyorum. Thor için de Büyük Uyku di-liyorum. Öyle ki, sonsuz bir süre Jack Hallstein'in takibi-ne uğramasın, çünkü bunun düşüncesi bile feci...

Öte yandan şöyle de denebilir: Bodrum katını Jack ve avanelerine kiralamış olan Thor, eski istasyon binasında kendini asarken bazı şeyleri dikkate almalıydı.

Belki de tam da bu yüzden.... *Bunu* düşününce gülümsemekten kendimi alamıyorum.

Mona, siyah cipine binmiş geliyor. Onu yoldan yokuş aşağı inip, su kenarındaki sazların oradan ormanın kesim yapılmış bölümüne doğru saparken görüyorum. Gözlerimle mıcırlı ve engebeli yolda hızlı ve fütursuzca araba kullanışını izliyorum. Üzerinde oturmakta olduğumuz harap iskelenin yakınına gelince duruyor, arabayı ters istikamete çeviriyor ve içinde oturup bekliyor. Pencereyi açıyor ve parmaklarıyla arabanın metalik gövdesi üzerinde trampet çalıyor. Biz oraya doğru yürürken kumlardan nemli bulutlar yükseldiğini görüyorum.

“Merhaba Sune!” Dişleri bembeyaz. Yanık teni ve kuzgun karası saçları bu dişleri olduğundan da beyaz gösteriyor. Mona kendisine Amerikan yerlilerinden misin diye sorulmasından usanmıştır ama Cheerokee marka cip kullanmasıyla dalga geçenlere tahammül göstermeyi bilir.

Elleri kuru ve sıcak, çok çalışmaktan nasır tutmuş.

Ben arabanın arkasına oturuyorum. Jack de öne biniyor. Ön tarafa doğru eğilip Mona'nın yanağına bir öpücük konduruyorum. İzin verince bir öpücük de dudağına...

“Sune'ye ekmek lazımmiş, yoksa mahvolacak! Ha bir de yumurta gerekiyor. Bol miktarda yumurta...”

Mona arabayı vitesle takıyor ve motor gürültüsünden anlayamadığım bir şeyler mırıldanıyor.

Arabayla ön bahçeye girip durduğumuz sırada, güneş evin ve ambarın gölgesini komşu tarlaya doğru yansıtacak bir şekilde çam ağaçlarının üzerinden yükselmekte. Bu görüntü bana bir çizgi film sahnesini anımsatıyor neden-se...

İki köpek merakla ama ses çıkarmadan yaklaşıyor. Gri renkli iri köpeklerin cinsini bilmiyorum. Tam da terbiye

edildikleri gibi derhal korkumun kokusunu alıyorlar, ama beni görmezlikten geliyorlar.

Antredeki içi doldurulmuş bir öküz kafasının altına Jack'ın yelegei asılmış.

Esas yelegei. Sirtında logo bulunan deri yelek...

Yemeğe oturuyoruz ve bu hataya düştüğüm için kendime kızıyorum, yine de ekmekten, Mona'nın kendi elleriyle yaptığı o kaba ekmekten vazgeçemiyorum; ekmeğin kabuğu sıcacık, ktır ktır, biliyorum ki bir süre sonra tek başıma yatarken bunun hayalini kuruyor olacağım. Ekmeğin hamuru içine tahıl karıştırılmış lezzetli kahverengi unla karılmış, ekmek dilimlerinin üzerine kalın bir tabaka has tereyağı sürüyorum ve ekmeğimi başka bir şeye katık etmeksizin öylece yiyorum, katı yumurtaların kabuklarını soyuyor, bıçakla ikiye ayırıp üzerine tuz biber ekıyorum, ekmek, tereyağı ve yumurta; kahvemi soğumaya bırakıyorum, masada tarım sektörünün VSOP'si olarak değerlendirdiğim buz gibi köy sütü var. Bütün bunlar benim sinirlerimi bozuyor; ben benden uzaklaşıyorum, diye düşünmeye başlıyorum, evet ben benden uzaklaşıyorum, bunun bir kadının bu kadar yakınında bulunmamla ilgisi yok, Jack'ın zaman zaman sağ sol belli olmayan, nasıl davranacağını bilemediğiniz bir tip olmasıyla da ilgisi yok, başkalarıyla, çevremdeki etten kemikten canlılarla hiçbir ilgisi yok, ancak sanki içimde rahatsız edici bir ur büyüyor, büyüyor, dışarı çıkmak buradan uzaklaşmak istiyorum, lakin bu sofr fiziksel olarak beni tutsak almış durumda.

Oğlan çocuğu, kasketinin siperinin altından kaçamak beni gözlüyor, buraya onca adamın gelip gidiyor olmasına karşın benim farklı biri olduğumu anlıyor, ben farklı bir frekanstan yayın yapıyorum, kadınların bana buranın müdavimi olan erkeklerden daha farklı davrandıklarını

fark ediyor, mavi gözleri beni bırakıp annesine, sonra da Grete teyzesine yöneliyor. Grete, Telemark kızılderilisi diye adlandırabileceğim kadın tipinin biraz şişman bir örneği; oğlan çocuğu dört beş yaşlarında, üzerinde okula başlayana kadar birkaç yıl daha giyebileceği şu an kendisine büyük gelen bir Harley Davidson logolu tişört var. İki köpeğe ilaveten benim korktuğumu bir tek bu çocuk anlıyor.

Odanın tam ortasındaki büyük masasının etrafına dizilmiş oturuyoruz, oda bana kovboy filmlerindeki salonları ve Amerikan hamburger barlarını çağrıştırıyor; müzik dolabı, kırmızı deri taklidi malzemeye kaplanmış bar sandalyeleri ve barın gerisinde bir kasa Tuborg'un arkasından kısmen görünen, Japon yapımı olmayan sökülmüş bir motorun parçaları... Masanın üzerinde bu harikulade ekmeğin yanı sıra, tereyağı, katı yumurta, domuz pastırması, kızarmış sosis ve üzerine çınar ağacı şurubu gezdirilmiş Amerikan tarzı krepten oluşan bir yiyecek dağı var.

“Yahu, ormana gideceksen yanına yiyecek alman lazım...” diyor Jack, Grete'nin ağzından çıkan seslerden anlıyorum ki yanıma katık ekmek, hatta bir miktar da yumurta vermeden göndermeyecekler beni bu evden.

“Avlanıyor musun?”

“Silah varsa...” dediğini işitiyorum birinin. Benim sesime benziyor. “Ve tabii fişek... Bu ikisi bir arada zor bulunuyor. Ben de yanımda taşımıyorum elbette.”

Bu konuya devam etmek istemiyorum. Bu yüzden de genellikle balık avladığımı, kıyılarda olsun, ülkenin iç kısımlarında olsun bütün tatil kulübelerinin kamış, olta takımı, ucuna böcek süsü verilmiş tüyler takılı olta iğnesi sallanan yem ve çeşitli suni yemlerle donatılmış olduğunu da söylemiyorum....

“Bir telefon etmek yeterli olurdu” diyor Mona.

“Kes sesini!” diyor Jack. “Bundan daha fazla bahsetme artık!”

Konu kapanıyor.

“Bir plak çalabilir miyim baba?”

Baba yelek cebini karıştırıp eski bir madeni para çıkarıyor, oğlana fırlatıyor. Havada yakalayamayan çocuk yuvarlanan paranın peşinden barın arkasına, yere dağılmış motor parçalarının arasına doğru seğirtiyor.

Grete ile Mona, tanımadığım insanlara dair hikâyeler anlatmaya başlıyorlar, sürekli birbirlerinin hikâyelerine yorum yaptıklarından anlattıklarını takip etmek bana çok zor geliyor. Jack, lokmalarını çiğniyor ve karşıya, ara sıra da eline bir şeyler alarak kendisine göstermeye çalışan oğluna bakıyor. Oğlanın motor parçalarına ilişmediğini görüyorum.

Sonunda Jack iskemlesini itiyor ve masadan kalkıyor.

Eline Amsterdam’daki bir kafeden edinilmiş olan kahve kupasını alıyor ve “Hadi gel” diyor.

Küçük oğlan ve ben Jack’ın peşine düşüyoruz, çocuk bu cümleyle kendisinin çağırılmış olduğundan çok emin, öyle ya anneyle teyze muhabbete dalmışlar, ben de başka bir gezegenden gelmiş bir yabancıyım...

Bu tahmininde yanılmış bile olsa, onu tersleyen olmuyor. Sabah güneşinin ahşap zeminde pırıl pırıl parladığı çalışma odasına giriyoruz. Para kasasının dayalı olduğu duvarın üzerindeki bir rafta kendi ölüler ülkesinin başında nöbet tutar gibi duran içi doldurulmuş bir baykuş var.

Yaklaşık bir kilo ağırlığında, siyah izolasyon bandıyla sarılmış paket Kviteleid’de oturan Jan “Hustler”¹ Synneşe iletilecek. Jack, paketi çalışma masasının kilitli olmayan bir çekmecesinden çıkarıyor, ince bir poşete sarıp bana uzatıyor. Paketi kasadan değil bir çekmecedan almış olmasına memnunum, her ne kadar benim asabımı insan-

1. Hustler: Lâkap. Dolandırıcı üçkâğıtçı anlamına gelen lâkap. (ç.n.)

larla bir arada olmak en fazla bozuyorsa da, kilitli kasalarla da aram pek hoş sayılamaz.

“Çok acil bir şey değil bu. Ara sıra insan çekmeceleri boşaltıp bir temizlik yapmalı. Ve zorunlu olmadıkça her şeyi piyasaya dökmemeli... Bu arada şunu da düşündüm. Sen istasyonda kalma artık.”

“Tamamdır” dedim. “Bir uğrayıp bez heybemi alayım.”

Homurdanıyor ve oğlan çocuğunun başını okşuyor.

“Hadi git anneni benim için öp! Unutma kulağından öpeceksin!”

Oğlan çıkıyor odadan.

Jack avcı bıçağını eline alıp, masanın çekmecesinden yaklaşık bir hektogram ağırlığında bir parça çıkarıyor ve ikiye bölüyor.

“Bu da sana posta hizmeti karşılığı...”

Bürosunu bugün epeyce temizledi bu, diye düşünüyorum, yarım hektogramlık parçayı yerde bulduğum bir gazete kâğıdına sararken...

Trampa ekonomisinde çok geçerli bir mal bu... Hatta nakit paradan çok daha değerli.

Beni arabayla geri götüren Grete oluyor. Aslında onu severim, on beş saniyelik sessizlik olduğunda kendisini fena hisseden kadınlar cinsinden olmasına karşın severim. Her şey yolunda. Ormanın beni içine alıp sarıp sarmalmasına az bir zaman kaldı. Ayrıca ekmekleri de yapan o olduğundan kendimi Grete’ye karşı borçlu hissediyorum. Onunla karşı karşıya duran erkeklerin gözlerini üzerinde toplayan, ağır ve iri memeleri var Grete’nin. Ama şimdi her şey yolunda. Ben dosdoğru karşıya veya otomobilin penceresinden hızla geçen ağaçlara bakıyorum. Ormanın beni sarıp sarmalayacağı an yaklaşıyor.

“Bana torpido gözünden bir sigara ver...” diyor.

İki sigara yakıp birini ona uzatıyorum.

“Teşekkür ederim. Şimdi nereye gitmeye niyetlisin?”

“Tam bilmiyorum.”

En azından güneye doğru gitmeyi düşünüyorum diyebilirdim, ama demedim. Birilerine nereye gideceğimi söylemek konusunda hiçbir deneyimim yok. Ayrıca güneye gideceğimden de pek emin değilim zaten.

Gülüyor.

“Jack çok garip postacılar seçiyor kendine” diyor.

“Benden başkası da mı var?”

Cevap vermiyor. Ben de soru olsun diye sormamıştım zaten. Gülümsüyoruz birbirimize. Hoş kadın. İri, yuvarlacık, sıkı sıkı... Onunla yorganın altına girmek, Tanrı'nın tasavvur edip yarattığı o ilk Kadın'ı bulmak demek olacak. Yani şu eşcinsel modacıların yarattıkları o garip yaratıklardan çok önce yaratılmış olan kadını...

“Artık ömrümüzün tam yarısına geldik. Bunu düşündün mü?” diye soruyor. “Senin çocukluğunu iyi hatırlıyorum ben.”

Ben bu çeşit muhabbetleri sevmem. Ömrün yarısı, tamam. Kırk demek, seksenlik ömrü yarılamış olmak demek. Bu yüksek sesle dile getirilebilir de, getirilmeyebilir de... İnsan sessizlikten korkuyorsa söylenebilecek makul bir cümledir, evet. Ama bu çocukluk anıları muhabbeti asabımı bozuyor. Hep trende birileriyle yolculuk yapılır veya birisi tarafından peronda karşılanır, şuraya buraya götürülür ve de başka çocuklar, teyzeler amcalarla tanıştırılır. Genellikle orada balık avlanacak bir göl bulunur, birisi dayak atar, birisi dayak yer, zaman zaman azıcık sıkıştırılacak veya sıkıştırılamayacak kızlar çıkar karşısına insanın, ormanda yapraklar, otuz bir çekmeler, üzerine reçel ya da balık ezmesi sürülmüş tepeleme ekmek dilimleri, sivri sinekli geceler, at sinekli günler, ardiye olarak kullanılan kulübenin çatısının altına yuva kurmuş eşek arıları...

Bütün bunlar oturup, düşünülecek konular değil bence. Bunları anlatan filimler yapılır. Bir sürü kitap yazılır. “Ekmeklere teşekkür ederim Grete” diyorum. “Çok garip bir şey. Ormanda ekmeksiz kalmak... İnsanın aklına bir düşmeyegörsün, acayip kaptırırıyorsun kendini. Ekmekten başka bir şey düşünemez oluyorsun. Müthiş güzel alabalıklar tutuyorsun, kızartırıyorsun, değil mi? Üstelik tereyağın da var. Ve de tuzun var! İşte bütün bunları yerken, balığın çıtır çıtır kızarmış derisini, bembeyaz etlerini çiğnerken, tek düşündüğün şey sahip olmadığın ekmek oluyor... Hani o tavadaki yağı şöyle güzelce bir sıyracağın ekmek... Bundan müthiş utanıyor aslında insan, değil mi? Oturmuş Tanrı’nın sana bahşettiği bu armağanları yiyorsun. Diyelim ki dört alabalık ya da bir orman güvercini... Ve de durmuş yemeklerden şikâyet ediyorsun. İnsanlardan uzakta doğayla baş başa kaldığın zamanlarda böyle bir kadir kıymet bilmezlik karşısında Tanrı’nın seni cezalandırabileceği düşüncesi bayağı sinirleri bozuyor.”

“Ben daha ziyade Tanrı’nın Thor ve kız çocuğu gibi masumlara neler yaptığı konusuyla meşgulüm. Thor tanıdığım en iyi yürekli, en halim selim adamdı. O kız çocuğunu da çok çok seviyordu.”

Ben bu sahneyi yüzlerce kez gözlerimin önünden geçirmiştim zaten. Thor arabasını bahçeden bodruma açılan kapıya doğru geri geri sürüyor. Süratle. Dikkatsizce...

“Anne de sürgülü kapılar arkasında. Biliyorum bunun faydası yok ama, kadın evde olmuş olsaydı bütün bunlar başlarına gelmezdi diye düşünüyorum.”

“Haklısın. Hiçbir faydası yok.”

“Ama soruyorum işte evde üç yaşında kız çocuğu varken böyle haltlar karıştırmaya kalkırıyorsun, ne dönüyor o kafanda? Ne? Meteliksiz miydiler? Kadını birisi mi zorluyordu bu işe?”

Bunu kız kardeşinin kocasına sor, diye geçiriyorum aklımdan.

“Hiç zannetmiyorum” diye cevap veriyorum.

“İşte böyle Sune, olan oldu.”

“Böyle olacağını başından tahmin etmiştim. Olayı duyar duymaz. Mona, dedim, Thor yaşayamaz artık.”

İki kadının oturup, olması muhtemel şeye birbirlerini hazırlıyor oldukları saatleri getiriyorum gözümün önüne... Yaklaşan intihara...

“Göreceksin Tanrı’nın bu konuda iyi planı var...” diyorum.

E 18 otobanından çıkıp, eski istasyon caddesine saparken bir şeyler olduğunu hissediyorum.

Grete’den terk edilmiş otobüs durağının orada durmasını istiyorum.

“Bir sorun mu var?”

Arabanın motoru çalışmaya devam ediyor. Ondan motoru stop ettirmesini isteyemem. Şu ana kadar bir sürü şey istedim zaten ondan, bu metruk otobüs durağında bile durdu benim isteğim üzerine.

Bir ses, bir sorun yok, diyor.

İçimden gülmek geliyor. Gülen ses benim, bu kesin. Kendi kendini bal tuzağına düşürmek denebilir buna! Burada durmuş kendimi iyi hissetmiyorum, hatta bir şeylerin son derece kötüye gittiğini sezinliyorum, ne olduğunu tam bilemiyorum ama bunun Thor ile bir ilgisi var ve de metruk istasyon binası şuracıkta, yolun sonunda bizi bekliyor, kötü bir şeyler olacağını duyumsuyorum, ormanın ve de ormanda dur durak bilmeden taban tepmenin bana öğrettiği bir şey varsa o da bu tip uyarıları ciddiye almaktır ve işte tam da bu nedenle Grete’den otomobili metruk otobüs durağına çekmesini istiyorum. Elbette, bir sorun var demeliydim, kötü bir şeyler olacağını duyumsuyorum, üzerime nasıl bir şeylerin çökmek-

te olduğu durumunu analize etmek üzere birkaç dakika zamana ihtiyacım var, demeliydim. Ama demiyorum işte. Grete'den otomobili metruk otobüs durağına çekmesini istiyorum ve bir sorun yok, diyorum sadece. Bugüne dek birbirimizi zaman zaman ekstra hoş tutmuş olduğumuzdan ve de son yakınlaşmamızın ikimizdin üzerinde de hiçbir kötü iz bırakmamış olmasından hareketle, Grete'nin şu an için bazı düşüncelere kapılması çok doğal. Ve bu yüzden de bana doğru yaklaşan elini memnuniyetle kabul ediyorum, kaba davranmamak gerek, her ne de kadar niyetim bu değil idiyse de masayı kuran benim, farkına bile varmadan iki kişilik bir masa istedim ondan, şimdi de oturup bana servis yapılmasını bekleyeceğim. Zaman zaman doğayı açık bir kitap gibi okumak mümkündür. İşte şu an olduğu gibi... Grete elimi eline alıp, kırmızı kareli oduncu gömleğinden içeri, beklemekte olan iri memelere doğru yönlendiriyor. Ve karnına. Az sonra iki elimle Grete'nin arkasında ikiz dolunaylarını avuçlamış, siyah saçlarının tam bitim yerinden ensesini hafifçe dış-lerken buluyorum kendimi, kendimizi kaptırmış nefes nefeseyiz ve durmuş saçma sapan laflar ediyoruz, aslında hayatımız boyunca her zaman, hatta an itibarıyla içinde bulunduğumuz duruma -yani biz Telemark ilinin herhangi bir yerinde bir eylül günü, bir otomobilin kaportasına dayanmış vaziyetteyken ve eşek arıları son nefeslerini verecekleri bir yer bulabilmek üzere ormanda vızır vızır dolaşırlarken- oranla çok daha farklı bir ciddiyet gerektiren zamanlarda bile hep saçma sapan laflar etmiyor muyuz sanki? Artık bir an önce ormanın karanlık patikalarına sapıp uzaklaşmak için acele de etmiyorum, Grete de okul yönetimiyle yapacağı bir toplantıya geç kalabileceği konusunda uzun uzun konuşmaktan vazgeçiyor, ne de olsa okul yönetim toplantıları ve ormandaki patikalar hep var olacaklar, bunu biliyoruz ve ben de

insanlardan kaçma huyumu bir saat kadar erteleyebileceğimden eminim.

Ama Thor'u düşünüyorum. Evet aklımdan çıkmıyor o. Devletten kiraladığı ve kendi adını verdiği eski istasyonun kahvesinde tavandan asılı, havada sallanır hali geliyor gözlerimin önüne, işte böyle olacakmış sonu diye düşünüyorum, tütün çiğneyen moruklar ve her dem sarhoşlarla oturup trenin gelmesini beklediğimiz ve aksine bir uyarı gelmedikçe trenin daima dakik olarak ve tıpkı akciğer yetmezliği çeken bir hasta gibi tıknefes, oflaya, puflaya yanaştığı o istasyonun kahvesinde, tavana asacakmış kendini... Grete'nin gövdesini arabanın kaportasına sıkı sıkıya dayamışken, kahvehanede insanın kendini asabileceği tek yer bulunduğunu, bunun da içinde sayıları yıldan yıla artan ölü sinek kolonileri birikmiş o iri küre şeklinde cam fanuslu lambanın, tavandan sarktığı nokta olduğunu düşünüyorum ve şimdi ben burada eğilmiş diri ve yumuşacık insan etinin içine girip çıkarken o sorunun, sadece benim değil Thor ve diğer müşterilerin de kafasını kurcalayan, sineklerin nasıl olup da her tarafı kapalı küre şeklindeki fanusun içine girebilmeyi başardıkları sorusunun cevabını bulamadığımı düşünüyorum.

Tam da orada asmış işte kendini, diye geçiriyorum aklımdan, ormanda değil, çatı arasında değil, bodrumda, bekleme salonunda değil, kahvede lambanın tavandan sarktığı noktadan asmış kendini, tam da kısa tıraşlı kafalarımızın hemen üstüne isabet edecek noktadan...

Üzerinde eprimiş takım elbisesiyle oturup, hiç kimse-nin gelmesini beklemediği mekânda. Bardak. Bayatlamış bira. Kül tablası.

Jack Hallstein'in dediği gibi asılı kalsın diye bırakılmayacak bir yerde asmıştı kendini, gerçi Jack ve avanesi Thor kendini mutfakta bile asmış olsa alıp ormana götürürlerdi, bundan eminim.

Otomobile giriyor, koltukları geriye yatırıyor ve birbirimize sarılıp uzanıyoruz. Grete'nin saçları orman kokuyor.

Şimdi de yerel karakol komiserini düşünüyorum: Morten Bruvik. İstasyon şefinin konutunda bir ileri bir geri yürüyor. Bir ileri bir geri, oldukça düşünceli. Duruyor ve pikaptaki eski LP'yi inceliyor. Blonde on Blonde. Okulda öğrendiği İngilizce ile ne kadar anlamaya çalışırsa çalışsın çözemiyor bir türlü. Blonde. On. Blonde. Ne demek oluyor ki... Biraz yürüyor çocuk odasına giriyor, iyi kalplilik gösterip rahiple birlikte çocuk odasını eşyalardan arındırmış, temizlemişlerdi. O zaman, yani Thor... O günlerde, yani Thor olması gereken yerde tutuluyorken. Sonra rahiple gidip almışlardı onu, arabayla buraya getirmişlerdi, bu kullanılmayan istasyon binasına, boş odalara, hâlâ bir köşesinde nuh nebiden kalma tükürük hokkası bulunan bekleme salonuna elinden geldiğince göz kulak olsun diye...

İstasyon şefinin makam odasına geçip oturdu Thor. İstasyon şefinin eski Remington marka daktilosunda öyküler yazmaya çalıştı.

Ben şimdi istasyon binasına geri dönüyorum ve gayet sakinim. Ormandan çıkar çıkmaz burada beni bekleyen biri yok diye düşünüyorum. Benim aklımı başıma getirmek üzere öğütler verecek olan Morten Bruvik yok burada. Başkaları da yok. Hatta Thor'un hayaleti bile yok. Burada kaldığım süre boyunca ne onun ne de küçük kızın varlığını hissetmedim. Öldüler ve toprağa girdiler.

Termosifondaki su bitene dek düşün altında kalıyor, Grete Tangen'i cildimden kazıyıp atıyorum. Eğer burada olup bu halimi görmüş olsaydı ondan özür dilerdim, diye düşünüyorum. Seninle bir alakası yok, üzerine alınma

sakın, derdim. Mesele benim sadece kendim olmam meselesi, ormanda durmadan yürürken üzerimde başkalarına ait sıvılar ve kokular taşıyamam ben; burada bu kadar uzun bir zaman geceleme hataydı, ama kaçınılmazdı da aynı zamanda, kaçınılamaz olduğuna göre de hata değildi. Bir yandan evin içinde cırılçıplak dolaşır ve havluyla kurulanırken bir yandan da düşüncelerim aynı konu üzerinde dönüp duruyor. Artık uzun bir süre hiç kimse ile bir arada olmaya tahammülüm yok, Fâlme zincirlerini koparmak istiyor.

Bodrum merdivenlerinden çıkarken, adım adım durup etrafı dinliyorum. Hiç ses yok. Yalnızca yerinden oynatılmış kapı menteşeleri yüzünden rüzgâr kapıyı hafifçe kapının kasasına çarptırıyor. Gece kapatıyor, sabah itiyorum. İçerisi küf ve karayosunu kokuyor.

Bir hüznün kaplıyor içimi nedense. Buraya bir kez daha dönmeyeceğimi bilmenin getirdiği hüznün. Şu an itibarıyla burası bomboş. Her şey boşaltıldı.

Dışarısı ayaz. Yıldızlı bir gökyüzü. Bisikletlerin durduğu eski barakanın arkasından başlayıp ormana doğru giden yola çıkmak üzere İstasyon binasının avlusunu geçiyorum. Heybemi güzelce yükledim. Bütün gece yürümeye hazırım.

O, barakanın saçağı altında gölgede duruyor. Kalbimin çarpmaya başladığını hissediyorum.

“Merhaba Sune.”

Seslenen Morten Bruvik.

Ödümü patlattın, diyorum ona.

Neredeyse bıçağıma davranıyordum.

Tabii bunu söylemiyorum ona...

Sümkürüyor.

“Özür dilerim. Seninle konuşmak zorundaydım. Durumları bilirsin.”

“Sen geceleri yolları arşınlamaya ne zaman başladın?”

“Araba inişin sonunda bekliyor. Gel benimle.”

Birlikte oraya gittik. Ancak arabaya binmeye niyetli değilim. Kaportaya yaslanmış sigaralarımızı içiyoruz.

“Ne yaptım da şüpheli konumuna düştüm şimdi?” diye soruyorum. “Suçum kabalıksa berabere kalırız bu sahada.”

“Elimizden geleni en iyi şekilde yapmaya çalışıyoruz. Herkes için geçerli bu. Kadın seni bize kayıp olarak bildirdi. Umarım bana zorluk çıkarmayı düşünmüyorsundur.”

“Tabii ki düşünmüyorum. Ha, annenin babanın hatırını sorayım bari, nasıllar?”

“Dinle beni Sune! Bu meseleyi bir yoluna koymalısın! Zamanımızda ülke nüfusunun yarısı karısından ya da kocasından boşanıyor. Bunu unutma ve bu konuya bir nokta koy artık. Herkes için iyi olacak bu. Çocuklar için de... Bu ısrarının nedeni kişisel bir intikam duygusu olmasın sakın?”

“Ne demek istiyorsun?”

“Kadını taciz etmek mi istiyorsun? Onu ve küçük oğlanları? Bu mu derdin?”

Bu lafları başkalarından duymaya tahammül edemedim. Hatta, halâ anne ve babasıyla yaşayan ve hafta sonlarında dans edip onları eğlendiren bu iyi yürekli şeriften başka hiç kimsenin benimle böyle konuşmasına izin vermezdim.

“Hayır” diyorum. “Ben kimseye kötülük etmek istemiyorum. İşte bu yüzden ormanda yaşıyorum. Ama sen bunu anlayamazsın.”

“Bundan bu kadar emin olma! Beni aptal yerine koymaktan vazgeç. Benim nelere şahit olduğumu bir bilsen...”

“Senin iyi bir adam olduğunu biliyorum. Tamam meseleyi yoluna koyacağım. Ona söyle, bürokrasi çarkını işletmeye başlasın.”

“Ona boşanmaya razı olduğunu söyleyeyim mi yani?”

“Evet bunu söylemen gerekiyorsa söyle. İstersen hemen şuracıkta bir kâğıda yazayım bunu... Ya da sen, sağ salim bulunmuştur diye yaz raporunu.”

“Vazgeç bu tavrından!”

“Sen neyle karşılaşıyorsun?” diye soruyorum. “Gitmek durumunda kaldığın evlerde... Canavarla mı?”

Sesini çıkarmıyor.

“Evet mi?”

“Evet Sune. Canavarla da karşılaştığım oluyor.”

Şöyle düşünüyorum kendi kendime. Ben ormanda yürüyor ve oğullarıma göz kulak oluyorum. Kendi bildiğimce yapıyorum bunu. Arendal’da şehir meydanında dolaşan insanlar anlayamaz bunu.

Morten soruyor:

“Bjarte’yi görüyor musun?”

“Çok oldu görmeyeli. Ya sen?”

“Görmedim. Ve de Thor. Her şey mahvoldu... Bu kadar çok şanssızlığı üzerine çekebilmek nasıl oluyor anlayamıyorum.”

Sonra sohbe ate anne ve babasından ve de gelecekte hayattan neler beklediğinden söz ederek devam ediyoruz. Onun beklentileri benim kaçtığım şeylere çok benziyor.

Beni otomobil ile bir yere bırakmayı öneriyor, ancak benim gideceğim yer onun yolunun üstü değil.

Yağmur yağıyor. Aslında benim için önemli değil. Kıyıya çekilip, ters çevrilmiş bir sandalın kuytusunda yatıyor ve ormanda durmadan yürüdüğüm dört saatin verdiği yorgunluğu atmaya çalışıyorum. Gözlerim sandalın pislik içindeki dibine dikilmiş, gövdesine çarpan yağmur tanelerinin sesini dinliyorum. Sandalı taşıyan her iki ucundaki destek kalaslarının ötesinde biçilmemiş otlar yükseliyor. Yatıyor ve karanlığın basmasını bekliyorum. Gece olunca motorlu bir sandal çalacağım ve Bandak'a açılacağım. Bu sıırıslık bir eğlence olabilir tahminimce, ama umurumda bile değil. Son günlerde kusmaktan içim dışıma çıktı. Bu her ne dert ise biraz önce vücut sistemimden atmalıyım.

Uykuya dalmışım. Üşüyerek uyanıyorum. Destek kasalarının birinden diğerine doğru yuvarlanıyor ve eflatun gökyüzüne doğru uzanan ıslak otlar üzerinde ayağa kalkıyorum; bulutlar ağır ve yüklü, çevredeki her şey nemli nemli parlıyor. Göl kıyısındaki düzlüklerin ötesindeki orman gerçekte olduğundan daha da uzakta görünüyor. Dağın sırtı yaklaşan karanlıkla aynı renge bürünmüş. Koyun çingırağının cılız sesleri kıyıdaki çakıllara vuran dalgaların hışırtılarına eşlik ediyor. Çakıllı sahil, diye düşünüyorum. Kimsecikler yok. Beş dakika hiç kıpırdamadan ayakta duruyorum. On dakika, hatta. Bu süre içinde tepedeki yoldan üç otomobil geçiyor.

Karanlık çökünce sandalın altından bez heybemi alıyor ve iskeleye doğru yürüyorum. Elinde atının eyeri, ahşap kaldırımında yaylana yaylana yürüyen bir kovboy gibiyim; iskelenin üzerinde heybemi yere bırakıyor, diz çöküyor ve kahverengi atımı yularından tutup kendime çekiyorum, umarım ahşaptan yapılmış olsun, benzin de gerekecek, sağlam bir şey lazım bana, bu çisil çisil yağmurlu hava gece olunca birden dönebilir, üstüne üstlük benim plastikle aram hiç iyi değildir, uyum sağlayamayız birbirimize. Ah tamam işte, ahşapmış. Elimle kamarayı örten kaplamayı okşuyorum. Hiç ses çıkarmadan tekneye atlıyorum, motoru tanıdık geliyor, bu tip motorla birkaç tur yapmışlığım var, şimdi iş benzin bulmakta.

Kapı kilitli. Kilidi kırıyorum. Kamarada sağlam soluk banklar ve uzun bir masa var. Çok bakımlı, tertemiz ama tabii ki hiç benzin yok; maalesef dünyada işler böyle işte, bu iskele civarında bir damla bile benzin bulamayacağımı biliyorum, bu mesele benim zayıf noktam, hayli canımı sıkıyor, bez heybemi tekneye taşıyorum. Tekneyi karanlık sulara itiyor, sonra halatı sıkıyor ve bağlıyorum.

Gündüz buralarda dolaşıp coğrafyayı keşfederken, şu an geçici mülkiyetime aldığım tekneye ek olarak, bayırın

üzerinde, eski günlerin basit gereksinmelerine cevap verebilecek bir kamping yeri olarak kullanıldığını tahmin ettiğim alanın kuzeyinde iki kulübenin varlığını tespit etmiştim. Şimdi burası sadece bir düzlük, bir kenarda mazideki futbol sahasına ait ayakta zorlukla duran kale var, diğer kale neredeyse toprak olmuş, geriye çürümüş tahta yığınıyla gri bir çizgi kalmış. Kulübelere çıkan yokuş yol üzerindeki kızılğacın altında alet edevat koyulacak bir baraka görüyorum.

Etrafta uzaktan seslerini duyduğum kanlı canlı insanların dolaştığı, yoldan geçen trafiği dikkatle kontrol etmem icap eden ve bana ormandaki gibi oyalanacak vakit bırakmayan, işin çabucak bitirilmesini gerektiren bu koşullar altında elimde adeta sağ kolumun bir uzantısı gibi taşıdığım levye ile kırıyorum barakanın kapısını.

Benzin yok. Yalnızca hırdavat ve bazı bahçıvan araç gereçleri var. Sabrımı kaybetmeye başladığımı ve öfkeli olduğumu hissediyorum. Gözümün önünde bir çeşit bekçi ya da bakıcı canlandırıyorum, etrafta dolaşıyor, başına hasır bir şapka geçirmiş, bağa çerçeveli gözlük takmış sıska bir tip, bir taraftan taşlıklı yoldaki otları kazıyıp, çimenlerden taşları ayıklarken diğer taraftan da ilerdeki şezlonglarda güneşlenen, ayak tırnakları kırmızı ojeli, kılları hafifçe bikini kenarlarından taşmış kadınları dikizliyor. Baraka acayip düzenli, ne var ki bu tip yerlerde benzin de bulunmaz, keza tüfek de. Hayalimdeki bekçiye böğürtlen çalıların oralara doğru kovalıyor sonra da kör karanlıkta kalmış iki kulübeye giden yokuşu tırmanıyorum. İki kulübeyi de kırıp giriyorum, elimi çabuk tutuyorum,

Bir şişe votka ve yarıya kadar dolu benzin tenekesi buluyorum, bu kadarı yeterli olmak zorunda çünkü an itibarıyla ensemde birilerinin nefesini hissediyorum, bu gibi hisleri ciddiye almam gerektiğini öğrendim, bu yö-

rede çok fazla insan dolaştığını biliyorum, göze görünmeseler de buradalar, karanlıkta bir yerde durmuş benimle aynı havayı solumaktalar, bunu düşündükçe midem bulanıyor, çünkü ben şu anda onların yarattığı ya da buralara kadar taşıdığı pisliğe bulaşmak üzereyim.

İskeleyle varınca biraz düzeliyorum, Bandak gölünün yüzüne kapkara güller çizen tatlı bir esinti çıkmış. Tekneyi dikkatle kendime doğru çekiyorum. Hiç gürültü çıkarmadan benzin tenekesini tekneye indiriyorum. Kürekler çok ağır, ancak iskarmozlara denk gelen kısımlarına deri şeritler dolanmış olduğundan gıcırtı yapmıyorlar. Sırtüstü yatar pozisyonda halatlar arasında biraz debleştikten sonra kurtuluyorum ve tekne suyun karanlık yüzeyinde kayar gibi açılmaya başlıyor. Bir. İki. Üç. Dört... On kez çekip sonra bırakıyorum kürekleri, dinleniyorum, teknenin güzelce yol aldığını pruvaya çarpan dalga sesinden anlıyorum, sonra yeniden küreklere asılıyorum, motoru çalıştırmadan önce on beş dakika kadar kürek çekmeyi uygun buluyorum, şayet motoru çalıştırmayı başaramazsam yapılacak tek bir şey var o da bütün gece kürek çekmek; bu başıma ilk kez geliyor olmayacak elbette, kanımca insan başaramadığı takdirde cezasını da gık demeden çekmelidir.

Küreklere asılıyorum. Tekne yavaş yavaş ilerliyor. Yağmur başladı, su yüzeyine çarpan yağmur damlalarının çıkardığı sesi gazı hafifçe kaçmış gazozun sesine benze-tiyorum. Gözlerim gölün iki tarafında yükselen tepeleri zorlukla seçiyor. Üzerime yağmurluk ceket ve pantolonu geçiriyorum. Kamaraya inip, donmuş ellerimle bir sarma sarıp kulak arkası yapıyorum. Depoya benzin doldurduktan sonra, motoru çalıştıracak çarkı harekete geçiriyorum. Şimdi çok dikkatli olmak gerek.

Motor hemen marş basıyor. Öksürüp tıksırıyor ilkin. Sonra suyun derinlerinden geceye karışan dunk dunk

sesleri gelmeye başlıyor... Düzenli motor sesi ve bizim gölde ilerlememizi sağlayan güç, ödünç aldığım tekne ve birinci tekil kişi olarak hayatım ki aslında o da ödünç...

Yağmur iyice hızlandı. Rüzgâr da çıktı. Gözlerim karanlıkta tam karşıya çevrili, gölün her iki yakasındaki tepeler görüş açımın içinde kalıyorlar, su çok dalgalanmadığı takdirde tekneyle burada gölün ortasında kalabilirim, eğer çok dalga yaparsa sağ kıyıya çekeceğim. Sağımda kalan tepe suyun dibine dalmış derinlere doğru devam ediyor adeta. Her ne kadar sonbaharda sık rastlanmasa da buralarda girdapta dönüp duran devrilmiş ağaç kütükleriyle karşılaşma riski var. Bu yüzden de bir yandan suyun yüzeyindeki muhtemel engebeleri dikkatle takibe almışken, diğer yandan düşüncelerim çevremdeki coğrafyaya hâkim vaziyetteki bu korkunç karanlığa, altımdaki bu kara gölün derinlerine dalıyor, tarih öncesine ait soyu tükenmiş balık-timsahların altımdaki suda döne döne yüzdüklerini hayal ediyorum; upuzun yüzme paletleri, kuyruk yüzgeçleri, parçalayıcı çeneler, köpek balığı bakışları, doğanın bir parçası olup da bu buz gibi sulara dönüp duran duygusuz yaratıkların görüntüleri üzerime üzerime geliyor. Ve mağaralar! Bombaladığım ve geride bıraktığım çocukluğuma ait mağaralar; gölün iki yakasında yükselen tepelerde var olduklarını hayal ettiğim mağaralar, görkemli katedraller ve ufacık, daracık odalar, karanlık ve hapseden; mühürlenmiş sırlar, kapısı sonsuza dek kapatılmış hücreler ve dibin ta kendisi: Killi topraklı düzlüklerin üzerinden giden yıllar önce batmış köyler, tenhadaki yağmalanmış boş evler, ocak başı duvarına kurutulmuş turna balıkları asılmış terk edilmiş odalar arasında ilerleyen ıssız taşra yolları...

Sonunda tahmin ettiğim gibi art arda iri dalgalar geliyor ve ansızın tekneyi sancak tarafından fena bir açıdan vuruyorlar, aniden dizüstü çöküyor ve planladığım gibi

doğuya doğru dümen kırıyorum; dalgalar hafifler gibi oluyorsa da zifiri karanlık nedeniyle hız kesiyorum. Şu-ralarda, ilerde burunda kayalıklar olması gerek, oturmuş şu an yanımda olmayan haritayı ezberliyorum, hiç önemi de yok zaten, ben güvenilecek biriyim diyorum kendi kendime, çıkacak tersliklerin benim hatam yüzünden olduğunu peşinen kabulleniyorum. Böyle davranan bir insan her yerde ve her durumda anlayışla karşılaşır.

Esen rüzgârın yağmurun altında oturmuş şarkı söylüyorum, “Vår Gud han er så fast en borg” (Yüce Tanrımız sağlam bir kaledir), yağmur suları ensemden akıyor, bu buz gibi işkence benim gibi yollara düşmüş birine müstahak, insanın yaptığı fena işlerin mutlaka bir cezası olması gerekir.

Her şeye rağmen bir an için uykuya dalıyorum, birkaç saniye yalnızca, ama tehlikeli birkaç saniye, ansızın uyan-duğımda gördüğüm Paul Boye'den başkası değil; karadan bu kadar açıkta, yeni bir günden bu kadar uzakta da olsak üzerime geliyor, öylesine endişe verici bir durum ki yön değiştirip gölün karşı tarafına geçmeyi düşünüyorum, ancak gece hâlâ karanlık ve soğuk olduğundan buna cesaret edemiyorum.

İnsan ruhu ve fiziksel yapısı sürekli değişim halinde... Ne zaman ki gölün doğu yakasındaki tepenin ardında gökyüzü üzerine incecik kıvılcıklar çizilmiş griliğe bürünüyor, o zaman ben başka biri oluyorum. Dalgaların efendisiyim artık, geçirdiğim uzun gece direncimi arttırmış, kendimi güçlü ve hükümlan hissetmemi sağlamış bulunuyor, ben denizler kralı olarak yanlarından geçerken, kıyıdaki çam ağaçları adeta efendilerine itaat eden teb'a gibi baş eğiyorlar ve rüzgâra uyarak başlarını iki yana sallıyorlar, aynı rüzgâr benim saçlarıma takılıyor ve beyaz köpüklü dalgalar üzerinden aşırıyor beni, gün yükselip

de yağmur bulutları batı yakasındaki dağların ardında kaybolunca, güneş ışınları teknenin kuytusunda gölün koyu yeşil sularına batırılmış altın parmaklar gibi görünüyor gözüme ve ilerde, tahminen bir saatlik bir mesafede dağda kıvılcık bir nokta gibi Rutsje köyünü seçiyorum.

Zor bir liman burası. Derin. Rüzgâr şimdiki gibi şiddetle estiği zaman korunacak hiçbir yeri yok. Kayıkhanenin inşaatı halâ bitmemiş. Boye gerekli izni almadan işe başlamış olmalı, sonra da inşaat durdurulmuş demek ki. Ahşap iskeletin üzeri yeşil brandayla örtülmüş, brandayı kaldırdığımda bir tarafına beton dökülmüş olduğunu görüyorum. Vaziyet o kadar da kötü değil diye düşünüyorum, her ne kadar zor bir liman da olsa da ben burada kuytuda, kimseye görünmeden istediğim kadar, belki bir gün, belki iki gün kalabilirim, Boye'nin krallığında daha fazla oyalanmak çekici olabiliyor, tabii başka nedenler de var diye düşünüyorum ve bez heybemi sırtlayıp kaygan yokuşu tırmanmaya başlıyorum, yakı otları, eğrelti otları belime kadar boy veriyor, ileride iri bir örümcek ağını kurmuş, güneş ışığında gümüş iplerden örülmüş ve pırlantalarla bezenmiş gibi parlayan ağın altından geçiyorum, kutsanıyorum.

A elbette bu Boye çalışmayı bilir! Ona bir dağ verin, Tolkien'in romanlarındaki cücelerden biri olur, dağı parçalar ilkin ve sonra birleştirir, duvara yaklaşıyorum, adeta dağ tarafından doğurulmuşa benziyor; şimdi karşımda taş yığınları, granit, kaba çam kalasları, çelik ve paslı yüzeyler ve kalın yeşil camdan oluşan, dik çatısı yosunlarla örtülmüş bir kulübe yükseliyor.

Anahtarı mavi renkli saksıdaki nilüfer köklerinin arasında buluyorum, bu anahtar aynı zamanda benim ve Bjarte'nin anahtarının eşi.

Bodrumdaki odaya giriyorum, ıslak çizmelerimi ve çoraplarımı çıkarıp atıyorum, çıplak ayaklarımın altında yerden ısıtılmış granit zemin sıcacık, soyunup

fayans, elik ve cam kullanılarak yapılmış modern banyoya geçiyor ve duşu açıyorum. Sıcak su kanımı ısıtıyor adeta. Uzun bir süre, depodaki sıcak su bitene dek duşun altında kalıyorum. İşim bitince bir dahaki sefere hazır olsun diye gaz düğmesini çevirip, çıkıyorum banyodan.

Ayakta durmuş iri yeşil havlulardan biriyle kurulanırken, lavaboların gerisindeki dikdörtgen pencereden dışarıya, kayalardan rlmş sete ve tepenin dibindeki kayıkhaneye benim teknenin saklandığı inşaatı yarım kalmış bu yapıya bakıyorum. Sabahın erken saatlerinde gri renkli suyun üzerinde tek bir tekne bile görünmüyor, buraya deniz yolundan başka bir ulaşım da yok zaten. Bayılacak kadar yorgunum. Canım yiyecek bir şey istemiyor, hatta bir fincan kahve bile çekmiyor, derin bir uykuya dalmayı arzuluyorum yalnızca, birinci kata çıkan geniş ahşap merdivenleri tırmanıyorum, sonra bir kat daha yukarı, tavan arasına çıkıyor ve kendimi geniş yatağa atıyorum, uyanınca aşağı kattan ve duştan başka bir şeyi hatırlamıyor olacağım, geri kalan her şey gerçekten kopmuş, rüyalara sarıp sarmalanmış olacak.

Rüyamda Boye'nin inşa etmiş olduğu bir katedrali dolduran soğuk ve yeşil suların içinden çıkarak ykseldiğimi görüyorum; camlar, kayalar, am kalaslar, paslı demir yüzeyler, elik ve yassı granit taşlardan oluşmuş bir katedral bu, en tepedeki bir kulenin penceresinden süzülen güneş ışınları yeşil renkli suyun yüzeyine parlak sarı yelpazeler şeklinde yansıyor, rüyamda ayaklarımı çırpıyor, kollarımı kaldırıp yükseliyor ve ışığa doğru yol alıyorum, bütün acıları, kötülükleri, nefretlik geçmişi, dağın derinliklerindeki mühürlenmiş mağaraları aşağıda bırakıyorum ve yükseliyor, ykseliyorum, her şeyden uzaklaşıp ışığa kavuşuyorum, ara ara rüyadan uyanıp, yattığım yerde İsa ile konuşuyorum sonra yine karanlıklara dalıyorum ve her şey yeniden başlıyor.

Uyandığımda baktığım çam tahtası duvarların sarımsı kızılımsı rengi bana akşamüstü olduğunu bildiriyor, güneşin batmasına çok az var. Bütün gün uyumuşum. İyi böyle... Yattığım yerden kalın yeşil camın arkasından gölü seyrederim. Karşı tarafta, ufukta aceleci bulutlar dolaşıyor. Suda tek bir tekne bile yok. Rüzgârın etkisiyle sallanan aşağıda, burundaki çam ağaçlarının dallarından başka bir kıpırtı yok.

Rutsje, Eylül 2010, günbatımı, sessizlik, dışarıda her şey sıırılsıklam, içeride el örgüsü yün çoraplar vakti, tereyağında kızartılmış jambon ve yumurta kokusu.

Bu satırlar sana, çocuğun annesini koruyup gözeten sana ve meraklılık ile kötü niyetten ziyade görev gereği okuyan kişiye -ki böyle görevler mevcut ve birileri de o görevi yapmak zorunda- yazılmıştır. O kadına, Paul Boye'nin bu yörede seyrek görülen aşırı dalgalı sularla bir gece boyu mücadele ettikten sonra Rutsje'ye vardığını bildir, de ki, pek çok görüntü ve düşüncelerle boğuştu, zaman zaman derinliklere daldı, zaman zaman dağın içine girdi; son zamanlarda kafamı en çok meşgul eden dağdaki mağaraydı, nasıl ki tahminimce şimdilerde -yani ilkin laik düzen, daha sonra çarpıtılmış dünya tanrıları tarafından mahkûm edilmesinin ardından- o kadının da gece gündüz aklını kayıpları meşgul ediyorsa aynen öyle. Kadın önce küçük kız çocuğunu, sonra da kocaman kızıl kafalı erkeği -hani dayanma gücü kalmayınca ormanda, her ne kadar ormanda olduğuna dair kimilerince şüphe tohumları ekilmiş olmasına aldırmaksızın kabul edelim ki ormanda, kendini asan adamı- yitirmişti. Ona de ki bizler hep onu düşünüyoruz ve sayıya vuracak olursak bizler Bredtveit mahpus mekânına ellerinde meyve, kitap ve dergilerle koşanlara oranla daha fazlayız, Mona ile Grete selam söylü-

yor, Grete bana hem ekmek verdi hem de avuttu beni, buraya Rutsje'ye geliş yolunda durup birkaç gün dinlendiğim Thorbu istasyonunda oldu bütün bunlar, uzun bir zamandır hem ekmek hem de avuntu bulmamıştım, şimdi oturmuş bu satırları yazar ve senden ona selamlarımı iletmeni isterken işte bu ekmeği yiyorum ve şayet mektup ve ziyaret yasağı devam etmekteyse senden bu satırları bir kenara bırakmanı ve en yakın fırsatta ona iletmeni rica ediyorum, anladığım kadarıyla Bredtveit'te de vakit darlığı çekilmiyor ki oraya büyük bir dokuma tezgâhı kurulmuş.

Benim de vaktim çok, burada, Rutsje'de evin has sahibi gibi oturuyorum, elimin altında ekmek, yumurta ve domuz yağı, üzerimde iç çamaşırimdan dış giysilere kadar ev sahibinin kıyafetleri var; anladığım kadarıyla burada isteniyorum; ayrıca arzu eden ve becerisi olan biri için yapacak pek çok iş mevcut ve de senden ona buralarda havanın sonbahar koktuğunu, tepedeki Kalven kayalıklarının karayosunlarıyla ve likenlerle yemyeşil kaplanmış olduğunu söylemeni rica ediyorum.

Burada oturmuş gölü seyrediyorum, denize açıldım ve artık karaya dönmek istiyorum, sanırım ilkbahar ortalarına kadar sabit şartlarda kışlayacağım bir yerde bulunmayı düşünüyorum, istediğimin bu olduğundan eminim, biliyorum ki ister masalvari çiftlikler olsun, ister ceza ve ıslah evleri olsun böyle yerler mevcut... Ona de ki, insanın önünde uzun günler bulunuyorsa, şimdi bunu söylemem biraz garip olacak, hatta kulağa çok yanlış da gelebilir ama bir rahiple konuşmak akıllıca bir iş olabilir, akıllı rahipler de var bunu bilerek söylüyorum çünkü akıllı iki rahiple tanıştım ben, hepsinin geri zekâlı oldukları doğru değil, benim tanıdığım rahiplerden biri bayağı akıllıydı, ikincisi ise çocuğu muhafaza etmiş ama imandan çıkmıştı.¹

1. İnsanların çocuk yaşta Hıristiyanlık inancını benimsemesi anlamına gelen, "çocukluk imanı" sözünden esinlenerek yapılan kelime oyunu: "çocuğu" muhafaza etmiş ama "imandan" çıkmıştı. (ç.n.)

Şimdi önemli olan onun da kendi canına kıymaması, ona böyle bir şeyi benden başka kim söyler bilemem, işte tam bu yüzden kendimi çırılçıplak soyuyorum aslında doğama hiç de uygun olmayan bir davranış bu, ama yapıyorum bunu ve söylüyorum. Çocuğun annesine göz kulak ol.

Ben şu tepelerde gezinip kendimi Paul Boye sanıyorum zannedilmesin. Ancak yine de Paul Boye iliklerime işlemiş benim ve de şunu eklemeliyim ki ben de onun... Bu durum Bjarte ile de böyle.

Paul Boye kulübenin anahtarının mavi saksının dibinde olduğunu biliyor ve şundan da eminim ki biz onun sırrıyız.

Ve de Liv Boye bu ittifaktan haberdar değil.

Bundan bu denli emin olunabilir mi? Acaba kadın, şamdanın durduğu yerin geçen seferkine oranla birazcık değiştirilmiş olduğunu fark etmiyor mudur? Ya da evde derin dondurucuda tutulan yiyecek stokunun hesabını yapan biri bilmez mi? Köfteler. Dana budu. Lahanalı kuzu kapama...

Elbette biliyor olması gerekir, ancak genellikle burada göl kıyısında kendi başına vakit geçiren Paul Boye'dir. Bu nedenle de böyle kuytularda bir kulübe inşa etmiştir. Çünkü o böyle bir adamdır. Çünkü bizim kanımızdandır. Karısını ve çocuklarını buraya yaz tatillerinde getirir. Bandak gölünün kendi içinde başkalaşım geçirerek, aydınlık ve yüzeysel başka bir şeye dönüştüğü o yaz aylarında, terasta mangal yakılır, açık havada geleneksel ahşap küvetlerde yıkanılır. İşte o zamanlar o başka biri, bir yabancı gibi dolaşır buralarda. Bermuda şort giyen, basketbol kepi takan bir adam... Kılık değiştirmiş bir trol, bir dağ cini...

Şöminenin üzerinde onun bir resmi asılı, yüzyıllık fotoğrafları hatırlatan sarı kahverengi tonlarına ağırlık

verilerek gerçekleştirilmiş bir fotoğraf bu. Zamanımızda her şey mümkün artık; insan oyun oynamak istemeye görsün, günümüzde geçmiş bile dijital olarak yaratılabiliyor.

Resimde çıplak ve bir kayanın üzerinde oturuyor. Ardiye olarak kullanılan kulübenin tepesine her an düşecekmiş gibi tehdit oluşturan iri bir kaya bu, aslında çoktan oradan sökülmesi gerekirdi; belki de tam da bu nedenle yani burada tek başına kaldığı zamanlarda, başına bir tehlike gelebileceğini hatırlatsın diye kayayı orada bıraktı. Fotoğrafta çenesini sağ eline dayamış, kolları ve bacakları kas yapmış güçlü ve iri bir adam görünüyor, sanırım ünlü bir heykele öykünüyor bu pozuyla, en azından bu pozisyon bana aklımda olan bir biçimi çağrıştırıyor: Parlayan kabak bir kafa. Adam oturmuş Bandak gölünü seyrediyor.

Hem ben hem de Bjarte bu adama karşı duygular besliyoruz.

Bunu saklamaya gerek yok.

Rutsjêde kaldığımız süre boyunca kulübe hatıra defterine yazı yazmıyoruz.

Sonra ben yine Paul Boye oluyorum, bir çeşit ciddi bir oyun bu, üzerimde Paul'un bol cepli pantolonu, dizlerime kadar gelen kalın mavi gömleği, ayağымda el örgüsü yün çoraplar evin içinde dolaşıyorum ve halimden memnun olmaya kararlıyım. Şömineyi yakıyorum. Çok iyi. Karnım tok sırtım pek, hatta biraz da çakırkeyifim, votkayı derin dondurucuda saklıyorum, sonra yarı yarıya çoban üzümü şerbetiyle karıştırıyorum. Harika. Bu şekilde pencere kenarında ayakta duruyor ve çöken karanlığın yavaş yavaş görüntüsünü sildiği göle bakıyorum, şu an Skien'deki mimarlık bürosunda bulunmuyor olmamdan dolayı içimde büyük bir ferahlık hissediyorum; nedeni işimin canı-

mı sıkması değil, ancak bu orman, bu kayalardan örölmüş set üzerinde yükselen kulübe, bu sonu olmayan inşaat projesi daima beni kendine çekiyor, evet ben bu tepede orman cadısının iksirli çorbasından içtim, neyse ki bunu bir tek ben biliyorum.

Onunla birlikte geldiğimizde her şey farklı. Neredeyse kentteki hayat gibi, uygar ve tehlikesiz, günde iki öğün sıcak yemek, terasta içilen kahve... Gizli tutulana, diğer hayata kaçak bir bakış atılıyor yalnızca. O buraları hiç sevedim, kendisi Risør'ü tam bir deniz ve tuzlu su aşığı kadındır. Burada iç bölgelerde, karanlık dipsiz sularda huzuru bulamıyor. Çok ender, hatta hiç girmez göle, ya oturup tıgla rengarenk tutacaklar örer ya da kulübe hatıra defterine aşağıdaki gibi sıkıcı bir şeyler yazar.

Paul ile beraber beşi biraz geçe çıktık evden, yolda feci bir havaya tutulduk. Ham elma taneleri büyüklüğünde dolu yağdı. Sular dalgalıydı, teknede devamlı yağmur yedik. Eve gelince bütün sobaları ve şömineyi yaktık, nemli ve sevimsizdi her şey. Üç gün kötü hava şartları altında burada kaldıktan sonra evimize dönüyoruz. Tabii içeride bir ambiyans yaratmayı başardık. Paul'ü hemen hemen hiç görmedim, bütün gün atölyesinde çalıştı durdu.

Şimdi soruyorum: Amaç neydi?

Yalnız olduğum zamanlarda burası büyüyor, büyüyor masallara ve çarpıtılmış dünyaya karışıyor. Büromda ya da evdeki koltuğunda otururken birdenbire buraları öz-lüyorum, setteki yosun tutmuş kayalar, çürük kokuların yükseldiği kadim orman gözlerimin önüne geliyor, burundaki kayalıkların oradan derin sulara dalıyorum, yahut da boş odaların, salonun, mutfak, tavan arasındaki yatak odasının görüntülerini canlandırıyorum kafamda. Tıpkı şu anda olduğu gibi içinde kimselerin yaşamadığı

ve benim rahatça gözlemleyebildiğim odaların o yadırgatıcı boşluğu gözbebeklerimden içeri süzülüyor ve benimde hakikatin dev çiçekleri olarak açıyor. Ya da benim zaman zaman inandığım şekliyle söyleyecek olursam: Bu başka biri. Tanımadık biri. Buzluktaki yemeklerden birazcık alan, içkilere elini sürmeyen daha dikkatli biri. Sigara içmek için dışarı çıkan biri. Eski kuyunun orada elde sarılmış sigara izmaritleri bulmuştum. Zaman zaman da buralarda tepelerde bir kadının dolaştığını hayal ederim. Geliş yolunda arabamın içindeyken kadının nelerde olabileceğini düşünürüm, örneğin tam Notodden'den geçerken ya da Ramberghjørnet'den kendime bir sosisli sandviç alırken o kadın benim geçen yaz kayaları parçalayarak elde ettiğim taşlardan ördüğüm şöminenin karşısına geçmiş oturuyor ve alevleri seyrediyor olur. Onun bir kadın olduğuna inanmıyorum. Sadece öyle hayal etmeyi seviyorum. Hepsi bu. Evde yatakta uyku tutmadığı gecelerde de onu düşünürüm bazen. Bir yandan Liv'in koynuna sokulup saçlarını okşarken diğer yandan o kadının tepede, yosun tutmuş kaya yığını üzerinde yatmakta olduğunu düşünürüm.

Ben burada yalnız kalınca başka birine dönüşüyorum. Bu dağın dibinde dünyaya gelmiş, hep burada yaşamış, kuytulara sinerek dolaşmış, derin sulara sırt üstü yatarak uçmuş biri. Kuzgunlarla beraber havada süzölmüş biri. İsimsiz ve zamanın dışında biri ama aynı zamanda dünyayı bir arada tutan güce benzer bir güç... Buralardayken daha az düşünüyorum, kaldırıp, koparıyor, sürüklüyor ve kendimi bile şaşırtan, utandıran garip sesler çıkarıyorum. İnsanlar gelince maskemin ve zırhımın arkasına sığınıyorum. Evli ve yetişkin çocukların babası bir mimar oluyorum. Hani şöyle insanları bir kadeh içmeye davet eden ve oltadan kaçan balığın hikâyesini anlatan tiplerden. Ancak tekne açılıp da eller veda etmek üzere sallandıktan

sonra... Ne kadar da kötücül olurum ben! Şeytanın ta kendisi hatta! Onların farkında olmadıkları ama benim bildiğim her şey!

Birileri geliyor... Ertesi gün uyandığımda sesler duyuyorum. İçime bir acı çöküyor. Gece boyunca burası benim olmuştu, şimdi sanki benden alacaklar gibi... Onlar mı dedim? Bir erkek sesi, bir cümlemin yarısı ulaşıyor bana: "...son olarak hava şartlarından dolayı burada mahsur kaldığımızdan bu yana..." Bir mırıltı. Bir cevap sanki. Hiç ses çıkarmadan yatıyorum. Daha başka ne yapabilirim ki... Sessizce yatıyor ve aşağı kattan anahtarın kilide sokulma sesinin gelmesini bekliyorum.

Ama bu olmuyor.

Ses çıkarmadan yatmalı. En iyisi bu. Kulübenin etrafında dolaştıklarını işitiyorum, az sonra ufak çatı penceresinden dışarı bakacağım. Ayağa kalkıyor ve biraz geriye çekiliyorum. Karanlığımıdayım, beni göremezler. Beni görmeyin, bana ulaşmayın.

Yeşil yağmurluklar giymiş iki yaşlı adam. Sağanak yağmur. Kapüşonlarından sular damlıyor. Adamlardan biri yüzünde bunun kendisine çok tanıdık geldiğini ifade eden bir mimikle bahçedeki sabit barbeküyü işaret ediyor. Anladığım kadarıyla bunun yapımında Paul'a yardım etmiş. İşte şu ve şöyle. Sonra böyle. O zaman böyle yapmıştık biz bunu. O yaz. İkinci adam başıyla onaylıyor. Kendisi o yaz burada değildi işte, bu yüzden de şimdi arkadaşının böyle izahat vermesini dinlemek durumunda; kıyıdan taşları nasıl buraya taşıdıklarını, neleri planladıklarını, hangi yöntemlerin tercih edildiğini, hangilerinden vazgeçildiğini, hava durumunu, yağın yağmurun betonun donmasını geciktirmesini. İkinci adam kibarca dinliyor ama belli ki akli başka yerlerde. Buradan, içine sular ve sonbahar yaprakları dolmuş şu

devasa barbeküden uzaklaşmayı arzu ediyor. İçeride olmak, bu buz gibi yağmurdan kaçmak istiyor. Birinci adam ne demişti? Sana bir şey göstereceğim. Paul ile beraber inşa ettiğimiz barbeküyü...

Orada duran adamın Paul Boye'yi tanıdığını anlıyorum. Ya da tanıdığını sanıyor.

Her şey çok yabancı, korkutucu ve garip, kısa bir süreligine gerçekten Paul Boye olduğuma, dışarıda duran iki adamın da şu anda isimlerini hatırlayamadığım iki arkadaşım olduklarına inanıyorum; yüzleri, duruşları, yürüyüşleri oldukça tanıdık geliyor ama kim olduklarını bilmiyorum artık, hayatta birlikte neler yapmış olduğumuza dair en ufak bir anım bile yok, hastalığın insanı pençesine alıp, unutmanın karanlıklarına çekmesi, bunaklığın o acındırıcı hallerine düşüp, geçmişi yalnızca kısacık anlar halinde hatırlamak böyle bir şey olmalı diye geçiriyorum aklımdan ve tabii ki bu çok korkutuyor beni, hatta giderek bu konuya kendimi kaptırıyorum, şimdi diyorum ben burada kilitli kapının ardına saklanmış, eski dostlarımı gözetliyorum, kendimi tanıtacak gücü bulmıyorum, dışarı çıkıp da onlara Alzheimer'den, kartların rüzgârda karıldığı mavi dağların ardındaki o ülkeden selam götürecek cesaretim yok. Evet zihin üzerindeki kontrolü kaybetmek böyle bir şey olmalı. Sakin sakin oturup artık isimlerini bile bilmediği yabancılara dönüşmüş olan arkadaşlarının kendisiyle irtibatı koparmalarını beklemek. Karşıdan bir yabancıнын geldiğini görünce yol değiştirmek, arka sokaklara sapsak... Dışarıdaki iki adam mimikler ve jestler eşliğinde konuşmalarına devam ediyorlar, bir şeyleri işaret ediyor, açıklamalar yapıyorlar ve benim bu konu üzerinde ilk kez tefekküre dalışım değil bu, sık sık yapıyorum bunu... Şöyle düşünüyorum: Ya unutuş ve yabancılık gerçeğın kendisiyse? Hakikatin... Ya insanın hayatı boyunca tanıdığını sandığı kişiler ger-

çekte tamamen yabancıysalar ve de bunaklık hali vaki olunca insan bunu apaçık görmeye başlıyorsa? Ya insan hayatı boyunca arkadaşı olmuş kişinin veya eşinin gözlerinin içine bakarak “Sen kimsin?” diye sorduğunda aslında tamamen aklı başında ise? Tıpkı hayat çizgisinin öbür ucundaki bebeğin aynen bu soruyu sorması gibi. Yeni doğmuş bebeğin ince zarın öbür tarafından esrarengiz bakışlarla karşısındaki insanı incelemesi gibi.

Şu an içinde bulunduğum duruma bambaşka bir şekilde yaklaşabilirdim, ama artık çok geç, şu an için belli bir düşünce biçimi bilincime hâkim oldu, beklemekten başka çarem yok; dışarıdakilerin anahtarı olsa çoktan içeri girerlerdi, yolları kulübenin civarına düşmüş arkadaşlar bunlar, bir tanesi akşam eve gelip duşunu aldıktan sonra, tatil evi sahipleri arasında adet olduğu üzere Paul Boye’ye telefon edip kulübeye girip ortalığı kontrol ettiğini, her şeyin yerli yerinde olduğu haberini verebilir. Bu dışarıdaki iki kişinin de tatil evi sahipleri olduğundan hiç kuşku yok.

Bana ansızın baskın verdiler, diye geçiriyorum aklımdan. Bu yüzden böyle ters gitti işler. Biraz zaman gerekli bana, yoksa yeteneğimle ilgili bir sorun yok. Diğer taraftan, konukların kahvelerini içip kalkmalarının hemen ardından olay mahallini terk etmek gerekir.

Ama ben böyle yapmak istemiyorum. Yarına kadar kalmaya niyetliyim. Yağmur yarın da devam edecek olursa bir gün daha kalırım.

Birden karnıma bir yumruk yemiş gibi oluyorum, çarpıcı bir soru düşüyor usuma: Ya tekne? Teknem ne olacak? Buraya deniz yolundan başka ulaşım yok.

Yoksa, yoksa var mı böyle bir yol?

Dışarıdaki adamların çalınmış bir tekne bulmuş gibi bir halleri yoktu. Kulübenin giriş kapısını açmaya bile teşebbüs etmediler. Pencerelelerden içeri bakmadılar.

Deniz yolundan başka bir yoldan gelmişler sanırım. Ormandan inmiş olmalılar, motorlu taşıtla değil taban-

vayla gelmiş olduklarından evin önündeki yolda belirmelerinden önce fark edemedim.

Demek ki benim bilmediğim bir yol var. Bu düşünce hiç hoşuma gitmiyor.

İki adam bahçeden verandaya geliyorlar, yanlarında ispiro ocağı ve bir çaydanlık getirmişler, kahve yapıyor, ekmek peynir bir şeyler yeniyor, bense içeride hiç ses çıkarmadan oturuyorum; birinci kata inemem, bu tavan arasında dolaşsam tahtalar ses çıkarır, böyle sıkışıp kalmış olmaktan nefret ediyorum, her ne kadar genelde toplumda insanlar arasında sıkışıp kalmaktan kaçıp buraya yalnızlığa gelmiş olsam da şu anki zorunu durum içimde patlamaya hazır bir öfkeyi ateşliyor, bu öfkeyi kontrol altına almam gerektiğini biliyorum, ben şiddete başvuran bir adam değilim, her seferinde bunu kendime tekrar ederim, ancak şu an elimin altında bir silahın, hatta Jack Hallstein'e satmış olduğum fişeksiz bir tüfeğin bile olmasına şükrediyorum.

Sinirlerimi yatıştırmak için kendime bir sarma hazırlıyorum, adamlar bütün gece burada kalmazlar, benim tekneyi de görmediler, diyorum kendi kendime.

Yoksa gördüler mi? Şimdi oturmuş komiserin gelmesini mi bekliyorlar?

Kurşun rengi sulara bakıyorum. Kimsecikler yok.

Jack'ın verdiği ve güneye Jan "Hustler" Synne'se götürmemi istediği malı çıkarıyorum. Tartıyorum paketi. Sanki son kez elime aldığımdan bu yana daha da ağırlaşmış gibi geliyor bana. Bir kilo mudur? Belki. Belki de demir vardır içinde paketin. Yok bu mümkün değil. Bu paketin içindeki her ne ise buralara kadar teşrif edecek olan şerifi pek memnun etmeyecektir, bundan eminim. Paketi misafir yatak odasındaki hırdavat dolu bir çekmecenin

içine saklıyorum. Her ihtimale karşı eğer baskına uğrarsam yine de temiz çıkma şansım olabilir.

Yatağa giriyorum. Durumum çok kötü sayılmaz. Dışarıdakilerin konuşmaları artık üzerimde sakinleştirici bir etki yaratıyor. Gerçekten de burada sıra dışı bir şeyler döndüğünü anlamış gibi bir halleri yok. Tekneyi görmüş olamazlar. Hâlâ gevezelik edip gülüşüyorlar. Söylediklerini anlamak mümkün olmuyor. Bu bana beş altı yıl önce başıma gelen benzer bir durumu hatırlatıyor. Biraz daha kuzeyde, Subø'de dere kenarında bir kulübeye girmiştim, mevsim ilkbahardı, çok yağış vardı. Sabah uyandığımda bir sürü insanı şişkin derenin karşı tarafında toplanmış buldum, geldiklerini duymamıştım. Bütün gün yaşlı, genç, çoluk çocuk balık tuttular, oyun oynadılar, akşam olduğunda adeta bir çuvala girmiş gibi oldum, kulübeden çıkmayı hatta mum yakmayı bile göze alamıyordum. Cuma akşamüzerinden pazar gecesine dek orada öylece yattım. O günden bu yana da cuma günleri gece olmasını beklemeden hiçbir kulübeye girmedim, hatta karanlıkta kimsenin yolu bulup da gelemeyeceği coğrafyaları tercih ettim daima.

Uykuya dalıyorum. Birden kulübenin dışından gelen kulak tırmalayıcı seslerle uyanıyorum.

Hava tekrar bozacak gibi. İki adam bileyi taşına benzer bir aletin üzerine mavi plastik örtü örtmekle meşgul. İşlerini bitirince kulübenin giriş kapısının kilidini kontrol ediyorlar ve patikadan aşağıya kayıkhaneye doğru iniyorlar.

Onlar gider gitmez buradan çıkmam gerek.

Bir saate yakın bir süre kıçtan takma motorlu plastik bir sandalla gölü geçmelerini seyre diyorum. İnşaatı henüz tamamlanmamış kayıkhaneye gidip de brandayı kaldırıncaya benzin tenekesini alıp götürmüş olduklarını görüyorum.

Anlıyorum ki teknenin burada kalmasını istemişler. Deposu boş zira...

Dört gün boyunca Fyresdal'da bu mevsimde kullanılmadığından emin olduğum bir kulübede kalıyorum, insanlardan tamamen uzak bir yer burası; bu cinsten bir canlıyla en son karşılaştığım günden bu yana depresyondayım, sürekli uyuyorum, öğlene doğru uyandığımda ormanda öten böceklerin sesini dinliyorum yattığım yerden, akşamüstüne kadar uyukluyorum, hayatta kafa dinleyecek bir yer bulamadığım için sinirim bozuk. Böyle yerler vardır biliyorum ama son olarak Rutsje'de başıma gelenler yüzünden kendimi uyumsuz, anlaşılmayan biri olarak hissediyorum; yani oraya iki adam gelip yaptıklarıyla midemi ayağa kaldırıyor, terasta krallar gibi oturup

keyif yapıyor, kulübenin çevresinde dolaşıp kapıların, pencerelerin kilidini denetliyor, sonra benim ödünç almış olduğum teknenin yanına gelince canları yedek benzin bidonunu beraberlerinde götürmek istiyor, her ihtimale karşı da teknenin deposunu boşaltıyorlar, Nedir böyle ufak hesapların gerisinde yatan anlayamıyorum? Onların geldiğini görüp, tepeye çekildiğimi düşünüyorlarsa ne demeye bana böylesine haince zorluklar yaratıyorlar, neden bırakmıyorlar ki gölde motorla pat pat yol alayım, tekneyi karşıya götüreyim ve temiz temiz kullanılmış bir şekilde aldığım yere çekeyim? Amaç nedir? Amaç ceza vermekse -ki bu iri tekneyi dev kürekleri çekerek karşıya geçirmek için insanın doğuştan bunu yapmaya alışmış olması gerekir- neden bana kesmiyorlar bu cezayı? Neden bütün gece Robinson Crusoe gibi mücadele etmemi, tekneye yelken ve direk uydurmaya çalışmamı, defalarca söküp bozup baştan yapmamı, ertesi gün akşamüstüne kadar didinip, yarı ölü yarı diri gölün karşısına geçmemi istediler benden, neden? Yani demem o ki, tekne aynı, sapasağlam geri geldi işte... Komisere hatta Boye'ye telefon edip tepede bu تنها yerde olup biteni anlatanlar geceleri yattıkları yerde ne düşünüyorlar şimdi acaba? Anlamlı ve güzel bir gündü, mü diyorlar? Peki, Boye ne diyor buna? Rutsje'deki hayalet kendine bir tekne edinmiş, diye mi düşünüyordur? Bu onu kızdırır. Çünkü o böyle bir adam, fotoğraflarını gördüm, çıplak halde bir taşın üzerine oturmuş, eli çenesinde; sanıyorum ki o da yapacak başka işleri olmadığı için Pazar gezintisine çıkmış gündelik kahramanlar rolü kesen, Fjällräven marka anoraklar giyinmiş cücelerin teknesine bakıp bakıp iç geçirmelerinden hoşlanmıyor; bu adamlar insanlığın şu muhteşem hayatından böyle geçip giderler işte: Salam ve kıtır ekmekle dolu mideler, gömlekten içeri kaçıp kaşındıran kırıntılar, ruhlarında sivri sinek ısırıkları, kendile-

ri gibi pasif adamlarla yapılan spor ve karı muhabbetleri, iki inç ebadında çiviler, banyoya döşenecek karolar ve de vergi borcu ne kadar geldi sana, gibisinden varoluşsal öneme haiz konular...

Ben böyle değilim. Böyle değilim ben. Onlar kendi hayatlarını yaşasınlar ben kendi hayatımı. Aslında iyi adamlardır. Kötülük bulunmaz içlerinde, yalnızca karmaşık bir yaradılışları yoktur. Kötü olamayacak kadar basittirler. Ve ben de, bana ilişilmesin isteyen bir adamım... Dışarıdan çakıllardan gelen ayak seslerini ya da dal çıtırtılarını dinlemek zorunda kalmadan sakın sakın yatıp uyumak isteyen biri... Yorulduğunda yatıp uyuyacak bir yere ihtiyaç duyan biri.

Bu tepe böyle işte. Böyle bir yer burası. Bir daha asla Rutsje ve benzeri yerlerdeki kulübelere gitmeyeceğim. Bir bakışta güzel görünen ve iyi bir el işçiliğiyle yapılmış olan yapılar. İnsanın kolayca gözünü alabiliyor. Kolayca. Lüks insana yapışır ve kendine çeker. Burası tek odalı bir kulübe, salon mutfak bir arada. Kenef dışarıda, ormanda. Masa, sandalye ve yatak... Yatak dar ve tek kişilik, sahibinin Skien ya da Oslo'da mimarlık yapmadığından eminim, emekli bir ahşap yonga imalathanesi işçisi olabilir, belki de işinden atılmış bir resepsiyon görevlisidir ya da tek tabanca bir adamdır, bir gün karar verip kendine böyle ücra yerde, çamların arasında, karga üzümü ve iri sivri-sinekler ve kış şartlarında ezilip karayosunlarına gömülmüş kuru dal yığınının başka bir manzarası olmayan toprak parçası edinmiştir. İnsan böyle bir yatakta uyanınca kendini günlük hayatın merkezinde hissediyor, aynı anda yatak odası, salon ve mutfakta buluyor kendini, giriş kapısının önündeki basamaklardan dosdoğru karşıya, karanlıklara işiyor, sonra sobayı yakıp, kahve suyunu kaynatmaya başlıyor, kulübenin yegâne penceresinden dışarı baktığında göreceği pırıl pırıl bir su yüzeyi, nilü-

ferler, çeşit çeşit kuşlar, dağ, yayla manzaraları ya da deniz ve martı çığlıkları tarafından rahatsız edilmiyor; bütün bunların yerine önünde çam ormanlarının şaşmaz huzuru, kuru dallara tutunmuş örümcek ağları, sudan ağırlaşmış kaygan toprağın üzerinde beyin özürlü orman cinleri gibi dans eden milyarlarca sivrisinek, eğretili otları arasında turlayan tarih öncesi yaratıklara benzer boynuzlu, zırhlı, kanatlı turba toprağı böcekleri... Burada ufacık ayrıntılar büyük önem taşır. Ak sırtlı ağaçkakan neredeyse toprak olmuş huş ağacının kavında larva avına çıkmıştır. Yiyecek paketini her açışınızda, her bağırsak boşaltma anında hiç yoktan binlerce sinek türer. Döşeme tahtaları üzerinde ilerleyen karıncalar tozlu çölde yol alan minyatür kervanlar gibidir. Zira temiz bir yer olamaz burası. Toz toprak, fare pisliği, güve ölüleri, kurumuş sinek kadavraları olacak burada. Dışarıdan içeriye sürüklenen dal kırıkları, likenler, kurumuş çam iğneleri olacak. Güneş ışınları içeri vurduğunda orman cadıları duvardaki ahşap kaplamalar üzerinde dans edecek, gece yatağında tavadan bir şeyler dökülecek insanın yüzüne...

Geceleri yumuşak sesler duyulacak dışarıdan.

Yattığım yerden bu kulübeyi inşa etmiş olan o yalnız adamı düşünüyorum, adamın yalnız olması gerekir zira bir kadınla ya da arkadaşlarla gelinecek yer değil burası, insan buraya kendisiyle baş başa olmaya gelir, ahşap malzemeyi, tahtaları birer birer buraya kadar taşımış olduğunu hayal ediyorum, kalın kalasları karda çeke çeke sürüklemiş, üzerlerini örtmüş, ilkbahar gelir gelmez planlama ve inşa faaliyetine girişmiştir. Zaman zaman mesela Noel tatili boyunca insanlardan uzakta, cehennemim dibinde bir kulübe yapmakta olduğunu düşünerek kendini eğlendirmiştir. İnşaat tamamlanınca da kulübenin el işi olmayan tek nesnesini yani tahta iskemleyi köyden satın almış, tıpkı bir taht taşır gibi başının üzerinde taşı-

arak tepeyi tırmanmış, ormandan geçirip buraya getirmiştir.

Evet, böyle yarı uyanık yatarken gerçekle rüya arasındaki o gri zaman diliminde onu gözümün önüne getiriyorum, arkasında sırt çantası, başının üzerinde tahta iskemle bataklıklardan geçip yokuş tırmanıyor, arada bir yemek molası vermek için durduğunda, sırt çantasını fundaların üzerine bırakıyor, iskemleyi başından indiriyor, geçip üzerine oturuyor, orman tabanından yükselen buğuyu, ladin ağaçlarının arasına saplanmış dev mızraklara benzer güneş ışınlarını, ağaç gövdelerinin arasından seyrederken ekmeğini yiyor, eski bir süt şişesine doldurmuş olduğu soğuk kahveyi içiyor.

Adam rüyalarım genellikle günün geceye dönüşmekte olduğu saatlerde gelir, bu saatlerden alacakaranlık olarak söz eder yaşlılar, bizim açımızdan geçerli olmasa bile eski kuşakların oturup tüm içindekilerle birlikte dünyaya kulak kabarttıkları o çok önemli zaman dilimi; işte bana tam o saatlerde gelir, uzanmış uyuyor olurum, kara sakallı, uzun boylu kemikli bir adamdır, gözlerinin gri mavisini bana kor haline gelmiş ateşi hatırlatır ya da ilkbaharda gördüğüm çürümüş bir ağaç kabuğunu...

Şimdi o adam başka birine ait tahta sedire uzanmış yatıyor.

Evet aynen böyle olmuştu. Oradaki adamın huzura ve dinlenmeye ihtiyacı var. Bandak gölünü küreksiz ve karinası olmayan bir tekneyle geçmiş...

İskemleyi başının üzerinde taşıyarak yaptığı o uzun yürüyüş bile onu yormamıştı, belki şimdi durup yatağını seyrediyor, belki de yürüyüşe devam edecek.

E böyle sabırsız at gibi eşinip, ortalığı tozutanın bir anlamı yok. En iyisi eyleme geçmek, su ve yakacak çalı çırpı bulmaya gitmek. Daha sonra da yemek yerler. Adamın ekmeği vardı zaten, öteki de içkiyi koyardı ortaya...

Kahve de mesele olmazdı, yeter ki adam burada gecele-yebilsin, beyhude vakit geçirsin...

Böyle yatıp, vakit geçiren insan ahırdaki bir tay kadar güven içindedir.

Lakin adamın gelmiş olmasını istediğimi fark ediyorum. Aslında bu tuhaf bir durum, burada herkesten kaçıp saklanmış bir vaziyetteyim, insanları görmek istemi-yorum, diğer yandan da Paul Boye'yi ya da isim-siz adamı öz-lüyorum. Bjarte'yi öz-lüyorum.

Bunlar geçiyor aklımdan. Sonra uyuyor, uyuyorum. Kimseler gelmiyor.

Sabah erken saatlerde bu anlatıda adı Tyja olarak zikredilecek olan gölün kıyısında durmaktayım, kuzeyde ve doğudaki hafif eğimli tepelerde çiftlikler var, bu tepeler şu an göze hoş görünmekle birlikte zamanında bu topraklarda çiftçilik -her ne kadar batıdakiler gibi açlıktan kırılmadırlarsa da- çok çetin olmuştur.

Ancak toprağı ekip biçmekten ilk vazgeçenler de buradakilerdi.

Şimdi orman, çiftliklerden kaybettiğı alanları geri alıyor. Grileşmiş ahşap binalar yıkılıp toprak oluyor. Vahşi bitkiler boy veriyor. Orman yavaş yavaş biçilmiş toprakları yiyip yutmakta.

Son günlerimi geçirdiğim kulübeden beni kaçırın o fena koku oldu, mide bulandırıcı bir koku beni yeniden yollara düşürdü. Jack Hallstein'e ait paketleri kim atabilir ki bataklığa? Ben değil, başka biri de değil.

Üç geceyi açık havada geçiriyorum. Böylesi en iyisi... Paketi geceleri tepemdeki ağacın dallarına bağlıyorum. Porsuk ile tilki¹... Kahretsin. Nasıl da çakmadım bunu...

Ama işte sonunda geldim, bu geniş boğaza, Bay Hustler ile Wanda'nın oturduğu Lendøy'e bakıyorum. Perişan bir postacıym, ıslanmış ve üşümüş... Eskiden köy okulu olan evin bacasından dumanlar çıkıyor. Zannederim şimdilerde çimenler üzerinde bir dinazor ya da balina iskeleti gibi dikilen eski samanlığa ait tahtaları yakıyorlar.

Sabah sisi kıvrıcık lahana tarhlarını bir şal gibi örtmüş, doğudan yükselen güneş coğrafyaya hâkim oldukça çimenlere düşmüş kırağı adeta ilmik ilmik çözülüyor.

Beni görüyorlar mı? A evet, ama aceleleri mi var yoksa?

Ne Wanda ne de Jan Hustler Synnes'in acelesi var.

"Kahretsin, sazlıkların orada cüceyi görüyorum."

"Sazlıkların orada mı?"

"Bassen denen herifin teknesinin orada."

"Bassen'in teknesi mi?"

"Hani gölün dibindeki..."

"Ha orada, evet bir adam var..."

"Durmuş kollarını sallıyor."

"Ormanda yaşayan adam Sune bu..."

"Evet, buraya gelecekti, işte gelmiş bile..."

"Evet, o da bir herif işte. Kahveyi koy ocağa."

"Thorbjørn ile beraber yatarlar, diyecektim..."

"Tabii ya, Thorbjørn'ün koynunda yatar. Burnunu da şöyle boynunun kuytusuna sokar..."

1. Porsuk ile tilki: Porsuk kötü kokuyu ima ediyor; tilki "rev", Norveççe de esrarlı sigara anlamında kullanılıyor. (ç.n.)

*“Son gelişinde siki elindeydi diye ondan intikam al-
caksın...”*

“Eh sen de pek nazlanmamıştın yani...”

“Müsaade bile istemediydi, sorun burada...”

*“Eh bırakalım biraz daha dikilsin orada. Koy bakalım
kahvelerimizi, getir domuz yağı dilimlerini.”*

İşte oturmuş yemeklerini yiyor çene çalıyorlar, sesle-
rini beynimin kıvrımlarında işitiyorum, zaten mutfak
ışıkları da yanıyor, o evde insanın mutfakta oturunca
pencereden dışarı bakmaktan başka yapacak işi olmaz,
kendim de oturdum orada, ondan biliyorum. İnsanın
suratı elinde olmaksızın cama yapışmak istiyor. Eh bura-
lara kadar geldim, benim de vaktim bol beklerim, kızdı-
ramazlar beni, şöyle kıyıda bir de ateş yakarım ki acelem
olduğunu sanmasınlar, zaten kahvem ve azığım da var,
Jack Hallstein’in gönderdiği paketi de batık sandalın ora-
da bir taşın üzerine bıraktım.

Oturmuş bir yandan sigara içerken bir yandan da
onların üşütük tipler olduğunu düşünüyorum. Manyak
mı bunlar? Neden bu garip diyalog beynimin kıvrımla-
rında dolanıp duruyor? Neden onu gözlerimin önüne bol
entarisinin altında iki iri beyaz kalça olarak getiriyorum?
Acaba onu son olarak sonbaharda ay ışığında böyle gör-
müş olmamdan dolayı mı?

Farran ormandan, eski keneflerin bulunduğu yerde
yetişen çürümeye yüz tutmuş eğrelti otlarının arasından
çıkıp geliyor; şu an kendi dünyasındadır, diye geçiriyorum
aklımdan, kendine ait özel kokular dünyasında, kendi
dünya algısı ve kendi köpek fantezileri ile baş başa, ya-
kında dünyaya veda edecek yaşlı bir dev, sahipleri yaşa-
masına ses çıkarmıyorlar çünkü böyle şeyleri kafaya
takmazlar.

Islık çalıyorum, birden duruyor ve oturuyor, dosdoğru aşıağıya bakıyor, bu duman rengi muhteşem cüssesiyle genç bir ren geyiğine benziyor, beni görmediğini görebiliyorum, biliyorum ki oturduğu yerden beynindeki hatıralar dizinini gözden geçiriyor ve koku dürtülerini arıyor. İsteksiz isteksiz de havlıyor.

Uzaktan konuşuyorum onunla, koşarak geliyor.

Jan Hustler Synnes merdiven başına çıkıyor uzanıp el sallıyor sonra yaşlı köpeğin peşinden göl kıyısındaki iskele ve sandala inen patikada yürümeye başlıyor. Üzerinde mevsim yaz ortası olmadıkça sürekli olarak giydiğı kalın astarlı iş tulumu var. Son gördüğümde bu yana zayıflamış, demek ki diyorum kendi kendime, bir orman gölünün ortasındaki adada Wanda ile yaşamak kolay değilmış... Hatta kim bilir belki Torbjørn de hâlâ hayattadır ve yanlarında kalıyordur. Farran'ı yanına almak istemiyor ilkin ama yaşlı köpek ısrarcı, sandala atlarken kayıp düşüyor, korkudan havlamaya başlıyor ancak Hustler yerine geçip de küreklere asılınca sakinleşiyor.

Yok, yok insan Wanda ile yaşayacaksa denizin ortasındaki bir adada oturmak en iyisi, diye düşünüyorum.

Zaman zaman ufku görür insan...

Gölden karşıya geçerken köpekle adam sandalda karşı karşıya oturuyorlar. İskelede duruyor ve yanaşan sandalı ayağımla karşılıyorum.

Hustler kaç yaşındadır şimdi? Altmış olabilir mi? Ancak tek bir tel bile ak düşmemiş saçlarına, vücudunda da gram fazlalık yağ yok. Güçlü kaslar. Teninin rengi de Jack Hallstein'in kızıl derili kızlarınıninkine benziyor. Gözleri kahverengi. Tam bir tater.²

2. Tater: Romanların İskandinav'da yaşayan kolları çingeneler (sigøynere), taterler (tatarer) ve göçebeler (reisende) gibi isimlerle anılırlar. İskandinav'da yaşayan romanlar (çingeneler) ile daha sonra Doğu Avrupa'dan göçen romanların arasına bir fark koymak için, tater sözcüğünün kullanılmaya başlandığı kaydedilir. (ç.n.)

“Acelen yok değil mi dostum?”

“Yok.”

“İyi o zaman.”

Elimdeki bez heybeyi uzatıyorum. Farran huzursuzlaşıyor.

“Sana getirdiğim posta şu kayanın üzerinde.”

Önce anlamadan yüzüme bakıyor ama bu uzun sürmüyor.

İskeleye oturuyor ve ayaklarımla sandalı tutuyorum. Hustler karaya çıkıyor ve kıyıda yürüyor. Farran hırlıyor. Tasmaından tutup çekiyorum, karadan yarım metre açığa sazlıkların oraya doğru yüzüyor.

Bir sigara yakıyor ve Hustler’in paketin üzerindeki kalın izole edici bandı kesmesini, içinden çıkan beyaz bez torbayı eliyle tartmasını seyrediyorum. Torbanın içinden silkeleyip bir şey daha çıkartıyor, bir süre elinde tuttuktan sonra yüzünü ekşitip suya doğru fırlatıyor. Farran ileri fırlıyor, Hustler’in attığı şeyi sudan çıkarıyor. Dişlerinin arasında tutuyor... Hırlıyor... Görevini yapmış olmanın gururu. Yaklaşınca görüyorum. Dövmeli bir kesik kulak. Köpek çiğneyip yutuyor. Bu nesne kurutulmuş domuz kulağı filan değıldi diye düşünüyorum, ama ben bir şey görmedim ve de duymadım, Jack Hallstein’in isteğı üzerine ormanda yürüdüm, o kadar. Hustler beyaz kumları avuçlayıp ellerini ovuşturuyor sonra suya eğilip yıkıyor. Bez torba suyun dibinde güneşte parlıyor. Hustler sararmış dişlerini göstererek bana gülümsüyor, sonra köpekle tatlı tatlı konuşup onu sandala binmeye ikna ediyor. Bez torbayı teknedeki su boşaltma kabının içine koyuyor. Ben ise ormana bakıyorum, az önce indiğim patikaya. Orada kimse yok. Hiçbir şey yok.

Hustler avurduna tütün yerleştiriyor.

“şey diyecektim, uzunca bir zaman mı kaldın ormanda?”

Paketin son haftalarda kokmaya başladığını söylüyorum.

Köpeğin burnuna hafifçe vuruyor, hayvan geri çekiliyor:

“Seni de bu yakınlarda ortadan kaldırmamız gerekiyor, istemesek de...” diyor köpeğe.

Sonra bana dönüyor:

“Dağlar nasıldı?”

Bilmem anlamında omuzlarını silken adam oluveriyorum. Bunu sevmesem de böyle biri olmam lazım.

“Torbjørn de seni soruyordu.”

“En çok neyi merak ediyormuş?”

“Bak yapma böyle. Hele şu an buradayken. Hayır, katiyen. Öyle ormanda dolaşmalara yeltenmek yok! Bundan hiç şüphelen olmasın yani!”

Sandalda ayağa kalmaya mı çalıştım da bu tepkiyi veriyor?

İskeleye doğru sığa yapıyor

“Bjarte gelene kadar burada kalacaksın.”

“Onunla konuştun mu?”

“Evet, neden konuşmayacakmışım ki? Sen de Bjarte ile biraz konuşsan iyi olacak. Yeni model cep telefonları çıktı Sune, başına dayayınca kanser olmuyorsun!”

Ağızındaki köpek dişlerinden birisini kaybetmiş. Gülmünce görüyorum.

Neden burada yatıp Bjarte’nin gelmesini bekleyememişim, diye düşünüyorum. Bunda gülünecek bir şey yok ama gülümseyebilirim. O an, Farran’ın midesine indirdiği dövme kesik kulak geliyor aklıma.

“Yazın sonuna doğru bir Ural baykuşu gördük burarlarda.”

“Sahi mi?”

“Evet tepedeki bir ağaca tünedi üç dört gün. İlk Wanda gördü. Bunun ispinoz olmadığını anladı ama o

kadar... Thorbjørn ise çok sevindi kuşu gördüğüne, ölümdür bu geldi işte, dedi. Filme çekmemizi kesinlikle istemedi.

Gülüyoruz.

“Eh Sune git bir bak ona, sonra hakkında ne düşündüğünü söyle bize.”

“Yatıyor mu?”

“Ormanda, küçük bir gölün kıyısında barınıyor.”

“Orada olmak zorunda mı?”

“Eh eve getirmeyi sen bir dene istersen! Aman ya! Bırak kalsın orada! Tilkilerle vaşaklara bir ziyafet borcu var, gelip alsınlar canını. İşte bu mevzu üzerine söyleyeceklerim bundan ibaret.”

“Peki ya Wanda?”

“Wanda günün çoğunu evde geçiriyor.”

“Jack seni bulduğunda nereye gitmeye niyetleniyordun?”

“Ya demek öyleymiş, demek o beni bulmuş ha!”

“Senin Bjarte’nin yanında kalman icap eder Sune. Onunla kalamıyorsan buraya gel ya da ormanda yalnız dolaş, takılma Jack’a...”

“Göl çok iyi şimdi... Jack Hallstein’in ne sakıncası var ki?”

“Evet. Haklısın. Çeşit çeşit alâkasız şeyler işte... Neyse, ama kal burada bir süre. Kal ve Bjarte’yi bekle. Bildiğim kadarıyla benim de yardım edecek birine ihtiyacım olabilir. Hallstein’e gelince, bir sakıncası yok. Sen bunu böyle mi anladın yani? Seni ben mi böyle gizemli işlere karıştıracakmışım? Ama şunu bil ki... Thor için hiç de kolay olmadı o kışı oralarda yalnız geçirmek.”

“Evet olabilir.”

“Evet, Tanrı’ya şükür, iyi ki... Sen ve ben... Biz böyle yapmamalıyız. Ne işimize bizim... Demin Thorbjørn ile ilgi söylediklerim şakaydı. Noel’e kadar yaşar, bundan

eminim. Şu sıralar Oslo'dan şık misafirler gelecek bize. Thorbjørn'ün orada tepede barındığı yalan değil. Ama böylesi en iyisi. Sanırım görünce sen de bana hak vereceksin. Neyse seni gördüğüme de memnun oldum, her ne kadar bakışlarını bir an bile bir şey üzerine toplayamıyorsan da... Otur şuraya tam sandalın ortasına.”

Elimi suya sokuyorum. Ilık, hatta sıcak adeta... Çok derin olmayan bir orman gölü ne de olsa...

“Kim gelecek buraya Oslo'dan?”

“Sen sor bakalım! Hatta hayatın anlamı nedir diye de sor. Keyfim ne zaman isterse bu iki soruna da cevap veririm. Ha bir de selamım var sana o kadından, ismi lâzım değil sen bilirsin, adet olduğu üzere hakkında kayıp ilanı verilmiş. Kayıp ilanlarını radyo eğlence programından çıkarmaları pek fena oldu ama ne yaparsın, radyoda bile mali kaynaklarla gidiyorlar. ‘Günün şiiri’ programını bile bitirdi şeytanlar. *Son olarak kendisine Sandefjord'da rastlanmıştır. Sune Skogen hakkında bildiklerinizi Kongsberg Emniyet Müdürlüğü'ne ya da en yakın kolluk güçlerine iletebilirsiniz. En yakın kolluk güçlerine... Ah eski günler, değil mi? O devirde iş saatlerinde ormandan kekreyemiş toplama izni bile vardı. Şimdilerde Arendal'da kent merkezinde çıkan olaylara anında müdahale edecek kapasiteleri yok. Bana bak. Sen şimdi. Bjarte. Onu bekleyeceksin. Bjarte'yi bekleyeceksin. Tamam mı? Unutma bana borçlusun. Geçen sefer Wanda'yı düzmene ses çıkarmadım. Böyle şeyler bedavaya olmaz, anladın mı ha?”*

“Yapmadım ki.”

“Öyle mi? O zaman yapmadığından dolayı borçlusun! Ben kendim becermek durumunda kaldım.”

Gölün ortasına gelince kürek çekmeyi bırakıyor. Kürekleri sandala alıyor. Gölün kapkara yüzeyinde daireler çizerek salınıyoruz. Altın dişlerini göstererek, günlerce

ormanda taşıyıp ona verdiğim paketin içindekini çıkarıyor. Beyaz plastik torba. Bir neşter alıyor torbadakilerden. Neşterin keskin kısmında yeşil bir koruyucu kılıf var. Bunu dişleriyle dikkatlice sıyrıp çıkartıyor.

Neşterin ayasını hafifçe koluna sürüyor, kesilen kılırları üflüyor. Ormanda ağaçları kesilip çıplak bırakılmış bir alan benzeri boş yer açılıyor güneş yanığı teninde...

Ormandan bir ördek fırlıyor, sazlıkların arasından bir tur uçup, kayıkhanenin orada suya batıyor. Farran hırıldıyor biraz.

“Bjarte ne zaman gelecek?” diye soruyorum.

Elindeki yeşil muhafazayı dikkatle neşterin keskin ayasına geçiriyor.

“Bjarte yarın gece gelecek. Uslu çocuk ol artık Sune! Senle ben dost olamayacaksak nasıl bir dünyada yaşıyoruz diye sorarım.

Ama ben ormanda olmak istiyorum, diye geçiriyorum aklımdan. Bu öyle fevkalade karmaşık bir şey değil, fundalarla, bataklıklarla kaplı alanlardan geçmek, yüksek yaylalara çıkmak, kendi içimde olmak istiyorum, bu yüzden de yürüyor, yürüyorum, çok basit ve aynı zamanda karmaşık bu; birkaç kısacık seneden söz ediyoruz burada, aslında saniyeler de denebilir, ben hiçbir şeyin oradan geliyor, hiçbir şeye doğru gidiyorum, çok fazla yer de kaplamıyorum aslında, birinin benim için hesaplar yapmasına değmeyecek kadar küçük bir alan, yeryüzünde bir gölge yalnızca; geniş bir perspektiften bakınca topu topu kendi ağırlığım kadar bir şey ve ben de geniş bir kapsamda ele alındığında bir gölge olmak istiyorum, yoksa dar kapsamda bir et parçası olmakta var.

Kokmuş dövmeli kesik kulağı yiyip yutan Farran.

“Elbette bekleyeceğim Bjarte’yi” diyorum.

Karaya çıktığımızda Wanda'nın ormana dalıp gözden kaybolduğunu görüyorum, o hep böyledir. Başlangıçta mahcup ve ters. Onun çıplak vücuduna dair hatıramın nereden çıkıp geldiğini anlayamıyorum. Onu böyle görmüş olmam inanılır gibi değil. Yine de gözümü kapattığım an parmaklarımın ucunda baldırlarının iç kısımlarını hissedebiliyorum. Serin tenini... Onunla bir başka dünyada yaşamış olduğumuzu hayal ederek kendimi eğlendiriyorum, Wanda ile Sune gölgeler ülkesinde ya da kayıp cennette, tanrının onları oradan kovduğu andaki gibi çırılçıplak ve masum. Muhtemelen hiç de günahsız değillerdi. Evet, diyorum kendi kendime. Orada baharat kokulu karanlıkta Wanda ile baş başasınız. Wanda, kare biçimli yüzünde ufakcık şüpheci gözleri bulunan, ters, hiç esnekliği olmayan kadın. Ama şu an böyle değil, yumuşacık, harikulade... Ellerimi dolduran, dilimi soktuğumda tatlımsı bir şarap tadı veren Wanda'nın sıcacık ve kaygan ikizi... Gözlerimin önünde onu canlandırıyorum, uzun simsiyah saçlarını gölde yıkarken. Saçları ay ışığında lacivert beyaz parlıyor

“Burada böyle durup durup kendi kendine gülmek yok” diyor Hustler ve hafifçe itiyor beni.

“Gördüğüm şeyi görmüş olduğumdan emin değilim” diyorum. Wanda'yı karanlığa doğru kovalıyorum. Parılayan ağaç gövdelerinin ıslak yaprakları arasında öper gibi büzülmüş dudakları, çimenlerde minicik beyaz ayak parmakları...

“Dert etme Sune. Bir artı veya bir eksinin içinde bulunulan duruma hiçbir tesiri olmaz. Önemli olan senin kafanda neler olup bittiği, bunu sana hatırlatmam bile abes. Kesik kulağı görmüş olman da bir, olmaman da. Ancak Bjarte ile çıkacağın turu hiç kimseye anlatmayacaksın.

Haklı. Ona bir şeyler borçluyum. Wanda ile beraber olduğum için değil, ondan öncesi de var. Bir kış boyunca

baktı bana, yiyecek verdi, ne lazımsa verdi. Wanda'dan önceydi. Benim tek başıma izole yaşadığım günlerde... Bedeli yüksekti o zamanlar. İnsan içine eğlencelere de çıkmıyordum.

Yani tamam, dediğini yapacağım. Bjarte ile bir tura çıkarım. Bundan kimseye de bahsetmem.

Ama sonrasında ben ve deniz, baş başa kalacağız, arzum bu.

“Bizim evde mi yatacaksın?”

“Hayır. Wanda hoşlanmaz bundan.”

“Wanda senin düşündüğün gibi biri değil. Ama ne istersen onu yap. Thorbjørn kendisine misafir gelmesinden hoşlanacaktır, onu tanıdığım kadarıyla. Onu tanıyorum sayılabilir değil mi? Neyse bir kahve içersin değil mi?”

Karşılıklı kahve içiyor, Jan Hustler'in meşhur elma turtasını yiyoruz, üzerinde kremşanti. Jan elmalı turtası ve ağaç oymacılığındaki becerisiyle ün kazanmıştır. Faran yere oturmuş dikkatle izliyor. Yarı kör gözleriyle bizi inceliyor. Hustler neşterleri tezgâhın üzerine bırakmış.

“Benden Bjarte ile ne yapmamızı istiyorsun? Yuvarlak laflar etmek sana yakışmıyor.”

Parmaklarındaki kremayı yalıyor.

“Gidip bir herifi getireceksiniz. Buraya getireceksiniz ve sonra geri götüreceksiniz. Bundan ibaret. Esrarengiz bir şey değil.”

“Anladım. Adam bunu isteyecek mi?”

“İster tahmin ederim. Agnete'yi hatırlar mısın?”

“Hayır.”

“Görünce hatırlarsın. O da gelecek.”

“Bir adam ve Agnete'yi getireceğiz yani.”

“Evet aynen öyle.”

“Bjarte yarın gece mi geliyor?”

“Seni gölün karşı tarafında saat bir otuzda bekleyecek. Anlaşmamız bu. Bjarte nereye gidileceğini biliyor. Sorun çıkmaz.”

“Neden yalnız başına halledemiyor? Ya da kadınla beraber? Yani herifin gelmeye itirazı olmayacaksa?”

“Sen de olayı anlarsın yakında. Çok sıradan bir takas bu. Bilirsin bu durumları. Jack Hallstein’e postacılık yapmıyor musun? Ormanda dolaşmak bu kez çeneni açmış senin...”

Ses çıkarmıyorum. Kahvemi bitirip merdiven sahanlığına, bez heybemi bıraktığım yere doğru yürüyorum. Hungholt’a, Thorbjørn’ün gecelediği yere doğru çıkan dik yolu tırmanırken yağmur yağmaya başlıyor. Bir çam ağacının altına oturuyor ve uykuya dalıyorum. Yokuş aşağıya inen Wanda’nın sesine uyanıyorum. Beni görünce zınk diye duruyor, elimle işaret edince geliyor.

“Durumu nasıl?”

Yüzünden hafif bir gülümsemenin gölgesi geçiyor. Çömeli parmaklarının arasında bir sigara sarmaya başlıyor.

“Kendini idare ediyor.”

“Benim geldiğimi söyledin mi ona?”

“Evet bahsettim. Zaten fazla bir şey de olmuyor burarlarda. Jan ne çeşit bir takasla meşgul söylesene bana?”

“Sen takma kafana!”

“Mecbur kalacağım.”

“Evet galiba öyle. Bir çeşit ilişki ağına dahil olmuş sanırım.”

“Ben de öyle anladım.”

“Senin bilmen gerektiği zaman söyler sana. Fazla endişelenme. Çok çok ciddi şeyler değil bunlar. Ayrıca sen sessiz diplomasi yürütme kabiliyetini de gösterdin şimdiye dek.”

Beraberce bir sarma yakıyoruz. Wanda kıkırdamaya başlıyor. Çömeldiği yerde öne arkaya sallanıyor, sanki çenesi ağırlaşmış gibi ağzı açık...

“Bir hastayı buraya getireceksiniz, altı üstü bu.”

“Hasta mı?”

“Evet bir yumruyu kesip alacaklar. Kist mi ne...”

“Kim yapacak bunu? Jan mı?”

“Yok canım ehliyetli biri gelecek. Daha fazla sorgulama bunu. Ve de benim söylediğimden bahsetme sakın ona. Bugünlerde pek bir sır düşkünü oldu. Bu zavallıların oturma izni yokmuş.”

“Tamam, merak etme. Seni rüyamda gördüm.”

“Beni mi?”

“Rüyamda sen ve ben Tanrı’nın insanı yarattığı o karanlık bahçedeydik. Kadını ve erkeği. Garip pırıl pırıl parlayan ağaçlar vardı orada, sanki içlerinden gelen bir ışık gövde ve yapraklardan dışarı vuruyormuş gibiydi. Kök yerine de beyaz ufacık ayakları vardı.”

“Bunun tek bir anlamı var Sune, sen ruh hastasıydın. Peki biz ne yapıyorduk? Aman dur söyleme...”

“Ama Tanrı yoktu. Tanrı’nın yokluğu vardı yalnızca. Ve de garip bir baharat kokusu.”

“Yukarıda Thorbjørn’ün yanında mı kalacaksın?”

“Kalmak mı? Yok canım yarın gece Bjarte’nin gelip beni almasını bekleyeceğim sadece. Sonra denize açılacağız.”

“Tamam işte geceyi Hungholt’da geçir. Oslo’dan bir kadın gelecek. Ameliyatı o yapacak.”

“Ha, bir kadın.”

“Bak yine...”

“Ne kadar zamandır devam etmekte bu iş?”

“Devam eden bir şey yok. Ancak Jan birkaç diş çekti. Bu kadarı elinden geliyor.”

“Biliyorum.”

“Ve de sürekli bir şeyler öğreniyor.”

Bir süre konuşmadan oturduk. Sigara sarıp içiyoruz. Yağmur dindi. Çıkan rüzgâr bulutları araladı, esinti ağaç tepelerinde oynastıkça güneş ışınları zümrüt yeşili karayosunlarının üzerinde dans ediyor. Ara ara dolu dolu damlalar başımıza düşüyor. Oturduğumuz yerden birbirimize gülümsüyoruz. Çok iyiyiz böyle. Şimdiye dek bu kadar iyi olduğumuzu hatırlamıyorum.

Sana asla elimi sürmeyeceğim, diye geçiriyorum aklımdan. Bu kesin.

Bir süre sonra herkes kendi yoluna gidiyor.

Hungholt bayağı tepede, izlediğim patika da yuvarlak taşlar ve ağaç köklerinden oluşan daracık kurumuş bir dere yatağı aslında. Dağ sönmüş bir volkana benziyor ama değil. Tepede mavi göğün altında kara bir göz gibi parlayan dağ gölü var. Epey esiyor. Gölün kıyısındaki sazlar bir oraya bir buraya sallanıyorlar esintide... Arkama dönüp baktığımda Tyja gölünün doğu yakasında, boğazın orada eski okul binasını görüyorum. Göldeki iskeleleri görüyorum. Gölün karşı tarafında ormanın içinden bir otomobil çıkıyor yola, park yerinin oradan dönüş yapıyor. Geldiği yöne doğru gözden kayboluyor. Belki de “bıyık tıraş edecek” olan kimsedir gelen diye düşünüyorum ve durup bekliyorum, ancak ormandan kimse çıkmıyor.

Hiç kimsenin “göl” veya “su” dan başka özel bir isim verdiğini tahmin etmediğim orman gölünün kıyısında yürüyorum, ancak belki de bu konuda cehalet karanlığına düşmüş olan kişi benim, dünyanın benden gizlemekte olduğu ve ben yanlarında olmadığım zaman sözünü ettikleri muhteşem bir ismi var buranın... Ben sık sık böylesine düşüncelere kapılırım. Ben yanlarında olma-

diğım, ormanda kendi başıma uzun uzun yürüdüğüm zamanlarda insanların bir başka dilde ve yabancı kavramlar kullanarak konuştuklarını hayal ederim. Onların bir sır taşıdıklarını değil, bizatihi sırrın *kendisi* olduklarını düşünürüm. Gizli ve mistik kodlar taşıdıklarını düşünürüm. Jan ve Wanda'yı uzun sonbahar ve kış aylarında eski okul binasındaki oturma odalarında hayal ediyorum. Akıllı mantıklı insanlar olarak yaşadıklarını düşünmek zor. Neymiş acaba Hustler'in ileri eğitim aldığı konu? Etleri kesip biçmek, hımmm, peki burada piyasası var mı bu işin? Tabii bu doğru da olabilir, ilgisini çekmeyegörsün en lüzumsuz, en anlamsız şeyleri bile zevkle öğrenmeye koyulduğunu bilecek kadar iyi tanıyorum onu... İnsan bu şartlarda yaşıyorsa diş çekmek veya demirci ustası olmak yararlı olabilir elbette. Ayrıca düşünüyorum da domuz veya geyik kesip, parçalamayı öğrenecek olan adam biraz daha gayret gösterip insan anatomisi konusunda da bilgi edinebilir. Yani faydası dokunur böyle şeylerin. Şimdi aklıma okulun tek dersliği olan okuma odasında tavandan aşağı sarkan rulo halindeki insan vücudu atlasları geliyor. Tabii tabii, yalnızca Asya, Kuzey Amerika gibi kıta atlasları değil, insan atlasları da vardı o zamanlar. Jan geceleri oturup onları incelemiş olmalı. Muhtelif projeler ve yaklaşım yöntemleri düşünmüş olmalı uzun gecelerde... Biraz akıl mantık dışı ama çok da dışı değil yani.

Thorbjørn Aavik, bu dünyada geçirdiği seksen yıl boyunca sayısız çöküş ve yıkılış yaşadı, talihin yüzüne güldüğü, muzaffer olduğu zamanlar da oldu; şunu demek istiyorum, bir insan en yüksek tepelere kadar tırmanmış olmalıdır ki karanlık çukurlara düşebilsin, işte Thorbjørn şu anda böyle bir yerde, ılık bir Eylül günü ona doğru yürüdüğüm şu an itibarıyla ayağında lastik çizme üzerinde fanilas ve mayosuyla su kenarında gezinmekte. Kafa-

sı kel ve güneş yanığı, karga burunlu yüzü de yanık, ancak fanilasının altındaki çıplak gövdesi süt gibi beyaz. Göğsüne doğru inen sakalı da bembeyaz. Suda oluşmakta olan bir şeyle müthiş ilgili bir hali var. Bana bir hafta önce Jack Hallstein ile beraberken gördüğüm balıkçıl kuşunu hatırlattı şu an. Hani su kenarında kıpırdamadan durup balık bekleyen kuşu... Sağ eli pırıl pırıl parlayan su yüzeyinden birkaç santimetre yukarıda duruyor. Suyun yüzeyinde oynaşan güneş ışınları ne kadar da güzel diye düşünüyorum, her ne kadar Thorbjørn şu anda tarifsiz karanlıklar içindeyse de... Fenalık vücudunun her yerine, akciğerlerinden karaciğerine ve boynuna, oradan da ensesine yayılmışsa da...

Hiç kıpırdamadan duruyor. Derken yıldırım hızıyla elini suya daldırıp yakaladığı şeyi ağzına atıyor. Elini tekrar aynı pozisyona getirip bekliyor.

Bak şu işe diyorum Thorbjørn Aavik, göl kenarında durmuş dalgıç kınkanatlıların larvalarını avlıyor. Bunu sadece duymuşluğum var benim...

Gidip kulübe duvarının oradaki bir ağaç kütüğünün üzerine oturuyor, ayakkabılarımı çıkarıyorum. Bu tepeye tırmanış yüzünden sol ayağımın topuğu bir hayli su toplamış.

“*Dysticus marginalis*”³ diyor. “En iri cinsi. Tam bir protein deposudur. Yedin mi hiç?”

“Hayır yemedim, istemem teşekkür ederim!”

“Yok canım öyle demek istemedim.”

İri çizmelerinde sular fışkırtarak yanıma geliyor.

“Her sabah suya giriyorum. Ama derinde kalamıyorum.”

“Ural baykuşu görmüşsünüz buralarda, Jan öyle söyledi.”

3. Dytiscidae familyasından suya dalabilen böcek –Yunanca *dytikos* “dalmaya muktedir” isminden alınmıştır. Türkçede dalgıç kanatlılar olarak isimlendirilirler. (ç.n.)

“Evet doğru. Dişi. Buradaydı. Şimdi başka yerde. Dur bir dakika... Bir şey bulayım. Öyle topuğunda kocaman bir denizanası gibi iltihapla gezemezsin.”

“Bırak, ben çaresine bakarım.”

Bir marifetim varsa o da su toplayan ayaklarıma çare bulmaktır. Önce patlatıp yavaşça iltihabı akıtacaksın. Sonra yara bandı. Bütün gün de yalınayak gezeceksin.

“Yarın buradan uzaklaşmam gerek. daha doğrusu yarın gece.”

“Seninle hemfikirim Sune. Sen de benim gibisin. tek farkımız benim sürekli birinden kaçmak durumunda olmamamdır. Beni kayıp diye aratan olmamıştır. Ne di-yordum, ha, yemek... Bir kuzu budu var bende. Uyar mı sana? Eh, kuzunun sahibi devletten alacak nasılsa kayıp tazminatını. Var mı bir itirazın?”

“Kuzu iyidir.”

“Senin için kuzu buduna ardıc taneleri ve sarımsakla çeşni yapacağım. Öyle biberiye filan gibi moda şeylerle değil... Sen ateşi yakmaya bak, ben tencereyi ve eti hazır ederim. Eğer çok açsan tütsülenmiş alabalık var, şurada sığıltaki kovanın içinde. Kurutulmuş ince yufka da var. Etin pişmesi üç saat alır. Yanında alkol var mı?”

“Var.”

Captain Morgan şişesini ona verip, ormana çalı çırpı toplamaya gidiyorum.

Romalılar gibi yatarak yiyoruz yemeğimizi. Bir elimizi kulağımıza dayamışız, öbür el ise et tepsisi ile kurutulmuş ince yufka kutusu arasında gidip gelmekte. Parçalanmış eti ellerimizle yiyoruz. Parmaklarımızdan akan yağları yalıyoruz. Hava kararmaya başlıyor. Yaktığım ateşteki yalazlar aralarında maviler ve yeşiller de görünen koyu sarı bir renge dönüşüyor. Çıtırtılar, adeta kayan yıldızlar gibi kıvılcımlar fırlatıyor. Lafliyoruz. Susuyoruz.

Yattığım yerde kendimi kapana kısıtılmış gibi hissediyorum. Sanırım bu kez kaçamayacağım. Önce bu Jack, sonra da Jan Hustler Synnes'in sistemi beni kafesleyecek... Ya da Hustler'i kafesleyen sistem diyelim... Bir de tabii Thorbjørn Aavik var. Paylaşmak isteyen. Paylaşacağı da ölümün ta kendisi... Ormana girip kaybolabilirim. Ancak önüme çıkacak ilk yol ayırımında, şu veya bu şekilde öteki ile yüz yüze geleceğim. Şu veya bu tipler... Kentten çıkıp ormana girebilir, dur durak bilemeden taban tepelerim lâkin sürekli olarak yeni yeni eller uzanacak ve beni yakalamaya çalışacak. Bunun bilincindeyim ve buradaki tek yenilik bunun artık beni çok rahatsız ediyor olması.

Yattığımız yerde yemek yerken bunları geçiriyorum aklımdan.

Aavik'in gözleri bir garip. Günışığında bakılınca masmavi ve saf. Şaşkın ve masum bir ifade var gözlerinde. Karanlık basarken bakışları hareketleniyor ve kararıyor. Sanki birisi peşine düşmüş gibi bir ifade alıyor. Başka birisine dönüşüyor.

"Güzel mi?"

"Evet güzel."

Hafifçe gülüyor.

"Sana dalgıç kınkanatlıların larvalarını ikram edeceğimi zannettin değil mi?"

"Vaktin azalmaya mı başladı?"

"Yo hayır, gayet telaşsız bir mesele. Başka türlü olsaydı şaşırırdım zaten. Bu konuyu mu konuşmak istiyorsun?"

Ellerimi otlara siliyorum. Bir sigara sarıyorum. Konuşulacak mevzu seçiminde ne şu ne de bu doğrultuda şiddetli bir arzu duymadığımı söylüyorum.

Sonunda konu Bjarte'ye geliyor.

"Son zamanlarda imana geldi, sen de biliyorsundur değil mi?"

Ona dönüyorum:

“Ne dedin?”

“Birbirinizi görelili çok mu oldu?”

Bjarte ile ortak bir posta kutumuz var bizim. Hallin-dal'daki bir kulübede. İlkbahar aylarında ondan bir mektup vardı kutuda. O nedenle sahil kentlerine doğru giden yolu tuttum. Ancak mektupta imandan veya halâs edilmiş olmaktan söz edilmiyordu.

Acaba o zamanlar Jan Hustler'in sistemine girmiş miydi?

Bjarte'nin nasıl bir inanca dahil olduğunu soruyorum.

“Eh burası Güney Norveç, kanaatimce tek Tanrı'dan başka tanrılar yoktu burada.”

“Bakalım senin inancının darası ne kadar çeker Thorbjørn.”

“Pek fazla değilmiş, diyorlar. Ayrıca en az birkaç tanrıyı tutmak iyidir.” Gülüyor. “Evet tıpkı kadınlar mevzuunda olduğu gibi...”

Doğrulup ateşe bir odun atıyor. Çıkan alevler karanlıkta yüzünü aydınlatıyor.

“Ancak İsa'yı öldürmemeliydik diye düşünüyorum. Bunun hata olduğundan eminim. Nasıl diyordu Dylan? A hard rain? Elbette. Şiddetli bir yağmur gelecek. Allah'ın kulu Muhammed'e gelince... Bizim ilahileri terennüm etmekten kurtulmak iyi bir şey de... Tam emin değilim... Bu tipler orman adamları değil, hiçbiri. Yalnızca Eski Ahit'teki Tanrı öyle... Ama neyse sen bunları Bjarte ile konuş, ilgileniyorsan tabii...”

Buna girmek istemiyorum. Bu konular açılınca etten kemikten olan ben, böyle kelimelere karşı koruma altına alınmalı.

Peki ama benim içimden, benim aracılığım ile konuşan kimdi?

“Ormanda güçler vardır” diyor Thorbjørn. “Bunu sen de bilirsin.”

Hava öylesine karanlık ki ışık yanan mutfak penceresi havada asılı bir nesneymiş izlenimini veriyor. Sarı renkte bir kare gibi. Yokuşta duruyor ve Hustler'in güneş yanığı kara elleriyle nasıl çalıştığını seyrediyorum. Elindeki neşteri masaya yayılmış gazete kâğıdı üzerindeki domuz leşine benzeyen bir et parçası üzerinde gezdirişini... Kucağında iri bir kâğıt parçası olan Wanda, bir tabureye oturmuş onunla konuşuyor. Hustler kendinden çok emin ve yaptığı işe hayli konsantre olmuş durumda. Elleri gayet hafif ve serbestçe hareket ediyor.

Wanda ayağa kalkıyor ve bu tablodan çıkıyor. Elinde cep telefonuyla geri dönüyor ve telefonu Hustler'a veriyor.

Jan elinden neşteri alıp telefonu kulağına götürüyor ve paketinden bir sigara çıkarıyor. Telefonla konuşurken gömlek cebinden çıkardığı çakmakla sigarasını yakıyor.

Boğazın karşı yakasından şu an ormanın içinden çıkmakta olan bir otomobilin farlarını görüyorum. Araba iskelenin berisindeki çakıllı yolda duruyor ve farlarını söndürüyor. Şoför tarafındaki kapının açılmasıyla arabanın içindeki lamba yanıyor.

Hustler merdivenlere çıkıyor. Sigarasını içerken karanlığı belki de karşı yakayı gözlüyor. Sonra telefonu kapatıyor ve pantolonunun sağ cebine koyuyor.

Wanda mutfakta et parçasını gazetelere sarmaya başlamış. Pek acelesi yok. Paketi bir iple bağlıyor ve bir naylon torbaya koyuyor.

Şimdi karşımda bomboş bir çerçeve durmakta.

Derken antrede durup üzerine iş tulumunu geçirmekte olan Hustler'in gölgesi bir kabartma olarak çerçeveye yansıyor.

Otların üzerinde hiç kıpırdamadan oturuyor ve Jan'ın iskeleye inen geniş patikada yürüyüşünü seyrediyorum. Farran açık kapının eşiğinde durmuş arkasından bakıyor. Huzursuzlanıyor ve hırlıyor. Sonra arkasını dönüp kasatı bacaklarıyla zoraki yürüyüp mutfığa Wanda'nın yanına gidiyor. Beni fark etmiyor bile.

Hustler iskelenin orada karanlıkta küfrediyor, sandalın motoru bir türlü çalışmıyor, biraz uğraştıktan sonra hareket ediyor karşıya geçiyor. Bir ya da iki dakika kadar devam eden konuşmalar boşa olan motorun sesinden dolayı anlaşılmıyor, sonunda Jan geri dönüyor.

Otomobil ormana girip gözden kaybolurken, Jan bu yakaya yaklaşıyor. Sandalda yalnız olmadığını anlıyorum ancak konuşmuyorlar.

Tek bir kelime bile çıkmıyor ağızlarından. Eve, hâlâ açık duran mutfak kapısına doğru yürürlerken Jan'ın

beraberindeki kişinin on üç, on dört yaşlarında bir çocuk olduğunu görüyorum. Hustler'in eli oğlanın omzunda, çocuk bu ağırlıktan eziliyormuş gibi... Belki de bir sakatlığı var. Sırtında bir şey... Belki de içinde bulunduğu durumdan duyduğu memnuniyetsizliğin ifadesidir bu duruş, diye düşünüyorum.

Mutfaktaki ışık söndükten sonra ben de dönüyor, yokuş yukarı çakıl ve ağaç köklerinin zor geçit verdiği engebeli patikada tırmanmaya devam ediyorum.

Yolun yarısında arkamdan bir şey geldiğini işitiyorum.

Farran bu.

Kulaklarının arkasını kaşıyor ve ismini fısıldıyorum.

Sonra köpeklerden korktuğumu ama ölümden korkmadığımı söylüyorum.

Köpeğin karanlıkta nefes alışını dinlerken ölümü çok yakınımızda hissediyorum.

Çok yıllar önce Orkney’de bir akşamüstü. Bir bisiklet ödünc almış, Kirkwall kasabasının civarındaki kırsal alanda amaçsız amaçsız dolaşıyordum. Dağın denize inen yamacında özel bir müzesi olan bir çiftlik bulunuyordu. Çiftliğin basık tavanlı ana binasının duvarlarında raflar ve objelerin sergilendiği cam bölmeler vardı. Bu bölmelerde kemik kalıntıları, ilkel baltalar, ok uçları ve metal zırh parçaları gibi alışılmış şeyler sergileniyordu. Yaşlı hatta çok yaşlı bir kadın gezdiriyordu bana müzeyi. Ağırlıklarını tartmam ve işçiliğini incelemem için silah ve araçları elime veriyordu. Derken elime bir kafatası verdi; eksiksiz bir kafatasıydı bu, üst çenedeki bütün dişler yerli yerindeydi. Bu kadar hafif oluşuna, bir de elime alıp

pencereye doğru tuttuğumda güneşin o sarı kahverengi kafatasından geçerek yansımaya şaştığımı hatırlıyorum. Yerin altında geçen binlerce yıl, kafatasının yüzeyine adeta gizli bir yazıya benzer garip şekiller kazımişti. Daha önce bir kafatasına dokunmamıştım, o an elimde başka birinin hayatına ait bir parça tutarken müthiş huşu içindeydim. Müze görevlisi yaşlı kadın, taş devri adamınkinden daha kötü dişleri ve şakaklarında atan incecik mavi damarlarıyla, şu an karşımda duruyor olsa da yakında toprak olacaktı.

Şimdi ise Thorbjørn Aavik'in kafatası duruyor karşımda, parıldayan suyun içinde kahverengi bir taşa benziyor. Kuvvetli ve sakın kulaçlar atarak yüzüyor, sırt kaslarının suyun üzerinde kalan kısmının ritmik olarak hareket ettiğini görüyorum. Yüzerken ona yetişebiliyorum ama içimde öyle bir his var ki istese beni çabucak geçip, geride bırakabilir. Karşı kıyıya, çakıl taşlı sahile çıkıp birer granit kayanın üzerine tünüyoruz. Yaz mevsimini geride bırakmış olduğumuz aşikâr.

“Bjarte bu gece geliyor” diyorum.

“Duydum. Çok kalmaz herhalde. Ben görür müyüm onu?”

“Bilmiyorum. Karşı yakada buluşacağız. Gidip birilerini getirecekmişiz. Bu tarafa geçer mi bilemiyorum.”

“Ya sen?”

“Jan isterse birkaç gün daha kalırım. Ne işler çevirdiğini bilmiyorum. Tabii sana da sormak istemem.”

“Onu tanırsın. Bir ara hukuk konularına girdi. Diploması olmasa bile sıradan her avukat kadar aşınadır yasalara...”

“Tamam tamam bu konuyu kapatalım, her şey olması gerektiği gibidir mutlaka...”

“Öyledir. Buralarda kötülük yok. Bunun ispatı benim. Ne kadar zamandır burada barınıyorum ben sanıyorsun?”

“Üç yıl mı, dört yıl mı?”

“Neredeyse beş yıldır. Ben buraya geldiğimde her şey geceydi, yıldızsız ve karanlık... İlk iki yıl... Jan beni koruma altına aldı. Birbirimize bakmak üzere burada yaşadığımıza inandırdı beni. O meseleyi konuşmadık bile. Kar yağışı artınca gelip beni buradan aldı.”

“Beni de gelip almıştı bir keresinde.”

“İlk kış hatta ikinci kış onun evinde çatı katında yaşadım. İkinci yıl Wanda geldi. Jan üç öğün yemeğimi merdivene bırakırdı. Wanda tek soru bile sormamış, Jan öyle demişti. Wanda’yı nereden bulduğunu hep merak etmişimdir. Belki internettendir.”

Wanda’nın internette olabileceğine inanmak güç. Ama bunu ona söylemiyorum. Nasılsa bir anlamı yok. Jan Hustler’in Wanda’yı nereden bulmuş olabileceği de beni ilgilendirmiyor ayrıca... Aslında beni hiçbir şey ilgilendirmiyor zaten, bir tek, bu dünyada neden var olduğumu merak ediyorum. Başkalarına bakayım diye mi? Sanmıyorum.

“Soğuk!”

“Hadi tekrar suya girelim” diyor Thorbjørn. “Şimdi su sıcak gelecek sana.”

Yavaş yavaş yüzerek geri dönüyoruz. Kulübenin tüm harici boyasını rüzgâra ve hava şartlarına kaptırmış olduğunu görüyorum uzaktan. Geride hafiften kırmızı izler görünen griye dönüşmüş ahşap kalmış.

“Bu kadar uzun bir süre geceleri yapayalnız olmak nasıl bir şey?”

Merak ettiğim az şeyden biri de bu demek...

“Her şey kayboluyor gibi oluyor. Bir şeyi yakalamaya çalışıyorsun ama hep elinden kaçırıyorsun, gibi. Yapmak mecburiyetinde olduğun şeyi yapıyorsun. Ama bir şeye tutunmak imkânsız. İşin ilginç olan tarafı intihar etmeyi hiç düşünmedim. Zaman zaman acaba ölüm denilen

yerde miyim diye aklımdan geçirdiğim oldu. Ölümün kapsadığı odalardan birinde... Bu gibi durumlarda birinin gelip seni kaldırması icap eder aksi halde karanlığın en dibine düşmüş bulursun kendini.”

Sahilde Farran’ın koşarak geldiğini görüyoruz. Duruyor ve havlıyor.

“Ne işi var bu ihtiyar itin burada?”

“Bu gece peşimden geldi.”

“Çok garip...”

Thorbjørn’e genç çocuktan söz etmiyorum. Köpeğin bütün geceyi benimle geçirdiğini söylüyorum sadece. Şafak sökerken kalkıp gittiğini söylüyorum.

Thorbjørn’ün havlusuna kurulanıyoruz. Havlu orman kokuyor. Giysilerimizi üzerimize geçiriyoruz ama tamamen kurumuş değiliz.

Açık havada kahvaltı ediyoruz. Ekmek ve yumurta.

Ural baykuşundan, onun öbür dünyadan gelen bir haberci olduğundan bahsetmeye başlayınca, kahvaltımı çabucak bitiriyor ve ormanın içine doğru yürüyorum.

Onu kendisine özgü bir şey ya da kendi içinde bir şey olarak tasavvur ediyorum, belki biraz anladığım, en azından yakınında bulunduğum bir şey... Dağların ya da denizin üzerinde, ufukta tıpkı hızlandırılmış bir filmde gökyüzünde hareket eden bulutlar gibi, bir geri çekilen, bir ileri giden ve hep renksiz bir alacakaranlıkta...

Tepenin eteklerinde Wanda’nın Farran’a seslenerek dolaşmakta olduğunu işitiyorum.

Hustler odun kırıyor.

“Gelmekle iyi ettin. Bir şeyler yedin mi?”

“Evet. Ama hayır. Yiyeli çok oluyor.”

Baltayı odun kırdığı ağaç kütüğünün üzerine bırakıyor.

“Gel, içeri gir!”

Wanda'nın hazır ettiği karnıbahar çorbasını içiyoruz. Dışarıda gökyüzü külrengine dönüşmüş. Bulutlar güney batıya doğru toplanıyor. Hustler masanın üzerinde duran iki mumu da yakmış.

"Yukardaki adamın durumu nasıl?"

"Sen bilmiyor musun?"

"Biliyorum da senin gözünden nasıl görünüyor öğreniyim dedim."

"Pek fena sayılmaz. Ayı balığı gibi yüzüyor."

Jan ekmekten bir parça koparıyor, ikiye bölüp yarısını bana atıyor.

"Aynı fikirdeyim. Yine de onu birine baktıralım diyorum."

"Hmm... Bıyık tıraş eden kişiye mi?"

"He, he. Evet. Dinle. Yemekten hemen sonra çıkıyorum. Tekneyi alıp Hole'ye kadar gideceğim. Sen burada kalıp gelecek olan kadını bekler misin?"

Buna pek istekli olmadığımı görüyor.

Saatine bakıyor.

"Saat altı ile yedi arasında burada olacak. Yani birkaç saat sonra. Cep telefonun var mı? A, yoktur elbette. Lütfen, bir zahmet şu telefon çalınca cevap ver, tamam mı?" Pencerenin pervazında duran eski bir Nokia'yı işaret ediyor:

"Yani Wanda geri dönmemiş olursa... Tamam mı?"

"Elbette. Burada oturabilirim."

Ani bir el hareketiyle cep telefonunu alıp bana uzatıyor.

"Al işte burada. Ne cehennemde oturursan otur! Affedersin! Kusura bakma, bugün işler yoğun. Cep telefonunu kullanabilecek misin? Yahu neyin var Sune? Bjarte'ye bile ulaşmak mümkünken..."

"Tamam, kullanırım. Benim yüzümden depresyona girme! Neydi adı?"

"Kimin?"

“Beklediğim kadının...”

“Gerda Schutzmeier. Ama belki sana söylemek istemez. Bu telefonu bugün başka çaldıran olmayacak. Arayanın o olduğunu telefonun iyi çekmemesinden de anlarsın. Gölün karşı tarafına gelince telefon edecek. Sen de karşıya geçer onu alıp getirirsin.”

“Tamam, yaparım.”

Kim olduğunu tahmin edebiliyorum ama bir şey söylemiyorum.

“Buraya doğru gelirken, götür Thorbjørn’e de bir bak-sın. Daha sonra birkaç işle daha meşgul olacak. En geç saat onda gelirim. Buzdolabında bira var.”

Antreye çıkıyor ve deri ceketini alıyor. Ceket öylesine eskimiş ki, dikişleri birbirinden ayrılıyor adeta. Ceketini omzuna atıyor ve ayakta durduğu yerde mutfak çekmecelerinden birini karıştırmaya başlıyor. Aradığını bulamıyor, küfrederek çıkıyor odadan. Pencereden teknesini bağladığı taşlardan yapılmış eski iskeleye doğru yokuş aşağı inişini izliyorum. Bu tekneyi Hole kasabasındaki benzin istasyonu ya da markete gideceği zaman kullanır.

Taze beyaz ekmekten iri bir parça koparıyor ve bir tabak daha yemek yiyorum. Birkaç ufak bira içiyorum sonra sakın sakın sigara tütürüyorum. Jan’ın dizel motoru çalıştırdığını işitiyorum.

Yağmur başladı, damlalar çatıyı dövmeye başlayacak yakında.

Eskiden köy okulu olan bina. Ondan öncesinde de köy odası gibi kullanılıyormuş. Ada yöreye serpiştirilmiş çiftliklerin ortak bir toplanma noktasını oluşturuyormuş, savaştan önce de boğazın iki yanını birleştiren bir köprü varmış. İngilizlerin bombaladığı köprü yeniden yapılmamış. Her ne kadar milletin yeniden inşa edilmesinden söz edilmişse de burası dahil edilmemiş. Burada çöküş ve unutuluşun geçerli olması istenmiş. Derken 1970’lere

gelinmiş ve Woodstock olgusunun yansımaları hissedilmeye başlanmış. Wanda ve Hustler gibi kadın ve erkekler buraya gelmişler.

En kalabalık zamanında adadaki sekiz on hanede toplam elli kişi yaşadığı söyleniyor. Şimdi ise üç kişi, bir de ormandan ve gölden çıkıp gelen başıbozuklar oluyor zaman zaman.

Yağmurun sesi. Giderek şiddetleniyor. Çatıyı, su oluklarını ve pencere pervazını dövüyor.

Dün gece yanlarında getirdikleri genç çocuğu düşünüyorum. Korkuyor olmalı. Hustler'in kafasında neler olduğunu düşünüyorum bir de... Yerimden kıpırdamadan masada oturuyor ve sigara içiyorum. Çocuğu bir ekstrasından yabancının varlığıyla korkutmak istemiyorum. Belki de evde değildir şimdi. Bu adada yalnızca üç kişinin yaşadığı da kesin değil aslında. Muhtemelen değil...

Yine de çocuğun üst kattaki büyük yatak odalarının birinde, yatağın kenarında oturmakta olduğunu görür gibiyim. Bin dokuz yüz otuzlarda buranın, köylü çocukların devam ettiği yatılı okul olduğu günlerde, yatakhane olarak kullanılan odalarından birinde... Çocuğu, ayağında eski zaman işi lastik çizmeler, kaba kumaştan kısa pantolonu ile yatağın kenarında oturuyor olarak canlandırıyorum gözümün önünde. Amerikan bezinden dikilmiş gömleği ve pantolon askılarıyla. Eşek tıraşı edilmiş ve döve döve sersemletilmiş...

Hustler'in anlattığına göre ilk taşındıklarında binayı mesken tutmuş kötü ruhlardan arındırmak için İzlanda'dan büyücü bir kadın getirtmişler.

Ayağa kalkıyor ve salona -belki de kütüphane denebilir- geçiyorum. Duvarlardan ikisi yerden tavada kadar kitap raflarıyla kaplı, binlerce kitap olmalı burada zira tavanın yüksekliği üç buçuk metre filan, ayrıca oda orta boy bir jimnastik salonu kadar geniş. Karşıdaki duvarda

karatahta hâlâ yerinde duruyor. Hustler buraya bir asma-kat yapmış, ofis ve televizyon odası olarak kullanıyor. Binanın her yanı geniş, pek çok insana yer var burada. Boş kalmış dördüncü duvarda büyük boy tablolar asılı. Resimler kırmızı renkte ve dokusal, yüzeyde bir hayli boya katmanı var, kırmızının bütün tonları, alttan alta çizgiler ve lekeler şeklinde mavi, mor ve siyah renkler. Savaş meydanı gibi, pürüzlü yüzeylerinde gezdirdiğim elimin altında ağaç kabuğu ve taşları hissediyorum.

Raftan bir kitap çekiyorum. Rastgele açıyorum

Hjalmar bitiştirikteki odaya geçti. Pahalı bir kristal vazoyu eline alıp duvardaki pastel boyayla yapılmış tabloya doğru fırlattı, tablonun buruştuğunu görür gibi oldu, pastel sanki titremiş ve bir delik olarak onun yüzüne bakakalmıştı. Kristal vazo tuzla buz oldu. Şeytan onu pençesine almıştı bir kere, bırakacağı benzemiyordu. Duvardaki delik, güzelim Smyrna halısı üzerine saçılmış kristal tozları öfkesini daha da arttırıyordu. Elini başka bir kristal vazoya, Bing & Gröndal firması mamulü ender porselenlere attı, onları da duvara savurdu; güzel bir roko-sandalyeyi aldı, başının üzerinden havaya kaldırdı yere fırlattı parçaladı. Altın varaklı çerçeveli kesme kristal ayna salonun bir duvarını neredeyse boydan boya kaplıyordu. Duvara asmak için üç kişi gerekmişti, duvardan indirmek için de üç güçlü kuvvetli adam, lâkin Norveçli genç bir serseri buna aldı-rış mı edecekti? Eline porselen bir hayvan heykeli alıp aynaya vurmaya başladı, cam kırıkları vinlayarak dört bir yana saçılıyor ve döküldükleri halının yüzeyinde irili ufaklı pırıltılı gölcükler gibi parlıyorlardı.

Telefon çalıyor. Müthiş afallıyorum, uzun zamandır üzerimde böyle bir şey taşımamışım, üstelik metalik tır-malayıcı ses de bana yabancı, plastik bir şeyin kaba etle-rimin üzerinde titreştiğini hissediyorum, sonunda cevap veriyorum.

“Evet?”

Mutfağa yöneliyorum.

“Hustler?”

Alman kadın değil bu Allah'ın cezası...

“Kim var orada?”

“Sune? Aman tanrım *sen* mi bakıyorsun telefonlara?”

Arayan Bjarte.

“Sesini tanıyamadım, bu kozmik uğultunun içinde. Telefona cevap vermeye alışık değilim.”

“Adadasın diye tahmin ediyorum. Yoksa Jan'ın telefonunu çalıp kaçtın mı?”

“Mutfağın ortasında dikiliyorum şu an ve sol elimin işaret parmağıyla da karnibahar çorbası sıyrıyorum tabaktan. Az önce bir kitap okudum, seni anlatıyordu.”

Çorbayı yalamaya devam ediyorum.

“Beni mi anlatıyordu? Bir kitap ha!”

Salona geçip kitabı alıyor ve kapağına bakıyorum. J.Anker-Paulsen'in “Bir Ayna Tutuyorum” isimli kitabı...

“Adını bile duymadım. Ne zaman geldin sen?”

“Dün. Sen de bu gece geliyorsun değil mi? Duyduğumuza göre ikimiz birlikte hizmetkarlık edecekmişiz.”

“Aaa o kadar büyütme. Çabucak bitecek bir iş. Canını mı sıkıyor bu?”

“Başka her şey kadar sıkıyor işte...”

“O şimdi orada mı? Hustler?”

Wanda'nın Farran ile birlikte yokuş aşağı inmekte olduğunu görüyorum. Sırılıklam olmuşlar. Wanda ayak-kabıllarını elinde taşıyor, ıslak elbisesi uzun gövdesine yapışmış, köşeli hatlarını iyice belirginleştirmiş.

“Hayır” diyorum. “Hole'ye gitti. Saat ona doğru dönecek.”

“Allah kahretsin, başka telefon var mı yanında?”

“Olabilir. Bunu bana bıraktı.”

“Wanda orada mı?”

“Dışarıda yağmurun altında, yanında da ihtiyar hayvan var.”

“Hadi git çağır onu! Dur bir dakika! Nasıl bir kitaptan söz ediyordun sen az önce?”

“Bir romana benziyor. Funkis Yayınevi, 1935. Evet, evet bir roman.”

“O roman benden bahsediyor ha?”

“Boş ver. Dev bir aynayı kıran bir herifi anlatıyordu. Senin bir kardeşindir, muhtemelen.”

“Tamam. Hadi Wanda’yı ver bana!”

“Sen neredesin?”

“Senin adını duymadığın bir yerdeyim, Wanda’yı ver bana dedim.”

Çat diye kapatıyorum telefonu yüzüne.

Böyle konuşamazsın benimle!

Önce bırakıyorum, dört beş defa üst üste telefon etsin, sonra gidip Wanda’yı çağırıyorum.

* * *

Hava kararıyor. Boğazın ortaya yerinde sandalın içindeyim, tekne boşta, yarım daire çiziyor, içeri çekmiş olduğum küreklerden sular damlıyor. Aptal bir plastik leğen diyorum, hiç hoşlanmıyorum bu tip sandallardan, hatta nefret bile etmiyorum yani, sinir bozucu bir nesne sadece... Fiberglastan yapılmış olta kamışını suya sallıyorum, burada çocukların yaşadığı zamanlardan kalma bir takım olmalı bu. Bu eski Cardinal marka makinanın makarasında kızıl kan lekeleri var, spinner tabir edilen yapay yemin ucundaki iğnelerden biri paslanmış. Harika. Bu gidişle akşam yemeğinde Turna balığından balık köftesi olacak, tabii önce içimde bir delik açıp karnımı genişletmem lazım.

Bunları düşünürken bir yandan da Alman kadının sesinin yansımaya kulak veriyorum. Bu ses benim hatırladığım sese benzemiyor.

Onlar kadınla beraber geldikleri sırada ben iskelede uzanmış yatıyorum. Lacivert bir pikap bu bozuk yolda bir sağa bir sola yalpa yaparak ilerliyor. Onların gelmesini beklerken sekiz on tatlı su levreği tutmuştum. Yalnızca bir tanesini çektim sudan. İki yüz elli, üç yüz gram ağırlığında. Yeşilimsi sarı gövdesi ve yan taraflarındaki koyu renk çizgileriyle güzel bir balık. Karın yüzgeçleri turuncu renkte. Sırt yüzgeçleri sert ve dikenli. Hayli yüksek ve tehlikeli. Çok levrek yakalamış olmama rağmen böylesine güzel balığa hiç denk gelmemiştim. En güzel balıklara uygulanacak öldürme yöntemini uygulayarak canını aldım, boğazından incecik kıvılcık bir şerit gibi kan akıyor şimdi, teknenin dibindeki suya karışıyor. Bu balığın bana şans getireceğine karar verdim, çünkü bana en çok gerekli şeyin şans olduğuna karar vermiş bulunuyorum son saatlerde.

Tam bilemiyorum. Bu kez bir huzursuzluk var içimde. Bjarte'nin telefondan gelen metalik sesi...

Kadını otomobilden indirip, hemen uzaklaşıyorlar. Kadın ormandan çıkıyor, iskeleye inen çakıllı patikada ilerliyor. Hatırladığımdan daha yaşlı. Yetmiş yaşlarında gibi. Alman asıllı olmasa, Oslo'nun şık semti Frogner'de yaşayan kadınlardan biri olabilecek bir tip. Saçlarını arkadan küçük beyaz bir topuzla toplamış, üzerine sımsıkı oturan bir eşofman takım.

“Merhaba, beni siz mi teslim alıyorsunuz?”

Beni hatırlamadı. Böylesi daha iyi.

“Gidelim.”

Sırt çantasını indirip bana uzatıyor.

En son ne zaman birisi bana siz demişti? Hiçbir zaman. Bunu ona söylüyor ve balığı yerden alıyorum. Sonra sandalın oturulacak tahtasını her teknede bulunan gri bir bezle siliyorum, daima ıslak olan ve pis kokan bezle...

Kadın gülüyor, çömeliyor. Pruvayı tutuyor elleriyle.
“Harikulade bir balık bu!”

Balığın baş bölümünün en ucuna itiyorum.

“Evet çok güzel. Bu kadar büyümüyorlar genellikle.”

Elini elime veriyor, sıcacık. Balığın elimde bırakmış olduğu vıcık vıcık yapışkanlık onu iğrendirmiyor.

Küreklerle asılıyorum ve yola çıkıyoruz. Motoru çalıştırmamış olmam hoşuna gidiyor.

“Hustler saat ona doğru gelecek” diyorum.

“Tamam, tamam. Sorun değil. Jan’dan söz ediyorsunuz değil mi?”

“Evet.”

“Sen ormanda yaşayan adam Sune değil misin?”

Böylece senli benli olmuş oluyoruz.

Yüzünde bir çeşit tebessüm var sürekli. Bakışları sanki küçük erkek kardeşiyle dalga geçen abla izlenimi uyandırıyor bende.

Kıyıda balığı temizlerken beni bekliyor. Ansızın martılar peydah oluyorlar etrafımızda, iç organları kapıp uzaklaşıyorlar. Patikadan eve doğru yürürken kendi kendine bir şarkı mırıldanıyor, bunun eski bir Alman liedi olabileceğini düşünüyorum.

Wanda’nın mutfakta olmayacağını tahmin ediyordum, doğru çıktı. Ancak mutfak masasına iki kupa ve bir termos taze kahve hazırlayıp bırakmış. Ayrıca benim her şeyin yerini bildiğimi de biliyor. Bundan önce de iki üç kez burada kalmışlığım var. Ziyaretçiyken, hatta bir kaçakken bile ev sahibi rolü oynamıştım zamanında.

“Aç mısın?”

Oturuyor ve ikram beklemeden kendine kahve doluruyor.

“Balığı bana ver karşılığında ayağına bir bakayım.”

“Ayağıma mı?”

“Elbette, böyle yürümemelisin. Yaranı temizleyip, saracağım. Sonra Jan’ın yün çoraplarından bir iki taneyi sana vereceğim. Balık konusunda şaka yaptım.”

“Böyle şeyler şakaya gelmez” diyorum ve dolaptan dökme demir kızartma tavaasını çıkarıyorum. Balığı tuzluyor sonra da una buluyorum.

Kızdırılmış tereyağına batırdığımda balıktan çıkan cızırtı...

Kupadan kahvesini içerken beni inceliyor. Bir ayağını altına almış, oturuyor.

“Thorbjørn nasıl?”

“Sen benden iyi bilirsin herhalde” diyorum. Oturuyorum.

“Söylediğine bakılırsa ölüm onu ziyarete gelmiş” diye ekliyorum.

Ural baykuşundan söz ediyorum ona.

“Konu ölüm olunca şöyle düşünmek de, böyle düşünmek de kabul edilebilir, kanımca.”

Balığı alt üst ediyorum tavada. Bir tarafı nefis kızarmış.

“Buradan gitmek konusunu sana açtı mı?” diye soruyor.

“Hayır” diyorum.

“Bakacağız.”

Bjarte asfalttaki iri çukurlardan sakınmak için otomobili yolun ortasından sürüyor, orman adeta yolun üst tabakasının bazı yerlerini meyan kökü şekeri gibi çiğneyip yutmuş. Yola gelişigüzel savrulmuş iri kayalar dökülmüş azı dişlerini anımsatıyor. Karanlıkta ve yağmur yağarken burada araba kullanmak çok tehlikeli, ama ikimiz de istedik ve yola çıktık işte. Sıfır trafik.

Bjarte'nin amfetamin almış olduğu zamanlarda arabasına binmeyi sevmiyorum, sinirli sinirli vites değiştiriyor, ön camda dolaşan bir eşek arısına şaplak atıyor, ben de başparmağımla arının üzerine basıyorum ve parmağım zehirden anında hissizleşiyor. Bjarte ağzını açıyor ve sı-

rıtıyor, üst köpek dişlerinden birini kaybetmiş olduğunu görüyorum.

“Hadi bakayım yap babana bir sarma ki kafamdaki şu neon ışıklarının kuvvetini biraz azaltsın...Sen iyi misin? Pek iyi görünmüyorsun da... Nerelerdeydin?”

Anlatıyorum.

Gülüyor.

“Demek Rutsje tepelerindekiler seninle eğlendiler. Ben de bir kış bir hafta kalmıştım orada. İyi bir evdir. Özgün bir bina olmasından öte bazı özellikleri var. Aaa o elindeki ne senin? Bu malı nereden buldun? Bakayım! İşe bak yahu, eski günlerden bildiğimiz Türk esrarına benziyor.”

“Jack Hallstein verdi” diyorum.

“Ondan uzak dur! Daha başka bir şey demeyeceğim sana.”

“Onunla bir sorunum yok”

“Öyle olsun. Alman doktor geldi mi?”

“Evet”

“Ve?”

“Ve ne?”

“Nasıl bir tip?”

“Fena biri değil. Hustler ne işler çeviriyor? Geceleri elinde bir neşterle talim yapıyor. Jack Hallstein’den bir paket götürdüm ona.”

“Eh işte biliyorsun, nasıl meraklı bir heriftir. Şimdi de ameliyatlara merak sarmış. Ama bu geceki ameliyatı *gerçek* doktor yapacak. Ciddi ciddi. Oyun değil.”

“Ormanda bir klinik ha?”

“Eh, klinik var, klinik var. Torpido gözüne bak bir esrar çubuğu olacak. Ne diyor demiştin? Klinik işletiyor-muş öyle mi?”

“O bir şey söylemiyor”

“Sen de sormuyorsun. Aferin Sune! Ama yine de kurcaladığın oluyor. Her halükarda seni gördüğüme sevin-

dim. Sen benim kardeşimsin demeyeceğim, çok vıcık vıcık olur, bir çeşit üvey kardeş ya da gönül bağıyla bağlı kuzen filan diyebiliriz belki... Sahiden de baş parmağını bastırdın mı eşek arısının üzerine? Ha bir de şunu öğrenmek istiyorum: Yolun nereye? Dur bir dakika. Anladım, denize doğru gitmek istiyorsun. Bir şey söylemene lüzum yok. Ama beni dinle! Kışın o tarafa doğru yola çıkma. Eve de gitmeyeceksin artık. Kırk yaşına geliyorsun. Böyle yarım yamalak yaşamaktan vazgeçmelisin.. Sen şimdi aldığım maddelerle kafam iyi de o yüzden bunları söylüyorum zannediyorsan, bir daha düşün derim. Seninle benim şurada yan yana oturuyor olmamız bir tesadüf değil. Seni değiştirmek üzere geldim ben. Ben senin geleceğinden sana, bugüne gönderilmiş bir ulağım. Bu kez buyum işte. Ve de sen bir daha üşümeyecek, aç kalmayacaksın, sana bu sözü veriyorum!”

“Jack Hallstein’in göndermiş olduğu paketin içinde ameliyat gereçlerinin yanı sıra dövme bir kesik kulak vardı” diyorum.

Bunu saklamamın doğru olmadığını düşünüyorum.

“Müthiş, Sune! Jack Noel selamlarını erkenden yola çıkarmış demektir bu. Ne çeşit bir dövme idi bu?”

“Dikkat edemedim. Farran yuttu onu.”

“Muhteşem! Bu dünyada etrafta can sıkıntısı çekerek dolaşan insanlar var, ama sen! Farkında mısın? Köpeğin kulağı *yuttuğunu* gördüm, diyorsun, ha ha... Ama benim sözüm yarım kalmıştı. Ne diyordum? Evet bir daha üşümeyecek, aç kalmayacaksın. Sana kışın barınacağın bir yer temin ettim. İstersen... Mecburiyet yok. Ben öyle bir herif değilim. Yine de sana bir öğüdüm var: Eve gitme. Neler olduğunu gördük. ve tekrarlıyorum burada bu gece karşılaşmamız bir tesadüf değil. Sen olup biteni biliyorum sanıyorsun değil mi? Hayır, bilmiyorsun. Kesik bir kulak...”

“İğrenç bir koku. Üzerimde ne taşıdığımı bilmiyordum. Kışın barınacağım bir yer?”

“Her şeyin bir zamanı var. Önce şu işi bitirelim. Bedavaya yaptığımız işi... Lâkin kazandığımız tecrübeler de bir çeşit sermaye demektir. Unutma ki bu dış koşullar olup bitenlerin içinde gizlenmiş bulunan şey -yani bu gece hayatını değiştirmek üzere seninle buluşuyor olmam gerçeği- açısından hiçbir şey ifade etmemektedir. Neler olacağına dair basit bir taslak çizildi kafanda değil mi? Ancak gerçek çok çok daha fazla, seni temin ederim Sune. Kat kat. Ve de bu senin benim söylediğimi *işittiğin* kadar, değil mi? Rahatsız edici olmak istemiyorum ama o darbe... Bin yıllık perspektiften bakıyoruz şimdi değil mi? Yahu eşek arısını baş parmağınla ezdin ha? Vay canına...

“Çubuktan nefes çekmek istemiyorum. Akciğerlerimde bir haltlar var benim.”

“Alâ.. Bu gece seni de bıçak altına yatıralım o halde. Tamam tamam sen bir sarma yak. Ciğerlerine neler oluyor senin? Saçmalama.”

“Bilmiyorum. Benim duyduğum, gidip bir adamı alacağız ve adaya getireceğiz ve de adamı biraz bakıp, onaracaklar.”

“Ya öyle ! Ancak maalesef şimdi Bizibesleyenler’in Dünyasına adım atmamız gerekiyor. Temiz ve başı dik olanların arasına gireceğiz. Bundan kaçış yok. Zaman zaman bunu yapmamız lazım. Lakin iyi bir işe hizmet edeceğiz. Biz güçlüden yana olmaya başlamadık henüz değil mi? Biz zayıftan yanayız, Robin Hood’un Sherwood ormanında bunu istemeyiz değil mi? Bu adam da tam bir kaybeden. Bizim de tesellimiz bu olsun.”

“Mülteci mi?”

“Olamamış. Başvurusuna hayır cevabı gelmiş, temyi-zi yok. Üç yıldır kaçak. Üç yıldır siyasi görüşü sosyal demokrat partinin de solunda olan bazı dul hanımların

bodrumlarında saklanıyormuş. Ümit edelim ki bu hanımlar da ona ara sıra blow-job hizmeti de veriyor olsun, aksi takdirde üç yıl sadece televizyon seyrederek zor geçer. Üstelik Norveççe de bilmiyor. Hatta okuması yazması yok. Kafası da savaşların kötü anılarıyla karmakarışık. Demem o ki şansımız yaver gitmezse durum biraz zorlaşabilir. Yani bilesin istedim?”

“Biraz zorlaşabilir derken...?”

“Göreceğiz bakalım. Ancak şu an başımız kimle derde girebilir onu düşünüyorum. Ne olup biteceğinden bihaber olan hastayla mı yoksa ona bakan kişiyle mi? Zira bakıcı kadını yanımızda götürmeyi düşünmüyorum.”

“Niçin?”

“Nedenini belki kendin de anlayacaksın Sune. Ama bana bak, seni gördüğüme çok sevindim! İkimiz birlikte bir şeyler yaparız sonra, ne dersin? Ya da şöyle olur ben senin arkandan gelirim. Önce Siljan taraflarına doğru bir uzanmam lâzım. Sen nereye gideceksin?”

“Skjæret’de buluşabiliriz. Tam iki hafta sonra.”

“İyi. Paran var mı?”

“Var. Ancak senin Skjæret’de kalmanı istemiyorum.”

“Eh bunu ben de istemiyorum diyebilirim. Bir yolunu buluruz. Ancak teklifimi tekrar düşün, sana kışı geçirebileceğin bir yer bulabilirim.”

“Bu konuda yardımına ihtiyacım yok Bjarte. Ve de geldiğim yere geri dönmeyi de asla düşünmüyorum.”

“İyi. Nasıl istersen öyle yap. Zaten yapıyorsun.”

Bir süre konuşmadan yol alıyoruz. Sarmayı bölüşerek tüttürüyoruz. E-18 otobanına girip Arendal istikametini takip ediyoruz. Yavaş yavaş sakinleşiyor. Otomobili de daha düzgün kullanıyor artık. Ben bir yıldır arabaya binmedim. Böyle rahatça oturup, karanlıkların araba farlarıyla aydınlandıkça yolun önümüzde belirmesini seyretmekten zevk alıyorum. Bütün gece yol alsak mutlu

olurum. Tabii yalnızca ben ve Bjarte olmalı, bir de stres yapmamak koşuluyla... Araba çalıntı değil, Hustler ödünç almış, ruhsat filan tamam yani.

“Bu gece bir oğlan çocuğuyla geldiler” diyorum.

“Onun da bir müdahaleye ihtiyacı var. Mutfak masası üzerinde halledilebilecek türden bir müdahale. İş ciddileşirse ne yaparlar bilemiyorum.”

“Bir şey yapmazlar herhalde... Çok iyi bir örgütlenme var mı?”

“Bilmiyorum. Sormayı da düşünmüyorum. Sen sordun mu?”

“Hayır.”

“Aksilikler olur böyle. Birkaç bin. Çoğu da hareket halinde. Sen ormanda karşılaştın mı onlarla?”

“Hiç karşılaşmadım. Çingenelere bile rastlamadım.”

“Ben de... Arazi geniş. Hele İsveç ile sınır teşkil eden Finnskogen yöresinin ormanları. Kıyıda köşede kalmış bir tatere¹ bile rastlamadım. Yeni gelenler ormandan korkuyor. Çoğu Afrika'dan ya da Doğu'dan. Tatillerini dağda, ormanda kulübelerde geçirmeye alışık olmayan insanlar.”

“Doğru. Genellikle kentlerde takılıyorlar. Bu alacağımız adam nereli?”

“Bilmiyorum. Umurumda da değil.”

“Yolumuz uzak mı? Şehre girmeyiz değil mi?”

“Kasma kendini Sune! Kırsalda takılacağız tamam mı? İnsanlardan uzakta olacağız ve kalabalık ve de her türlü kötülüğün yuvası kentlere uğramayacağız. Su içip, ormandan yabani yemişler toplayıp, balık yiyeceğiz, gebere kadar da Tanrının bize bahsettiği güzel günleri göreceğiz. Hayır Sune. Şehre girmiyoruz. Ve de hayır yolumuz uzak değil.”

“Ben şehre karşı değilim.”

“A, billahi eminim ki karşısın, bunu bil.”

1. Tater: Bkz. dipnot 5.

Yine susuyoruz, ta ki anayoldan çakıllı bir tali yola sapana kadar konuşmuyoruz. Ormanın hemen kıyısında iki katlı ahşap bir bina çıkıyor karşımıza. Cehennemin bir ucunda kırmızı renkli kocaman bir kutu. Biz arabayı merdivenlerin yanında park ederken pencerelerde bir hareketlenme oluyor. Birer tütün sarıp beklemeye başlıyoruz.

“Eehh ama...” diyor Bjarte ve cebinden telefonu çıkarıp numaraları çevirmeye başlıyor.

Uzun uzun çalıyor. Bir kadının alo dediğini duyuyorum.

“Hani anlaşıştık? Bahçede durdum bekliyorum. Neyle meşgulsünüz bilemem ama hemen yola çıkacağız.”

“Evet iki kişiyiz.”

Bjarte telefonu kapatıp cebine koyuyor.

“Gel hadi!”

Dışarıda hava epey soğuk.

“N’oluyor?”

“Adamın motive edilmesi gerekiyor” diyor Bjarte.

“Eh kadını da al o zaman! Belki daha önce yabancı birileri birkaç kez alıp götürmüştür adamı.”

“İçeri girip bir bakalım. Endişelenme sen. Ters tarafımı göstermeye niyetim yok.”

Sokak kapısı açılıyor. Elli yaşlarında bir kadın antrede duruyor. Halinden memnun olmadığını anlıyorum. Bir arkasına bakıyor, bir bize bakıyor. Üzerinde eski bir eşorfan pantolonu, kırmızı kareli bir bluz var, omzuna bir mont atmış. Sarı saçları darmadağınık.

“Hadi biraz içeri gelin. Bakalım halledeceğiz bu işi. Çok aceleniz yoktur herhalde?”

“Sakin ol” diyor Bjarte. “Ormanda yolumuzu gözleyen kimse yok. İsmi ne?”

“Arya. Gelin.”

Sigara dumanının kesif gri bir bulut gibi yayılmış olduğu oturma odasında üç adam oturuyor. Farsça olabi-

leceğini tahmin ettiğim bir dilde heyecanla konuşuyorlar. Biz içeri girince konuşmaları bıçak gibi kesiliyor. Masanın üzerinde kahve fincanları, bir tepsi içinde bisküvi ve kurabiyeler var. Bir de kocaman kül tablası.

Tokalaşıyoruz. Arya benim yaşında, otuzlarının sonuna varmış. Diğer ikisi daha yaşlıca. Belki elli civarında. Bir tanesi anlaşılabilir bir Norveççe ile Arya'nın anksiyete krizine girdiğini söylüyor.

“Durun biraz. Her şey yoluna girecek. Her şey.”

“Biz mi korkutuyoruz onu?” diye soruyorum. “Yani bizim iki kişi oluşumuz mu?”

“Hayır, hayır...”

“Arya tam iki yıldır bu kapıdan dışarıya adımını atmadı. Ah affedersiniz kendimi tanıtmayı unuttum! Ben Agnete.”

“Ağrısı acısı var mı?” diye soruyor Bjarte.

“Evet” diyor kadın. “Kol altında yumurta büyüklüğünde bir iltihap toplaması var. Boşaltmak gerek. Çok acı veriyor. Haftalardır doğru dürüst uyumadı. Tabii durumunun ne olduğunu da bilemiyoruz.”

“Biz de bineceğiz arabaya” diyor Iraklı ya da İranlı belki de Kürt olan adam kendini ve diğerini işaret ederek.

“Hayır” diyorum. “Agnete gelecek. Karşımıza bir kontrol çıkarsa arabada bir kadın bulunması daha uygun olur.”

Karşımıza kontrol çıkacağından emin değilim ama onların bu argümanı anlayışla karşılayacaklarını düşünüyorum. Kafası dumanlı iki orman cinine ilaveten bir Norveçli kadını seçmek, üç göçmeni seçmekten daha kolay geliyor.

Argümanımı hemen anlıyorlar.

Ancak adamımızın gözleri sürekli istem dışı hareket halinde, bir tuhaflığı var. Geri zekâlı mı acaba? Değil, öyle de değil. Daha önce otomobile bindi dolaştırıldı, bundan hoşlanmadı, belki de nedeni budur, diye düşünüyorum.

Ben ve Bjarte ayakta durmuş sigara içiyoruz; hastamız hiperventilasyon halinde, bir bize bir de memleketlisi olduğunu tahmin ettiğim adamlara bakıyor.

“Sen dışarı çık” diyor Bjarte. Sen de Agnete. Ben Arya ile konuşacağım”

“Ama o anlamaz ki...”

“Ne diyorsam onu yapın”

Bjarte’nin dediğini yapıyoruz. Sonuç iyi. On dakika sonra Arya ile birlikte dışarı çıkıyor ve arabanın ön koltuğunda yerlerini alıyorlar. Agnete ile ben arka koltukta yola çıkıyoruz.

Evet, Bjarte gelince işler düzelir, bu hep böyledir, ben- se kendi adıma neden burada bulunduğumu anlayamıyorum, zira bu Bjarte’nin tek başına kolayca halledebileceği bir mesele. Arka koltukta oturup Agnete’nin Norveç’in mülteci ve entegrasyon politikası ile hümanizma üzerine verdiği küçük konferansı dinliyorum, hükümetin ihmalcı tutumu, insanlığa yakışmayan soğuk tavrı ve kayıtsızlığına dair lâklâk devam ederken ben içime gömülüyor ve kendimi bu iki insanın yerine koymaya, onların günlük hayatlarında nasıl yaşadıklarını anlamaya çalışıyorum, orta yaşını geçmiş bir kadın, herhangi bir savaşın sınırından gelmiş bir adam, birbirlerinin dilinden hiç anlamıyorlar, her ikisinin de hayalleri ve korkuları var, sahi geleceği olmayan bir adam neyi düşler ki ? Onları bu evde, ne kentte ne de kırsalda ancak çok uzakta, anlamsızlığın her hangi bir yerinde inşa edilmiş, bu garip ülkede, bu kuzeyden güneye incecik uzanan garip coğrafyada yol boyunca örneğine bolca rastlanan ellili yıllardan kalma döküntü bu ahşap binada -boş arazide belki binlerce var bunlardan, ne tarım yapacak toprağı ne de hayvan barındıracak ahırları bulunan, avlularında oto hurdaları yığılmış, dış duvara üzeri yarı

örtülü bileyi taşları asılmış, yıpranmış, süfli evler- oturlurlarken gözlerimin önüne getiriyorum ve işte Froland'ın batısındaki tepelerin ta iç kısımlarındaki bir evde kocasını yıllar önce kaybetmiş hatta belki çocuklarıyla ilişkisi de kesilmiş bir kadın yaşıyor ve bir şeyleri yeniden deniyor, anlamadığı dilde konuşan istenmeyen bir mülteci ile iletişim kurmaya çalışıyor ona köfteler pişiriyor, uskumru kızartıyor, pasta ve meyve ikram ediyor geceler günler boyu oturup televizyonda haberleri seyrediyorlar, bu haberler adam açısından bir dizi inanılmayacak olayların geçit resmi, kadın içinse giderek inanırlılığını ve anlamını yitiriyor çünkü dünyayla tek bağlantısı hiçbir arabanın geçmediği daracık yol olan bu ıssız bir yerde yaşayan kadın yavaş yavaş adamın dünyasına, kimsenin yaşayamayacağı bir yer olan o dünyaya gömülüyor.

Aynadan Bjarte'nin sağ gözünü görüyorum. sanki bana çok uzak bir yerden bakıyormuş gibi, sanki suyun altından baktığımızda güneşi gördüğümüz gibi, eski moda bir kaset koyuyor, torpido gözünde kutuları olmayan sayısız kaset görmüştüm onlardan biri bu Bob Marley, "One Love" şarkısı yükseliyor hoparlörlerden, dağların içlerinde bir yerlerden gelir gibi derin ve yabancı kahkahalarım, yanımızdan meteorlar gibi geçen arabaların farları, araba lastiklerinin ıslak asfaltta çıkardığı vijjjj vijjjj sesleri ve titrek ışıktaki sarı iri başlı çiviler gibi görünen yere çarpıp tekrar gökyüzüne doğru sıçrayan yağmur damlaları...

Ben bunların dışına çıkmak, insan ilişkilerinden uzaklaşmak istiyorum, bir arabanın arka koltuğunda birileriyle beraber oturuyor olmak bana iyi gelmiyor, buna rağmen burada oturuyor ve otomobil kullandığım yılları, otoları çalıp, bagajı benzin tenekeleriyle doldurup hiç durmadan geceler boyu tali yollardan en kuzeye Finnmark İli'ne ya da doğuya İsveç ormanlarına doğru direksiyon salladığım zamanları düşünüyorum, gitmek, uzaklaşmak,

karşıma çıkan ve beni içine çeken yeni ve yabancı günlere doğru ilerlemek; tâ ki hayatımın bu dönemini sona erdiren olaya, ıssız topraklarda bir şarampola devrilmiş hurda yığının çelikten cenderesinde otuz altı saat geçirene dek süren bir yolculuk...

Ama şimdi ormana dönmek istiyorum, özel ulak veya postacı olmak istemiyorum, hatta ta ki Bjarte Skjæret'ye ya da diğer adalara gelip benim yalnız hayatımın bir parçası olmayı kabul edene dek onun dostu olmak da istemiyorum.

Bjarte'nin sağ gözünde onun da bunu bildiğini görüyorum.

Bekliyoruz. Bjarte, Thorbjørn ben ve de oğlan çocuğu. Çocuk kömür sobasının yanındaki eski divanı işaret ettiğimizde başını sallıyor sonra yüzünü ellerinin arasına alarak ciddi ciddi bize bakıyor. “Uykum yok!” Sonra ellerini masaya koymuş başını da ellerine yaslamış olarak uyukluyor, gördüğü rüyayla ya da odadaki sesler yüzünden ansızın sıçrayıp uyanıyor. Tuvaletten dönen Agnete eliyle oğlanın kara saçlarını okşuyor, yanına oturuyor. Sonra çocuğu kendine doğru çekiyor. Çocuk da buna karşı çıkmıyor. Birbirlerini iyi tanıdıkları belli.

Gece yarısını geçmiş. Saat iki buçuğa geliyor.

Herkes sabaha kadar burada oturabilir, ama Arya ile Agnete eve gidecek.

Bence mahsuru yok. Karışmam.

Bjarte'nin tozundan aldım bir miktar, bayağı uyanığım, ama başka bir etki yok. Gayet temkinliyim. Coşkunluk hallerinden ve ağız kalabalığından hoşlanmıyorum.

“Adamın birkaç gün kalması daha iyi olacak. Dikiş de atılır burada” diyor Thorbjørn.

“Geri götüreceğiz onu” diyor Bjarte. “Agnete de kendi yatağında uyusun.”

Wanda ve Hustler içeri giriyorlar. Hustler kendi kendisinin grotesk bir kopyası gibi görünüyor. Beyazlar giyinmiş, başında bir aşçı küllâhına benzer bir şey var. Elindeki eldivenleri çıkarıyor ve Wanda'nın kapağını açtığı çöp kutusuna alışkın bir hareketle fırlatıyor.

“Yani şunu söyleyeyim de, içeride ben kesip biçmedim, bu kadar deli olmadığımı inanın artık, zaten Bayan Schutzmeier de bildiğiniz gibi son derece sorumluluk sahibi bir kişidir” diyerek paketten bir sigara çıkarıyor.” Ama öğreniyorum tabii.”

Bjarte gülüyor.

“Her şey yolunda mı?”

Agnete kuşku içinde yerinden kalkıyor, Wanda ile beraber ameliyatın yapıldığı odaya gidiyorlar.

“Elbette” diyor Hustler, alevi üfleyip kibrit çöpünü lavaboya fırlatırken. Eliyle oğlanın saçlarını karıştırıyor.

“Ama yatak zamanı geldi artık, yarın, daha doğrusu bugün uzun bir gün olacak. Burası ormandaki özel klinik değil yalnızca, aynı zamanda bir çiftlik, bakım bekleyen bir sürü hayvanımız var burada. Thorbjørn burada mı kalacaksın yoksa ormana mı döneceksin? Anlaşıldı ormana gideceksin, ama sen dostum, git ve asma katta yat. Yarın sen, ben, Wanda hep birlikte aynı saatte kalkacağız. Dur bir dakika! Bakayım!”

Gerda Schutzmeier Arya ile beraber odaya giriyor. Adam bakışlarını oraya buraya kaçırmadan daha düzgün

bakıyor, rahatlamış gibi: işte o zaman anlıyorum ki adamı korkutup endişelendiren şey ben ve Bjarte eşliğinde arabayla yola çıkmak değil ameliyatın ta kendisiydi. Hatta hafiften gülümsüyor gibi.

“Dikkat etmemiz gerek bir şey var mı?” diye soruyorum.

“Sağduyulu davranmak dışında yapabileceğiniz özel bir şey yok. Birkaç dikiş attım, biraz kanama yapabilir, önemli değil. Agnete’ye de bilgi verdim tehlikeli bir durum yok, tehlikeli bir durum olsaydı burada yapmazdık bu işi. Unutmayın. Biz böyle yaparız...”

Evet, diye aklımdan geçiriyorum. Böyle yaparsınız siz. Gözlerim kadının başının üzerinden Hustler’in gözlerini buluyor.

Ormanın kıyısındaki sevimsiz eve doğru dönüş yolundayız ve şöyle düşünüyorum, yabancı bir dünyadan gelmiş birkaç adamın seksenli yıllardan kalma eski bir kanepede oturup, sehpa üzerine dizilmiş yiyeceklere el bile sürmeden endişe içinde peşpeşe sigara içtikleri ormanın kıyısındaki o sevimsiz eve doğru dönüş yolundayız ve sabah güneşi yolun iki tarafındaki sık dallı ladinler ile sarı, kırmızı, kahverengi güz renklerine bürünmüş akağaçların dalları arasından süzülüyor. Gökten inen ya da yerden fişkıran bu yarı düşsel ışık seli içinde ilerlerken hiç konuşmuyoruz; sabah sisi bataklıkların, karayosunları içinde siyah bir ayna gibi parlayan küçücük göllerin üzerine bir perde gibi iniyor, kırağı orman tabanındaki hâlâ donukluğunu koruyan otlarda ve örümcek ağlarında pırlanta taneleri gibi ışıltıyor.

Doğu yönündeki ağaçların arasında eflatuni bir şerit, turuncu ve pembe renklerden oluşmuş parlak bir yumurta görünüyor. Geri kalan her şey gece mavisi.

Hayır hiç konuşmuyoruz, müzik de dinlemiyoruz, her birimiz kendi dünyamıza kapanmışız, gerekmedikçe diğerinin dünyasına da girmiyoruz ve aklımda evde oturmuş bizim dönüşümüzü bekleyen o iki adam var. Şimdiye dek sürdürdüğüm yaşam tarzı beni ufacık sinyallere bile kulak kesilmeye şartlandırdı, ne olduğunu bilemediğim bir şey beni rahatsız ettiği takdirde, aşırı dikkat kesilirim.

Arka koltuktakiler uyuyorlar, kadın çenesini adamın omzuna dayamış, önde direksiyonda Bjarte uyanık ve dosdoğru yola bakıyor, o da kendi içinde düşüncelere dalmış. Hafif bir virajla sola dönerken, henüz yokuştan aşağı inmemiş olan bir otomobilden ormandaki ağaç gövdelerine yansıyan mavi ışıkları görüyorum ve bizim virajdan çıktığımız anda polis arabası viraja giriyor, hızla yanımızdan geçiyor ve sessizce gözden kayboluyor, Bjarte arabayı hafif sağa çekiyor ama arkadakiler uyanmasınlar diye stop ettirmiyor.

“Sence durum nedir?”

“Bilmiyorum” diyorum.

“Bizimle ilgisi olmayan bir şey” diyor Bjarte.

“Bizim arkadaş gibilerini takibe çıkmış gibi bir halleri yoktu.”

Belki de bizim gibileri takibe çıkmışlardır, diye geçiyorum aklımdan.

Agnete uyanmış, “Ne oldu?” diye soruyor arka koltuktan, sorumluluğunu üzerine aldığı yanındaki adamın uyanmamasına gayret göstererek.

“Evet onları takibe çıkmamışlardır ama belki de bizimle bir ilgisi vardır. Biz de buralarda olduğumuza göre...” diyorum.

“Bir polis devriye arabası geçti” diyor Bjarte, Agnete’ye dönüp. Sonra gaza basıyor.

“Endişelenmeye değmez.”

“Ben yine de endişelenirim” diyor Agnete. Zira ben böyle oldum artık.

Sonra yeniden başlıyor hükümet politikası ile ilgili görüşlerini sayıp dökmeye... Yönetim kendisine verilseydi dünya nasıl olurdu, anlatıyor, anlatıyor.

“Kes sesini artık” diyor Bjarte. “Bu konuya dair bir şey duymak istemiyorum artık.”

Arya yine kendini savunma pozisyonunu alıyor.

Demek ki sadece kadın değil tehlikenin farkında olan. Nihayetinde hepimiz insanız. Ne ben ne de Bjarte iltica talebi reddedilmiş sınır dışı edilmek üzere olan bir adam bahanesiyle de olsa polisin yolunu tutmak istemiyoruz. Neyse ki Bjarte bu seferlik çalıntı değil ödünç otomobil kullanmakta.

Tabii bundan da emin olamayız diye düşünüyorum, araba çalıntı olsa Bjarte bize bilgi mi verecekti ki!

Hustler’e daha fazla güvenmeye karar veriyorum.

Yoksa tatsız şeylerle karşılaşabilirim.

Agnete gücendi. Güzelim sabah güneşinde yüzünü asmış oturuyor. Belki de benim hissettiğim garip durumu o da hissetti.

Nehri takiben yokuşu çıkmaya başlarken tepede görünen evde büyük terslikler cereyan etmekte olduğunu anlıyoruz.

Bahçenin girişine bir polis arabası çaprazlama park etmiş, bir ambulans ana yoldan tali yola sapıyor ve yokuşta sarsıla sarsıla ilerliyor. Peşinden de sivil bir Volvo gidiyor, içindekilerin turist olmadığı malum.

“Aman Tanrım, nedir bu?” diye soruyor Agnete.

“Yanlarından geç, devam et...” diyorum.

“Ama biz...”

“Devam et...”

Arya konuşma diliyle alakası olmayan bir dilden tuhaf sesler çıkarmaya başlıyor.

Bjarte devam ediyor, dönemeci alıyor ve gözden kayboluyoruz. Hiç sesi çıkmıyor. Onu tanıyorum, böylesi daha iyi.

“Bir şeyler olmuş olmalı” diyor Agnete. “Böyle kaçamayız, yani şey... olsa bile...”

Yani Arya dosdoğru havaalanına götürülecek olsa bile... diye geçiriyorum aklımdan. Hayır hayır...

Bjarte bir kavşakta duruyor. Geri manevra yapıyor. Çalılardan oluşan bir çitin arkasındayız şimdi.

“Bjarte, kendine gel” diyorum.

Arya kapının kilidiyle oynuyor, amacı dışarı çıkmak.

“Bjarte anayola çık tekrar” diyorum. “Yoksa bu adam tarlalara kaçacak ve başımız daha da belaya girecek.”

Bjarte arabayı hızla hareket ettiriyor, ormanda hızla yol alıyoruz.

“Mutlaka geri dönmeliyiz, başka şansımız yok!” diyor Agnete.

Bir yandan da kapıyı açmaya çalışan Arya’yı çekiştiriyor.

“Yakında oturan ve senin misafirini birkaç günlüğüne konuklayabilecek dostların var mı?”

“Var. Audhild ve çocukları Ihle’de oturuyorlar. Özür dilerim saçmaladım.”

“Audhild’e telefon et” diyor Bjarte. “Ihle nerede?”

“Taş ocaklarına yaklaşırken solda” diyorum. “Fazla uzak değil.”

Agnete öylesine telaşlı ki tuşlara sürekli yanlış basıyor, sonunda telefonu ve numarayı bana uzatıyor.

“Birincisi bu...” diyor Bjarte. “Ihle’dekilerin uyanmasını beklerken geri dönüp nehir boyunda bir tur daha atsak mı acaba?”

“Sakin yapma” diyorum. “Otomobili gördüler.”

“Sorarlarsa yalan söyleyecek değilim. Wanda ve Hustler’in evinden partiden dönüyoruz. Daha karışık bir hikâye olması gerekmiyor.”

“Hayır” diyorum. “Zaten yeterince karışık hikâye, neden bahçede değil de burada oturuyoruz, mesela...”

Agnete telefonda bağır bağır çok fena şeylerin olmuş olabileceğini söylüyor arkadaşına. Anlatım biçiminden sanki çiftliğini Gestapo basmış da Alman işgaline karşı direnen ulusal kahramanlardan Max Manus ile Gunnar Kjakan Sønsteby'yü yaka paça götürmüşler gibi bir hikâye anlaşıyor.

Acaba gerçekte durum ne kadar korkunç? Muhtemelen epey kötü. Kadına hak veriyorum. Şu anda ülkenin öyle bir bölgesindeyiz ki polis cuma akşamüstünden pazartesi sabahına kadar karakolu kapalı tutar, çok olağanüstü bir durum olmadıkça da devriye çıkmaz.

“Nehir boyunca devam et sen, dört kilometre ileride bir köprü var.”

“Tamam bizi görmüşlerse, esrarlı sigara içmiştim polis görünce paniğe kapıldım, deriz”

“Tamam sen ve Agnete adada partiye gitmişsiniz. Yalnızca ikiniz.”

“Oldu en iyisi bu.”

“İnerken sağdan sap” diyor Agnete.

Audhild ve çocukları da yol kenarında bir evde yaşıyorlar ancak Ihle'deki dünya Agnete'nin oturduğu Kasvetormanı'ndan çok farklı. Burası bakımlı bir bahçesi olan güzel bir müstakil ev, Audhild giyinik bir vaziyette bizi sokak kapısında karşılıyor, kalça hizasında her iki yanında da birer çocuk kafası görünüyor. Biz çakıl kaplı avluya girerken Audhild sinirli sinirli sigarasından nefesler çekiyor. Uzun boylu iri yapılı güzel bir kadın, beline kadar gelen uzun kızıl saçları var. O sırada Arya ile birlikte arabanın arka kapısından dışarı çıkmakta olan arkadaşından on yaş kadar genç gibi duruyor. Kadının Arya ile kucaklaşmasından birbirlerini çok iyi tanıdıklarını anlıyorum, zira Arya bu zamana kadar duygular reper-

tuvarından yalnızca endişe ve korku duygularını sergilemişti bizlere karşı.

“Tamam mesele halloldu” diye homurdanıyor Bjarte. Benim gördüklerimi o da gördü ve aynı şeyleri düşündü büyük bir olasılıkla. Bu bizim ilişkimizde hep böyle olagelmıştır.

Otomobilin camını indiriyor, Audhild’in telefon numarasını alıp, kaydediyor.

Sonra bana dönüyor.

“Gece gelip alırım seni” diyor. “Bu numarayı aramam, zorunlu olmadıkça. You know!”

“Numarayı telefonuna kaydetmen çok akıllıca bir davranış, sanki fil gibi bir hafızan yokmuş gibi...”

“Tamam hadi gerektiğinden fazla uzatmayalım bu sahneyi...”

“Bence de yeterli” diyorum ve arabadan çıkıyorum.

Audhild, Arya ve ben durmuş, Bjarte ile Agnete’nin uzaklaşmasını seyrediyoruz ve ben böyle birileri ile bu vaziyette dururken hep olduğu gibi göğsümde bir sıkışma, bir düğümlenme hissediyorum, sonra Audhild ve bana ait olduğunu zannettiğim bir ses söylenmesi münasip olan şeyleri söylüyor, ne olmuş olabilir, inşallah bu sadece bir, eem, her neyse açmısınız, yok değilim aslında, hadi içeri girin, ocağa kahve koyayım, ah Arya seni gördüğüme çok sevindim...

Saat sabahın dört buçuğu. Arya, Audhild hakkında, benim hakkımda neler düşünüyor acaba?

İşte hep böyledir, olması imkânsız denilen şeyler vuku bulunca insan mutfağa girer, ocağa kahveyi koyar, yiyecek bir şeyler çıkarılır, midesi de bulansa, hafiften uyuşturucu tribinde de olsa ikram edileni yer insan...

Biz de böyle yapıyoruz işte. Mutfak masasının etrafında yerlerimizi alırken küçük bir kız ve bir oğlan çocuğu

kapının eşiğinde şaşkınlıkla bizi seyrediyor. Bizi derken ben ve Arya, yani bu dramda henüz bağımsız bir karakter olarak rol almayacak olan ancak itilip, çekilmeye, kucaklanmaya, öpülmeye, pencerenin önündeki sarı renkli mutfak taburesine oturtulmaya itiraz etmeyen Arya...

Tuvalet ihtiyacım olduğunu söylediğimde, içinde bulunduğumuz olağanüstü durumdan beklenmeyecek kadar ayrıntılı bir “banyoyu yeniletiyoruz ama ustalar bir türlü verdikleri sözü tutmuyorlar yine de alt kattaki tuvaleti kullanabilirsin” tiradı dinliyorum.

Ben de öyle yapıyor, kırmızı halı kaplı merdivenlerden aşağıya iniyorum, bir kedi kuşkulu gözlerle beni izliyor, yeşile boyalı bir koridorda ilerliyorum, kurutulmuş yaprak ve çiçekler çerçeveletilerek duvarlara asılmış, koridorun sonunda beyaza boyanmış bir bahçe çıkış kapısı görüyorum ve yanıma üzerimdeki giysilerden başka hiçbir şey almadan, dertop olmuş ceketimi ve cebindeki paraları mutfak masasının altında bırakarak kendimi ormana atıyorum.

Fâlme gibi koşuyorum, iri adımlarla tepeleri ve çayları aşıyor, sık sık dikilmiş direklere benzer çam gövdelerinin arasından geçiyor, ıslak likenlerin, kekreyemiş çalılarının, taşların ve kesilmiş ağaçların güdük kalıntıları üzerinden atlıyor, kendimle yarış edercesine koşuyorum. Ben Fâlme'nin içindeki Sune'yim ve aynı zamanda Fâlme benim içimde, kuvvetliyim, hiç sınır tanımam, korkularım, öfkelerim yoktur, bütün bu muhabbetlerden, tavırlardan, tutumlardan, düşüncelerden, sorulardan ve cevaplardan uzaklaşacak ve asıl olana geri döneceğim; böyle koşmak aslında büyük özgürlük, koşmanın ne sert ve güzel bir şey olduğunu unutmuşum, işte şimdi olduğu

gibi bir tempo yakalarsam saatlerce koşabilirim zira ciğerlerim ve bacaklarım orta büyüklükteki bir beygiri-kilere eşit, bir iki saat önce canım esrar çubuğunu çekmemek istediği için aleni yalan söyledim, nereden de uydurdum o akciğerlerimin kötü olduğu lâfını.. Ancak o saatler bir başkasının hayatına ait saatlerdi, diye düşünüyorum çam ormanında koşarken, Sune mutfakta oturuyor ve kızıl saçlı adamla ormanın kıyısındaki o evde muhtemelen çok kötü şeyler olmuş olabileceği konusunda muhabbet ediyor, gözlerimin önüne gelen bu görüntüyü silmeye çalışıyorum, ancak tekrar tekrar geri geliyor, yine bir gayretle Arya'nın, çocuğun, Bjarte'nin ve adını daha şimdiden unutmayı başardığım, şu anda Bjarte'nin otomobilinin ön koltuğunda oturan ve tekerlekler döndükçe hayatımdan uzaklaşmakta olan kadının görüntülerini de kovalıyorum gözlerimin önünden.

İki saat kadar tempoyu sürdürüyor sonra Fâlme'yi bırakıyorum, o ormanın içlerine doğru koşusuna devam ediyor ve benim içimde bir huzur, fundalıklara uzanıyor ve giysilerimden tenime geçen nemin keyfini çıkarıyorum, bir çeşit düş almak gibi bir şey bu diye düşünüyor Sune; bir keresinde şartlar öylesine gerektirdiği için Fâlme'nin sırtına alıp taşıdığı, ormanda yaşayan adam Sune...

Uzanmış yatıyor ve bırakıyorum ki orman beni görsün. Ormandaki bütün gözler beni görsün. Kesilmiş ağaçların çıplak bıraktığı bir düzlükte yatıyor ve beni incelesinler diye kendimi bırakıyorum. Şurada. Bir adam. Üzerinde bir gömlek var. İçimde dolaşan, sıcak dalgalar olarak yayılan bu mutluluk duygusu için Tanrı'ya şükrediyorum, ayrıca ceplerinde para dolu olan ceketimi bırakıp kaçtığım için fazlasıyla mutluyum, zira son günlerdeki yorucu ve baş ağrıtıcı deneyimlerimden sonra yeni bir güne cepleri bomboş olarak başlamak özgürlük duygusu veriyor bana. Evet şeref veriyor! Ayağa kalıyor ve kendi elimi sıkıyorum.

Aklımı başıma devşirdiğim için teşekkür ederim. Aklıma Bjarte gelince bir gülme tutuyor beni. O şimdi başkalarının mekânı, eylemleri, ekonomisi ve eşyalarının içinde kaybolmuşken benim hiçbir şeyim yok, tabii sol kolumdaki şu tik tak tik tak yapan şeyden başka... Teşekkür ederim teşekkür ederim, diye sağ elimle sol elimi sıkıyorum. Hava soğuk, üşümeyi sevinçli bir sabırsızlıkla bekliyorum. Üşümeyi seviyorum. Ormanda yürüyorum ve üşüyorum, böylelikle soyumuzla yani binlerce yıl önce yeryüzünde üşüyerek dolaşan atalarımın temasa geçmiş gibi hissediyorum. Evet ben dere tepe yol giderken atalarımızın mağaralarda, toprak kulübelerde, ahşap barınaklarda nasıl titreştiklerini düşünüyorum, ne mutlu bana, ben de karnı hiç doymayan eski insanlar kadar, doğumlarını ölümlerine bağlayan hat, yani hayat çizgileri don ve açlık tarafından çizilmiş insanlar gibi açım.

Yürümek ve bir yandan da düşünmek güzel bir şey. Zaman zaman durup bir avuç yaban mersini topluyorum. Çam ormanını ve kekreyemişlerin yetiştiği bölgeleri geride bıraktım, karışık ağaçlardan oluşan ormanın yolunu tuttum. Titrek kavak, kızılağaç, ladin ve akağaç, ara ara da meşe ağaçları... Bir patika çıkıyor karşıma, çok eski bir yol bu, otlar bitkiler bürümüş. Acaba en son ne zaman bir insan geçmişti buradan? Çok zaman önce olmalı... Drangedal'dan biriydi belki, seksenli yıllarda kendisiyle ve dünya ile barışık olmak üzere buralara gelmişti. Buruma karısıyla kavga etmişlik ve işinden nefret halleri kokusu geliyor. İşte buralarda yürüyüp kurtuluyor bu yüklerinden. Hayalimde canlandırabiliyorum onu. Paul Boye şeklinde canlanıyor gözlerimin önünde. Adeta onun gövdesine nüfuz ediyorum, sofrasını ve de yatağını paylaştığı o kadının şirret sesinin yankıları geliyor kulağıma. Fabrikada geçirdiği o beyhude günler... Dayanılmaz işkence bu, ya öleceğim ya da birini göndereceğim ölüme...

Yol giderek dikleşiyor. Seviyorum bu durumu, az sonra doğru yolu bulabilmek gibi zorlu bir uğraşa gireceğim. Tesadüflerin beni bu taraflara attığı zamanların üzerinden çok geçti; muhteşem ve engebeli bir arazi biraz da sert ve vahşi, ama bâkir orman sayılmaz, tırmanmaya devam ediyorum, patika iri sütunlara benzeyen kara kayaların etrafından dolanıyor, sanki taşlaşmış dev mantarlar bunlar, üzerlerinde yeşil likenlerden oluşmuş mistik dövmeler taşıyorlar, aralarında ufak kırmızımsı pas lekelerine benzer kabuksu likenler de var, ürkütücü güzellikleri beni çekiyor, evet ben beynimde dans eden bu çirkin güzellikle mest oluyorum. Yeraltı odalarının, saraylarının üzerinde yürüyormuşum ve ayaklarımın altındaki toprakta yabancı bir hayat yaşamaktaymış gibi hissediyorum; mutlu olduğum zamanlarda orman cinlerinin ve perilerin varlığına, dağların içinde ve yerin altında gizli bir yaşamın bulunduğu inanırım ben. Çömeliyor ve tanımadığım bu kaya türünün yüzeyinde gezdiriyorum elimi, çabuk parçalanacak volkanik kaya gibi bir izlenim ediniyorum ama bu doğru olamaz, bu coğrafyada rastlanmaz onlara, sonra dünyanın dışında, bir çeşit paralel bir coğrafyaya uzanmışım duygusuna kapılıyorum, ne istediğimi biliyorum, üstelik kim demiş ki saçmalık her zaman için saçmalıktır diye? Yürümeye devam ederken bu bakış açısının tam tersi üzerine argümanlar geliştiriyorum. Yerden bir ağaç dalı alıyor bu sopayla ağaç gövdelerine, kesilmiş ağaçların güdük kalıntılarına vuruyorum.

Dağın yukarı kısımlarında orman seyrekleşiyor, birilerinin taşları üst üste koymak suretiyle “ben-de-çıktım-buraya-kulesi” inşa etmiş olduğu bir platoya varıyorum. Ayaklarımın altında bataklıklarla kaplı düzlük ve bir göl uzanıyor. Her taraf ıssız, bomboş. Göle doğru uzanan bir buruna kondurulmuş çam ağaçları arasında iki kulübe

var, ama içinde yaşıyanı yok gibi. Olsun, belki de yiyecek, fazladan giysi veya bir bıçak bulunur. Ancak benim geceleyeceğim gibi bir yer değil. Bjarte herhangi bir yerde ki, herhangi bir kulübeye girer, ama ben kontrolü elimde tutmak için tepelerdeki barınakları seçerim. Burundaki kulübeler üç taraftan da görünebilir bir konumdalar, geceleme olanaksız ama girip içerideki envantere bir bakılabilir. Hava soğuk, tepede fena rüzgâr esiyor. Üşümek bir süre önce olduğu gibi eğlenceli gelmiyor şimdi bana, beni bekleyen sıcak bir odanın, askıda asılı bir ceketin veya bir kazağın hayalini kurarak mutlu oluyorum. Bu giysiler benim olacak, ormanlardan geçip deniz kıyısında gezinirken üzerimde taşıyacağım onları. İri kayalarla ve böğürtlen çalılılarıyla kaplı dik bir yokuştan aşağı iniyorum. Yüksek ağaçlardan dolayı tam olarak görünmese de gölün parlak yüzeyinin yukarısında kırmızı bir çatıyı ve taştan örülmüş bir bacayı fark ediyorum.

Aralarında elli metre mesafe bulunan iki kulübe var. Birisi diğerine göre biraz daha aşağıda kalıyor. Kendi başıma olabilmeye ihtiyacım var. Burası da bunun için uygun bir yer. Hissedebiliyorum. Şansım yaver giderse gölde balık da bulunur.

Yarım saat geçsin diye bekliyorum. Kulübelerde birilerinin yaşadığına dair hiçbir belirti yok. Bugün günlerden ne? Salı. Demek ki güvende olabileceğim bugün, yarın ve öbür gün var. Cuma günü erkenden evden çıkar tepelere ve ormana giderim, böylelikle de hafta sonunu geçirmek üzere buralara gelenlerden sakınmış olurum. Aslında benim tercih ettiğim kadar insanlardan uzakta değil bu kulübe. Yine de öylesine cazip bir yanı var ki girmekten vazgeçemiyorum.

Evin göle bakan bir terası ve çatısının bir bölümünde güneş ısısı sağlayan paneller var. Bu demektir ki elektrik var. Aslında eski tip bir kulübe burası, otomobille veya

tekneyle gelmek mümkün değil, işte bu yüzden de ben hep ormanda kalmayı tercih ediyorum.

Anahtarı bulamıyorum.

Yatak odasındaki küçük pencerenin camını kırıyorum.

Kulübe hatıra defteri:

Siz bunu okuduğunuzda artık ben aranızda bulunmayacağım. Zamanın ve mekânın bulunmadığı bir yerde olacağım. Bütün yaz buralarda dolaştımsa da bu düşüncelerimi kimseyle paylaşmadım. Sizin gerçeği iştirmeye gücünüz olmadığından değil, bunun benimle ilgili bir durum olmasından ve bunu tek başıma yaşamak istediğimden... Yaz boyunca tepedeki ormanda dolaştım, bunun son yazım olduğunu biliyordum. Elli altı yaz mevsimi yaşadım. İnanabiliyor musunuz? Bunlardan kırk ikisinde babanızla beraberdim. Şimdi, yani hayattan ayrılacağım kışın arifesinde, onun bana ne kadar yakın olduğunu hissediyorum. Sanki o bu patikalarda hep yanımdaymış, birlikte dolaşıyormuşuz gibi... Geceleri terasta ya da şömine başında onu capcanlı gördüğümü hatırlıyorum. Hayatımın sonuna doğru anılarım giderek güçlenmeye ve belirginleşmeye başladı. İyi bir yaz mevsimi geçirdik. Çok yağmur yağdı ama ben ormanda yağmuru severim, gölden ve ağaçlardan baharatımsı kokular yükselir yağmurun ardından. Ağaç veya bitki dikmedim, bahçeyi doğal haline bıraktım, siz de öyle yapın. Her halükârda bu evi satacaksınız biliyorum, çünkü sizler deniz hayatını seviyorsunuz. Zarar yok. Burada sizleri özlemedim, yalnızlık bana hiç zor gelmedi, aksine... Sizler büyüyüp yetiştikten ve ben yalnız kaldıktan sonra bu kulübede güzel bir hayat yaşadım. Herkes orman insanı olamaz ama ben ve babanız öyleydik, hem beraberken öyleydik hem de tek başımızdayken... Burada bir arsa edinip ilk kulübeyi inşa ederken dünyanın en mutlu insanlarıydık. O zamanlar buralarda bir tek biz vardık, başkalarının gelmesi uzun zaman aldı...

Bende buraya çok insan gelmiş gibi gibi bir duygu oluşmadığından defterin yapraklarını geriye doğru çevi-

riyor ve ilk yazıyı buluyorum, yıl 1969, satırlar “babanız ve ben” olarak yazılmış ama tamamı “anne” tarafından kaleme alınmış, her yıl aynı zamana, kente geri dönüş gününe, haftalarca ormanda yaşadıktan sonra uygarlığa dönecekleri güne denk geliyor yazıların tarihi, yaprakları rasgele çevirip yazılanlara bakıyorum, her kulübede bulunması elzem bu tahammül ötesi can sıkıcı yazı koleksiyonlarına yazılması adet ve zorunluluk olan “Geir ile Silje hafta sonunda burayı ziyaret ettiler” tarzında tek bir nota bile rastlayamıyorum. Yok. Burada ne başka bir isim var ne de ormanda yapayalnız zaman geçirirken bu durumu “hiç de ağır bulmamış” bir “anne”nin kadınca el yazısıyla not aldığı satırlarından başka bir yazı var. Kadına karşı sıcacık duygular uyanıyor içimde, kendimi onun artık ölmüş olmasını dilediğimi düşünürken buluyorum, uzaklarda bir bakımevine kapatılmış, çürüyor olarak düşünmek istemiyorum onu, kızartılmış domuz pirzolasının yetişkinlerin kullandığı alt bezleri kokusuna karışmış kokusu geliyor burnuma ve hayatında böyle bir bakımevine adım atmamış bir insan olarak nasıl olup da bu görüntülerin zihnimde canlandığını merak ediyorum.

Burası çok derli toplu bırakılmış, her şey cetvel ve gönyeyle çizilmiş gibi, çamaşırlar yıkanmış, odalar havalandırılmış, yiyecek dolabının en gerilerinde bir çay poşeti, bir paket maya artığı, bir fare pisliği bile yok, yiyecek namına hiçbir şey yok, bu dünyaya ormanda tatil geçirmektense denizi tercih eden beş evlat getirmiş olan kadın, bu evden çıkıp gittikten sonra birilerinin bir şeyler atıştırdığına dair hiçbir iz yok.

Ben seviyorum bu kadını ve artık ormanda yürümüyor olması beni hüznlendiriyor; sanırım Paul Boye’yi sevdiğim gibi sevebilirdim bu kadını, “anne” ve ben aynı kan grubunu taşıyoruz, mümkün olsa ormanda yürürken yolumu bu taraflara düşürebilir ve bu kulübenin önünden

geçebilirdim, beni içeri davet edip fırından yeni çıkmış çörekler ve kahve ikram etmesine izin verebilirdim, zira zaman zaman ormandaki kulübelerde güvenebileceğim ya da onların bana güveneceğini hissettiğim insanlarla karşılaştığım olmuştur, bu insanların kulübelerine üç dört kez kilidi kırıp girmiş olmama rağmen onlar beni veya Bjarte gibi sırt çantalı, kaliteli botlar giyen, ormandan gelen ve gerektiğinde kendilerine tekne, ağlarda, kuyuda ya da odun kırmakta yardım eden doğa yürüyüşçüsü tipleri hırsız, soyguncu olarak göremediklerinden evlerinde oturup onlarla kahve de içmişimdir.

İsveç sınırındaki Finnskogen ormanlık alanlarında bile Oslo'dan gelen uyuşturucu müptelası çetelerin veya banka soyguncularının kulübelere girdikleri mitine inanıyorlar hâlâ.

Kulübede yemek de yok, içki de yok. Dolaplar bomboş. Bulduğum tek giysi modası geçmiş bir yağmurluk. Siyah renkte. Maksi. Ense kısmında Signe Kvamme olarak ismi işlenmiş.

Burada hiçbir şey bulamamış olmam önemli değil. Her ne kadar evlatları bunu göremiyor olsalar da, Signe geriye güzel bir yer bırakmış. Gökyüzünden geçen bulutların yansıdığı su yüzeyi kıpırtısız. Birkaç kilometre kuzeye doğru devam eden bu su kıyından elli metre açıkta sazların yetiştiği bir gölette sona eriyor, iri turna balıkları ilkbaharda böyle yerlerde toplaşırlar, şimdilerde daha derin sulara gitmiş olmalı. Burada alabalık da bulunabilir diye düşünüyorum ve canım balık çekiyor.

Bulabildiğim tek araç gümüş saplı tek ağızlı bir kama oluyor. Babaya yetmişinci doğum günü armağanı olarak verilmiş olmalı. Ellemiyorum, bırakıyorum asılı olduğu yerde şömine körüğünün yanında dursun...

Aç ve yorgunum. Terasa çıkıyorum, hafiften yağmur çiseliyor, gerisingeri dönüp içeri giriyorum. Üzerime yağ-

murluğu giyiyorum. Evde bulduğum tek nesne, en işime yarayan şey oluyor. Terasın yan tarafındaki geniş merdivenden aşağıya iniyor, iki dev fındık ağacının arasından geçerek göle doğru giden yolu tutuyorum, burası dik bir yokuş değil, bir sarmal gibi döne döne iniyor. Bütün malzemeler gölden yukarı kulübeye elde taşınmış olmalı, iki kişinin yan yana yürüyebileceği genişlikte bir yol burası, belki de kadına zaman zaman yardım eden birisi vardı.

Gölde kıyı boyunca ilerlemek kolay. Otlarla kaplı siper gibi tepecikler ve bu garip kara dağ kütesinin suya doğru inen parmakımsı uzantıları... Kıyı boyunca bir saat kadar kuru zeminde ayaklarım ıslanmadan ilerleyebiliyorum, ta ki ormanın içinden gelen bir çayın göle döküldüğü noktaya gelene kadar... Bu noktada botlarımı çıkarıp elime alıyor, yağmurluğu katlayıp başımın üzerine koyuyor ve suyu geçmeye başlıyorum. Su soğuk ve berrak, dibindeki iri taneli kumlar altın zerreciklerini andırıyor.

Karşı tarafa geçtikten sonra ayaklarımın kurummasını beklerken oturup bir sigara yakıyorum. Kuzey yönünde birkaç yüz metre ötede buruna kondurulmuş o iki kulübe bulunuyor. Benim seçtiğim kulübe gölün hemen yukarısındaki, diğer kulübeyi şu an görüş açıma girmediğinden göremiyorum.

Göremediğim bir şey daha var.

Hissediyorum ama telaşa kapılmıyorum. Şu an insanlarla karşılaşmak bana zarar vermez. Bir süre bekleyebilirim. İnsanlar kulübelerden birinde geceleyeceklerse ben başımın çaresine bakarım, elimde olan ve olmayanlarla... Nasılsa ekmeği ve yumurtayı özlemeyi öğrenmiş bulunuyorum, diğer şeyleri de özlemeyi onlarsız yaşamayı öğrenebilirim, zaten ormanda Tanrı'nın bu mevsimde insanlara bahsettiği böğürtlenler ve mantarlardan bol bol bulunuyor. Durumum ne çok kötü ne de parlak, diye

düşünüyor ve her ihtimale karşı yağmurluğu çıkarıyorum üzerimden, bu şekilde giyindiği bilinen bir tek kulübe sahibi var zira buralarda, ama sonra tekrar giyiyorum. Şimdi ben Tron Berreng oldum. Tepede yaşayan Signe'nin kuzeninin oğluyum ben. Sınavlara çalışmak üzere geldim buraya. Civarda birilerinin yardıma ihtiyaçları varsa gelip benden yardım isteyebilirler. Tron Berreng her işe koşar, her türlü yardıma hazırdır.

Şimdiye dek hiç boşa gitmedi bu tutumum.

Bir sonbahar Finnskogen ormanlarında tepelerde bir yerde geceliyordum, en yakın komşum bir ömür boyu oradaki kulübe yaşamış olan bir çiftti. Ama niçin Bjørn ve Berit bahçeye çıkmamışlardı ki?

Çünkü Berit kendini iyi hissetmiyordu hastalanmıştı. Hasta mı? Hay Allah!

Ama bu hastalık meselesinin üzerinde fazlaca konuşmak istemiyorlar. Testler yapılıyor şimdi. Testlerin cevapları gelecek. Cep telefonları şurada dinlesin, dursun...

Ve biz de o günlerde durum neyi gerektiriyorsa öyle yaptık; ben kocasıyla birlikte yağmur oluklarını onardım, değiştirdim, Berit bize yemek yaptı, balkonda kahve ve kurabiye ikram etti. Her sabah ve her akşam küçük koyun iki yanındaki kulübelerden birbirimize el salladık.

Norveç Teknik Üniversitesi öğrencisi ben ve yaşlı çift...

Yağmur şiddetlenmeye başladı, şimdi kendimi hareket halinde kara bir çadır gibi hissediyorum, kekreyemiş çalılarının üzerinden uçan bir hayalet gibiyim. Buralarda fazla insan dolaşmakta olduğundan yaban orman yemişleri de bitmiş. Yolunda gitmeyen bir şeyler var, bir terslik duygusu kaplıyor içimi. İlerdeki buruna kondurulmuş o iki kulübenin kilidini kırıp girmek için vakit henüz erken, ama her şeye rağmen bunu yapacağım gibi bir ruh halin-

deyim; açım ve üşüyorum, açlık başıma vuruyor çok öfkeleniyorum, korkusuz ve sorumsuzlaşıyorum. Ya tam iş üstünde enselenirse insan? Buralarda mı?

Enselenirsem korkudan ödü kopan bir kulübe sahibi ve ormandan uçarak uzaklaşan Sune'den başkası olmayacak...

Göle uzanan daracık burunda konuşlanmış birbirlerine birkaç metre uzaklıkta bulunan iki kulübe, bunlar yakın arkadaşlara ya da aynı aileden bireylere ait olmalı diye düşünüyorum, ortalıkta kimsecikler görünmüyor, yağmur bardaktan boşanırcasına yağıyor ve ben anahtar aramaya zahmet bile etmeyerek, kilidi kırıp giriyorum içeri; her şeye rağmen durumun çok göze batacak gibi olmamasına dikkat ediyorum, Sune gölün karşı tarafında Svartfjell'in eteklerindeki sarayda kalmaya devam ettiği sürece dikkat çekmemeli.

Yağmurluğu üzerimden çıkarıp yere atıyorum, bunun demiryolları personeline ait eski bir pardesü olduğunu şimdi fark ediyorum, pencere kenarında durup rüzgârın yağmuru nasıl da kamçılar gibi gölün yüzeyine üfürdüğünü seyrediyorum. Bana tarlaya tohum serpen yaşlı bir adamı hatırlatıyor.

Bu kulübenin tek bir yolu var, o da aşağıdaki bir dubaya kadar uzanıyor; yani ben şimdi bir adada bulunmaktayım. Bu bende her zaman güzel duygular uyandırır. Adaları severim. Bunun gibi amatör bir adacık dahil.

İçimdeki bu huzursuzluk duygusunun nedenini anlayamıyorum. Kimse yok burada.

Kulübenin içinde patates, şalgam, jambon, ananas ve seftali konservesi bulunan bodrumunu keşfediyorum. Yatak odasındaki dolaplardan birinde eski bir Bergans marka sırt çantası var, yiyecekleri onun içine dolduruyorum, giysi olarak bulduğum üç pazen gömleği üst üste üzerime geçiriyorum. Alkollü içki bulamayınca taşıma

zorluğunu da göze alarak şarap rafından iki şişe kırmızı şarabı çantaya atıyorum.

Mutfaktaki ve oturma odasındaki dolapları da araştırdınca çay, kahve, şeker çıkıyor ortaya, şeker ihtiyacım yok ama tuza var. Ah o harikulade tuz!

Yaşlı bir Sioux mantığıyla düşünüyorum şimdi. Tek bir manda vuracaksın!

İkinci kulübeye bir süre dokunmayacağım, burada otlayıp semirmeye devam etsin, diyor Sune ve bulduğu diğer yiyecekleri, bir kutu kakao, birkaç paket hazır çorba, birkaç paket de Toro marka kurutulmuş hazır yemeği sırt çantasına dolduruyor.

Taşıyabileceğim kadarını yükleniyorum.

Açım ve burada bir seferde taşıyabileceğimden daha fazla yiyecek var. Konserve etli türlü. Konserve etli sebze çorbası. Saat dördü geçiyor.

Buraya gelen olur mu acaba? Bu havada? Gitmeden önce bir kutu konserve açıp ısıtmadan yiyebilirim belki? Alışığım buna...

Hayır gelen giden yok, kimse yok burada.

Ancak hava kararmak üzere ve ben bu tepede bu coğrafyanın yabancısıyım. Ona göre hareket etmem gerek.

Bir pipo ve Navy Cut mavi tütün torbası buluyorum. Pipoyu doldurup yakıyorum mavi Navy tütünü ağızda iyi bir tat bırakıyor. Mutfak penceresinin önünde durup gölü seyrederken tütün dumanının açlığını biraz olsun bastırdığını hissediyorum.

Koyun kıyısındaki sazlıklarda bir kıpırtı, dişi bir Kanada ren geyiği dikilmiş boşluğa bakıyor.

İyi, diyorum. İyi ki sadece sensin...

Derken ansızın dönüyor hayvan ve birkaç saniye içinde orman adeta yutuyor onu. Sudaki ayak izleri de kayboluyor.

Demek ki diyorum, orada olan sadece sen değildin.

Geldiğim kulübeye geri dönüyorum. Bir saat kadar çarşafı kaldırılmış bir yatakta uyuyorum. Çıplak bir yatak ama ben içine gömülüp cennete uçuyorum adeta.

Havanın tamamen kararmasına yakın duman mavisi bulut kümelerinin arasında kirli sarı bir aydınlık peydahlanıyor, yağmur ansızın duruyor, ağaçlar rüzgârsız bir boşlukta titriyorlar ve uzaklarda, çok uzaklarda Şimşek Tanrısı Tor çekiciyle gökyüzündeki gonga vuruyor, vuruyor; ben pencere kenarında duruyor ve ısıttığım etli sebze çorbasını tencereden kaşıklıyorum, son saatlerde içimi kaplayan ve nedenini bilemediğim bir huzursuzluk duygusu içindeyim, bu halin uyuyup uyandıktan sonra da geçmemesi normal değil, ben böyle değilim çünkü, hele ormanda bulunduğum zamanlarda, hiç değilim... Havadandır, diye düşünüyorum öylesine elektrik yüklü ki kollarımdaki tüyler bile diken diken havalanıyor, durduğum yerden gölün giderek kararmakta olan yüzeyini seyrediyorum, adeta dibi çökmüş ve göl bilinmeyen başka bir dünyaya ait gökyüzünden aşağıya akmış gibi. Öte yandan sanki rüzgâr da bu delikten yukarı üfürüyor ve kıyıdaki sazlıklardaki su kamışlarını darmadağın ediyor, buna karşın orman görkemli ve kıpırtısız bir bekleyiş içinde, derken şimşek suyun yüzeyine altın bir top fırlatıyor ve aynı anda kopan gök gürültüsü sonucu ben elimdeki tencereyle kaşığı yere düşürüyorum, geçirdiğim şok beni felç etmiş gibi, yarı sağır bir halde kulübenin çatısını dövmekte olan yağmurun sesini dinliyorum; oluklardan taşarak terasa akan yağmur suları nemden bir perde oluşturuyor ve çakan şimşekler bu perdeden geçerek mavi sarı neon ışıkları şovu sunuyor, bu arada, top atışları hiç ara vermeksizin gökyüzünü dövmeye devam ediyor.

Buna benzer bir havaya daha önce hiç rastlamamıştım, daha doğrusu hiç böyle bir havanın tam da orta yerinde

bulmamıştım kendimi. Toparlanıp dökülen çorbayı da temizledikten sonra, salıncaklı koltuğa ateşin karşısına geçip oturuyorum ve salondaki tek seyirci olarak bu müt-hiş tiyatro oyununu seyrediyorum. Sigara sarmıyor, pi-poyu da ellemiyorum. Çok şiddetli ve bunaltıcı bir manzara. Çok ender rastlanan...

Mutfak ve yatak odalarının bulunduğu taraftaki kü-lübe duvarının dışından bir kazıma sesi geliyor. Yakmış olduğum iki mumu da derhal söndürüyorum. Şöminede ateş var yalnızca. Sessiz ve kıpırtısız oturduğum yerden sesleri dinliyorum ama korkmuyorum, daha önceleri de fırtınalı havalarda Kanada geyikleri ya da geyiklerin kü-lübenin dış duvarına kadar gelmesine tanık olduğum için bu sesin ne olduğunu tahmin edebiliyorum, bu hayvan-ların çatı oluklarıyla duvar arasındaki dar alana boynuz attıkları ya da toynaklarıyla ahşabı kazıdıkları oluyor. Sanırım bu da bir geyik ya da karaca, bu feci havada hayvanı ürkütüp kaçırmamak için hiç sesimi çıkarmadan oturuyorum, karanlıkta karaca kalbinin kanı pompala-dığını duyar gibiyim, arkamdaki mutfak penceresi kar-şımdaki pencereye siyah bir kare olarak yansımakta, küçük kardeşim sen şimdi dışarıda karanlıkta duruyorsun, ne düşünme yetin var ne de öleceğini biliyorsun, diye aklımdan geçiriyorum ancak karenin sağ alt köşesinde ufacık bir kıpırtı sezer gibiyim, boynuzun bir ucu olabilir bu, diye düşünürken çerçeveye iki el ve bir yüz giriyor, kısacık bir an için, sonra kayboluyor ve ben kendimi yere atıyorum.

Ansızın yağmur dinliyor, adeta Tanrı vanaları kapatmış gibi, dallardan dolgun yağmur damlaları süzülüyor, şimşek ve gök gürültüsü etrafı sese ve parlak ışıklara boğarak deniz yönünde harekete geçiyor, şu an karacanın çarpan yüreğini değil kan ve adrenalin gücüyle çalışan ve neredeyse gırtlığında gümbürdeyen kendi kalbimi düşünmekteyim. Çıplak ayaklarla merdivenlerde duruyor ve karanlığın silip yok ettiği manzaraya bakıyorum, ortalık gözümün ağaçları seçemeyeceği kadar zifiri... Islak bir sonbahar gecesinin kopkoyu duvarı var karşımda ve tek tek yere düşen damlaların sesi...

Bu bir bakıma hayatımın, bir safhadan diğer safhaya geçmek üzere olan hayatımın sesi. Şimdi tam şurada, bu soğuk taş merdiven üzerinde duruyorum ve yaşadığım

hayatla yaşayacağım hayat arasında bir kopma olduğunu hissediyorum. Bundan eminim.

Çömeliyor ve bir sigara sarıyorum.

Sigaramı içiyorum, bekliyorum.

Taşlıkta tam pencerenin altında ve duvar dibine geldiği için kuru olan yerde iki küçük leke görünüyor gözüm. Sigaranın ateşinde bu lekelerin üzerini kaplamış ince zar parlıyor; küçük parmağımı değdiriyorum bu yapışkan lekeye, parmağımı dilime değdirip tadına bakıyorum, demir tadında...

Çömelmışim ve ağızımda kanının tadı olan o insanı bekliyorum.

Önceki gece Bjarte ile arabada konuştuklarımızı hatırlıyorum. Ormanda yola düşmüş olarak görmezsin onları. Ne ormanda ne dağlarda ne de adalarda... Afrika, Ortadoğu ya da Asya'dan gelen kaçaklar doğaya yabancıdır, korkarlar ve kaçınırlar doğadan.

Mutfak penceresinde gördüğüm gözlerin bir Asyalıya ait olduğundan eminim. Taylandlı mıydı, Vietnamlı mıydı, kadın mıydı, erkek miydi bilemeyeceğim ama Asyalıydı. Kesinlikle. Zarif yüz hatları. Çekik gözleri. Ölene dek aklımdan çıkmayacak kısacık bir andı bu...

Sigara içiyorum ve bekliyorum. Bu gece karanlığında hiç kimse hatta Bjarte bile ormanda dolaşmaz. Mümkün değil çünkü.

Biliyorum ki şu an ormanda birisi gizleniyor ve kendini ele verip vermemek arasında bocalıyor. Ormanda görebileceği tek ışık olan bu kulübeye kadar yürüyerek yaklaşmış olan birisi... İki mum ve şöminedeki ateşin verdiği ışıktaki göl kenarına kadar ulaşmış olmalı.

Birisi tahmin ettiğinden de fazla korkuya kapılmış olmalı. Belki de kendi başını beceremeyecek kadar yaralı.

Şu anda birisi durmuş iki bilinmez dünya, iki seçenek arasında gidip geliyor. Ormanın, alışık olmayan kentlilerde yarattığı müthiş ürküntü ve Bir Yabancı ile yüz yüze

gelme korkusu. Hani veba ile kolera arasında seçim yapmamak diye bir deyim vardır ya, işte öylesi. Biliyorum.

Ben de korkuyorum aslında. Ancak oturduğum yerden bunun güzel bir kaygı, bir bunaltı olduğunu duyumsuyorum. Keskin ve somut. Tehlikeli olan mantık dışı korkulardır. Bu gerçeği ormanda gezen herkes bilir. Önce sen kendinden kaçmaya başlarsın, işte o zaman şeytan çizmelerini giyer ve var olduğunu bile bilmediğin dünyalara doğru seni kovalamaya başlar.

Oturup sigara yakıyor ve bir ilahi mırıldanıyorum:

*Tanrımız bir kaya gibi sağlamdır
Kalkanımızdır ve koruyucumuzdur.
Onun yardımıyla aşarız
Kalbimizin bize verdiği tüm üzüntüleri.
Bizim ezeli düşmanımız kara şeytan
Hep yüklenir üzerimize.
Kaba kuvvet, yalan, aldatmaca
Onun silahlarıdır bütün bunlar.
Bu dünyada eşi emsali yoktur onun.*

Ayinlerdeki gibi çılgılık atmak, bağırmak, vaatler vermek, inanç tazelemek gerekmiyor diye düşünüyorum, ilahiyi yüksek sesle de söylemiyorum çünkü birkaç metre ileride gizlenmiş, korkudan yüreği küt küt atan birinin var olduğunu biliyorum.

Ama o ilahi bitmeden çıkmıyor ortaya. Karşımdaki karanlık duvar onu doğuruyor adeta. Bir dünyadan diğere itiyor.

Asyalı kadınlara dair pek bir bilgim yok. Yıllar boyu çok genç göründüklerini ve bir gün ansızın yaşlı bir kadına dönüştüklerinin farkındayım. Karşıma çıkan kadın on sekiz yaşında da olabilir otuz beş yaşında da... Koyu renk bir gömlek ve blucin var üzerinde. Sırılsıklam. Ayağındaki

spor ayakkabıların bir zamanlar beyaz olduğu söylenebilir ama şimdi çamurlu. Kadın müthiş bir korku içinde.

Yaklaştıkça her tarafının kanlı olduğunu görüyorum.

Birimiz bir yandan diğeri öbür yandan geliyoruz, diye düşünüyorum. İkimiz de üzerimizde bir gömlek ormanda yürümüş, koşmuşuz. Hem de aynı gün...

Onu ürkütmemeliyim.

Hiç ses çıkarmadan oturmaya devam ediyorum. Uzunca bir süre. Sonra kalkıp eve giriyor ve kapıyı açık bırakıyorum. Şömineye odun atıp, mutfakta yeni bir etli türlü konservesi açıyorum. Pencereden kadının soğuk taş merdivenlere oturduğunu görüyorum.

Elleri haşat olmuş. Parmaklarının iç yüzeyi. El ayası. Oturmuş ellerine bakıyor. Pıhtılaşmış kanla kaplı, kapkara eller.

Etli türlüğü içine boşalttığım tencereyi şöminedeki ateşin üzerine koyuyorum.

Üzerimden pazen gömleğimi çıkarıp ona uzatıyorum.

“Al bunu! Islak bluzunu çıkar şöminede kurutalım.”

Konuştuğum dili anlıyor mu emin değilim ama amacımı anlıyor. Gömleği kapının kilidine asıp çekiliyorum, benim yanımda soyunmak istemeyeceği besbelli.

Birkaç dakika sonra dışarı çıktığımda gömlekle uğraşmakta olduğunu görüyorum. Yapamıyor, parmakları soğuktan donmuş ya da elinin tendonları hasarlı. Kanlar kollarından akıyor.

“Ne dediğimi anlıyor musun?” diye soruyorum.

Korkuyla yüzüme bakıyor.

“Bırak ben yapayım. Daha önce çok meme gördüm ben, dert etme.”

Yanına yaklaştıkça, kaçmaya başlıyor.

Ben içeri girince geri geliyor.

Onu kendi haline bırakıyorum. Sigara içiyor ve yemeğin ısınmasını bekliyorum. Bir otomobil kazası olmalı

diye düşünüyorum. Şoka girmiş, ormana doğru koşmuş ve yolunu kaybetmiş olmalı. Acaba ne kadar sürer bu şok hali? En yakındaki karayolundan ne kadar uzaktayız acaba? Bilmiyorum ama çok da uzakta olamayız herhalde...

Derken aklıma garip düşünceler gelmeye başlıyor. Dönüp duruyorlar kafamın içinde şimdi. Her şeyden önce kadını burada istemiyorum, ona soru da sormayacağım zira böylelikle beklenmedik durumlara kapı açmış olurum. Aslında burada olmasını istiyorum da sayılır, demek ki istemediğim şey geçmişini buraya getirmesi. Kuşkusuz geçmişine dair ona tek soru bile sormayacağım. Onu ilk gördüğüm an üzerimde bıraktığı şu izlenimi sevebilirim, diye düşünüyorum. Gece karası bir diyaframı iterek çıktı, başka ve yabancı bir dünyadan benim dünyama süzüldü. Tıpkı dağlarda olmak gibi. Ve sonra oradan ayrılmak gibi. İşte şimdi benim dünyama ulaştı. Eşyanın hallerinin Fâlme tarafından algılanışı. Farklı bir gezi ve kulübe konaklaması, denilebilir. Kadının canı üzerindeki ıslak giysilerle taş merdivende oturmak istiyorsa bence bir mahsuru yok.

Etli türlü kaynadı. Çukur bir tabağa boşaltıp mutfak masasına oturuyorum. Kadın üzerindeki ıslak bluzu çıkarıp, kana bulanmış pazen gömleği giymiş, vaziyet budur. Pencereden içeri bana bakıyor, iki kolunu adeta görünmez bir tepsi tutarcasına öne uzatmış, bu da mümkün. Görünmeyen bir tepsi tutabilir, sakıncası yok.

Sonra kayboluyor, tamam işte bu kadardı, diye düşünüyorum, derken antrede ayak sesleri duyuluyor. Az sonra mutfakta karşımda buluyorum onu...

Dışarı çıkıyor ve çimenlere atılmış bluzu alıp geliyorum. Kapıyı kapatıp içeri giriyor, bluzu bir sandalyenin arkasına asıp şöminenin önüne koyuyorum.

Kadının bütün vücudu titriyor, yağmurdan ve soğuktan olabilir, geçirdiği şoktan ve yaralarından da olabilir.

Şu anda eline bir kaşık vermek parlak bir fikir değil, sürekli düşürüyor kaşığı, tendonları çok hasarlı olmalı, elleri feci görünüyor.

Onu oturtuyor ve yapabileceği başka bir şey olmadığına göre bana güvenmeyi deneyebileceğini anlatıyorum. Sonra yanına oturuyor ve kaşıkla besliyorum. Ufacık bir kuş gibi. Hiç itiraz etmiyor. İki tabak yemeği bitiriyor.

“Sana ne kötülük etmek isteyebilirim ki, olan kötülük olmuş zaten” diyorum. “Şu ıslak pantolonunu da çıkar, kurutalım!”

Hiç tepki göstermiyor.

Ayağa kalkıp pantolonumu çıkarıyor ve ona uzatıyorum:

“Bunu al.”

Sonra banyoya gidip bir leğen getiriyor, içine su doldurup şöminenin yanına koyuyorum.

Benim pantolonum üzerinde çok komik durmuş, ellerine bakınca içimden gülmek gelmiyor. Mutfak havlusu alıp temizliyorum ellerini. Bıçak yarası mı? Cam kesiği mi? Bilmiyorum.

“Ne oldu?”

“Bir şey olmadı.”

İyi. Yatak odasına gidip beyaz pamuklu bir perdeyi çekip indiriyorum. İncecik şeritler halinde yırtıyor ve ellerini bununla sarıyorum. Kulübede yaraları dezenfekte edecek bir ilaç yok.

Pantolonunu alıp kurusun diye asıyorum. Sonra bir şişe kırmızı şarap açıyorum. İsteyip istemediğini soruyorum.

İstemiyor. Grand Riserva şarabını şişeden içiyor sonra bir pipo dolduruyorum.

Oturduğumuz yerden alevleri seyrediyoruz.

“Kötü olan oydu” diyor

“Nasıl?”

Cevap vermiyor.

“Hava aydınlanınca seni götürürüm. Yorgun musun?”

“Belki biraz.”

O gece konuşulanlar bundan ibaretti. Birkaç saat daha oturup alevleri seyrederek eğlendik, ben iki şişe şarabı bitirdim. Saat ikide yattım, sabah hava aydınlanırken ansızın uyandığımda onu yattığım odada bir iskemleye oturmuş beni seyrederken buldum.

Ormanda yürüyoruz. Ben önde, o arkada. Dün gece-
den beri tek kelime bile etmedi, eh bir sakıncası yok,
ben de pek konuşkan sayılmam zaten. Kahvaltıda kon-
serve kuru fasulye ile etli türlüden kalanı yedik, o ben ne
verdiysem onu yedi diyebilirim, kendim birkaç kaşık
aldıktan sonra yemeğin geri kalanını bir yavru kuşu bes-
lercesine kaşıkla onun ağzına verdim. Tepeden aşağıya
doğru yürüyüşümüze devam edip saat ona doğru ikinci
kulübeye varıyoruz. Kulübenin kilidini kırıyorum, içeri-
de giyecekler var; kazaklar, gömlekler, bir de kadına çok
büyük gelen, dizlerine kadar inen bir deri ceket... Üzeri-
me bir kazak geçiriyorum, bana yeter bu. Buruna kadar

inen patikayı izliyoruz, birkaç yüz metre sonra bir araba park yerine varıyoruz, orman yolu buradan devam edecek ve bir süre sonra insanların geçtiği bir asfalt yolla kesişecek, kadını o yol üzerinde karşımıza ilk çıkacak en uygun eve kadar götürürüm, diye düşünüyorum ya da yoldan bir arabayı çevirir kaza olduğunu söyler en yakın karakola veya hastaneye götürmelerini isteyebilirim. Evet hastane daha uygun. Sargıları değiştirdim ama elleri halâ haşat vaziyette, hiç soru sormuyorum, bıraktım; ormandan çıkmamıza ve de kadının benim hayatımdan çıkmasına çok az kaldı, bir süre sonra ormanda yine tek başıma yürüyor olacağım. Yolumuza bir saat devam ettikten bir tepeye geliyoruz, aşağıımızda uzanan vadi boyunca bir çay akıyor, burada birkaç çiftlik evi ve de bir oto tamircisi ya da imalathaneye benzer bir mekânın civarına serpiştirilmiş az sayıda ev görünüyor.

“Seni en yakın çiftliğe bırakacağım” diyorum, parmağım ile işaret ederek. “Onlar seni doktora götürürler. Ya da evine...”

Gözlerini yumuyor ve başını olumsuz anlamda sallıyor.

“Yaraların iyice azmadan temizlenmek ister. Ayrıca sen peşimde dolaşamazsın, ben kendi yoluma gideceğim.”

“Onları ben tanımıyorum.”

Taşlı yolu takip ederek yardan aşağıya iniyorum; akşamki yağmur derin su olukları oluşturmuş bu yolda.

“Hadi gel!”

Gelmiyor. Kıpırdamadan duruyor. Gözlerini açmış sadece.

Eh tamam. Bunu yapmanın çeşitli şekilleri var, diye düşünüyorum. Onu götürmemi istemiyorsa, kendi başına gidebilir, istemezse de gitmez, bana ne bundan? İndiğim yoldan gerisingeri yukarı çıkıyor, yanından geçiyor ve geldiğimiz yöne doğru yürüyorum, ancak arkama dönüp baktığımda peşıme düştüğünü fark ediyorum. Ben

durunca o da duruyor. Tamam anlaşıldı küçük Çinli, bak bakalım kim takip edebilecekmış Sune'yi ormanda, diye geçiriyorum aklımdan ve ana yoldan ayrılıp iri ladin ağaçlarının arasına dalıyorum; burası epey engebeli ancak kuru olduğu için saatler boyu yürüyebilirim ben böyle arazide, zaten niyetim de bu, erişmiş olduğum bu hızla ilerlersem gölün kuzeyinden dolaşabilir ve dün Kanada ren geyiğini gördüğüm noktaya gelebilirim.

Bu ses ne, Fâlme mi sesleniyor? Yoksa Tanrı'nın ya da ormandaki doğaüstü güçlerin sesi mi bu? Ansızın bir depresif ruh haline kapılıyorum, beni yere sermek isteyen fiziki bir güç gibi çöküyor bu hal üzerime ve o kadını böyle bırakıp gidemem duygusuna kapılıyorum, olamaz, burada her ne kadar ben bilmesem de bazı kurallar ve yasalar vardır, uyulması gereken... İşte o an dönüyor ve gerisingeriye yürüyorum, kadını bıraktığım yerde, taşlık yolda sargılı ellerini yüzüne kapatmış ağlarken buluyorum.

Birlikte geriye yürüyor ve araba park yerine varıyoruz, sonra tekrar ormana dalıyoruz.

Ben önde, o arkada.

Onun varlığını unutmak kendi varlığımı unutmak kadar kolay oluyor, bir süre ağaçların arasında ne onun ne de kendimin farkında olmayarak yürüyorum, bir çeşit transa geçiyorum da denebilir, etraf ne kadar ıssız ve farklı, dün geceki fırtına havayı temizlemiş, ladin dallarının arasından süzülen ışık ne kadar net ve saydam, bir yandan yürüyor bir yandan da gezegenlerin karanlık tarafında bazı yaratıkların yaşadığı izlenimine kapılıyorum, hayır hayır bu ormanda onlardan yok, burada Fâlme ile ormanda yaşayan adam Sune var, bir de hızlı ve kararlı bir biçimde engeller aşarak bir Vietkong gerillası gibi yürüyen küçük çekik gözlü kadın var; ladin ağaçlarının

dallarından sarkan mor sarmaşığimsı yosunlar adeta benim damarlarımda dolaşan kanın ritmine uyarak sallanıyor, ağaçların en tepelerinde geçmişin ya da başka yerde, başka zamanlarda yeniden yaşanacak günlerin anıları parlamakta, ormanı boydan boya katediyoruz, hiçbir şeyin sonu yok, hiçbir yere gitmiyoruz, hiçbir yerden, hiç kimseden gelmiyoruz, yalnızca ormanın içinde yürüyor, ağaçlar, likenler ve karayosunlarına muhatap oluyoruz, hayvanlar ve bitkiler arasında kendimizi insan olarak gösteren kişileriz, tek başıma olmadığım halde bu tür düşünce ve duygulara kapılıyor olmam çok garip, Bjarte ile beraber yürürken bile böyle hissetmem ben kendimi, “sihirli mantar” yemeden ulaştığım bir hezeyan ve sayıklama hali...

Durup, kadına dönüyorum:

“Senin adın Vale olsun.”

Fålmé'nin kardeşi Vale gibi...

Onu ne yapacağımı bilemiyorum. Daha doğrusu ondan nasıl kurtulacağımı... Yalnızca içimde bir his var, bunu daha sonra bir fırsatı çıktığı zaman yaparım, diye düşünüyorum, bu fırsat daha büyük bir şeyin, anlık bir sabır tükenmesi sonucu kızcağızı orman yolunda mutsuz ve bıçare tek başına bırakmaktan çok daha önemli bir şeyin parçası olabilir, kızın sargılı ellerini yüzüne kapatmış ağlayan görüntüsü gözlerimin önüne gelir gelmez üzerime yeniden depresif bir ruh çöküyor, affedilemeyecek bir günah işlemişim gibi, dünyada bu büyük günaha verilebilecek bir ceza bulunamazmış gibi hissediyorum.

Ben durunca o da duruyor. Duruyor ve anlamını çözemediğim bakışlarla beni süzüyor. Hayranlık ile kuşku karışımı bir duygu belki... Bir çocuk bir yetişkinin gözüyle beni seyrediyormuş hissine kapılıyorum.

“Aç mısın?”

Başını hayır anlamında sallıyor.

Ama ben açım. Ormanın kesim yapılarak biraz açılmış bir bölgesine gelmiş bulunuyoruz, çömeliyorum, burada hem çobanüzümü hem de kekreyemiş çalıları var, o da çömeliyor ve merakla beni izliyor, kocaman deri ceketin içinde bir çadıra girmiş gibi görünüyor, yemişleri birer birer, dikkatle ve özenle koparıyor, evire çevire inceledikten sonra ağzına atıp tadına bakıyor.

“Güzel mi?”

“Güzel.”

Böylelikle yarım saat dinlenme ve yemek molası vermiş oluyoruz, bir süre sonra tam da planladığım gibi gölün kuzey ucuna ulaşıyoruz. Ben gidip etrafta insan var mı diye kolaçan etmek istediğimden onu ormanda bırakmaya çalışıyorum ama nafile, beş adım arayla hep arkamda...

Görünürde kimse yok. Ancak her ne kadar göze görünmeseler de ben bir coğrafya parçasında insan bulunduğunu derhal sezerim, yanıldığım olur ama, çoğunlukla doğru çıkar bu sezgim.

Kıyı boyunca ilerliyor, burundaki kulübelere doğru yürüyoruz, son girdiğim ve giysileri bulduğum kulübenin ardiyesi aletler ve balıkçılık takımlarıyla dolu... Buraya gelene dek suda dört kez alabalık gördüm, pek de güzel bir balıktır...

Bir saate yakın oter dediğimiz, ucuna misina ve iğneler bağlı tahta cetvele benzer gereci suya salıp, kıyı boyunca tarayıp çekerek uğraş veriyorum, kadın bu arada da benim her hareketimi ilgiyle izliyor; gündüz olmasına karşın dört tane alabalık yakalayabiliyorum, çok iri olmasalar da gayet yağlılar, bulmuş olduğum çakıyla onları güzelce temizliyor ve alüminyum folyoya sarıyorum.

Oradan uzaklaşmadan önce balık takımını ve çakıyı geriye, yerine koyuyorum.

Ellerin nasıl diye sorduğumda cevapsız bırakıyor.

Bunu izleyen birkaç gün boyunca kıyıya yakın kulübede kalıyoruz, gelen giden olmuyor, bir tek bir dişi Kanada geyiğinin bataklıkta koştuğunu ya da sazlıkların orada otlandığını görüyoruz. Ben balık avlayıp kendi işimle meşgul oluyorum, Vale'yi de ne isterse yapsın diye bırakıyorum, soru sormuyorum, öğrenmek istediğim hiçbir şey yok zira; ona tam da bana davranılmasını istediğim gibi davranıyorum, o da soru sormuyor. Ben doğrudan ona hitap ederek bir şey söylemedikçe de, ki zaten çok seyrek yapıyorum bunu, o da bana bir şey söylemiyor.

Acaba ne zaman uyuyor? Benim kendime göre alışkanlıklarım vardır, gündüz bir şeylerle meşgul olurum, gece olunca kolayca uykuya dalarım, ancak o buradayken ne zaman uyansam onu oturma odasında ya da yatağımın yanında bir taburede uyanık beklerken buluyorum. Zaman zaman ben kıyıda balık avlarken likenlerin üzerine uzanıp birkaç dakika gözlerini kapadığı oluyor, ancak bana öyle geliyor ki bu kadın uyumayan bir doğa fenomeni veya doğa fenomeni gibi bir olay geldi başına... Ya da her ikisi de olabilir.

Elleri kötüye gidiyor. Elimden geleni yaptımsa da durumu kötüledi. İltihaplanıp kütük gibi şiştiler. Durumu kötüleştikçe de beyhude ilkyardım çabalarımda zorlanmaya başladım, yaralı bir kedi gibi beni yanına yaklaştırmaz oldu. Bir yandan buralarda kendisine yardım edebilecek benden başka kimse olmadığını anlıyor, bir yandan da can acısından ve korkudan bana hırlıyor. Yaralarını her gün temizlemek, sargılarını değiştirmek gerekiyordu ama yapamadım. Çoğu zaman ona ulaşamıyordum.

Geceler çok uzun gelmeye başladı, normalde benim için pek fark etmezdi, tek başıma olmanın can sıkıcılığına alıştım, hatta seviyordum da, ama o karşımda böyle baston yutmuş gibi otururken... Ben de sanırım onun için

duvardaki bir gölge gibiydim adeta. Yalnızca şarkı söylediğim zamanlarda dikkatini çekiyordum. Oturduğu yerden ağız hareketlerimi incelerken, yüzünde sanki dudaklarımdan dökülen sözcükler çeşitli biçimlerde ve renklerdeymiş gibi tuhaf bir ifade belirliyordu.

Zaman zaman, uzun uzun monologlar yaptığım da oluyordu. Bir çocuğu uyutmak üzere anlatılabilecek fantastik öyküler anlatıyordum ona, ama bunlar da etkilemiyordu.

Bir gün arta kalan son konserve kutularını alıp getirmek üzere göl kenarındaki kulübeye gitmiştik. Orada eski püskü bir "Asbjørnsen ve Moe'den Halk Masalları" kitabını buldum. Bu masalların çoğu tanıdıkta da ondan mı hoşuna gitti, yoksa çok yeni bulduğundan mı sevdi bunu asla öğrenemeyeceğim. Ancak devler, troller, şımarık prensesler ve büyü yapılmış hayvanlara dair okuduklarım onun içinde bir şeyleri uyandırmış gibiydi. Tuhaf bir yan bakışla süzüyordu beni. Kişilere göre farklı sesler çıkarak ormanda ilerleyen insan kokusu almış tek gözlü dev trollerin, gökyüzüne yelken açan kocaman gemilerin, karnında yedi kış ve yedi yaz taşıyan hizmetkarların, yol kenarındaki ölü saksığının, şiltenin altındaki bezelye tanesinin öyküsünü okudum ona.

Bizim aramızda iletişim kurulmasına hiç yardımı olmadığını fark ettiğimde de okumayı kestim. Oysa o kitabı elinden bırakmadan sayfalarını çeviriyor, Werenskiold'un resimlemiş olduğu şişko kralları, uzak diyarlardaki masal şatolarını saatler boyu dikkatle inceliyordu.

Gözlerinin bozuk olduğunu burnunu kitabın sayfaları arasına gömmesinden anladım.

Kaçarken gözlüklerini geride mi bırakmıştı?

Bir sabah onu dere kenarına çömelmiş ve ellerini akan suya daldırırken gördüm; ormandan geliyor olabileceğini düşündüm.

Yerinden kıpırdamadı. Kirlenmiş sargı bezi yanı başında çimenlerin üzerindeydi.

O zaman su başına yıkanmak üzere oturmadığını, acısını dindirmeye çalıştığını anlayınca yanına gittim.

Çömeldim.

“Vale?”

Yüzüme baktı gözleri perde inmiş gibi uzaktı.

Elimi alnına koydum. Alev alevdi.

Daha fazla beklemeye cesaret edemedim.

Ormanda yürüyoruz. Ben önde, o arkada. Sessiz ve ters, ilişmiyorum, bıraktım kendi haline. Havanın kararmasına yakın devlet karayoluna varacağımızı hesaplıyorum. Artık yaralarından koku gelmiyor, sargılarını çıkarmış olduğu ellerini öne doğru uzatarak yürüyor. Sargısız olması bence daha iyi. Kim bilir belki de başından beri böyle yapmalıydık. Başka birine bakıp, ilgilenmeye hiç alışık değilim.

Sabah onu derede elimden geldiğince yıkamaya çalıştım, şimdi de yapabileceğim tek şeyi yapıyor, durumunu daha iyi anlayabilecek birilerinin yanına götürüyorum. Birkaç saat Jan ve Wanda'nın yanında kalabiliriz. Bir ara-

ba ayarlamayı ne kadar sürede becerebileceğime göre değişir bu tabii. Araba kullanmayı, böyle işlere kalkışmayı hiç sevmiyorum ama aynı zamanda sanki birinin soluğunu ensemde hisseder gibiyim. Nereye dönsem birileri var sanki etrafta... Ya da başka bir şey.

Birkaç gün önce geldiğimiz vadiye bakan tepedeyiz şimdi. Erken daha. Henüz hava kararmadığından ormanın bittiği noktada oturuyor ve aşağıyı, vadinin tabanındaki yerleşim birimlerini seyrediyoruz. Çay boyundaki iki çiftlik evi ve birkaç eski ev... Adi kızılağaç kümeleri çayın iki yanında koyu yeşil bir kuşak gibi uzanıyor. Yeşilin bittiği yerde kullanılmış tuğla ve beton kalıntılarının yığılı olduğu bir alan görünüyor. Daha dikkatli bakınca buranın bir tamirhane, garaj veya tarım araçları deposu denilebilecek bir binaya ait oto park alanı olduğu anlaşıyor. Yolun tam karşısında krem rengine boyalı, ellili yıllardan kalma betonarme müstakil bir ev var. İkinci katın balkonunda bir kadın oturmuş sigara içiyor.

Etraf ıssız. Toz toprak alanda park edilmiş bekleyen tekerleksiz bir traktör ve bir Volvo görüyorum. Araba işe yarar gibi ama balkon ve pencerelerin görüş alanı içinde kaldığından onu yürütmem mümkün değil. Evin arkasındaki beton bahçede park edilmiş bir başka otomobil var. Bir Japon arabası.

Birer ağaç kütüğünün üzerinde oturuyoruz. Bir sigara sarıyorum.

“Biraz bekleyelim bakalım” diyorum.

“Gitmeeee!” diyor.

Yine susuyoruz.

Yağmur başlıyor. Bizim için fark etmez. Eski yağmurluğu yanıma almıştım, çadır gibi başımızın üzerine örtüyoruz.

Her şey düşündüğümünden farklı cereyan ediyor. Kolay olacak diye hesaplamıştım. Son kaçışım olacaktı, sadece

ben ve orman, bir de alışkanlıklarım baş başa kalacaktık. Basit bir yaşam tarzı. Böyle yaşamak kolaydır, bazı pratik çözümlere aşına olduğun takdirde gerisi kendiliğinden gider.

Oysa şimdi burada yarı deli bir Çinli ile oturuyorum. Kim bilir belki de Korelidir...

Şimdilik durum bu işte... Bir keresinde KJose yöresinde albino bir Kanada geyiğine rastlamıştım. Hayvanla karşı karşıya geldik ve sonra ikimiz de kendi yolumuza devam ettik. Olay bu kadarla kaldı. İçinde bulunduğum durumu aynen buna benzetiyorum. Sonu gelecek, biraz zor da olsa bitecek, herkes yoluna gidecek.

“Ellerin nasıl?” diye soruyorum.

“Yapabileceğim bir şey yok.”

Bir sigara daha sarıyorum. Kadın evden çıkmak üzere balkon kapısını kilitliyor. Üzerinde dış giyim, elinde bir alışveriş torbası var. Vakti bol olsa gerek, hiç acele etmiyor. Binmeden önce ön camları siliyor, sonra yavaş yavaş yokuş aşağı sürüyor arabayı. Sola dönüş işareti veriyor ve güneşe, Grimstad istikametine giden yola çıkıyor.

Sanırım artık Volvo'ya bir göz atabilirim.

Hava karardı. Pencerelerde ışık da görünmüyor.

“Gel” diyorum ve yağmurluğu katlıyorum.

Bayır aşağı çabucak iniyoruz. Yukarıda otururken saymıştım. Yoldan üç beş dakikada bir araba geçiyor. Çok da önemli değil ama böyle olmasını tercih ederim.

Binanın yakınına geldiğimizde sıvada yeni oluşmuş benzer izler ve kırmızı tuğla tozları görüyorum. Otomobilin kapısına doğru ilerlerken beni bir gölge gibi izleyen kadına dönüyorum.

“Al şu yağmurluğu üzerine, sırtını bana dön ve dur orada.”

Çadır gibi siyah yağmurluk. O dediğimi yapıyor ben de cebimden tel ve tornavida çıkarıyorum.

Biraz paslanmışım. Eh öyle tabii. İlk birkaç teşebbüsüm başarısızlıkla sonuçlanıyor. Eski bir alışkanlıkla sayı sayıyorum. Kırk altıya geldim. Kapı açılıyor. Eğilip direksiyonun altındaki kabloları uzanıyorum.

“Hey sen! Sen! N’oluyo?”

Kapıyı kapatıyor, arkama bakıyorum. Bir süre önce kadının sigara içtiği balkonda bir adam duruyor. Altmışını geçkin, göbekli, pantolon askıları çözüktür.

“Kimsin sen?” diyorum ve kapıyı açıyorum, arabanın içine eğilip arka kapının kilidini açıyorum.

“Çabuk gir içeri.”

Dediğimi yapıyor.

“Bırak şunu Allah’ın belası...” diye bağılıyor şişko.

“Arabanın sahibi sen misin?” diye sesleniyorum.

“Hayır, kayınbiraderimin arabası.”

Arabanın içine giriyorum, kabloları kurcalıyorum. Bu arada adama dönüp soruyorum

“Kayınbiraderin orada mı?”

“Bırak şunu dedim sana Allah’ın belası!”

“BPP’den geliyoruz biz” diyorum. “Ümit edelim ki arabanın kâğıtları tamam olsun, hem onun hem de senin selametini açısından!”

“BPP ne yahu?”

“Hır çıkarıp da vaziyeti daha da bozma şimdi.”

“Elbette, sizinle hırlaşacak değilim. Aynasızlara haber verdim bile, hadise basit...”

“A, iyi iyi, basit hadiseler iyidir” derken motor çalışıyor. “Polis seneye Paskalya zamanında varır buraya, halkın derdine çare bulmakta gecikmezler.”

Arabanın camını indiriyorum, geri geri yaparken.

“Boş ver bunları... Acelem var, tamam mı? Benzin deposu boşalınca bırakacağım arabayı... Sana bir öğüdüm var. Şu külüstür İsveç malı yüzünden başına bir sürü iş açma, zabıtlar tutulacak falan...”

Ve yola çıkıyoruz. Başka gezegenlerden gelmiş birilerine rast gelme olasılığı, polisle karşılaşma olasılığından düşüktür bu yörede. Birkaç gece öncesinde tanık olduğumuz polis baskını, kolluk kuvvetlerine gelecek yüzyıla kadar tahsis edilmiş bütçenin önemli bir bölümünü yutmuştur bile.

“Azıcık ödünç al’caz !” diyor arkada oturan. Halinden memnun gibi. “İhtiyar çirkin atı...”

Önümüze çıkan ilk kavşaktan batıya yöneliyor, mıcırlı tali yolda Hanefoss yönünde ilerliyorum.

Metruk bir otobüs durağının önünde duruyorum.

“Gel, geç yanıma otur.”

“Que?”

“Gel buraya otur” diye yanımdaki koltuğa vuruyorum pat pat.

Dediğimi yapıyor.

“Ne o şimdi de İspanyolca konuşmaya mı başladın?”

Yorum yok. Ormanın içinde ilerliyoruz, yoldan fırlayan mıcırlar kaportaya çarpıyor.

Gece boyunca tekerimize taş koyan çıkmıyor, ne polis, ne de başka birileri, yolda trafik yok denecek kadar seyrek; araba kullanmayı yeniden sevmeye başladığımı hissediyorum, çok zaman geçti üzerinden, ormanın içinde güzel bir tempoda ilerliyoruz, ara sıra bir çiftliğin ya da bir konutun önünden geçiyoruz. Nerede olduğumuzu ve gecenin ortalarına doğru Tyja’ya varmak üzere hangi yollara sapacağımı aşağı yukarı biliyorum. Benzin istasyonları ve büfelerin önünden geçtiğimiz de oluyor ancak bir topak esrar haricinde ceplerim bomboş, Froland yollarında hafta içi bir akşam vakti esrar ticareti yapamayacağımız da aşikâr.

“Paran var mı?”

Kadın cevap vermiyor. Oturduğu yerden dosdoğru önüne, farlardan yansıyan ve sonbahar karanlığını yaran ışık tüneline bakıyor.

Pantolonuna bakıyorum. Dar pantolon. Yaralı elleriyle ceplerini yoklayamayacağını düşünüyorum.

Küçük bir gölün kıyısında kış nedeniyle kapalı bir kamping alanına varıyoruz. Arabayı kepenkleri kapalı bir büfenin önünde durduruyorum.

Çıkıp onun tarafındaki kapıyı açıyorum.

“Dışarı çık.”

Dediğimi yapıyor.

“Üzerinde para var mı? Ceplerinde falan?”

Bu akşam konuşmaya niyeti olmadığı çok açık. Çok uzaklardaymış gibi bir hali var. Sanki uyuşturulmuş gibi. Bir şeye kızgın olduğunu ya da bana tavır koyduğunu sanmıyorum. Arkasına geçiyor ve ellerimi pantolonunun ceplerine sokuyorum. Kaskatı olduğunu hissediyorum ama beni engellemeye çalışmıyor.

137 Kron.

Bir sonraki benzin istasyonunda bu parayla sosisli sandviç ve patates püresi satın alıyorum.

Benzincinin yıkama bölümünün orada park ediyorum arabayı ve içinde otururken yemeklerimizi yiyoruz.

Gece on civarında Tyja'ya varıyoruz, üç dört kilometre daha gittikten sonra metruk bir tahıl ambarı çıkıyor önümüze. Yanmış bir çiftlikten ayakta kalan son yapı burası. Daha önce burayı satılacak değerli bir şey bulabilir miyim diye didik didik etmiştim. Orada duran bir kiremit yığınının başka bir şey yok. Tahıl ambarının kilidi pek basit. Çürümüş tahtalardan söküp çekiyorsun, tamam.

Ancak kapı eğrilmiş, açılması çok zor oluyor. Vale'nin arkasını dönmesini sağlıyorum önce, sonra da Volvo'yu geri vitesle takıyorum. Vale dediğimi yapıyor ama hâlâ

kendi iç dünyasında kaybolmuş bir halde. Ben arabayı geri geri ambara sokarken farların ışığında sarı yüzü ciddi ve hareketsiz bir maske gibi. Yaralı elleri gövdesinden hafifçe ileri doğru uzatılmış. Garip bir taş bebek.

Asma kilidi takıyorum tekrar. Otomobil birisi tarafından bulunma riski olmadan burada bekleyebilir.

Geriye doğru yürünecek uzun bir yolumuz var. Olsun, ne yapalım. Daha başka bir şekilde davranamazdım. Etraf zifiri karanlık ama ormandan geçen yol düzgün ve enlice; belli ki orman yürüyüşleri ve bisiklet turları için oluşturulmuş. Bu yolu gözüm kapalı geçecek kadar iyi tanırım.

Ormanda yol alırken, kadının beni çok yakın mesafeden izlediğini fark ediyorum. Demek ki hâlâ aklı başında ve direnci yerinde. Onunla ilk karşılaştığım gece, ormandan ve karanlıktan çıkıp kulübeye geldiği gece yüzündeki korku dolu ifadeyi hatırlıyorum.

Ara sıra durup geriye döndüğümde bana uzaydan gelmiş bir yaratıkmışım gibi baktığını görüyorum.

Konuşmuyoruz.

Gece yarısı göle varıyoruz. Puslu bir ay ışığı gölün karanlık yüzeyini aydınlatıyor.

Hava kıpırtısız. Hiç dalga yok. Yoldan geçen trafiği duyamayacak kadar içerideyiz. Her taraf çok sessiz. Yalnızca attığımız adımların sesi duyuluyor. Bir okçuluk kulübünün çalışma yaptığı düzlüğe varıyoruz, bazı üyelerinin kano sporu yaptığı da anlaşılıyor. Birkaç ters çevrilmiş kano kulüp binasının yan duvarında sıralanmış. Kanolar ön kısımlarında bulunan halkalardan geçirilmiş bir zincirle birbirlerine bağlanmışlar. Kilit kırmak zor değil ama kanoları tahrip etmek istemiyorum. Ben böyle biriyim işte. Kendime koyduğum ve uyguladığım bir takım kurallarım ve düzenim var, ne anlatabilirim ne de

anlaşılabilirim. Bazen kulübelerin yanından geçip gittiğim ama ormanda açık havada uyumayı seçtiğim olur. Bazen de iki saatlik uyku için bir kulübenin kilidini kırar girerim.

Burada ormanın hemen kıyısında plastik bir sandalın var olduğunu biliyorum, ancak üzeri branda örtülü olduğundan pek görünmez. Günün birinde işime yarayacağına inandığım için yürürken kaydettiğim görüntüleri beynimde biriktiririm. Burada bir patika. Şurada bir atölye. İyi bir geceleme mekânı. Ya da işte bunun gibi bir sandal. Yarisına kadar su dolmuş olan sandalın üzerindeki brandayı çekiyor ve karnı havaya gelecek şekilde ters çeviriyorum. Sonra düzeltiyorum ve otların üzerinden kaydırmaya başlıyorum. Çizmelerimi çıkarıp bağcıklarından enseme asıyor, suya giriyorum ve sandalı kendime çekiyorum.

Ben bunları yaparken o bir heykel gibi durmuş kap-kara göle bakıyor. Kürekleri arıyorum. Kulüp binasında yarım bir kano küreği buluyorum. Bu idare etsin artık, nasıl olsa mesafe uzak değil. Eski okul binasından bozma evin müstemilatının ışığını buradan görebiliyorum.

“Hey, buraya gel! Karşıya, adaya geçeceğiz!”

Seslenmem işe yaramıyor. Gidip onu kendim getirmem gerekecek. Kadını alıp geliyor ve sandalın ön tarafına oturtuyorum. Birkaç yüz metrelik mesafeyi yarım saatte geçiyorum. Sandalın dibinin Veststanda sahilinin taşlarına sürtmesiyle yol sona eriyor, kolum dirseğimden kulaklarım kadar tutulmuş vaziyette.

Yine ormanda yürüyoruz. Ben önde, o arkada. Sanki ömür boyu böyle yürümüşüz gibi garip bir hisse kapılıyorum.

Jan “Hustler” Synnes şöminenin yanındaki koltuğa oturmuş uyukluyor, ben odanın ortasına kadar ilerleyip karşısında durana kadar da uyanmıyor, sakın bir şekilde

gözlerini açıyor ancak pek şaşırmışa benzemiyor, insanların böyle gelip gitmesine alışkın ne de olsa... Mutfakta karanlıkta ama kütüphaneden sızan ışık yere yansıyor. Jan ifadesiz bir yüzle beni süzüyor, sanki rüyalarından kurtulmak için birkaç saniyeye gereksinim duyuyormuş gibi... Kadının nefesini ensemde hissediyorum. Hustler'ın dikkatini de çekti zaten.

“Onu ormanda buldum. Ellerine bir bak!”

Ağır ağır kalkıyor yerinden. Yaşlanıyor, diye geçiriyorum aklımdan. Kadın avuçlarını açmış duruyor, Hustler eliyle onun yanağını okşuyor hafifçe.

“Bakayım.”

Durduğu yerde kendi kendine ya da kadına mırıldanarak bir şey söylüyor. Sonra antreye çıkıp yukarıya, Wanda'ya sesleniyor.

“Ellerinin çaresine bakacağız” diyor Vale'ye. “Korkma. İstersen ağrı kesici verebilirim. İster misin?”

“Biraz alsam iyi olacak...”

Hustler başını sallayıp çift kapılı buzdolabına doğru yürüyor. Wanda sessizce giriyor içeri, önce Hustler'a sonra bize bakıyor. Hustler geri dönmeden omuz silkiyor sonra kutudan birkaç hap çıkarıyor. Wanda tavandaki floresanı yakıyor, oda bir anda mavimsi beyaz bir ışığa boğuluyor. İrkiliyorum. Karanlıkta yaşamaya çok alışmışız. Bu ışıkta Vale'nin elleri daha da feci görünüyor, Wanda onu mutfak masasının iskemlelerinden birine oturtuyor. Hustler önce birkaç hap bırakıyor ve sonra su getiriyor.

“Bardağı tutamaz” diyorum.

Hustler küçümser gibi gülümsüyor ve bardağı masanın üzerine bırakıyor.

Vale'ye su içiriyorum.

Bir süre kadının Wanda'ya alışmasını bekliyoruz, sonra Hustler ile kütüphaneye geçiyoruz. Benim odadan çıkmakta olduğumu gören Vale huzursuzlanıyor ama buradayım diye işaret edince rahatlıyor.

Wanda bir yandan hafiften sohbet kuruyor, bir yandan da Vale'nin ellerine merhemler sürüp, temiz sargılarla sarıyor. Sıcak su hazırlıyor. Hiç soru sormuyor. Kütüphanenin kapısını kapatmadan eski bir sınıf olan bu salonun öbür ucuna "ofis"e geçip oturuyoruz. Hustler'ın Mac bilgisayarı masanın üzerinde bize beyaz ışıkla göz kırpmıyor.

"Eveeeeet Sune. Ormanda bulduğun tüm garip nesnelere ilaveten bir de bu... Ölü bir saksıyağacı veya eski bir pabuç neyine yetmiyordu?"¹

Bir şişe Calvados ile iki kadeh çıkarıyor. Dolduruyor.

"Bjarte hâlâ burada mı?"

"Hayır. Doğa fotoğrafları çeken adama son kez eşlik etmek üzere gitti."

"Öyle mi. O kadar kötü mü?"

"Eh, ölmek ne kadar kötüdür aslında? Göreceğiz."

"Skjæret'ye mi gitti?"

"Sanırım senin için bir mektup varmış orada. Lakin Bjarte ve Thorbjørn için daha fazla endişelenme diyorum. Her ikisinin de aynı yolda birlikte yürümüşlükleri vardır. Hadi şerefe!"

İçiyoruz. Hustler kadehleri yeniden dolduruyor.

"Samimi olmam gerekirse çok da fazla endişelenmeyi düşünmüyorum."

"Tabii ormanda ılık çala çala yürümek iyidir, bunda sana hak vermek durumundayım. Ancak yalnız yürüyeceksin. Yolda bir taşın altında ya da bir ağaç kökünde bulacağın Vietnamlıları takmayacaksın peşine."

"Ben takmadım ki peşime... Gördün ellerinin halini."

Hustler bir süre konuşmadan oturuyor, parmaklarının arasındaki yakılmamış bir sigara ile oynuyor.

1. Asbjørnsen ve Moe'nın derlemiş olduğu Norveç halk masallarından birine gönderme. Türk masal kahramanı Keloğlanı andıran bir tip olan Askeladden, ormanda dolaşırken çeşitli nesneler bulur ve onları ceplerine doldurur. (ç.n.)

“Ormanda buldum, diyorsun ne demek oluyor bu?”
Anlatıyorum.

Sigarayı yakıyor.

“Doğrusu başına ne işler sarabileceğine inanmak çok güç” diyor ve sigaranın dumanını üflüyor.

“Vietnamlı mı? Öyle mi düşünüyorsun?”

“Dinle beni Sune. Önce tek bir şey söyleyeceğim ki hiç kuşkun olmasın bu konuda. Böyle bir durumla karşılaştığında aklına ben ve Wanda’nın gelmiş olmasını anlayışla karşılıyorum. Ben de bunu isterim. Wanda ellerine gereken müdahaleyi yapar, sana da bakıma nasıl devam edeceğini anlatır. Ancak sizi uzun bir süre burada tutmam. Kadını alıp gitmen gerekiyor. Yahut da onu Agnete’ye teslim etmelisin. Bu işin devamının ne yönde olacağı konusundaki kararı ona bırak.”

“Agnete mi?”

“Tamam üzerinde iyi bir izlenim bırakmamış olabilir. Bazı adamlar bu tepkiyi gösterir.”

“O ilticacıları saklayan Agnete?”

“Evet”

“Hay iblis!”

Polis arabalarını ve ambulansı hatırlıyorum.

“Evet” diyor Hustler ve sigaranın tamamını içmeden söndürüyor. “İstersen üç kez küfret, bir yararı olmayacak.”

Bjarte ile Arya otomobilde bekliyorlar. Agnete avludan koşarak geçiyor. Etraf insan kaynıyor. Polisler. Ambulans görevlileri. Yerel karakol komiseri onu yakalıyor ve sakinleştirmek için konuşuyor. Bjarte sonradan böyle anlatmış olayı. Komiserin sakinleştirme çabaları boşa gidiyor. Hele durumu acil olan kişi ilk sedyeyle dışarı çıkarılıp ambulansa yüklenip ve ambulans sirenler çalarak uzaklaşınca daha da kötüye gidiyor işler. Agnete var gücüyle eve girmeye çalışıyor, bu kez onu tutanlar daha

kalabalık. Bjarte, Arya'yı da alıp onlara doğru yürüyor. O an itibarıyla diğer bütün konuların son derece önemsiz kaldığını tahmin etmek zor olmasa gerek. Polis raporunda küçük notlar olarak geçiyor adeta... Bir sonraki ambulans tepeden iniyor ve son hızla giriyor avluya... Ta merdivenlere kadar yaklaşıyor. İçeri girmelerine izin yok, ancak durdukları noktadan açık olan kapıdan içeriği görebiliyorlar, her taraf kan içinde. Bjarte kan kokusunun durdukları yere kadar ulaştığını söylüyor.

“Kadının adı Minh Hai” diyor Hustler. Adamlardan birinin karnını ta gırtlığına kadar boydan boya yarmış. İkincisinin hayatını kurtarmışlar. Polise bilgi verecek kadar Norveççe konuşuyormuş. Yani anlıyorsun...”

Onun ismi şimdi Vale, diyorum kendi kendime.

“Ama o orada değildi yahu!”

Söyler söylemez de bunun ne kadar aptalca olduğunu anlıyorum. Ben onu orada görmemiştim. Tabii bu başka bir şey.

“Oradaydı. Bu hiç şüphe götürmez. Agnete bu kadar derde giremez.”

“Vietnamlı demek?”

“Of, uzun ve acıklı bir hikâye Sune. Öyle görünüyor ki aynı izi takip ederek devam edecek. E sen ne yapmayı düşünüyorsun? Bir olasılık hava aydınlanınca onu alıp Agnete'ye götürmen. Sana en uygun olan olasılık bu. Bırak Agnete duruma el koysun. O konuklarını kendisi seçer, bu nedenle sorumluluk da ona düşer. Burada birkaç gün kalabilirsiniz, ama biliyorsun... Yolu bu taraflara düşen ve nefes molası vermeye ihtiyacı olan ne kadar çok insan var.”

Söylenecek söz yok. Doğru. Böyle bu. Hustler kendi çıkarı adına konuşmuyor. O bu işin içinde değil.

“Ne olmuş orada?”

Omuzlarını silkiyor. Kadehleri dolduruyor yeniden. İçiyoruz.

“Biz iki yetişkin adam olarak tahminlerde bulunabiliriz. Tarihi de bir yardımcı olarak göz önünde bulundursak tabii... İki abazan herif beklenmedik bir şekilde genç bir kadınla bir evde yalnız kalırsa ne olabilir sence? Neden bu soru Neandertal adamından günümüze dek geçerliliğini koruyor dersin?”

“Tam olarak bilmiyorsun yani. Hayatta kalan adam ne anlatmış?”

“Oturmuş kızma birader oynuyor ve gazoz içiyorduk, diye anlatmış tabii. Bildiğim kadarıyla ya da Agnete’nin söylediğine göre Minh Hai ile adamlar arasındaki münasebet... Nasıl desem... Bazı sevimsiz deneyimler şeklinde cereyan etmiş...”

“Ve buna rağmen Agnete onu adamlarla baş başa bırakmış!”

“Tanıştıklarını sanıyormuş.”

“Demek öyle. O halde bu hikâyedeki gerzek Agnete.”

“Evet. Hatta bu konuda o da seninle hemfikir olacaktır. Bu adamların savaş kaçakları olmaları da gerekmiyor. Sen, ben gibi iki normal adam da olabilirlerdi. Düşündükçe nasıl da kasvet çöküyor insana değil mi?”

Wanda konuta çevrilmiş kayıkhanenin iki küçük penceresinin storlarını indiriyor ve gaz lambasını yakıyor. Fitolini ayarlıyor. Ben de el fenerinin göz alıcı ışığını söndürüyorum. Ellerindeki sargıları yenilenen Vale, odaya dolan daire şeklindeki sarı ışıktaki durmuş, aldığı ağrı kesicinin etkisiyle ayakta sallanıyor gibi.

“Otur buraya arkadaşım” diyor Wanda çift kişilik bir yatağı işaret ederek. Yatak neredeyse başımızı çarpacağı-mız kadar alçak yapılmış bir asma katın altına yerleştirilmiş. Oda gayet sade döşenmiş. Yatak. İki iskemle ve bir masa. Bir de köşe dolabı.

Yerdeki döşemelerin altında kayalara çarpan suyun hışırdadığı duyuluyor.

“Hadi yat biraz. Ben buradayım. Sana göz kulak olurum.”

Vale itiraz etmiyor. Wanda’nın onu yatağa itmesiyle uykuya dalması bir oluyor.

İskeleyle çıkan dış kapıyı açıyorum, iki sandalye ve minicik bir masa var dışarıda.

“Ne verdin ona?”

“Dormicum. Etkisini hemen gösterir. Merak etme, ben yarın sabah altı buçukta sizi almaya geldiğimde dinlenmiş olarak uyanır. Her ne kadar yarım hap içmiş olsa da, hafif sersemlik hali yarın da devam edecek. Ama iyi olacak.”

“Teşekkür ederim. Bizi karşıya geçirmene gerek yok. Bana doğru düzgün bir ya da iki kürek bulabilirsen başımın çaresine bakarım.”

“Olmaz Sune, ikinizin çalıntı bir sandalla yarım saat göl üzerinde görünmenizi istemeyiz. Bu tarafta bize ait kürek de yok ayrıca. Jan’ın dediği gibi yapacağız yarın gelip sizi alacağım, kayığı da yedekte götürürüz. Otomobili nereye bıraktın?”

Yerini söylüyorum.

“İyi. Sen de biraz uyumak istemez misin? Ben burada beklerim istersen.”

“Bana kalacak olsa hemen gidelim derim. Nasılsa beni uyku tutmayacak.”

“Tamam ama onun uyuması gerek. Çok bitkin düşmüş.”

Dışarıdaki sandalyelere oturup birer sigara yakıyoruz. Gece etrafımızı tamamen sarmış durumda. Yalnızca kapının aralığından sızan gaz lambasının titrek sarı ışığı var.

“Ne yapmalıyım Wanda? Hustler’i konuşturup ne düşündüğünü öğrenemiyorum bir türlü.”

“O da senin onu konuşturup ne düşündüğünü anlamayı istemiyor zaten. Senin kendi kararını kendin vermeni istiyor.”

“Hustler benim kadını götürüp Agnete’ye bırakmamı istiyor.”

“Buna pek güvenme. Bu çözümü seçecek olursan Hustler seni hor görecektir. Bana inanabilirsin.”

“Ama, çok geç, bu konu kapanmalı! Deli bir Vietnamlıyla ormanda dere tepe taban tepemem ben! Bizi yakaladıklarında olup bitenlerden haberim yok benim diyebilirim, fazla bir hadise çıkmaz. Ama dediğim gibi er geç yakalarlar bizi ve de onu içeri tıkarlar, şu veya bu şekilde... Ona eziyet etmezler. Zavallı bir kadın o. Yardıma ihtiyacı var. Söylesene bana, bunun geçmişinde ne var?”

“Senin karar vermeni etkileyecek mi bu? Yani bilersen! Karşılaştığın insanlar sana böyle sorular soruyorlar mı? Ya da başka şekilde ifade edeyim: Sana bunu soranlar senden cevap alıyorlar mı?”

Aman şimdi de İsa’dan bahsetmeye başlamasın diyorum ya da Budâ’dan. İşte o adamların birinden...

Tahmin ettiğim gibi yapmıyor. Onun yerine şunu söylüyor:

“Sorumluluk üstlen, tamam mı? Dene bunu?”

“Ben ondan sorumlu muyum?”

“Evet. Bence sorumlusun. Sen çıktın karşısına. Ayrıca... Onu başından atacaksan, şimdiye dek niye yapmadın bunu, diye de soruyorum kendime... İstesen onu dosdoğru karakola teslim edebilirdin, hatta çalıntı arabayı da teslim edebilirdin... Bunu yapmak yerine kadını buraya getirdin. Bize getirdin. Yani sen aslında ne düşünüyorsun bunu bir anlat bakalım?”

“Ben kimseyi polise teslim etmem. Bunu bilirsin sen.”

“Evet Sune, biliyorum. Seni iyi tanıyorum. Ancak ormanda geçireceğin günler düşündüğünden farklı olacak diye strese girdin sen şimdi. Sen çocuklarını bırakıp kaçan adamsın. İşe bak ki şimdi kısmetine bu garip takas düştü.”

Kızmiyorum. Wanda'ya kızmam ben. Oturuyorum ve gözlerimin önünden o gece ormandan doğan Vale'nin görüntüleri geçiyor tekrar tekrar.

Wanda sandalyesini yaklaşıyor ve bana doğru eğiliyor. Elini kolumun üzerine koyuyor.

“Frans'ı hatırlıyor musun?”

“O farklı bir hikâye değil miydi?”

“Bir Kasım gecesi Jan getirmişti onu buraya, Mona ya da Grete'nin ona ödünç verdiği kocaman bir kazak vardı üzerinde. Larvik hapishanesinden üzerinde bir gömlekle kaçmıştı. Mahkûm yatmaktan bıkmıştı. Hayatından endişe ediyordu. Onu birkaç gün burada alıkoymuştuk, sonra Jan onu kıyıda gönderivermişti, Flekkefjord'a mı, bir yere işte...”

“Setesdalen'da bir yere” diye tamamlıyorum. “Bunu biliyorum. Flint ve avanesine... Tamam anlaşıldı. Ama ben bu kadını nereye göndereceğim, ha? Kime? Frans tecrübeli bir hayduttu, gökten paraşütle herhangi bir yere bıraksan o hemen başının çaresine bakacak yolları bulurdu. Şu içeride uyuyan kadın...”

“Frans yeniden enselenene kadar iki yıl özgür yaşadı. Ne kendisi ne de çevresindekiler onun hasta olduğunu bilmiyorlardı. Öldüğünde son iki yılını duvarların arkasında değil de, özgür yaşayarak geçiren biri olarak ölmüş oldu. Bak Sune bu planlanmış bir şey değildi. Öylesine gelişti olaylar. Tıpkı şimdi senin başına gelen şey gibi...”

“Ben kadere inanmam.”

“Elbette, tam da inanıyorsun işte. Ayrıca pek önemi de yok. Kadını al birlikte Skjæret'ye gidin. Ya da nereye gitmek istiyorsan oraya gidin. Bak bakalım ne olacak. Aslında haklısın. Söz konusu olan bir erteleme. Zaman. Lakin diyorum ki bu ertelemeyi ver ona! Yıllardır ormanlarda koşar da koşarsın. Ne zaman karşına hesapta olmayan birisi çıktı? Bak bakalım bu uyacak mı hesaba. Ne dersin Sune?”

“Seni duyan da bu kadın sandviç büfesinde yankesicilik yaparken enselendi zannedecek!”

“Durumun farkındayım. Uzun bir süre için içeri tıka-caklar onu. Ama ona bir süreliğine eşlik etsen ne olur? Yolunu uzat ya da değiştir. Sen yol değiştirmekte ustasındır Sune! Yoksa korkuyor musun bu kadından?”

“Hayır, korkmuyorum!”

“Şeyi... öğrenmeden önce korkuyor muydun demiyorum, yanlış anlama.”

“Hayır şimdi de korkmuyorum ondan. Korksaydım burada oturuyor olur muydum?”

“Doğru. Ancak şunu anlayamıyorum, kadını beraberinde götürmeye hazır değilsen birkaç saate kadar sizi almaya geleceğimi bile bile niçin hâlâ burada oturmaya devam ediyorsun?

“Tabii ki kadını beraberimde götüreceğim. Onu Hustler’den ve senden uzaklaştıracam.”

“Ama onu ne yapacağını bilemiyorsun?”

Cevap vermiyorum. Söylenecak bir şey yok. Kendimi ne yapacağımı bile bilmiyorum. Skjæret’ye gitmek olmaz-mış gibi görünüyor. Orada kalışım karşılıklı bir güven ilişkisine dayanıyor. Oradaki ortama yanımda Çinli bir kaçakla giremem. Yani kadın her ne kadar kötü muameleyle maruz kalmış da olsa, deli de olsa, her ne olursa olsun....

Ona kadının kim olduğunu soruyorum.

“Samimi söylüyorum, bilmiyorum.”

“İlticacı kabul merkezinden mi?”

“Hayır bir Norveçli ile evliymiş. Kuzey Norveç’te bir yerlerde.”

“İnternet aracılığıyla ısmarlanan gelin yani.”

“Muhtemelen.”

Daha fazla, çok daha fazla bilgiye sahip olduğunu anlıyorum ama üstelemiyorum.

“Git yat. Uyumaya çalış. Ben biraz daha oturacağım. Sonra gidip tekneyi getiririm.”

Yatağa tırmandım ve hemen uykuya daldım.

Dört saat sonra Wanda Rana tipi teknesiyle bizi karşıya geçiriyordu. O motoru kullanırken ben de arkadan gelen sandalı uzun ipiyle sancaktan çekerek idare ediyordum. Kıtır ekmek ve haşlanmış yumurta yemiş kahve içmiştik. Wanda eski bir sırt çantasına hazırladığı yolluğu ve bizi sıcak tutacak gömlek ve kazakları yerleştirmişti. Ayrıca yara için sargı bezleri ve merhem de koymuştu. Hustler kuzu postu eski bir kabanını bana vermişti, ceket kirden kararmıştı, tütün ve orman koyuyordu. Eli bıçaklı katil teknenin ön tarafında oturmuş, aldığı ilaçların etkisiyle uyukluyordu. Ellerini dizlerinde hafifçe kavuşturmuştu ancak yine de ellerini gövdesine dokunduramıyordu. Nasıl olduğunu anlamak üzere her başımı çevirip ona baktığımda zavallı bir penguen olarak görüyordum onu. Wanda da onu sürekli göz altında tutuyordu.

Ne Hustler’a ne de Wanda’ya, Çinli kadına Vale adını taktığımı söylememiştim. Kanımca bu onları hiç ilgilendirmez.

Nemli ve gri bir sabah. Sis suyun kara yüzeyinden bir duman gibi yükseliyor, gökyüzü yırtılmışçasına oluşan aralıklardan zaman zaman güneş ışınları yansıyor, alev alev, soğuk bir yangın gibi... Dalgıç bir kuş suyun yüzeyinde süzülüyor.

Gölün karşısına geçtiğimizde Wanda ile beraber tekneyi kıyıya çekip, eski yerine koyuyor ve üzerini branda ile örtüyoruz. Vale bizi seyrediyor.

“Teşekkür ederim sana” diyorum.

Wanda ellerinin temiz sargılarını incelemekte olan Vale’yi işaret ediyor.

“Ne yapman gerekiyorsa yapacaksın artık” diyerek cebinden eski bir Nokia çıkarıyor ve bana uzatıyor.

“Tek bir numara kayıtlı bu telefonda, Jan’ın numarası. Ona borcun varmış, kadını ne yaptığını ona söylemek zorundaymışsın, bilmek istiyor. Anladın mı? Sonra istersen bataklığa at telefonu...”

Bir süre sonra Vale ile ormanda yürümeye başlıyoruz. Kara yosunlarından ve fundalıklardan buğu yükseliyor. Ben “Yüce Tanrımız sağlam bir kaledir” diye ilahi söylemeye başlayınca koşarak yanıma geliyor, bir yandan önüme geçip geri geri yürürken, bir yandan da ağzımın hareketlerini izliyor.

Araba yerinde yok. Bu durumun canımızı sıkması için çok neden var. İnanılacak gibi değil. Yol boyunca yürümemiz imkânsız olduğundan tekrar ormana dalıyoruz. Böylesi daha iyi. Çok daha iyi. Başlangıçta arazi engebeli ama sonra bir patika buluyoruz, orman yolu olduğunu varsayarak buraya sapma riskini alıyorum.

“Ellerin nasıl?” diye soruyorum.

“İyi yürekli insanlar.”

“Jan ile Wanda mı?”

“Evet.”

“Evet. Öyledirler.”

Bunu izleyen birkaç saat boyunca konuşmuyoruz.

Rorevann’a varıyoruz. Yorulmuş olduğunu görüyorum, duruyor ve sırt çantamı yere bırakıyorum. Otların üzerine uzanıyorum. O da göl kenarına oturuyor ve ayakka-bılarını çıkarıyor.

Ne yapacağım bu kadınla? Ne yapacağız? Bu araba meselesi canımı çok sıkıyor. Şimdi Hustler ve Wanda’nın kapısına dayanırlar. Olabileceklerin en kötüsü bu değil ama ne de olsa benim yüzümden... Arabanın Oslo’da bulunmasını sağlayabilseydik, bütün izler imkânsıza çıkacaktı.

Böyle düşünüyor ve bir seçim yapmış olduğumun ayırımına varıyorum.

Vale uyuyakalıyor. Otlara uzanmış ayakları suda, öylece horluyor. Taşıyıp bir ağacın dibine yatırıyor, ayaklarını da kuzu postu kabanla örtüyorum.

Ayakkabılarını almak için göle doğru yürürken telefon çalıyor. Koşup ödünç aldığım kabanın derin ceplerini karıştırıp telefonu buluyorum.

“Evet?”

“Buraya geldiler”

“Bu kadar çabuk mu?”

“Evet bu kadar çabuk.”

“Çok özür dilerim...”

“Dur yeter! N’apalım oldu işte. Arabayı geri geri içeri soktuğunu görmüş biri, ihbar etmiş. Şimdi neredesin?”

Yerimi söylüyorum.

“İyi. Mükemmel. Bu bölgeyi mümkün olduğu kadar çabuk terk etmelisiniz. Ne diyorsun? İstersen, bırak gelip kadını teslim alsınlar.”

“Bir Allah’ın belası tekne bile göremiyorum ortalıkta.”

“Bulamazsın zaten. Ama Byde’ye gelip sizi almasını söyleyebilirim. İster misin?”

Biraz tereddüt ediyorum.

“Evet.”

“Bir şey daha var. Gelenler üç kişiydiler. İçlerinden biri Morten Bruvik’ti.”

“O Allah’ın belası ne arıyor burada? Onun bölgesi değil ki!”

“Bunun nedeni üzerine felsefe yaparak vakit mi kaybedeceğiz? Ayrıca arabasını çaldığın adam cep telefonu ile fotoğrafını çekmiş. Ne demiştin sen? Ben geri zekâlı değilim mi demiştin? Eh tamamdır o zaman. Lakin anlaşılan arabanın sahibi de geri zekâlı değilmiş. Üstelik herkesin inandığının aksine Morten Bruvik de salak değil.”

“Ne dedi sana?”

“Seninle biraz konuşmak istediğini söyledi. Şaşırdın mı?”

“Çok emin miydi?”

“Hem de nasıl... Ayrıca biraz ürkütücüydü. Diğer iki adam da pek hoş tipler değildiler. Wanda ortalığı toparlıyor şimdi. Senin için bana borcu var diyor... İkimizin de bu akşam epey işi var.”

“Çok özür dilerim.”

“Bazı şeyler vuku buluyor işte. Elden ne gelir... Zaten nerede bir hadise çıksa bu adamlar dosdoğru bizim buraya damlar. Sen sakın telefonunu kapatma. Byde seni arayacak. Tabii ben ona ulaşamazsam bu işi başka bir şekilde halletmemiz gerekecek. Sakin ol ve bizim seni aramamızı bekle. Bu kadınla birlikte hareket etmeye kararlıysan denize açılman lazım.”

“Evet, tabii, anlıyorum.”

Kendi kendine güldüğünü işitiyorum.

“Sen ki tek başına kalıp huzur içinde yaşamak istersin! Kabul et ki Tanrı bu kez senin için başka türlü planlar yapmakta.”

Vale’nin yanına otlara uzanıyorum. Sarhoş bir oduncu gibi horluyor uykusunda. Evet, doğru. Tek istediğim huzur içinde yaşamak. Ormanda yürümek, denizde koy koy dolaşmak.

Bir süre sonra Vale’yi kucaklayıp ormanın biraz daha içlerine doğru taşıyorum, adeta kendinden geçmiş gibi, hiç uyanmaksızın uyuyor, kuş kadar hafif diye düşünüyorum, karanlık bastıkça olup bitenler gözümün önünde canlanmaya başlıyor, korku ve öfke içindeki bu ufacık gövde koskocaman bir adamı öldürmüş, diğerini de öldürecekmiş az kalsın, işlerin sarpa sardığı anlarda insanın damarlarında kaynayan işte bu korku ve öfke karışımıdır,

onları görüyor ve işitiyorum sanki, bağırış, çağırışlar, bıçağı kapma mücadelesi, üstelik içlerinden bir tanesi yediğı dayaklara isyan eden, baş eğmeyen bir çocuğa benzediğinden bu mücadele daha da korkunç görünüyor gözüme.

Önceden yapmaya niyetlendiğim derme çatma korunağı yapmaktan vazgeçiyor, tek bir dal bile kesmiyorum. Kadını biraz daha yüksekçe bir yerde, etrafa hâkim olduğum bir tepede yere yatırıyor ve Wanda'dan öğrendiğim şekilde sargılarını değiştiriyorum, yanıma verdiği merhemi yaralarına sürüyor ve temiz gazlı bezlerle tekrar sarıyorum. Bu sırada uyanıyor ancak itiraz etmiyor. Hatta hiç sesini çıkarmıyor. Ona deniz kenarına gidip denize açılacağımızı anlatırken de hiç tepki vermiyor. Nedense ben konuşur ya da şarkı söylerken hep ağzıma bakıyor. Şarkı söylememden hoşlanıyor, bunun farkındayım.

Sonra bir şeyler yiyoruz. Wanda, yanımıza verdiği azığı pek bir özenle hazırlamış.

Vale yemek yerken de ağzımın içine bakıyor.

Byde küfürler ederek tekneye manevra yaptırmaya çalışıyor, suyun altındaki kayalara oturtmamak için iskeleden yanaşıyor, ben elimdeki fenerle küpeşteden sarkıyorum; karanlık sulara fenerin sarı yeşil ışığı düşüyor, yarım metre altımızda sipsivri bir kayalık var. Elimden feneri atıyor ve kürekleri yakalıyorum. Küreğin biriyle kayadaki bir yarıktan destek alıp, hızla itiyorum.

Açığa doğru süzülüyoruz.

“Yanaşacak yeri ne de güzel seçtin Sune! Eh tabii sen orman adamısın.” Byde dişleri arasına bir pipo kısırmış, dümenle boğuşuyor. Bir önüne bir ileriye, bir ileriye bir geriye bakıyor, nihayet motoru vitesine takıyor ve sessiz bir şekilde gecenin içinde yol almaya başlıyoruz.

“Kadını ranzaya yatırırsaydın, yerdeki pisliklerin arasına yatırmadın değil mi?”

“Ranzaya yatırdım.”

“Uyuşturdun mu onu?”

“Wanda uyuması için bir şeyler verdi. Dün gece. Ne verdi bilmiyorum. Bugün çok yürüdük, tam beş saat. Böyle şeylere alışık değil.”

“İşimiz bedava değil. Umarım biliyorsundur.”

Elindeki benzin bidonunun kapağını açıp, huniyle benzini boşaltıyor. Benzinin o tanıdık kokusu. Piponun karanlıkta parlayan ateşi...

“İşte böyle! Tankın kapağını kapat! Bak şurada... Öyle değil! Bak bana!”

Dediklerini yapıyorum. Sonra sırtımızı kamaranın üzerini örten yükseltiye dayıyor ve birer sigara sarıyoruz.

“Dediğim gibi Sune. Bu iş bedavaya değil.”

Başına geçirdiği İspanya İç Savaşı'ndan kalma pilot kaskının kulaklarını örten kısımlarını havaya kaldırmış... Kaşlarının altından bana bakıyor.

“Biliyorum.”

“Acelesi yok. Şunu bilmeni istiyorum ki şimdi sende bir hesap açıyorum ben... Önüne gelen herkes ormanda taban tepip sorumsuzluk edemez. Ondan da değil... Zamanı gelecek. Bundan emin olabilirsin! Karşılığının para olması da gerekmiyor Sune. Olmamalı da zaten! İyi niyet de olabilir, istenileni yapmak da... Hizmet karşılığı hizmet, denir ya... Yalnız burada faiz ödemek de söz konusu... Ne de olsa burası Agder İli, henüz Kuran ve Şeriat yasaları geçerli değil... Sence nedir değeri bu hizmetimin? Sabahın kör karanlığında gelip bir adam seni teknesiyle alıyor, bu adam birkaç saate kadar annesine kahvaltısını verecek ve işine gidecek, karşılığı nedir adamın bu yaptığının? Üstelik anamı helaya da götürmem lazım, di' mi ama? Atöl-yeye gidip çalışacağım, öğlen saat yarımında anamın alt

bezlerini kirletmiş bir halde beklemekte olduğunu biliyor olacağım, yardımcı kadın saat üçten önce gelmez... Ne dersin bu işe? Sen ormanda gezinir, uyuşturucu mantarlardan tıkınır ve de Çinli bi karıyı düzerken... Ben! Kahretsin! Birileri de çalışmalı bu ülkede. Milli tüketimi arttırmalı. Ha bir de söyle bakayım nedir şu aşağıdakinin derdi? Sığınmacı kabul merkezinden mi kaçmış?”

“Hayır, hayır.”

“Bak sana bir şey diyeyim mi Sune... Bu kepazelik onların da kabahati değil aslında. Biz ne yaptık Alman işgalinde? Sınırı geçip İsveç’e sığındık. Zor meseleler di’mi? Bu adamlar... Üst baş çıplak kaçıp gelmişler Afganistan’dan. Savaş var oralarda. Bu adamların evlerini *bombalıyoruz* biz, kahretsin.” Piposunu ağzından çıkarıp, tükürüyor. “Sonra da buraya geliyorlar. Başka yere değil de buralara. Niye geliyorlar dersin? Burada petrol ve karı düzmek bedava diye duymuşlar... Ama sorarım sana Sune, buraya gelene kadar kim bilir kaç y.rak yalamak zorunda kaldılar.”

“Zor işler...”

“Ya, zor işler...”

“Ne zaman varırız?”

“Bir saatten fazla alır. Şu ileriye bak, kapkaranlık değil di’mi?”

Ağacların üzerinde bir kızılık görünüyor.

“Uygarlık, Sune. Nefret ettiğin uygarlık. Ama dert etme sen! On ya da en fazla yirmi seneye kadar uygarlıktan bir şey kalmayacak geriye. Halifelik ve Afrika tamtamları buradan ta en kuzeye, Hammerfest kentine kadar yayılacak. Sen gül bakalım!”

“Gülmüyorum.”

“Elbette gülüyorsun, içinden gülüyorsun! Bütün bunlar ipinde değil senin. Dağ kulübelerine girip insanların konservelerini yiyor, ormanda yürüyor, böğürtlen topluyorsun.”

Motora gaz veriyor.

“İşte özetle sen busun. Eziyet çeken ise bizleriz.”

“Anlıyorum. Ama unutma bunun şerefi de size ait olacak.”

“Hah, sen öyle zannet. Nasıl karşılıyorlar onları? Yani bizim *savaşımızdan* gelenleri. Bu Allah'ın belasını anavatanın dört bir köşesine kurulmuş eski askeri kamplara yolluyorlar. Gazetede okudum, kuzeyde Lofot adalarının bir ucunda boktan bir yer... Oralar çetin yerlerdir Sune! Buraları gibi değil. Orada bir köyde tam yirmi yedi kişi yaşıyor. N'apıyor dışişleri bakanı Støre, altmış tane ilticacıyı götürüp adamların kışının dibine bırakıyor. Yerel halkın ne dediği önemli değil. Kızlarına sokacaklar işte. Sen geceleri huzur içinde uyuyorsun di' mi? Yirmi yedi kişilik köy. Dikkatini çekerim... Bunlardan üçü sen, karın ve on dört buçuk yaşındaki kızın. Sonracığıma başkenttin sosyetik bakanı, takmış peşine savaş kaçkını, yaşı yirminin altında, Somalili altmış genci getiriyor oraya. Adamlar evet ile hayırın arasındaki farkı bile öğrenmemişler. İşte o zaman *sen* de gece yatmadan önce pencerelerini kapatmayı öğrenmek zorunda kalacaksın evladım. Bu kadarla da bitmiyor iş... Ertesi sabah erkenden kalkıp balığa açılacaksın. Üç hafta eve dönmeyeceksin. Tabii demokrasi uğruna savaşmaya değer. Elbette. Şimdi bana şunu söyle bakayım... Şu aşağıda yatan ufak Japon'u düzüyor musun?”

“Hayır.”

“Sadece birlikte yürüdüğün bir arkadaş yani?”

“Başı biraz dertte.”

“Tamam işte. Bu dert ne büyüklükte Sune? Birden ona kadar sıralayacak olursak...”

“Bundan kimseye bahsetmemelisin. Hustler sana tembih etmiştir herhalde?”

“Bana baksana sen... Benim canım çıkıyor çalışmaktan. Anama bakmaktan... Hustler telefon ediyor, ta buralara

kadar geliyor, gecenin ortasında sizleri alıyorum. Sen şimdi bana gammaz mı diyorsun? Belki de her ihtimale karşı gözümü şöyle bir korkutmaya niyetlisin. Bir haltlar karıştırarak olursam diye, Jack Hallstein'in motosikletli çetesine sırtını dayamışsın, öyle değil mi?"

"Özür dilerim."

"Hayır kahretsin, dilemiyorsun!"

"Elbette... Tabii ki özür diliyorum. Sen iyi bir adamsın."

"Eh iyilik de bir derece... Elimden geleni yapıyorum, yapmak zorunda olduğumu hissediyorum. Sizinle meselem... Yani Bjarte ve sen ve de Hustler ile... Sizler bu yaşam tarzınızla giderek kibirli insanlar oluyorsunuz. Tıpkı evinizin bahçesine girip sıçan sonra da ipe asılı yegâne gömleğinizi çalan çingenelere benziyorsunuz. Biraz böylesiniz işte... Sorumluluk yüklenmeyen insan güvenilmez olur. Bu bir çeşit tabiat kanunu. Bu konuyu biraz düşünün derim. Bjartesenin bir daha geri dönmeyeceğini söylüyor, doğru mu?"

"Doğru, bu kez geri dönmeyeceğim. Bjarte ile konuştun mu sen?"

"İki çocuğun var senin. Yoksa üç müydü? Ve böyle ormanda taban tepiyorsun?"

"Sen beni hiç kafam bozulduğu zaman gördün mü? En azından duymuşsundur?"

"Arendal'da Bjarte'ye rastladım. Limandaydı. Şehre inmiş, erzak depolamıştı.

"Yalnız mıydı?"

"İhtiyarı adalardan birinde yatırıyormuş. Durum pek iyi değilmiş."

"Nerede?"

"Bana söyler mi sanıyorsun?"

Gecenin içinde yol alıyoruz. Varmamıza bir saat kadar kaldı.

“Ama bir gün gelecek Sune! Hem de çok uzak bir gelecek değil bu... Markete gidip alışveriş etmenin sonu gelecek. Çöküntüsü duyulmaya başladı bile.”

Başımı öne eğiyorum. Etraf karanlık.

“Anam ölünce sıra bana gelecek. O zaman evi satıp, tekne alacağım.”

“Çöken nedir? Annen mi?”

“Toplumsal belkemiği çöküyor Sune! Devletin belinin kırılması yakındır. Hay İblis bu sona çocuk gibi seviniyorum.”

“Evin öyle ahım şahım bir tekne almaz.”

“Görürüz. Anarşi ruhunun orduları üzerimize yürüdüğünde kimin daha iyi direneceği belli olmaz. Bakalım biz çalışanlar mı, yoksa zenginlerin çanak yalayıcıları mı daha dirençli çıkacak?”

Gülüyoruz.

Daha doğrusu ben gülüyorum, o yüzünü ekşitiyor.

“Ya hele bizzat zenginlerin durumu...”

“Elbette. O zaman ellerindeki kredi kartlarını birbirlerinin götlerine soksunlar da bakalım ne çıkacak? Bak sen benim teorilerime inanmıyorsun ama dinle: Sovyetler Birliği’nin yıkılmasını hep birlikte gördük mü görmedik mi? Şu sizin Galtung¹ on sene önce ABD parçalanacak dememiş miydi? Hepiniz adam çıldırmış sandınız. Eeee bugün ne görüyoruz? Norveç’in tamamı Oslo’nun Grønland semtine benzeyemeye başladığında ne olacak dersin?”

1. Norveçli sosyolog Johan Galtung (1930-) Oslo’da bulunan Barış Araştırmaları Enstitüsü’nün kurucusudur. 1956’da kurulan kurumun 1970’e kadar direktörü olarak görev yapmıştır. Galtung 1950’li yılların sosyolojisine, 1960’ların siyasal bilimlerine, 1970’lerin ekonomi ve tarih çalışmalarına, 1980’lerin ise makro tarih, antropolojisine yaptığı katkılarla ün kazanmıştır. Pozitif ve negatif barış arasındaki ayırım, yapısal şiddet, çatışma ve çatışmaları uzlaştırmak, barış inşa etmek alanlarında sayısız teorileri vardır. (ç.n.)

Byde'nin annesini düşünüyorum. Tek bir çocuk doğuran, kocasını daha oğlu yürümeyi öğrenmeden yitiren kadını. Genç ve güzel bir kadınmış, kumral güzeli, fotoğraflarını gördüm, yeniden evlenmek yerine kendini Byde'ye adanmış, hem kendisi hem de çevresi biliyor ki oğlu orman cinlerinin getirip yer değiştirdiği bir çocuk... Altmış yıl süreyle çenesiyle başını şişirecek bir inatçı keçi. İlk bağlandığı Maocu m-1 grup ve o camiadaki bir alay paranoid pislik. Sonra başka konular. Her şeyi adeta yer yutar gibi okuyor sonra da sıcıyor etrafa... Bu anlamsız hayatta bir ya da iki eş bulur belki kendisine... Ama Byde'yi kim çeker? Gazete kupürlerini insanların yüzüne yüzüne sallayan, kendi görüşlerini herkese kabul ettirmek isteyen bu evladı? Hustler'in dediğine bakılacak olursa bir dönem Kuzey Kore ve Kim'i savunuyormuş. Bunlara ilaveten Smith'in Dostları diye bilinen resmi kilise dışı bir cemaat ile Yehova Şahitleri cemaatine de girip çıkmışlığı var. Neyse ki uyuşturucuya hiç bulaşmamış. Kimsenin hayal bile edemeyeceği bir şey Byde ve uyuşturucu... O dönemler konusunu kuzey mitolojisinden alan Fenris Kurdu isimli Amerikan çizgi romanı dünyada bir fırtına gibi esmekteydi.

Annesi şimdi salonda bir koltuğa çakılı kalmış olarak yaşıyor, oğlu konferans verirken yerinden bile kıpırdamıyordu.

"Bu gece yola devam etmeliyiz" dedim, hayatın nedenli acımasız olabileceği yolundaki düşüncelerimi dağıtmak için.

"Aman canım, bir iki gece kalın bari! Ne yaptı ki bu kadın? Ya da her ikiniz?"

Birden konuyu anlıyor gibi oluyor.

"Allan kahretsin!"

"Biz yapmadık. Hustler sana bir şey demedi mi?"

"Bu iş pahalıya patlayacak Sune! Vay cehennemin kara dibi!"

“Şimdi mi anlıyorsun bunu?”

“Hayır gerçekten anlayamamışım.”

“Haberlerde kadının bir Asyalı olduğundan söz etmediler mi?”

“Ettiler etmesine de, ikisini birleştiremedim kafamda şu ana dek. Bu kadın genç bir kıza benziyor. Bir kız çocuğuna... Resimlerini basmadılar gazetelere. Ben görmedim.”

“Renkli bulvar gazetelerini okumadın tabii, değil mi?”

“Evet yalnızca televizyonda gördüm. Olayın failinin bir Norveç vatandaşı olduğunu söylediler.”

“Başka ne söylediler.”

“Kadının bir zamanlar ya da hâlâ kuzeyde bir adamla evli olduğunu söylediler. Norveç doğumluymuş. Vietnam’dan teknelerle kaçıp Norveç’e sığınan mülteci bir ailenin çocuğu olabilirmiş. Aman Tanrım şu ufacık yaratık, ha! Olay mahalli tarif edilmeyecek kadar kötüymüş. Sen nasıl oldu da karıştın bu işlere? Ne yapmaya çalışıyorsun? Kariyi düzmüyorsun bile... Ne yani, ihtiyarladıkça bir asalet mi geldi sana? Kendi aileni bırakıp kaçıyorsun, sonra...”

“Kes sesini” dedim. “Daha fazla konuşma bu konuda.”

“Skottvik’te bir tekne yatıyor. Ufak bir yelkenli. Onu ödünç alabilirsin. Hustler uyardı, şu sıralar bir şeyler aşırılamalısın.”

Sana mı düştü bunu söylemek, Allah’ın cezası Hustler, diye geçiriyorum aklımdan.

Byde’yi bu işlere karıştırmak akıllıca bir iş miydi sanki? Ormandan yürüyerek gidebilirdik.

Yine de ödünç alınmış bir tekne bizim ihtiyacımızı görür.

Her ne kadar, kimden ödünç aldığımı bilmiyorsam da...

“Bana tekneyi kim gösterecek?”

“Eh Byde yapacak herhalde... Yoksa bu işe daha fazla insan mı karıştırmalıyız sence?”

Tabii ki böyle düşünmüyordum. Byde'nin karıştırılmasından bile huzursuz olmuştum. Hatta Hustler ve Wanda'ya gitmemin iyi olduğundan da kuşkuluyum.

Muhtemelen en iyisi dosdoğru denize açılmak olacaktı.

Kadının elleri yüzünden cesaretim kırılmıştı, bunu hatırlamak iyi geliyor. Byde'nin bakıma muhtaç annesiyle yaşadığı yeşil eve doğru yol alırken, nedendir bilmem bir düşünce takılıyor aklıma. Vale'nin elleri. Onları korumak için böyle yapmıştım.

Sabah güneşi altı buçukta gölün her iki yakasında da ormanın ardından yavaş yavaş doğuyor. Gölün en az muhkim tarafından kıyıya yakın ilerliyoruz. Ormanın gölgesini alan su kapkara görünüyor.

“Bir süre sonra bizi görecekler” diyor Byde. “Şu burnu dönünce insanlar bizi görececek. Neyse ki bu kadar erken kalkmış olmama alışıklar.”

Ben kamaraya iniyor ve Vale'nin ranzasının karşısına oturuyorum. Uyanmış, o da doğrulup oturuyor. Gözlerini iri iri açmış, bana bakıyor.

“Endişelenme. Yakında ikimiz de dinlenebileceğiz!” Sonra onu tekneye taşıdığımdan bu yana derin derin uyumakta olduğu geliyor aklıma.

“Byde'nin teknesiyle açıldık.”

“Byde mi?”

“Tanıdığım biri.”

Başını sallıyor ve ellerindeki sargıları incelemeye koyuluyor, son alışkanlığı bu...

“Bundan sonrası sakın geçecek, söz veriyorum. Ellerini de iyileştireceğiz.”

Başını daha hızlı sallıyor ve dizlerinin arasına gömüyor. Uzun siyah saçları neredeyse teknenin kirli zeminine

değiyor. Ellerimle saçlarını toplayıp ensesine bırakıyorum. Tekrar başını sallayarak dağıtıyor saçlarını.

Ellemiyorum bu kez.

“Baksana...” diyor Byde. “Kamarada en uçta mavi bir yün battaniye görüyor musun?”

“Evet”

“Kadını tekneden çıkarırken üstünü ört battaniye ile. Ama önce gel de yanaşmama yardım et.”

Dışarı çıkmadan önce battaniyeyi üzerine örtüyorum. Böylesi iyidir gibi düşünüyorum. Kritik anlarda fazla sürprize yer olmamalı.

“Şimdi sessiz otur, gelip seni alacağım.”

Byde tekneyi dikkatle karaya yanaştırıyor, ben de elimde iple kıyıya atlıyorum. Görünürde kimseler yok. Balıkçı kulübesinin arkasında, taş ocağına giden yokuşun üzerinde Byde’nin annesiyle yaşadığı, satıp parasıyla tekne almayı hayal ettiği küçük yeşil ev görünüyor.

Byde tekneyi bağlıyor.

“Hadi” diyor. “Getir onu”.

Gidiyorum. Vale gelmek istemeyince kucaklayıp dışarı çıkarıyorum. Ben üzeri battaniye ile örtülü Vale’yi taşıyorum, Byde de arkadan elinde benim bez heybemle geliyor.

Tepeye varınca nefeslenmek üzere duruyorum, Vale hâlâ kollarımda, mutfak penceresinden soluk bir yüzün baktığını görüyorum, iri iri açılmış gözler ve soluk bir alın, burnunun yarısı çerçevenin altında kalmış, penceredeki iki saksı çiçeğin arasından bir saç parçası görünüyor. Bu kadar uzaktan bile penceredeki saksı çiçeklerinin ölmekte olduğunu anlıyorum.

İkinci Bölüm

*Yasadışı yaşamak istiyorsan dürüst olmalısın.
Dylan*

19

Evin asmakatındayım. Mathilde'nin denizin getirdiği Ekütükleri, boş kasaları, dalları kullanarak yaptığı ve deniz, güneş, rüzgârla rengi grileşmiş, adeta bir sanat eseri, bir enstelasyon olan, dünyada eşini bulunmayan tahta geniş karyolaya uzanmış, Cecilie Løveid'in "Gartnerlø" (Bahçivansız) isimli şiirini okuyorum:

*Bizler işaretlerin anlamına varmıştık bir zamanlar.
Rüya olmasa da rüyaya benzerdi.
Bizler büyücüydük, anlardık
şekilden şekle giren bir elin anlamını,*

kelimenin anlamını.

Bilirdik anlamını birine sol elle içecek sunmanın. Her şeyin anlamını. Artık hiç kimsenin bilmediği şeylerin anlamını.

En güzel inciler gerdanımızda diziliydi.

Suyun belleği içimizdeydi.

*İçimizdeydi gözyaşı ve arzu getiren şeyler,
bir telefon kulübesinde öpüşmek yada oraya taşınmak.*

Sonra her şey daha apaçık görünmeye başladı bana.

*Yol aşağı ruhumu elinden tutup yürütmek gerekti,
herkesten kim olduklarını söylemelerini istedim,
çünkü göremiyordum onları,*

kibirlilik etmek de istemezdim.

*Işığa uyandım. Dünya hâlâ
işaretler ve mesajlarla doluydu.*

*Gözyaşları, tilkiler, çanlar, eller
durmuş beni bekliyorlardı.*

*İşte o zaman iskambil kâğıtları, takvimler
ve dini resimlerden vazgeçtim.*

Ne kadar güzel. Suyun belleği...

Eğer bir gün bir şiir dinletisine gidecek olursam ki bu hiç olmayacak bir şey, bunun Løveid'in şiirleri olmasını isterdim. Muhtemelen onu asla göremeyeceğim, ama sesini radyoda duydum. Yazdığı şiirlere çok uyuyor sesi. Bu doğal mı değil mi bilmiyorum. Öte yandan deniz kenarı ve dağlarda tatil için kullanılan kulübelerin kitap raflarında çok seyrek rastlanan bir yazardır kendisi, tabii ki burada yani deniz kenarındaki bir rafta bulunma olasılığı iç kısımlarda bulunma olasılığından daha fazla. Yani atmacagillerden çakır doğanın görülebileceği yerlerin tam tersi.

Yağmur ve rüzgâr. Fırtına. Esintinin gücünü duvarların sarsılmasından anlıyorum. Benim keyfim yerinde.

Var olmanın en hoş şekli bu. Skagerrak Boğazı'na bakan en uçtaki adalardan birinde böyle uzanıp yatmak, sıcak ve rahat, denizde fırtınanın beşinci günü, kimseler gelmez buraya, gelse ne olacak... Mathilde ile bir çeşit anlaşma var aramızda. Bjarte ile yattığı yerde kışı ve dünyanın sonunu bekleyen Thorbjørn arasında olduğu gibi. Bir anlaşma yani. Biraz daha başka ve daha katı. Şimdi Bjarte banyoya fayans döşemekle meşgul. Sonra salonun ve mutfağın tavanını boyayacak.

Bu sırada Thorbjørn bir zamanlar evin erzak deposu olan daracık odada yatıyor ve ölümü bekliyor.

Kitabı elimden bırakıp yan dönüyorum, yattığım yerden salon ve mutfakı görüyorum. Yerdeki rengarenk yollukları, duvarda asılı el işi kilimleri seyrediyorum tepeden.

Kadın bir sandalyede oturuyor, sırtı dimdik, bahçeye, bir kuş üvezi ağacının dallarında oynayan uzunkuyruk kuşu sürüsüne doğru bakıyor.

Ancak onları gördüğünü sanmıyorum, ne bahçeyi görüyor ne de buzulların aşındırıp, şekillendirdiği şu tepeyi. Karşısındaki açık denizi bile görmüyor.

Her gün bu saatlerde böylece oturuyor. Sırtı odaya dönük. Hayali bir sınıfta verilen dersi dinleyen bir ilkökul öğrencisi kıza benzetiyorum onu. Kim bilir belki de öyle yapıyordur.

Kalkıp giyiniyorum. Saat dördü geçmiş. Fırtına yüzünden hava neredeyse kararmış durumda.

Ben asmakat merdivenlerinden inerken bana doğru dönüyor. İkimizin burada baş başa geçirdiği iki haftadan sonra beni daha az yadırgamaya başladı.

Tekrar dersine dönüyor. Pencerenin dışında uzunkuyruk kuşu sürüsü iki tepenin arasındaki kuytuya doğru havalanıyor.

Kahve suyunu kaynamaya koyuyor ve radyoyu açıyorum. Haberler. Bizden söz etmeyi bırakmışlar. Büyük haber de değildi zaten.

“Aşağıya yürüyüp tekneye bakacağım, gelmek ister misin?”

Hayır anlamında başını sallıyor.

Kendini biraz serbest bıraksa iyi olacak. Tutkalla yapıstırılmış gibiydi adeta.

Kahvelerimizi içiyoruz. O elleri dizlerine koymuş, masanın üzerinde önünde duran fincana eğilip dumanı üflüyor.

Ne yapacağım bu kadını ben? Hustler bile kadını Morten Bruvik'e veya bir rahibe ya da Grimstad'daki bir sosyal hizmetler bürosuna götürmemi önerdi. Ancak ne zaman bu düşünceler aklıma gelse kulağımda Hustler ve Wanda'ya gittiğimiz o akşamüzeri kadının ormanda arkamdan seslenişi çınlıyor: “Git-me!”

Bu yüzden bir şey yapamıyorum. Her şeyi akışına bıraktım. Bıraktım hayat ikimizle beraber akıp gitsin...

Belki bir Tanrı vardır. Belki bir plan da vardır. Belki de bunun hiçbir önemi yoktur.

Elleri iyileşti artık. Ellerini uzat bakayım dediğim zaman bana ellerini güvenle uzatıyor. Ellerini ellerimin içinde tutmama izin veriyor.

Artık merhemini kendisi sürüyor, her gün. Sabah akşam. Sargıları çıkarttı.

Giyinip dışarı çıkıyorum. Rüzgâr dinmiş. Hava zannettiğim kadar karanlık değil. Her şey kurşuni rengin muhtelif tonlarında. Deniz. Gökyüzü. Yürüdüğüm toprak. Adaya kayıkla yanaşmanın mümkün olduğu tek yer olan kıyıya inen yolda bir zamanlar dağdan kopup denize yuvarlanmış olan koskocaman kayalardan bazıları var. Yol denize yuvarlanmamış ancak patikada toprağa gömülü kalmış kayalar, her çukurdan fışkıran böğürtlen çalılıkları, ardıç ağaçları ve sepetçi söğüdüyle yüzünden kıvrılarak gidiyor. Burada ayrıca granit dağ kütlesine iyice sokulmuş bir çam ormanı da var.

Rasch'lara ait kulübede kalmak bir kalede yaşamak gibi bir şey. Buraya yalnızca bir noktadan giriliyor. Buraları tanımayan biri denizden baktığında ne kulübeyi ne de koydan içeri giren daracık boğazı seçebilir.

Ben beş yıldır burayı biliyorum. Son dört yıldır Mathilde Rasch benim zaman zaman kulübesini kullandığımı fark etmiş bulunuyor. Hatta son iki yıldır bunu onayladı.

Doğa tekneyle yanaşmak için iskele yapılmasına uygun değil. Kayaya dökülmüş beton bir platform ve yazları tekneyi bağlamak üzere kullanılan paslı bir demir kazıktan ibaret her şey. Ben de tekneyi çekebildiğim kadar içeri, mıcır taşların üzerine çektim, denizin getirdiği kütük ve dal parçalarından oluşan bölgeyi aşır pruva halatını çamlardan birinin beline bağlayıp sıkıladım. Emniyette duruyor şimdi. Burası kuytudur hemen hemen hiç dalga almaz. Üstelik rüzgâr da dinmiş durumda.

Kayanın etrafından dolaşan patikayı izliyorum. Yarım saatten daha uzun bir zaman alıyor bu. Rasch'ların kulübesinden başka bir yapı olmayan bu adanın içlerine doğru gidildikçe ulu bir ormanın kalıntılarına rastlanıyor. Çok uzun yıllar önce devrilmiş büyük büyük meşe ağaçları... Burada yumurtlamış ak sırtlı ağaçkakan gördüm ama bu keşfimi yetkililere bildirmedi. Sadece ben biliyorum. Açık denize bu kadar yakın bir adada ak sırtlı ağaçkakanla karşılaşmak... Bjarte'nin dediği gibi normal değil bu. Granit dağ kütlelerinin arasında kalan kuytuda bir ev ya da tahıl ambarının kalıntılarına da rastladım. Yosun kaplı düzgün kesilmiş iri taşlar evin temel duvarlarına aitti besbelli. Kulübe hatıra defterine yazdığına bakılacak olursa, Mathilde, burada bir zamanlar bir gemi kurtarma teknesi kaptanının yaşamış olduğunu düşünüyor. Ama buna inanmak ya da böyle düşünmek için elde hiçbir kanıt yok. Bunun balıkçı kulübesi olması tek olasılık.

Uzun yıllar önce kurumuş olan meşe ormanının içinden geçiyor, dik bir yokuşu tırmanarak kulübeye arka tarafından yaklaşıyorum. Arka duvar boyunca kesilmiş odunlar, maharetli bir el tarafından çok düzgün bir şekilde istiflenmiş. Benim ellerim.

Bir kucak odun alıp içeri giriyorum.

Vale yine kendine hazırladığı yere yatmış. Misafir yatak odasından sürükleyip getirdiği tek kişilik şilteyi mutfak tezgâhının altına sermiş, yastıklar ve yorganla kendisine yatak yapmıştı. Burasını mağaranın içine yapılmış bir yuva gibi görüyorum. Burada yattığı yerden karşı duvardaki taştan örülmüş şömineyi seyredebilir.

İçeri girdiğimde sırtı bana dönük yatıyor ve hiç tepki vermiyor.

Kendini güvende hissediyor olmalı, diye düşünüyorum. Belki de uyuyordur.

Kendisini öyle güvende hissediyor ki uyuyor.

Kulübe hatıra defterinden:

Svabøy 12 Kasım 2005

Sevgili Mathilde Rasch!

Dışarıda şiddetli bir fırtına var. Bir haftayı aşkın bir zamandır adada mahsur kalmış durumdayım, son iki gündür odun ve su taşımak dışında kapının önüne bile çıkamadım, yapacak daha iyi bir iş de bulamadığımdan oturdum sana bu satırları yazıyorum. Aslında çok seyrek kapılırim böylesi duygulara; bir süredir başımı bir çatı altına sokmak ve ısınmak amacıyla insanların kulübelere veya evlerine kilidi kırarak giriyorum, genellikle kulübelere girerim ancak zaman zaman kıyıda köşede kalmış evlere girmişliğim vardır, yaptıklarımı anlatıp yorumlamak adetim olmasa da ara sıra şimdi yaptığım gibi kaleme sarıldığım da oluyor. Böyle bir havada kalan bir insanın (sandallımla geçerken motoru stop etti) başını sokacak bir

yer bulmak için başkalarının hanesine girmeye hakkı vardır diye düşünüyorum, bildiğim kadarıyla bu konuda yasal bir hak doğmuş da oluyor, sana birkaç satır yazı yazıp bırakmamın bir nedeni de burada ilk kez gecelemiyor olduğumu söylemek; tam bir yıl önce de buradaydım, daha sonra ilkbahar başlarında da (birkaç gece) kaldım, galiba aylardan Mart'tı. Bu iki ziyaretimin de farkına varıp varmadığını bilmiyorum. Çünkü bazen içeriye girdiğim anlaşılmaması diye çok özen gösteririm. Adadaki kulübe için de bu geçerli. Nedeni çok açık. Bu yer gizli bir cevher. Ormanlarda ve kıyı boyunca yürürken kendime özgü yollar ve alışkanlıklar geliştirmiştir, aynı yerde genellikle iki geceden fazla kalmam, bir kaldığım kulübeye bir daha dönmem, ancak... nasıl ifade etsem... Ruh hali? Evet benim de bir ruh halim var. Öyle ki içimdeki bir güç benim dönem dönem tamamen hareketsiz olmamı, çoğu insanların genellikle birlikte olduğu aile ve arkadaşlar gibi çevrelerden uzak durmamı gerektiriyor. Zaman zaman ki buna sık sık da diyebilirim, tamamen tek başıma kalmak isterim. Böyle dönemlerde kalacağım yeri çok özenle seçerim. Tahmin edebileceğin gibi bu yeri seçerken pek çok koşulun bir arada olmasına dikkat ederim ve adadaki bu kulübe de benim için eşine az rastlanır nimet.

Dediğim gibi burada kalmış olduğumun farkına varıp varmadığını bilmiyorum. İçeri girmek için misafir yatak odasındaki pencerenin küçük kare camlarından ikisini kırdım ancak buradan ayrılmadan önce yeni cam almak üzere kayıkla Tvedestrand'a gittim. Şayet kışın buraya gelmediysen (ki gelmedin, yoksa Mart'ta geldiğimde anlardım) pencerenin kuruyan macunu beni ele vermeyecektir. Buradan ayrılmadan önce de bir dahaki sefere daha kolay içeri girebilmek için uygun bir yöntem buldum. Bunun üzerinde fazla düşünme. Burada söz konusu olan yalnızca benim bilebileceğim bir "kilit".

Senin korkuya kapılmaman benim için çok önemli. Evet, biraz da bu nedenle sana bu satırları yazıyorum. Sanıyorum yazları burada uzun bir zaman geçiriyorsun. Benden korkmamamı istiyorum. Öncelikle yaz aylarında zaten buralarda gezmem, ayrıca benden korkman için de hiçbir neden yok. Ben öyle biri değilim. Yazları burada iyi vakit geçirmeni arzu ediyorum. Senin korkudan gözüne uyku girmeden yaşamamı istemem.

Kulübeyi geçen yıl olduğu gibi yine sezon sonu kapatılmış ve kilitlenmış olarak buldum. Birkaç gün sonra buradan ayrılırken ben de kapatıp kilitleyeceğim. Sen de göreceksin ki çalıştım ve hiç de azımsanmayacak kadar odun kestim. Koya açıktan gelmiş olan iri bir kütük epey bir odun sağladı bize, tabii epey de çalışma gerektirdi. Ayrıca doğu duvarı tarafındaki yokuşun dibinde devrilmiş üç titrek kavak vardı onları da parçaladım (titrek kavakların çukurda durması iyi değildi, epey nemli bir yer orası. Çok gölgelik.) Batı duvarında çatı oluklarının altında kalan iki tane kaplama tahtası çürümüş, değiştirmek gerekiyor. Eğer bu yıl yine ilkbaharda gelirim bu işi halledeceğim.

Geç saatte hafif bir şeyler yiyoruz. Ekmek bitti. Kahvaltılık domuz yağı parçaları ve yumurtamız da bitti. Soğuk balık ve reçel ile peksimet yiyoruz. Ben sürekli balık avlıyorum. Istakoz tutmak için iki sepet de koydum. Sıcak yemek yapmak sorun değil ama kahvaltılık ekmek ve yumurta...

Pantolon cebimde yirmi kronluk banknotlardan oluşan bir ruloyla dolaşıyorum.

Bankerim Bjarte. Ceket ve paralarla gelen oydu. Ben kaçınca çok kızdı tabii.

Bugünlerde kente gidip alışveriş etmem gerektiğini söylüyorum. Canı ekmek, yumurta, hatta süt istiyordur mutlaka... Ama benimle gelemezsin sen. Polis seni her yerde arıyor. Anlıyor musun?

“Yumurta iste-mi-yorum!”

“Biraz düşün. Birkaç saatliğine gideceğim. En fazla beş saat. Rüzgâra bağlı.”

Alıp başımı gidemez miyim? Giderim elbette. Ama ya bir işlere kalkışırsa? Vietnamlı bir ruh hastası için dört, beş saat ne kadar uzun bir süredir acaba?

“Tamam bu dediğimi unut” diyorum. “Bjarte ve Thorbjørn ile kalamaz mısın biraz?”

O zaman elindeki peksimeti yarım bırakıp sofradan kalkıyor, gidip mutfak tezgâhının altındaki yatağına uzanıyor.

Kahretsin. Tanıdığını sandığı iki adamla evde yalnız kalmıştı bu kadın bir keresinde. Hem de kısa bir süre önce.

Hatamı tamir etmeye çalışıyorum ancak ondan alabildiğim tek cevap yumurta sevmediği oluyor. Bir daha asla yumurta yemeyecekmiş.

Fjordu tekneyle geçiyoruz. Gökyüzünde tek bir bulut bile yok, hafif bir esinti bize hız veriyor, hava serin, rüzgâr suyun yüzeyini dalgalandırıyor, güneş ışığı bu dalgalara yansiyarak onları pırıl pırıl parlatıyor. Ufukta çok uzakta, Danimarka'ya giden yolun yarı mesafesinde bir şilep görünüyor. Suya saldıgım çapariye gelen uskumruları gören yalnız bir gri martı teknenin peşine takılıyor. Yaşlı martının vaziyeti kötü. Karabataklar üstünlük kuruyor. Bütün kıyı boyunca böyle bu. Martı bu dünyadan sessizce kayboluyor ve kimse buna aldırış etmiyor. Ben de aldırış etmiyorum aslında. Böyle şeylerden vazgeçtim. Ama ne olup bittiğinin ayrımındayım. Fark burada.

Vale tekne de sırtı bana dönük oturuyor. Başına Mathilde'ye ait yün örgü bir bere geçirdim. Berenin kulaklıklarını iplerinden çenesinde bağladım. Böyle şeyler yapmama karşı çıkmıyor. Şimdi oturduğu yerden başını bir ileri bir geri döndürüyor, bir karaya bakıyor, bir Skagerrak yönüne... Yaşlı martı yanımıza gelip gaklamaya başladığında, dönüp şaşkınlık içinde yüzüme bakıyor.

Balık yakaladığım zaman, balığı bir darbeye öldürene ve iç organlarını kuşlara atana kadar elleriyle yüzünü kapatıyor.

Bellman'dan¹ bir şarkı söylüyorum: "Märk hur vår skugga". Tekrar, tekrar.

Başlangıçta oyun yapıyor, ağzımın içine bakmaya çalışıyor, sonunda ondan vazgeçiyor, kıpırdamadan tekne de oturmasını sağlıyorum.

Üzerimizde can yeleği yok. Tekne devrilirse ikimiz de ölürüz.

Bu sözlerim onu sakinleştirdi mi, korkuttu mu bilemiyorum.

Bir zargana geliyor, boynunu kırdığım balığı ona atıyorum.

"Gagalı balık."

"Zargana."

"Bununla çorba yapabiliriz. Kılçıkları turkuaz rengidir.

Bjarte ile Thorbjørn'ün saklandıkları yere giden dar boğaza yaklaşırken çapariyi sudan çekiyorum. Bu giriş çok dikkatli manevra yapmak ister. Girişte arkadan gelen rüzgârı alıyoruz, kara iki yanımda dimdik kayalar olarak belirlediğinde bizi hafifçe kaydırıyor. Adeta tekneyle bir katedrale girmiş gibi oluyoruz. Gökyüzü mavi bir aralık şeklinde bu katedralin çatısını oluşturuyor. Kürekleri suya

1. Carl Michael Bellman (1740–1795) İsveçli şair, söz yazarı, besteci ve icracı. İsveç şarkı geleneğinde, İsveç müziğinde ve edebiyatında günümüze dek büyük etkisi olmuştur. (ç.n.)

indiriyorum ve bu müthiş doğa parçasının içine doğru yavaş yavaş çekmeye başlıyorum. Su, yeşil ve billur kadar saydam. Yüzeyin beş altı metre dibinde beyaz kumlar görünüyor. İri bir pisi balığı bir elin parmakları gibi titreyen yosunların üzerinde yüzüyor. Müthiş bir akıntı var burada. Akıntının gücünü kürek çeken kollarımda hissediyorum. Adayı ikiye bölen boğazın yarı yoluna geldiğimizde iç denize benzer bir koy çıkıyor karşımıza. Willhelm Mongstad-Leide'nin yazlık rezidansının burada olduğu biliniyor. Hani borsanın o dev ismi... Eni geniş derinliği az, iki katlı bir ev karada dimdik yükselen dağa yapışıp tutunmuş gibi. Trøndelag yöresinin mimarisini andıran kırmızıya boyalı evin granit taş döşeli çatısı yenilenmiş, pırıl pırıl parlıyor. Eski Eserleri Koruma Kurulu tarafından koruma altına alınmış. Bedavaya Bjarte'ye ödünç verilmiş, böylelikle de bir anlamda sigortalanmış. Güneyde Lindesnes'ten kuzeyde Alta'ya uzanan ülke coğrafyasındaki bütün profesyonel ve yarı profesyonel yasadışı yaşayanların girmeye cesaret edemeyeceği bir yer.

Bjarte, iskelenin yanındaki kayıkhanenin güney duvarının önünde yere oturmuş, pisi balığı ağını temizliyor. Yanına eski yengeç ve ıstakoz sepetleri yığılı. Bizi görünce elindeki işi bırakıp bir sigara sarıyor.

Borda kancasını kıştan atıp iskeleye yanaşıyorum.

“Rahatsız etmiyoruz ya?”

“Ne münasebet. Yemek yediniz mi?”

“Kahvaltıdan beri bir şey yemedik. Epey oluyor. Zaten bu nedenle geliyoruz. Bugünlerde teknenle kente inip inmeyeceğini soracaktım.”

“Gel bana yardım et Sunel!”

Kayıkhanede duran eski masayı iskeleye götürüyoruz. Yetmişli yıllardan kalma kamping sandalyelerini de masanın yanına. Solmuş plastik. Mavi beyaz çizgili. Vale durmuş etrafına bakınıyor. Sanki başka bir gezegenden yeryüzüne düşmüş gibi...

“Onu bırakıp bir yere gitmekten söz ettiğim zaman eli ayağı boşalıyor, donup kalıyor. Ben nasıl yanıma alırım bunu kente inerken?”

“Alamazsın tabii. Bir alışveriş listesi yap bana.”

“Yaptım bile” diyerek katlanmış kâğıdı gömlek cebine koyuyorum.

Çıkartıp listeyi inceliyor.

“Tekel satış mağazasından bir şey istemiyor musun?”

“Gerekmez.”

“Ama şimdi soğuk bir bira içersin?”

“Hiç kuşkusuz.”

“Vale? Bira ister misin?”

Vale dönüp Bjarte’ye bakıyor.

“Canım istemiyor...”

Thorbjørn eski erzak deposundan bozma odada uyuyor. İçerisi ihtiyar ve hasta bir adam kokuyor. Diğerleri kapının ağzında durup beklerken ben içeri girip çömeliyor ve kel kafasını okşuyorum. Yüzü çok çökmüş. Takma dişleri yerde bir su bardağının içinde duruyor. Metruk, bir başına bırakılmış... Herkes onu terk etmiş, diye düşünüyorum.

Ayağa kalkıyor ve pencereyi hafif aralıyorum. Pencerenin yarım metre ötesi dimdik dağ. Bir yabanarısı yüksükotlarının arasında dolaşıyor.

Eski tip mutfakta müthiş bir yemek bizi bekliyor. Bjarte’nin o sabah yakaladığı yengeçler, mayonez, tereyağ ve iri iri dilimlenmiş ev ekmeği.

Yemeğimizi dışarıda, güneşin altında yiyor soğuk bira ve su içiyoruz.

“Pek bir kötü görünüyor” diyorum başımla evi işaret ederek.

“Önümüzdeki günlerde ölür. Her an gidici. O zaman gelip sizleri alırım. Bana yardım edeceksiniz.”

Vale ekmek lokmasını çiğneyip Bjarte'nin çekiçle kırıdığı yengeç kıskaçlarının içini emiyor. Ağzına gelen kemiksi parçacıkları tükürüyor. Sonra parmak uçlarına bakıyor.

“Nasıl yapmayı düşünüyorsun?”

“Cesedini denize bırakacağız.”

“Emin misin?”

“Elbette. Başka ne yapabiliriz? Grimstad'a kadar tekneyle götürüp, iskelede bırakmaya ne dersin?”

“Olmaz tabii.”

“Ondan kalanı isteyecek kimsesi yok. Onun da gitmek istediği kimse yok. Şimdi burada bizimle. Zaten onu derinliklere gömeceğimizi söyledim.”

“Bu boğazda denize bırakamayız onu, balıkçılar bulur.”

“Haklısın, boğaz olmaz. Ama deniz uçsuz bucaksız Sune! Vale yengeçleri sevdin mi?”

“Ben seni tanımıyorum.”

Bjarte gülüyor. Bembeyaz dişleri görünüyor.

“Sen ne şeker bir Çinlisin!”

“Yeni bir şey?”

“Evet içeride yatan adam nihayet huzura kavuştuğunda bir takım insanlar gelecek. Ben kaptan Karbo'yu bizi açık denize götürmesi için ikna edeceğim. Ancak her halükarda sen bana yardım etmelisin. Byde bizi buradan tekneyle almaya söz verdi.

“Nereye götüreceksin?”

“Narhval'a. Tabii Karbo sözünü tutup gelirse... Geleceğine inanıyorum. Danimarka'ya giden yarı yolda denizde büyük bir çukur var. Oradan kıyıya vurma ihtimali yok. Bunun bir yolunu bulacağım. Giysilerine kurşun plakalar dikeceğim. Biz yani. Tabii tabii, tekne de elbette. Burada değil.”

“Büyük bir yük gemisi diyorsun.”

“Evet şanlı bir cenaze töreni ardından adet olduğu gibi içeceğiz. Aile yok tabii. Sadece biz. Bimekan berduş... Kaybolup gidecek.”

“Zaten yıllar önce kaybolup gitmemiş miydi? Arayanı soranı yoktu.”

“Evet arayıp sormadılar. Böylelikle iyilik de etmiş oldular bir bakıma. Ancak malum her bitişin, konulan her noktanın bir öncesi var, bir de sonrası var... Ha bir de sana şunu söyleyecektim. Şerif seninle görüşmek istiyor.”

“Bruvik mi?”

“Elbette, hayatımızda tek bir şerif var Sune. Öyle değil mi?”

“Onu gördün mü?”

“Hayır bana telefon etti. Bak, cebimde cep telefonu! Anlıyorsun değil mi? Artık herkesin bir telefonu var. Seninki duruyor mu?”

“Hayır kaybettim.”

“Yani denize attın. İyi. Ben gelip seni alırım. Thorbjørn ölünce. Siparişlerini bugün mü istiyorsun?”

“Yok, yarına da olması gerekmez. Morten Bruvik ne istiyormuş?”

“Hmm ne olabilir dersin? Senin fotoğrafını çekmişler..”

“Tamam bunu öğrendim zaten.”

“Ve de senin etrafta malum bir şahıs ile dolaşmakta olduğunu zannediyor, ki öyle yapıyorsun aslında...”

Vale’ye bakıyorum göz ucuyla. Oturduğu sandalyede sallanırken elindeki kibrit çöpüyle yengeç kıskaçlarından et kırıntılarını çıkarıyor.

“Şu an onunla konuşamam.”

“Tabii ben de böyle düşündüm zaten. Senin için iyi niyetle hareket etmiştir, dedim. Kadını ormanda bulmuştur, ne olup bittiğini bilmiyordur” dedim.

“Bugün bana avukatlık yapmanı istemiyorum. Şimdilik yeter bu kadar.”

Elini hafifçe havaya kaldırıyor.

“Tamam ama senin yerinde olsam konuşurum onunla. Al telefonumu kullan. Kadının günlerce önce ortadan kaybolduğunu söyle.”

“Düşünürüm. Bu kez çok fazla şey geldi üstüme...”

“Ya ne demezsin, neredeyse şehrin banliyösünde yaşamışsın gibi bir yoğunluk. Randevu defteri gerekecek sana yakında! Belki de bu kadın koyuyordur senin günlerini düzene! Ne yapıyorsunuz siz ikiniz adada yalnız başınıza?”

“Balık tutuyorum. Okuyorum. Pek fazla bir şey yapmıyorum. Zaten ben böylesini istiyorum.”

“Duyuyor musun Vale? Bu adam hayatı tam istediğim gibi yaşıyorum diyor. Muhteşem değil mi? Birbirinizle konuştuğunuz da oluyor mu zaman zaman?”

Vale onu dikkate almıyor. Parmak uçlarını yalarken koyu seyrediyor.

“Hadi biraz oyun oynayalım, ne zamandır oynamamıştık.”

“Tamam” diyorum. “İçerden gelirken birkaç tane de o soğuk şeylerden getir... Neydi onlar? Bira mı?”

Neil Young çalışıyoruz. Harvest albümünü, After the Goldrush albümünü. Sert. İki baba gitar... Parçaları uzunçalardaki sıralarına göre dinliyoruz. Sesler koyun karşı yakasındaki dağın dik granit yamacına çarpınca hoş bir yankı oluşuyor.

Vale kız çocuğu gibi ellerinin üzerine oturmuş ses çıkarmadan ısıklık çalışıyor.

Bu sık ormanda bol miktarda mantar bulunuyor. Vale'ye mantar çeşitlerini ve aralarındaki farkları öğretiyorum. Tavuk bacağı mantarı. Çörek mantarı.¹ Yanıma çömelmiş oturuyor, ben konuşurken ağzıma bakıyor. Topladığım mantarları sepete koymadan önce ona doğru tutuyorum, dikkatle izliyor. Ona da bir sepet verdim ama ilgilenmedi. Otların üzerine bıraktı. Eski temel duvarlarının yıkıntılarının orada titrek kavağın dibinde bir ölüm meleği² buluyorum.

1. Yenilebilir mantar türleri: Tavuk bacağı mantarı (*cantharellus cibarius*) Çörek mantarı (*boletus edulis*). (ç.n.)

2. Çok zehirli bir mantar türü: Ölüm meleği (*amanita virosa*) (ç.n.)

“Bak Vale ölüm burada duruyor işte. Gizli odanın anahtarı burada...”

“Bana ilişmeseydiler...”

“Evet. Sana ilişmemeliydiler.”

İlk kez olup bitenlerle ilgili bir söz ediyor. Zaman içinde bunu yalnızca bir kerelik söylediğini anlayacağım.

Sepeti dolduruyorum. Bir baştankara kuşu sürüsü huş ağacının tepesinde oynuyor. Solgun güneş ışıkları ağacın üzerinde dökülmeden kalmış, yapraklar arasında süzülerek ormanının zeminine lekeler halinde yansıyor. Açık denizin bu kadar yakınlarında böyle bir havanın ne kadar ender olduğunu düşünüyorum. Hiç rüzgâr yok. Zaman zaman ormanda ve denizde yaşayan ruhlar olduğuna inanıyorum. Hava ve ışık durumuna göre bize görünüyorlar. Şu an için böyle... Garip gücün varlığını hissediyorum. Kadim ve eşine zor rastlanır bir güç. İşte tam o anda sihirli mantarları³ görüyorum. Daha önce adalarda rastlamamıştım bunlara, önümde açık arazide bir şerit gibi kıvrılıp ilerleyen, zeytin yeşili konik şapkacıkları çimenlerin boyundaki bu mantarların burada yetiştiğini görüyorum şimdi.

Yanımda sepetleri doldurursam her ihtimale karşı elimdekileri koyacak bir şey olsun diye ceketimin cebine bir ekmek torbası tıktırmıştım. Yarısına kadar sihirli mantarlarla dolduruyorum torbayı.

Yanımda bu kadını gezdirirken kendi iç alemimde bir geziye çıkmam sorumsuzluk mu olur acaba? Elbette. Ama ben sorumluluk yaşamak için dolaşmıyorum ormanlarda.

3. Halusinojen mantar türü: Sihirli mantar (psilocybe semilanceata). Tüketilmesinin ardından terleme, gözbebeklerinde küçülme, vücut ısısının yükselmesi ve halüsinasyonlar görülür. Aztekler bu mantarları “teonanacatl - Tanrıların eti” şeklinde tarif etmişlerdir. Tarihçiler Aztek ruhani liderlerinin bu halüsinojenleri kullanarak farklı bir bilinç düzeyine geçtiği, tanrılar ve diğer ruhlarla iletişim kurduklarına inandıklarını belirtmişlerdir. (ç.n.)

Ayrıca sihirli mantarlar Bjarte üzerinde gösterdikleri etkilerini bende göstermiyor, beni hır gür çıkaran, kavgacı, bağırğan bir adam yapmıyor. Hemen hemen hiç yapmıyor diyebilirim. Ama ya kadın da isterse?

İstemiyor. Ona bu muhteşem mantarın etkisini ayrıntılarıyla izah ediyor, bunu yedikten sonra bütün duyularımızın dünyayı daha farklı yorumlamaya başlayacağını söylüyorum. Tepkisi kısa bir “istemiyorum” oluyor.

Adanın etrafını dolaşıyoruz. Bana öyle geliyor ki sihirli mantar ve gerçeği alternatif algılama yöntemleri konusundaki konferansım çabucak unutuluyor. Vale denize küçük küçük taşlar atarak yürüyor. Ben de onunla konuşmuyorum. Kendisiyle konuşulmasını istemediğini hissediyorum. Yarım saat geçtikten sonra, teknenin bulunduğu koya yaklaşırken mantarın etkisinin kendini göstermeye başladığını hissediyorum. Ormanda sezdiğim ya da sezdiğimi sandığım gizli güç fiziksel bir niteliğe dönüşüyor şimdi... Bu güç solumda bir yerde, hep orada, an itibarıyla beni hafifçe sağa doğru itiyor ve ben de patikadan çıkmamak için yürüyüşümü sürekli düzeltmek zorunda kalıyorum. Biraz saçmalık da var bu işte, beni hem üzüyor hem de mutlu ediyor. Ölmüş bir dostun anısı gibi. Bir zamanlar söylenen dokunaklı bir söz, yapılan bir hareket gibi. Ufak önemsiz bir şey. Hiçbir şey kadar küçük bir şey. Buna rağmen de ruhta iz bırakmış bir şey. Çömeliyor ve elimi soğuk kayaya dayıyorum. Damarların kan pompaladığı et ve deriden oluşan sıcak el ile kayanın en alt noktası, denizin dibine inip, oradan da derinlere, dünyanın ateşten çekirdeğine kadar giden bir sütun. Kaosun içinde yol almakta olan bir kayanın üzerinde geçecek bir insan ömrünün bilincinde olmak... Ve düşünüyorum da bu esnada iki yetişkin adamı bıçaklayıp öldüren sarı ırktan ufacık bir kadınla bir arada ol-

mak. Kan kokusu, Bjarte'nin bana anlattığı gibi, madeni bir koku, kanlar evin bahçesine akmış, ama başka bir şey daha var... Kan dökülmesinden önce oluşmuş o garip hava ve işte bu yüzden zaten kimse bana bir şey anlatmadı, meydana gelecek korkunç şeylerin hemen arifesinde ormanda ve evde esen o garip hava. Adamların yerlerinden kalkıp Vale'nin odasına girmeleri ânı. Oda acayip mavi, tavanı yok, ama bodruma ve boşluğa inen merdivenler var, hatta belki de daha da aşağılara alev fırtınalarının hüküm sürdüğü dünyanın merkezine kadar inen merdivenler.

Otlara uzanıyor ve gözlerimi kapatıyorum. Vale'nin attığı taşların sesi denizde açıklara doğru yankılanıyor, derinliklerin dibinde ve evrenin başımızın üzerimizdeki salonlarında yankılanıyor. Kaya, deniz ve kalbimizin vücudumuzda pompaladığı kan. Uyukluyorum. Biliyorum ki geçecek, bir saat kadar sürecektir ve o devre bittiğinde ben güçlü bir şeytan gibi ayağa kalkacağım, işte o zaman kimse önüme çıkmaz... Ama şu an Vale'nin denize attığı taşların yankıları eşliğinde, Thorbjørn'ün kalbinin atışlarını ta ufuklara kadar işitebiliyorum. Adeta Vale'nin denize attığı taşların düzenli sesine ya da tek bir taşın hep tekrarlanan ritmine uyarak bir davul çalar gibi atıyor bu kalp... Thorbjørn'ü apaçık görüyorum önümde. Masaya çıkarmışlar onu, bir Noel sofrası bu, domuz budu, preslenip jelatin katkısıyla dondurulmuş domuz rulosu, kırmızı ördek budu, kırmızı lahana, fırında hindi, şişeler ve bardaklar dolusu kırmızı şarap, bira, şnaps, bütün bunlar bir veya iki saniye sürüyor, sonra onun karanlık odada asılı duran ışık saçan yüzünü görüyorum, bir çeşit ışıltılı maske gibi ve de biliyorum ki Bjarte neye inanırsa inansın Thorbjørn bir süre daha hayatta kalacak, gün mü hafta mı bilemem, benim bu kanıya varmama neden yalnızca onu Noel ziyafeti sofrasında görmem değil, kal-

binin atışından anlıyorum bunu, güneş altında kalbinin sesini duyuyorum, güçlü ve ısrarlı. Onun rüyaları beynimin kıvrımlarına giriyor, yumuşacık patiler içimdeki karanlıkta koşuyorlar, ısıltılı ve güçlüler adeta ışık saçan vahşi hayvanlar gibi, bu görüntülerde korkuya yer yok, ölüm anında hayatın huzura kavuşması gibi ya da ölümün hayatla huzura kavuşması gibi ve sonra ta içimde bir ses duyuyorum, bu sesin göğüs boşluğumda nefes almaya yarayan organlarımda olduğuna öylesine eminim ki, tertemiz deniz havasını içime çeker ve soluk verirken çok net olarak duyuyorum bu sesi, bu ses bana şunu fısıldıyor: *Ölüm yaşayan her şeyi düşler.*

Uyandığımda başka bir şeye dönüşmüş olduğumu anlıyorum. Bu yerin bir parçası olmuştum. Daima burada bulunmuş olan bir şeymişim. Beni şu dağ doğurmuş, ben dağa ve toprağa aitim ve bitki örtüsünün dünyaya bakan gözleriyim. Ben adayım. Sihirli mantarın arta kalanlarını da yiyorum, bunlar aynı zamanda benim vücudumun da bir parçasıymış, ben de onların dünyaya, batan güneş ve dalgaların üzerindeki pırıltılardan oluşan bir dünyaya bakan gözleriyim. Davullar sustu. Duyduğum tek kalp atışı kendi kalbimin atışları. Ayağa kalktığım anda acayip yükselmiş olduğumu hissediyorum, ormana tepeden bakıyorum, koyun dibindeki yaşamı görebiliyorum, telaşlı pisi balıkları hem güldürüyor beni hem de sevgi duyuyorum onlara karşı, yosunların arasındaki yengeçler çocukluğumun heyecan ve şaşkınlığını uyandırıyor içimde, başımın üzerindeki hava boşluğunda benim gövdemden parçalar çıkırtkan martılar olarak uçuşuyorlar; içimdeki küçük gümüş martı bu, çığlıklar atarak bir diğerinin dikkatini çekmeye çalışan, rüzgârda salınan beyaz tüyler. Ve de Tanrının icatları arasında en güzeli değil midir rüzgâr? Evet, öyledir rüzgâr. Denizden uzun ve kalıcı bir öpücük gibi

gelen, bütün vücudumu, bütün düşüncelerimi ve rüyalarımı örten, beni öylesine tahrik ediyor ki titriyorum, tuzlu rüzgâr kulağımı yalıyor. Ne kadar da gururlanıyorum! Cinsel uyarılma tek geçerli olan sermaye aslında, benim servetim bu. Doğanın döngüsünde benim takas yapabileceğim şey. Sahile iniyorum ve suyun kenarındaki kayalara bu gerçeği elimdeki sopayla vura vura işliyorum. Denizin yalayıp beyazlattığı, pürüzsüzleştirdiği sopa da bu işe uygun. Sopa ele öyle güzel geliyor ki beni bir ağlama tutuyor. Sahilde yürüyor ve elimdeki bu sopanın olağanüstü ağırlığını hissediyorum, deniz bunu işleyip tam da elime uygun bir hale getirmiş. Bir deve uygun... Bu sopayla her bir taş tek tek vurmak suretiyle gerçekleri işliyorum. Bu çok büyük bir proje ama ben zamanın dışına çıkıyorum, benliğim eylemin kendisi oluyor. Hava kararmakta. Ormanın içlerine doğru yürüyorum tekrar. Ağaç gövdelerini okşuyorum, ellerimi ıslak karayosunlarının ve dökülmüş yaprakların içine daldırıyorum, cinsel organım kalkmış güm güm atıyor ben bunları yaparken, bütün dünyayı düzmek istiyorum, aleti çürümüş ağaç kütüklerine, ıslak yaprak yığınlarına sokmak geliyor içimden. Ama doğaya bu şekilde dokunulmaz, özlemle doğanın içine girmeden olmaz bu.

Eski temel duvar yıkıntılarının orada hayaletler var. Yakaran biri var burada. Uzun bir hayat boyunca hep yakaran... Ve sert, acı verici darbeler ve pantolonunu dizlerine kadar indirmiş, eğilmiş birisinin görüntüsü canlanıyor, birisi vuruyor vuruyor ve gözyaşları ve utanç ve susmak zorunda kalmak ve sahtekarlık beni sersemletiyor, ama azgınlığım hâlâ geçmedi ve eskiden de olduğu gibi hiç utanç duymuyorum.

İki tepe arasındaki çukurda bir eve yaklaşıyorum, pencerede ışık var, gecenin karanlığından bir dikdörtgen aydınlık oyup çıkartan harikulade bir ışık bu. Bu evin özel bir yanı var, bu ışık eski ve yıpranmış bir şeye ait, anılar

değil bu başka bir yaşamdan titreşimler... Ben bu eve girersem dünya tuzla buz olacak. Elimi kapının tokmağına götürüp evin nabzına bakıyorum, hepsi bu.

Karanlıkta böyle durmak.

Evin öbür tarafında bir bahçe var, kirli plastikten beyaz bir bahçe sandalyesi. Bu sandalyeye oturup balkon kapısından yarı karanlık odayı seyredebilirim. Odada masanın üzerindeki pirinç şamdanda tek bir mum yanıyor. Bir de mavi seramik bir fincan var. Mavi fincan ve pirinç şamdanda yanan mumun görüntüsü bende güçlü bir aidiyet duygusu uyandırıyor. Burada ciddiyet hüküm sürmekte. Ancak mum ışığının fincanın titreşim gölgesini masaya yansıtması bana mutluluk da veriyor. Yağmur başlıyor. Ne güzel bir yağmur. Yağmurda oturup masanın üzerinde duran fincanı ve titreyen mum ışığını yani geçmişimi seyretmek çok hoş.

Ama bu dünyada olmak üşütmüyor mu?

Hayır, sıcak olduğu kanısındayım.

Gövdemin üst kısmını çıplak bırakacak şekilde soyuyorum. Faydası oluyor.

Yağmur yağıyor, rüzgâr esiyor. Bütün vücudum bol bol okşanıyor böylelikle.

Ömrümün sonuna dek böylece oturabilirim. Kayrak taşın altında dinlenen kalbine sahip çıkan trol. Çevremde bir gücün bana ait olan bir şeyi aramakta olduğunu hissediyorum. İnce bir silüet pencerenin önünden geçiyor. Orman cini Side bu, belki de bir masal devi. Herhangi bir yaratık benim geçmişime girmiş, ben yalnızca dışarıdan seyredebiliyorum. Bir heykel oluyorum. Mermer ve kaymak taşından yapılmış uzuvlarımı hissediyorum. Lacivert gözlerim Larvik taşından... İşte ben böylece oturmuş, yüzü cama yapışık elleri başının her iki yanına koymuş bir çekik gözlü yaratığın mutfak penceresinden beni dikizlemesine müsaade ediyorum.

İkimizin de acelesi yok, farkındayım.

Böylece bir ömür boyu oturabilir ya da ayakta durabiliriz.

Bir zaman sonra yumuşacık bezin beni sarıp sarmalamasına ses çıkarmıyorum. Bu yumuşak, ıslak örtünün içine yatmış, kıpırdayan ve titreyen bir şeye dönüşüyorum, tepemde yani gökyüzünde ve de tavanda alevlerin yansımaları dans ediyor, kadın odanın zemininde ya da açık bir alanda volta atıyor. Yoksa dans mı ediyor? Uyukluyor ve rüyamda dağların, duvarları bakır ve pirinç parlaklığındaki mağaraların içine nüfuz ediyorum; titreşimli bir ışık soluğumu takip ediyor, saklanıyorum, bir yerlere sığınyorum, çocukluğumun düşlerindeyim, bu düşlerde hiç kimsenin ulaşamadığı, herkesten uzak dünyalarda dolaşmak istiyorum ama reddediliyorum. Ait olamama duygusu bir tat bırakıyor ağzımda. Tatlımsı. Acımsı. Dilimin arkasında bir yerde duruyor, etrafı kırmızı bir hale ile çevrenmiş.

Yeniden uyandığımda odaya güneş ışıkları girmiş, gün duvarlara yansıyor, kaynak lambasının mavi alevleri beni geri getiriyor. İçerisi kahve kokuyor. Masaya doğru çekilen ya da itilen sandalyenin ahşap zeminde çıkardığı sesi duyuyorum.

Ufacık yüzü, ansızın asma katta burnumun dibinde beliriyor.

Ciddi ciddi bakan kara gözler.

Sonra o kayboluyor ve ben yine kendi içimdeyim. İzlenimlerimi bir düzene koymaya çalışıyorum. Zamanın bilincine varmaya... Yatıyorum ve aşağıdaki mutfakın renkli duvarlarına bakıyorum, mutfak büyük harf m ile yazılan mutfak oluyor tekrar; Tezgâh, tezgâh oluyor, lisan benliğimle birlikte geri dönüyor bana.

Sarımsı kahverengi bir el, mavi fincanı yatağımın yanına doğru itiyor.

Başka bir elde, içinde soyulmuş katı yumurta olan bir kâse var.

Ne şimdi bu yumurtalar...?

Bütün bir yumurtayı ağzıma atıyor, yavaş yavaş çiğniyorum. Tarihin başlangıcından bu yana insanlara eşlik eden yumurtanın bir tadı var, aslında tekrar kulaç atmaya başlayabilir ya da yelken açabilirim ama şimdi lisanımı bir kılıç olarak kullanıyorum, bu önemli çünkü insanların tamamen yitip gitmelerine tanık oldum ben.

Yattığım yerde yumurta çiğniyor, bir yandan da eşyaların ve olguların isimlerini tekrarlıyorum; duvar, pence-re, yorgan, el, tavan, sıcaklık, soğuk, fincan, kahve. Kıyıya vuran ağaç kütüklerinden ve dallardan yapılmış adeta bir kuş yuvası gibi bir karyolada yatıyor olmak ne güzel, bir zamanlar hayatın başka bir cephesinden içeri bakıp gördüğüm masanın üzerindeki mavi fincandan sıcak kahve içmek ne güzel...

“Vale?”

O aşağıda masanın yanında, sırtı bana dönük olarak oturuyor. Siyah saçları altın sarısı ensesinin iki yanına birer kuzgun kanadı gibi dökülmüş.

Dikleşiyor. Kendini topluyor.

“Vale buraya gel!”

Sandalye sesi. Sandalyenin üzerine çıkmış asmakata, bana doğru uzatıyor kafasını. İki kaşının arasında komik bir çizgi var. Daha önce fark etmemişim. Belki de ben dışarıda dolaşırken edindi bunu.

“Yumurtayı nereden buldun? Bjarte siparişleri getirdi mi?”

Cevap vermiyor. Yüzüme dik dik bakıyor.

“Burada yani yatakta ne kadar zamandır yatıyorum?”

Sandalyeden aşağı iniyor, sandalyeyi yerine itiyor, belli ki oturduğu yerde bir şeylerle meşgul.

“Geri zekâlı!”

A danın tepesine çıkan patikada yürüyor, orada rüzgârdan yamru yumru olmuş bir çam ağacının yanındaki tahta banka oturuyorum, bir sigara sarıp, ceketimin içinde koruyarak yakarken, bugünün Cuma bunun da iki gündür içtiğim ilk sigara olduğunu düşünüyorum. Sihirli mantarı Çarşamba günü yemiştim. Hâlâ baktığımda sigara tutan elim şeffafmış ve arkasını görüyormuşum gibi hissediyorum. Hatta yamacı da görebiliyorum. Oradan gümüş bir damar akıyor.

Küçük Çinli'ye ne oldu? Beni takip etmekten vaz mı geçti yoksa?

Sigara dumanı yabancı bir gezegenden gelme yaratılmış gibi kokuyor. İyi. Anında sigaranın yeniden müptela-

sı olduğumu hissediyorum. Bu da iyi bir şey. Bu bağımlılık beni hayata da bağlıyor.

Böyle tehlikeli numaralara kalkışmaktan vazgeçmeliyim. Yaşlanıyorum artık.

Byde, dede yadigarı büyük teknenin pupasında durmuş çapariye benzer bir şeyin düğümlerini açmaya çalışıyor. Üzerinde eski bir işçi tulumu, başında el örgüsü bir bere var. Beni görmezmiş gibi yaparak adanın etrafında turluyor.

Kendimi hâlâ yarı orman cini olarak hissettiğimden olup bitenin farkındayım.

Byde'ye hiç tepki vermiyorum. Her önüne gelene kolayca el sallayan bir herif değilim zaten.

Küçük cüce mutfakta oturmuş pul büyüklüğünde kâğıt parçalarına rengarenk desenler çiziyor ve sonra karmaşık bir düzenleme sistemi uyarınca bunları masanın yüzeyine diziyo. Bir kahve tenekesinin içinde renkli boya kalemeleri ve bir de suluboya defteri bulmuş. Bir yandan dilini çıkarırken diğer yandan şevkle kâğıtları kesiyor.

Artık her dakika kıcımın dibinde dolaşmıyor olmasından memnunum.

Byde bir süre sonra turlamaktan sıkılmış, tekneyi küçük koya doğru sürüyor. Teknenin her iki yanı, koyun dar bir boğaz şeklindeki girişinde, adeta kayalara temas ederek ilerliyor.

Byde marifetli bir çocuk aslında.

Motoru stop ettirip borda kancasını atıyor. Kanca tekneyi bu koyda rahatlıkla zaptedebilir.

“Asyalı kadınlar hakkında ne diyorlar biliyorsundur Sune? Bacaklarının arası yumuşak olsa da iradeleri demir gibi serttir.”

“Verdiğin bilgiye teşekkür ederim. Bjarte gitti mi?”

“Evet, meseleyi sen onunla hallet. Hemen denize açılmak istedi. Sence fotoğrafçı yalnız başına ölmekten kor-

kuyor mu? Zannetmiyorum. Hatta beni ormana taşıyın ve orada bırakın dememesine bile şaşıyorum. Öyle değil mi? Daha münasip olmaz mıydı? Aslında o bir kızılderili biliyorsun. Tabiat olarak yani...”

Evet, diye düşünüyorum. Thorbjørn Aavik’in çalı horozu ve kanada geyiği gözlemlemek üzere ormanda on binlerce saat yatmışlığı vardır. Kamuflej çadırlarında ya da yerli çadırlarına benzer çadırlarda gecelemiştir. Yaz, sonbahar, kış, ilkbahar. Her yıl. Yıllar boyu... Yarım bırakılmış profesyonel hayatı boyunca... Ta ki fotoğraf makinasını bir çukura gömene dek...

“Haklısın. Tilki ve kargalara yem olması daha doğal olurdu.”

“Onun yerine yengeçlerle kömür balıklarına yem olacak. Bu da fena sayılmaz. Dalış yapıp, film çekmiş miydi Thorbjørn?”

“Sanmıyorum. Kadın sana çok mu ters davrandı?”

“Evet öyle düşünüyorum Sune, hem de benim nasıl yardımsever bir insan olduğumu, elimde kocaman bir karton kutuyla tepelere tırmanıp sizlere yiyecek getirmek suretiyle kanıtlamama rağmen böyle davranması! Sonra...”

“Sana bir şey mi dedi? Demedi mi?”

“Bir şey söylenmesi gerekmiyordu. Gözlerini gördüm. Zaten neler yapabileceğini de biliyoruz. Gece seni uyku tutuyor mu bari?”

“Tutuyor.”

“Sonra ben de elimdeki karton kutuyu merdivene bıraktım. Beni kahve içmeye davet etmeyeceği kesindi.”

“Şimdi içersin ama...”

“Yok gitmem gerek, gece geç saatlere kadar çalışacağım, onun için şimdi geldim. Ama o kadınla buraya yerleşmen çok garip geliyor bana... Sen aslında çoktan batıya gidiyor olmalıydın. Ya da İsveç tarafına...”

Buna cevap vermiyorum. Geleceğe dair planlarımı Byde’ye açmaya niyetim yok.

“Tamam, tamam. Sen kendi başına kal da düşün biraz. Belki de benim kulağıma civarda bir taşıt aracı olduğu haberi gelir.”

Eminim gelir senin kulağına, ama ben başka bir araca binirim. Senin varlığından haberdar olmadığın bir araca, diye düşünüyorum.

Bizi kıyıya getirdiği için ona beş tane yüzlük veriyorum. Yedi yüz istedi, beşe anlaştık.

Hemen gitmeye kararlı görünmüyor. Elindeki torbada bira var. Dudaklarının altına tütün yerleştirecek. Bir topak üstdudağın altına, bir topak altdudağın...

Yine de benimle beraber yukarı, eve çıkmaya cüret edemiyor.

Varsın ağırdan alsın. Vaktim var. Ayrıca normal bir konuşma yapmak iyi geliyor, bunu fark ettim. Tıpkı tütün bağımlılığının beni hayata bağlaması gibi.

“Sen de serinletici bir şey içmek ister misin?”

“Cesaret edemem. Vücudumda hâlâ sihirli mantar dolaşıyor.”

“Sihirli olanından mı?”

“Evet.”

Teknenin ortasındaki bölmenin üzerinde oturuyor. Üstdudağının altına sıkıştırdığı tütün topağı ona neandretal adamı görüntüsü veriyor.

“Sizi bir türlü anlayamıyorum. Seni ve Bjarte’yi. Bir türlü büyüyemiyorsunuz. Hep oyundasınız. Boş boş dolaşıyorsunuz ortalıkta. Valla siz Bakunin’i bile okumamışsınızdır.”

“Ben ren geyiği avını öğrenmeye çalışıyorum. Bu da faydalıdır diye düşünüyorum.”

“Siz ciddi bir eleştiriniz olduğu için dönmüyorsunuz sırtınızı topluma... Sadece katılmak istemiyorsunuz. Dışında kalmayı seçiyorsunuz. Peki tamam. Ancak yaptığınız tek şey ortalıkta BEN BEN diye bağırarak dolaşmak. Ben, ben, ben. Tıpkı dört yaşındaki bebeler gibi.”

“Ama sen araba tamirhanesindeki işinden emekli olup anneni de gömünce, bütün işleri düzene koyacaksın değil mi? Ne zaman ki Byde ormana girecek, fiyordlara yelken açacak... İşte o zaman vizyoner adam ortaya çıkacak değil mi?”

“Doğru dedin Sune. Hem de sistemler, ana hatları... Alternatif kültürün altyapısı.”

“Ben ve Bjarte de bu altyapıda sörf yapıyoruz ya...”

“Evet, sen alay et evladım. Bunu iyi beceriyorsun.”

Bunu söyledikten sonra bira şişesinin yarısını bir di-
kişte içti. Elinin tersiyle ağzını sildi.

“İşler ciddileşmeye başladığında... Refah toplumu çö-
kerken. O zaman göreceksin bu sörf yapmakla nereye
varıyorsunuz... O zaman bütün oyun arkadaşlarınız elin-
de bir harita bile olmaksızın ormanda bulacaklar kendi-
lerini. Oysa bizler bu olacakları hesap etmişiz. Bu yolları
bizler inşa etmişiz. Refah toplumunun çökeceğini hesap-
layıp, hazırlık yapmışız... Evet evet, göreceksiniz bakalım.”

“O zaman ben de sizin arabaya binemez miyim?”

Gülüşü çok komik. Çok sık gülmese de güldüğü zaman
yüzü valium içirilmiş fener balığına benziyor.

“Elbette yavrum. İkiniz de Byde’nin kucığına otura-
caksınız. Sen ve Bjarte. Biriniz bir dizime diğeriniz öbür
dizime... Ama ikinizin de yapıcı şeylere başlama zamanı-
nız geldi artık. Bjarte’nin dediğine göre bu kez geri dön-
meyecekmişsin. Kış kıyamette nerede kalacaksın?”

Ona gerçeği söylemek istemediğimden, kuzeye Lom’a
doğru gideceğim diyorum.

“Mükemmel. O zaman Yılın en ıssız aylarında neyle
meşgul olacağını biliyorsun demektir.”

“Bakalım, görürüz.

“İşte görmeyeceğimizden eminim ben! Bi bok yap-
mayacaksınız. Biliyor musun?”

“Sen kaç yaşındasın Byde?”

“Aman kes be!”

“Yok ciddi soruyorum!”

“Altmış iki yaşımdayım.”

“Ve hâlâ araba tamir ediyorsun. Yatağında uyuyorsun. Başını soktuğun bir dam var. Sofranda her gün sıcak yemek.”

Bu son söz belden aşağı bir darbeydi. Byde benim bildiğimi biliyor. Yaşlılara evde bakım hizmeti veren sosyal kurumdan annesine her gün ilaç ve yemek getiriyorlar, bir porsiyon da Byde'ye...

Kaşlarının altından bakıyor bana...

“Çok yaşlısın” diyorum. “Hayalini kurduğun hayatı yaşayamazsın. Yarın kaçıp gitsen belki birkaç yıl böyle yaşayabilirsin. Ama gidemezsin. Sana engel olan annen olsaydı çoktan bir hastanenin geriatri bölümüne postalamıştın onu. Ya da bir yastık kapatıvermiştin yüzüne...”

Valium içirilmiş fener balığı suratı çıkıyor yine ortaya.

“Yürekli adam” diyor bana.

Bir sigara sarıyorum.

Byde'nin, 'ıssız aylarda' hatta yılın bütün aylarında, benim ve Bjarte'nin yapmamızı istediği şeyin ne olduğunu biliyorum, “sabit üs kurmak” dediği organizasyonlara girmek. Bunu kısaca açıklamak gerekirse, Hustler ve Wanda'nın sisteminin bir benzerini oluşturmak üzere uzaklarda yaşayan çiftlik evlerinin sahipleriyle konuşmak. Bir çeşit gerekli “mal ve besin hattı” oluşturmak. Otomobil ve teknâ sahiplerini taşımacılıkta kullanmak üzere anlaşmak. Byde benim ve Bjarte'nin evlerini kapı kapı dolaşıp çiftçileri ve balıkçıları anarşist olmaya ikna etmemi istiyor. Geceleri annesini yatırdıktan sonra mutfak masasının başında oturup böylesi hayaller kuruyor. Tüketim kooperatifinin köşedeki satış mağazasından satın aldığı defterine notlar alıyor. Soğuk kahvesini içerken toplumun çöküşünü ve bunu takiben özgür ruhlu insan-

ların örgütlenmesini canlandırıyor gözlerinin önünde. Yetmiş ve seksenli yılların devrim hayallerinin bir devamı. Bjarte ve beni çocuk olmakla suçlayan adam bu işte!

Ancak benden daha yürekli bir adam. Bu konuda ona hak veriyorum.

“Benim yürekliliğim konusunda kuşku tohumları ektiğin için teşekkür ederim Byde. Ben de bu konuya şüpheyle yaklaşıyorum zaten. Ama şimdi sana iki ıstakoz vereceğim, annenle beraber yarın yer, plastik kutuda gelen tatsız yemekleri yemekten kurtulursunuz.”

İstakoz sepetini doğu yönündeki kayanın dimdik suyun içine battığı yere koymuştum. En derin yer orası. İçinde birer kiloluk dört ıstakoz var. Sepeti suyun yüzeyine çekerken ilkin feci bir kokmuş balık kokusu çarpıyor burnumuza.

Ben oturmuş ıstakozların kıskaçlarını bir telle bağlar-ken Vale'nin koşarak geldiğini görüyorum. Benim onu gördüğümü fark edince birdenbire duruyor.

“Bir yere kaçmayı düşünmüyorum” diye sesleniyorum ona.

O zaman patikada yere oturuyor.

“İnanılır gibi değil!” diyor Byde. “Tutuklanıp hapse girince ne yapacak bu? Bunu aklına getirdin mi? Kadın olup bitenleri, yakında kafese gireceğini anlıyor mu? Neyse bu bana verdiklerinden fazlasını tutarsın herhalde hafta sonunda?”

“Bilmiyorum” diyorum elimdeki ıstakozu tuzlu su dolu kovanın içine atarken. “Bakalım Tanrı bu konuyu nasıl halletmeyi uygun görecektir. Kadını teslim etmeyeceğim. Gelip kendileri alsınlar bakalım...”

“Gittiği yere kadar gitsin, mi demek istiyorsun?”

“Evet. Aynen öyle diyorum.”

“Gayet sportmence bir yaklaşım. Tabii bu sebepten seni de kodese tıkacaklar.”

“Hayır sanmam. Ormanda yaşayan adam Sune’ye böyle kötülük etmek isteyecek biri çıkmaz. Ben bu kadına bir süre baktım. Sonra da onlar baksınlar. Adalet sisteminin kocaman ve sıcak bir yüreği olduğuna inancım tam. Devletle savaş içinde olan sensin, ben değil.”

“Eh... Neyse ıstakozları vermekle büyük cömertlik ettin. Yarın bizim eve Noel gelmiş gibi olacak. Ben çocukken Noel yemeği olarak ıstakoz yerdik.”

Geride kalan iki ıstakozla birlikte sepeti tekrar suya salıyorum.

“Annene koyda yaşayan Sune ve Vale’nin iyi Noeller dileklerini ilet! Ha, biz kasım ayına girmiş miydik?”

“Evet bugün ayın beşi. Günlerden cuma.”

Nasıl olmuş da günün cuma olduğunu içgüdüsel olarak bilmiştim bir süre önce. Sihirli mantarın marifetleri bunlar. İnsanın zekâsını açıyor ama aylardan kasım olduğunu bilecek kadar değil!

Vale ile beraber kulübeye dönüyoruz. Yokuş yukarı çıkarken bir kez duruyoruz. Byde ağır teknesini yavaş yavaş boğazdan çıkarıyor, açık denize gelince de motora gaz veriyor.

El sallıyor.

Ben de isteksizce sallıyorum.

Vale ellerini pantolon cebine sokmuş öylece duruyor, el sallamak yerine benim salladığım elime bakıyor dikkatle. Bu nedense beni utandırıyor. Kendimi budala gibi hissediyorum. Ancak şuna dikkat ediyorum. Byde onun dünyasından tamamen çıkmış durumda, benim sallanan elim onun dünyası şimdi.

Taze ekmek, yumurta ve domuz pastırması yiyoruz. Süt içiyoruz. Ona şaka yapıyor, bak yumurta yemekten vazgeçmemişsin, diyorum. Hiç tepki vermiyor.

Tam düşündüğüm gibi, diyebilirim...

Ancak onunla konuşmam gerek. Ben haftalarca kimseyle konuşmadan bu ormanı arşınlayabilirim. Oysa şimdi yalnız değilim. Başka bir insanla beraber olmam nedeniyle ara sıra konuşmalıyım. Onun cevap vermeme si fark etmez. Onunla ben konuşuyorum, karşılıklı konuşmuyoruz, buna da bir itirazım yok. Yine de ara sıra bir şeyler söylemeliyim.

Ona, bize sürekli yardım etmiş olan Byde'ye karşı neden bu kadar nefret duyduğunu soruyorum. Adamın fena halde gözünü korkutmuşsun, diyorum ona.

Bir çeyrek saat sonra, masayı toplarken cevap veriyor bana.

“Üzücü şeyler.”

Kulübe hatıra defterinden:

14 Nisan 2006

Mülküme izinsiz giren kişiye.

Sana şu kadarını söyleyebilirim ki beni hem çok korkuttun hem de öfkeliendirdin. Kendimi rencide edilmiş, aşağılanmış hissediyorum. Bana ait olan bir şeyi çalmışsın gibi geliyor. Bu gece yere serdiğim bir döşekte yattım, senin yatmış olduğun yatağıma yatmak gelmedi içimden. Sen kimsin ki bana ait bir mülke, benim hayatımın bir parçası olan mekâna tecavüz etmekle kalmayıp, bir de kendinden emin bir ifadeyle hatıra defterime yazmak cüretini gösteriyorsun? Senin evime girmiş olmandan başka bir şey düşünemez oldum. Bu cennet bana ait

olmaktan çıktı artık. Haklısın. Genellikle yalnızım burada. Şimdi de yalnızım. Yeni mevsimde kulübeyi açıp, bahçeme çeki düzen vereceğim için sevinçliydim. Bütün yıl boyunca bugünleri sabırsızlıkla bekledim. Oysa şimdi yapabildiğim tek şey sürekli seni düşünmek. Adi bir hırsızın benim masamda oturmuş olduğunu, yatağında yattığını, şöminemi yaktığını bilmek... Burada yaptığın “işler” durumu daha da beter ediyor. Bunu büyük bir kendini beğenmişlik olarak görüyorum. Yazdıklarından yetişkin bir erkek olduğun anlaşılıyor. Ama nasıl bir erkek bu şekilde hareket edebilir? Birkaç gün sonra kente döndüğümde istesem de istemesem de seni hiç aklımdan çıkaramıyor olacağım. Tramvayda otururken. Tiyatroya giderken. Arkadaşlarımla yemek yerken. An itibarıyla senin, benim yüreğimin mekânı olan bu yere giriyor olduğunu düşüneceğim. Bu mekân benim özgürlüğümüdü.

Bunu bir çeşit tecavüz olarak gördüğümü bilmeni isterim. Evet bu bir TECAVÜZDÜR. Seni içeri davet etmedim. Seni istemedim. Senden bu mektubu okuduktan sonra bu eve bir daha girmemenden başka bir şey istemiyorum. Bu mutluluğumu çalma benden!

Mathilde Rasch

17 Nisan 2006

Sen ne biçim bir adamsın? “Ormanlarda ve kıyı boyunca yürürken kendime özgü yollar ve alışkanlıklar geliştirmişimdir” diye yazıyorsun. Demek ki bu başkalarının mülklerine izinsiz girmek anlamına geliyor. Nasıl bir hayat yaşıyorsun sen? Tek başına mısın? Yersiz yurtsuz bir göçebe misin? (Cevap vermeye çalışma! Mülkiyet hakkı değil burada söz konusu olan. Burasının sahibi olmam değil... Mesele buranın benim özgür yaşadığım bir alan olması. Bu eski zamanlarda yaşamış yersiz yurtsuzlara karşı olduğum anlamına gelmez.)

Mathilde

Not: Mektubuna imza atacak kadar bile adam olamaman, kendini pek bir zavallı hissetmene yol açmıyor mu?

Yıllar geçtikçe, kasım ayının haksız yere önemsiz bulunduğuna, nefret edildiğine ve yanlış anlaşıldığına inanmaya başladım. Güneye Homborsund fenerine doğru yelken açmıştık. Solgun güneş ışıkları denizi pirinç bir levha gibi parlatıyor. Kıyıda yapraklarını döken ağaçlardan oluşan orman tamamen çıplak kalmıştı. Dallara tutunup kalmış, renkleri saydamlaşmış inatçı tek tük yapraklar rüzgârla hafif hafif salınıyorlar. Vale tekne de önümde oturuyor, artık böyle oturmayı alışkanlık haline getirdi; genelde her şeyin sabit yeri olmasına çok dikkat eden bir yapısı var. Yün başlığını takmıyor başına, bunu benim yapmam gerekiyor. Adalardan birinde bir kayıkhaneye

girip iki can yeleği çalmıştım, üzerimizdeki can yelekle-riyle artık deniz trafik kurallarına uygun olarak seyret-mekteyiz. Yani şimdi devrilecek olsak boğulmayız ama donarak ölürüz.

Deniz sakın. Fazlasıyla sakın... Martılar kayboluyor. İç kısımlarda ve adalarda kültür değeri olan doğal sit alanlarını tabiat hızla büyüyen bitkilerle kaplayarak geri alıyor, denizde martıların nesli tükeniyor. Bjarte bunları görüyor. Ben görüyorum. Ancak ülkeyi yönetenler görmüyorlar.

Vale'ye birkaç günlüğüne gittiğimizi söyledim. Anladımı acaba? Tek kelimeyle cevap vermedi. İçine yedek bir gömlek ve iç çamaşırı koyduğum sırt çantasını ben hazır etmişim. İçine kirli çamaşırları koyduğum bezden gemici heybesini de yanıma aldım.

Holmborsund'un beyaz feneri güneş altında pırıl pırıl parlıyor. Fenerin güney tarafından karaya yanaşıyoruz. Karada Birna'nın evini görüyorum. Yapraklarını dökmüş huş ağacı ormanında sarı bir dikdörtgen olarak belirdi. Ortak olarak kullanılan rıhtımda insanlar olduğunu görünce koya doğru kırıyorum dümeni.

Birna geldiğimizi görmüş olmalı. Yokuştan yukarı çıkarken onu bayrak direğinin yanında görüyoruz. Mavi uzun ve bol bir elbise giymiş, tek örgü yaptığı saçını sağ omzundan aşağı bırakmış. Kuzey efsaneleri Saga'lardan fırlamış bir kraliçe gibi...

"Seni bekliyordum Sune! Dedikodular suyun karşı tarafına kolayca geçiyorlar, bilirsin. Skjæret'de kaldığını biliyorum. Hoş bir refakatçi de bulmuşsun kendine!"

Şivesindeki sert İzlandaca'nın izleri okulda öğrendiği Dan dilinin aksanıyla hafifçe perdelenmiş.

"Hiç vakit geçirmeden koşa koşa gelmek istemedim."

"Elbette, kirli çamaşır torbasının dolmasını beklemiş-sindir önce."

Gölerek benim çevreme bakıyor, Vale her zamanki yerine, arkama geçip saklanmış durumda.

“Merhaba.”

“Ormanda karşılaştığım bir arkadaş” diyorum.

“Evet anlıyorum. Sen ne kadar güzelsin!”

Vale’nin ufacık elini, yaraları üst tarafa gelmek üzere Birna’nın kocaman elinin içine bıraktığını görünce çok şaşıyorum. Birna bu görüntüye bir yorum yapmıyor.

“Hadi gel. Deniz yolculuğundan sonra aç olmalısınız. İsmi ne senin arkadaşım? Ben Höfn kasabasından Birna!”

“Ona Vale ismini verdim” diyorum zira kahramanımızın dikkatini ayakkabıları çekmiş olmalı ki dikkatle kendi ayakkabılarını inceliyor şimdi.

Bjarte’nin iki yıl önce sarıya boyadığı ahşap eve giriyoruz; deniz ve deniz feneri manzaralı büyük ferah odaları olan bir ev burası, duvarlar ve çerçeveler beyaza boyalı, çok eski zemin masif meşe kaplama. İçerisi arapsabunu ve okaliptüs kokuyor. Duvarlara paralel banklara Birna’nın mimari çizimleri asılı, ağaçların üzerine inşa edilmiş, sanki ormanın içinden gövermiş evler gibi görünen çizimler bunlar.

“Bunlar Finlandiya için çizildi. Ama buradan da talep gelmeye başlıyor. Hadi mutfağa gelin. Sen çamaşır makinasının yerini biliyorsun Sune. Yıkamaya başlayabilirsin.”

Ben ikinci kata çıkan merdivenleri tırmanıyorum.

Vale peşimden gelmiyor.

Bazen ne kadar çok yiyebildiğine şaşıyorum. İşte şimdi tam bir orman işçisi kadar yiyor. Kemiklerdeki et parçalarını küçük beyaz dişleriyle kemiriyor. Tamamen kendi iç dünyasına dönük. Birna ile konuştuklarımızı duyuyor mudur acaba?

Birna kehribar rengindeki gözlerini Vale’den bana doğru çeviriyor. İzlandaca bana şunu söylüyor:

“Bu durumu ciddiye al dostum.”
Başımı evet anlamına sallıyorum.

Gece olunca Birna’nın büyük yatağına yatıyoruz. Aşağı kattan kanepenin üzerine bir karides gibi kıvrılmış Vale’nin horlaması geliyor. Birna’nın çoktan büyüüp evden taşınmış olan çocuklarından birinin pijaması var üzerinde. Üzerini üç dört kez battaniyeyle örtüyorum, her seferinde tekmeleyip aşağıya atıyor. Kendisi bilir!

Tepemizdeki çatı penceresinin camına iri iri kar taneleri düşüyor.

“Ne zaman geri döneceksiniz?”

“Kar havasının bitmesini bekliyoruz. Bu gece dönme-yi düşünmedim en azından...”

Birna başını göğsüme yaslıyor. Ben de ellerimi onun güre saçlarına daldırıyorum.

“Birkaç gün kalabilirsiniz belki?”

“Uyar. Hiçbir planım yok. Sen kendi işlerini düşünerek buna karar ver.”

“Çalışırken çevremde insanların olmasına alışığım ben. İşte ara sıra böyle işsiz güçsüzlerin de yolu düşüyor evime. Bjarte senin bu kez geri dönmeyeceğini söylüyor.”

“Onun da ara sıra yolu düşüyor değil mi?”

“E, sen bunu biliyorsun...”

“Yaşlandıkça değişiyor. Fark ediyorum ki çenesi düşmeye başladı.”

“Bana bir şeyler fısıldaması pek fena bir şey değil ki...”

“Son zamanlarda her tarafta dolaşıp, her işe burnunu sokmaya başladı.”

“Aman benim bir şey söylediğimi kaçırma ağzından.”

“Kimin ne söylediğini söylemem ben. Ama benimle onun arasında kalması gereken şeyler olmalıydı.”

Birna üzerime yatıyor, çenesini ellerinin arasına alıp yüzüme bakıyor.

“Sen çok hoş bir ters herifsin. Biliyor musun? Hiç kolay biri değilsin.”

“Kolay mı? Kimmiş kolay olan? Benim tanıdığım insanlardan hiçbiri kolay değil.”

“Senin kaçtığın şeyler beni ilgilendirmiyor” diyor Birna. “Kaçtığın insanlar... Sorularla senin rahatını kaçıran ben değilim. Bütün bu konularda hemfikiriz. Yine de elinden bırakıvermek zor gelmiyor mu sana?”

“Yo, aslında zor olan tutunmaya çalışmak. Bunun imkânsız olduğuna ikna oldum bu kez... İyi bir düşünce bu. Beni mutlu ediyor.”

“Peki ama pratik koşullar ne olacak?”

“Para mı?”

“Eveet?”

“Para her yerde. Bir bakıma Norveç’te hepimizin durumu iyi sayılır. Her taraf birilerinin beğenmediği, istemediği yiyeceklerle dolu. Ekmek. Sebze. Peynir, salam, sosis... Süpermarketlerin arka kapılarındaki çöp bidonlarında yiyecek bulan gençlerin kötü beslendiğini mi sanıyorsun? Bey gibi yaşıyorlar. Bir keresinde Hønefoss kentinin dışında bir mola yeri kafesinde yemek yedim. Yemekten sonra kahve otomatına gittim, bozuktur. Kahve servisini hiç kesmedi, sürekli aktı, taştı. İşte böyle diye düşündüm. Norveç’te durum budur. Artıp, taşanlardan her an yararlanabiliriz.

“Şu aşağıda yatan garip ufaklık amma da horluyor. Her gece böyle midir?”

“Değil banyo yapmak onu yormuş olmalı. Ve o kadar da yemek... Böylesini hiç görmemiştim.”

“Hadi bakalım verdiğin söze sadık olduğunu göster. Aşağıdaki henüz uyanmadan.”

Saat altıyı biraz geçe uyanıyor ve banyoya gidip işiyorum. Kar hâlâ devam ediyor. Ağaçlar ve kayalıklar beyaz

yumuşak bir örtüyle kaplanmış, gökyüzü ve deniz grinin farklı tonlarıyla boyanmış. Dışarıda tek bir tekne yok. Tek bir insan yok. Gözün görebildiği tek devinim milyarlarca kar tanesinin hafif esen rüzgârla salınması...

İçeri giriyor ve yatıyorum. Yumuşacık Birna'ya arkadan sokuluyorum ve uykunun beni gündüzden çekip alarak gecenin henüz bitmemiş, içimde hâlâ yaşayan düşlerine götürdüğünü hissediyorum. Bu rüyada ağaca kurulmuş bir kulübe var. Manzaralı boş bir oda...

Sonra kuşlar geliyor. Beyaz fonda yeşil kuşlar. Bu sabah ikinci kez uyandığımda tepedeki çatı penceresinde gri yeşil kuş tüylerinin camdaki karları süpürmekte olduğunu görüyorum. Cıvıldıyor, ötüşüyorlar.

Anlaşılan bir kara başlı iskete sürüsü çatıya konmuş. Eğimli pencere camından aşağıya kayıyor ve kanat çırpıyorlar.

Derken kayboluveriyorlar.

Geride duman rengi gökyüzü kalıyor. Kar durmuş. Birna dönüyor ve beni yanağımdan öpüyor.

Konuşmadan ona sımsıkı sarılıyorum. Ellerimle sıcacık gövdesini okşuyorum.

Sonra birlikte duş alıp, giyiniyoruz.

Aşağıya indiğimizde Vale'nin gitmiş olduğunu görüyorum.

Da ha doğrusunu söylemek gerekirse bu Birna'nın yorumu. Benim düşüncelerim birbirini daha farklı bir şekilde buluyorlar. Benim düşüncelerim Fâlme'nin düşünceleriyle buluşuyor. Bunun da üzerinden epey bir zaman geçti.

“Vale?” Birna odaları bir bir dolaşıyor. “Vale?”

Giderek telaşlanıyor. Sanki birisine emir vermeye çalışıyor, dünyada yerini alması için... Yerini bulması için.

“VALE!”

Hızla Birna'nın bulunduğu çalışma odasına giriyorum. Bir dosya dolabı ile arama sıkıştırıyorum onu.

“Ona bağırmasan iyi olacak. Tamam dur artık. Sen de başkaları gibi olma.”

Yanımdan geçip kurtulmak istiyor. “Ne demek istiyorsun?”

“Yanımda bir çocuk dolaştırmıyorum ben.”

Başını öne eğerek kabul ettiğini ifade ediyor. “Tamam. Bırak çıkayım...”

Ona yol veriyorum, tam o anda kafamda bir tokat patlıyor.

“Vale! VALE!”

Eh, tamam o zaman. Gerçek olamayacak kadar iyi. İyi olan her şeyin en iyi tarafı düş ya da yalan gibi hissedilmesidir bir süre. Ve bu süre çok da uzun değildir. Bütün canlıların ve ölülerin, hareketlilerin ve hareketsizlerin gölgelerini düşünüyorum. Karanlığı yiyip bitiren ışığı, kendi içinde dinlenen karanlığı düşünüyorum.

Bu Fâlme. Ben uyanamadım, hatta horul horul uyumak istiyorum. Mutfığa gidip termostan kendime kahve koyuyorum. Kahve çok sıcak.

Vale'nin eskimiş spor ayakkabıları ve mavili beyazlı soket çorapları masanın altında duruyor.

Birna, yeni yağmış karın üzerinde en az kırk dört numaralı bir ayakkabının bırakmış olduğu izleri takip ediyor.

Bayrak direği yönünde gidiyor, tekneye doğru inen ve şu anda kar altında kalmış bulunan patikayı izliyor.

Birna'nın dünyasında düzen gerekiyor. Her şeyin kurallara uygun olması şart değil ama açık, kolayca kavranabilen bir düzen. Belki mimar olmasından dolayı... Belki de mimar olduğu için böylesini tercih ediyor.

Buzdolabına sanki gece bir porsuk girmiş, içeriği dar-madağın etmiş. Yiyecekleri dışarı çıkarıp buzdolabının içini siliyorum. Üzerine çiğ krema dökülmüş reçel kavanozunu, domatesli balık dökülmüş olan tereyağ tabağını, balık yumurtası ile karıştırılmış gibi görünen eritme peyniri temizliyorum. Ciğer ezmesinin üzerinde tırnak ya da sivri diş izleri var. Ya da pençe izleri...

Masaya oturuyor ve kahvaltımı ediyorum. Dört dilim peksimet ve sıcak kahve. Birna'nın sevimsiz bağırış çağırışıyla kalkan sinirlerim yavaş yavaş yatışıyor. Tamam. Dert etmiyorum artık. Ne o ne de ben tam uyanık değildik. Peynirden bir parmak kalınlığında bir dilim kesiyorum. Güzel. Duman rengindeki fiyordun yüzeyinde diş pufla kuşu sürüleri yüzerken doğanın düzenine kulak veriyorlar. Kış aylarında erkeklerin ortalıkta olmaması büyük bir doğal nimet. Dişilerin birlikteliği. Ringa balığı ve midye.

Onların dünyaları böyle...

Ve de benim dünyama ait olanlar da geliyor işte, her attıkları adımda yerden taze kar kalkıyor, çevrelerinde bulut gibi uçuşuyor. Önden Vale yürüyor ayağında kahverengi kocaman lastik çizmelerle, ellerini hırsıyla yumruk yapmış, çenesi tıpkı bir Çin teknesinin pruvası gibi havada. Ardından Birna geliyor, vücut dilinden anlaşıldığı kadarıyla daha şimdiden pişman olmaya başladığı bir şey yapmış gibi.

Ancak geç kaldığı açıkça anlaşıyor. Soluğu kesiliyor sanki.

Sokak kapısı çarpılıyor. Vale çizmelerini çıkarmadan içeriye dalıyor. Birinci katın tuvalet kapısı açılıyor. Sonra kilit dönüyor.

Derken Birna kapıya yaslanıyor, hem donmuş hem de terlemiş bir vaziyette. Kaynayan bir soğukluk. Nefesini toplamaya çalışmakta.

“Bu sabahı baştan alalım mı? Sen şimdi kalktın ve mutfak masasında oturuyorsun. Ben de ikinci kattan henüz indim. Tamam mı?”

“Günün aydın olsun” diyorum. Geçirdiğimiz güzel gece için de teşekkürler!”

Onun fincanına kahve boşaltıyorum. Vale'nin sevdiği gibi, sert ve sıcak.

Sonra kulak memesini ısıyorum.

“Dikkat ettin mi soru sormuyorum?”

Ayağa kalkıyor ve kahvesini yudumluyor.

“O gördüğün ben değildim. Hatta benzerim bile değildi. Bir şeyler yedin mi?”

“Sadece peksimet yedim. Senin yine kendin olmanı bekledim. Seninle her şey yapmayı seviyorum.”

Birna yumurta kırıyor, pişiriyor.

“Ne oldu bana anlayamıyorum.”

“Dert etmiyorum” diyorum sardığım günün ilk sigarasının ucundan tütünleri koparıırken. “Onun da dert ettiğini sanmıyorum.”

“Peki ben niye dert ediyorum? Ne dersin ha?”

Buna cevap vermiyorum. Sigara içip fiyordu ve ötesindeki açık denizi seyrediyorum.

“Ya Torbjørn?” Birna önce eski bir Dagbladet gazetesini sonra da tavayı masanın üzerine koyuyor.

“Ölmekle meşgul. Diğer taraftan... Uzunca bir süredir devam ediyor bu...”

Oturuyor, bana ekmek sepetini uzatıyor.

“Yani rol yapıyor diyorsun...”

“Hayır, hayır öyle değil. Her şeyi yaparken çok kılı kırk yarmak gibi bir huyu vardır.”

“Geçen yazdan beri görmedim onu. Ne olmuştu ona?”

“Olmak mı? Olan bir şey yok, kanser sarmaya başladı vücudunu.”

“Demek istediğim, neden ormana taşındı?”

“Ne fark eder ki, Torbjørn ömrünü hep ormanlarda geçirdi.”

“Benim ne demek istediğimi anladığını sanıyorum aslında. Bu yabancılarla konuşmadığınız konulardan biri mi yoksa?”

“Kesinlikle hayır. Bir sır yok ki ortada. Sadece o yanımızda olduğu zamanlarda konuşmuyoruz bu konuyu... Ayrıca... Sen ne zaman yabancı oldun ki?”

“Haydi ye! Omleti gelecek haftaya yensin diye yapmadım. Baksana? Kız domuz pastırması kokusunu almadı mı? Yoksa sevmez mi?”

Sözün Vale ile olan ilgili bölümünü duymazlıktan geliyorum.

“Torbjørn bir gün beli kırılmış olarak geldi bize... Bjar-te ve ben kabul ettik onu. Ve de Hustler ile Wanda gibi insanlar...”

“Beli nerede kırılmış peki?”

“Rusya sınırının ötesinde, bir taşkuşu Sibiryta taşkuşu fotoğraflamış, yerini bildirirken Norveç, Finnmarksvid-da olarak yazmış. Doğa uzmanı bir meraklı tip bunun yanlışını bulmuş. Bitki örtüsünde mi bir tutarsızlık varmış, bir filiz mi, bir yaprak mı neyse işte...”

“Sibiry...”

“Sibiryta taşkuşu.”

“Bir taşkuşu türü.”

“Norveç’te çeşitli türleri bulunan bir kuş taşkuşu. Ama Sibiryta taşkuşunun varlığı sansasyonel bir durum...”

“Söylesene sen bana, sizlerin aklınızdan zorunuz mu var? Adam tüm varlığını bir kuş fotoğrafı yüzünden mi kaybetti yani?”

“Sen hakarete uğrayanlarla konuş. Ben onlardan biri değilim.”

Vale’nin salonda dolaştığı duyuluyor. Buruşturulan kâğıtların sesi. Birden kapı eşiğinde beliriyor. İki elinde yırtılıp, buruşturulmuş gazete sayfaları? Bu kız izci miymiş acaba? Ya da onun gibi bir şeyler. Ne kadar pratik olduğunu düşünüyorum zaman zaman...

Eğilip yerden ıslak spor ayakkabılarını alıyor ve ona atıyorum.

“Bunları pencerenin önündeki elektrikli sobanın yanına koy!”

Buruşturduğu gazete kâğıtlarını ayakkabıların içine tıktırıyor öfkeli hareketlerle. Sonra bana uzatıyor ayakkabıları. Ben de kalkıp onları sobanın yanına koyuyorum.

“Bakayım fazla bir çift çizme bulabilir miyim?” diyor Birna. “Geldiğinizde sonbahardı. Şimdiyse kış.”

“Muhabbetli ortamda nasıl da geçiyor zaman!” diyor Vale.

“Sen ne dedin?”

“Konuşmaya degecek bir şey değil.”

Birna gülüyor ve merdivenlerden ikinci kata çıkıyor.

“O haklı diyorum. Sana çizme gerekli. Yoksa geri dönemeyiz.”

“İyi getir çizmeleri, eve gidiyoruz.”

“Birna’yı sevmeyen hemen hemen yoktur” diyorum.

Ancak şimdi tek söz söylemiyor bana. Sivri ufak dişleriyle ktır domuz pastırmasını kemiriyor. Sol eliyle de masanın üstünde tuhaf bir tempoda trampet çalıyor.

“Birkaç gün daha kalacağız” diyorum. “Birna ile konuşacak çok şeyim var.”

Ellerini yüzüne kapatıp kıkırdıyor.

Böyle devam ederse hapse girme zamanı gelecek bunun, diyorum kendi kendime.

Sonra gözlerini yumup kahkahalar atıyor.

Garip bir gülüş, adeta burnunun içinde bir yerlerden geliyor...

Kuzeye doğru yol alıyoruz. Süt-günü adı verilen günlerden biri. Süt derken denizle gökyüzü iç içe geçmiş ve sütlü gri bir renkte... Ara ara, bulutları delip geçmeye çalışan güneşi görüyoruz ve ışınlarından bize ancak ulaşabilen sarı turuncu bir alev; o da bir an parlayıp kayboluyor. Biraz rüzgâr var. Deniz de dalgalı. Beyazlara bürünmüş adacıkların arasında giderken hız yapıyoruz. Henüz öğlen olmasına karşın karada sokak ışıklarının ve araba farlarının yanmakta olduğu görünüyor. Oturduğum yerde içimde bir huzursuzluk büyüyor. Hava çok kararırsa Skjæret'ye kadar gitmeye cesaret edemem. Hafızamı zorluyor ve civarda gecelemeğe elverişli kulübe veya kayık-

hane olup olmadığını bulmaya çalışıyorum. Yanımda kırmızı yün bereli bir refakatçi bulunmasaydı şimdi bunları düşünmüyor olacaktım. O kıpırdamadan oturuyor ve yanımdan geçip giden kapkara sulara bakıyor. Ayrıca bir kakım¹ kadar uyanık ve dikkatli. Bumbanın² hareketini izliyor ve dediklerimi aynen yerine getiriyor.

Korkuyor mu acaba? Sanmıyorum.

Kış düşünüyorum. Geldi bile. Bu yıl kışın soğuk geçeceğini ve uzun süreceğini söylüyorlar. Belli bölgelerde Ekim ayının ortasından itibaren kar yerden kalkmamış. Bu söylediğim yerler Doğu Norveç'in iç kısımları, Kuzey Norveç değil yani...

Ama burası Güney Norveç, kar yarına eriyebilir de... Eğer kar kalkmazsa kalacak başka bir yer bulmamız gerekecek. Skjæret'den ayrılmak istemesem bile buna mecbur kalabiliriz. Kış geldiğine göre yeni bir tekne de gerekecek bana. Byde ile bir konuşayım. Ya da kendi başımın çaresine bakayım.

Deniz giderek sertleşiyor. Adacıkların, bu beyaz tepeliklerin arasından geçerken yapayalnızız. Kapatılıp kilitlenmiş yazlık kulübeler bizim gibiler için sessiz vaatler gibi serpiştirilmiş bu adalara... Ara ara geyik ve tilki izleri seçiliyorsa da insan izi göremiyorum. Skjæret'e varmak için alacağımız yolun son kısmı açık denize çıkmak olacak. Hava kararır ya da deniz daha da azarsa buraya geri dönmeyi planlıyorum. Uygun kulübeleri kafamda işaretliyorum.

Adaların arasında rüzgârdan korunaklı bir mevkide Birna'nın yanımıza koyduğu azığı yiyoruz. Kalın ekmek

1. Kakım, sansargiller familyasından (mustea erminae) bir gelincik türüdür. (ç.n.)

2. Bumba: Yelkenli teknelerde, yelkenin alt kenarının bağlı olduğu uzun direk. (ç.n.)

dilimleri üzerine peynir dilimleri koymuş. Vale gemici heybesini bacaklarının arasına almış oturuyor, yerinden kalkmadan benim payıma düşen ekmekleri omuzunun üzerinden arkaya uzatıyor. Bu kadının bu hareketleri ilk kez yapmadığına dair tuhaf bir hisse kapılıyorum. Daha önce de doğa turlarına çıkmış olmalı. Ama o ilk karşılaş-tığımız gece niçin yanımdan geçip gitmedi? Şok geçiriyordu da ondan diye düşünüyorum. Mezbahadan yeni çıkmıştı ve elbette şok geçiriyordu. Öte yandan ilk geceden bu yana pek fazla değişmiş olduğunu da söylemek mümkün değil. Birkaç kelime daha fazla çıkıyor ağzından, hepsi bu...

“Vale?”

Hiç tepki yok.

“Termosu uzat bana.”

Termosu alıyor, teneke kupaya kaynar kahveden boşaltıyor, termosu ona geri veriyorum.

Bana doğru dönmesi gerekiyor. Yün beresinin altından yüzüme merakla bakıyor. Sanki yüzümde son gördüğünden bu yana değişiklik olmuş gibi. Acaba alnımda bir boynuz mu çıktı?

“Ne var?”

“Yok bi’şey!”

Dönüyor. Bu konuda bildiğim tüm kadınlara benziyor. Ne var diye sorduğunda cevap, hiçbir şey oluyor.

Aptalca bir “yok-bi-şey” şarkısı icat ediyor, yüksek sesle ve detone bir şekilde söylüyorum. Önümüzde korunaksız bir koy belirliyor, daha fazla rüzgâr yemeye başlıyoruz, Açık deniz istikametinde hızımı arttırıyorum. Skjæret’de geceleme istiyorsak denizi geçeceğiz. Vale haklı. Skjæret bizim evimiz artık.

Mümkün olduğu kadar kıyıdan ilerlemeye çalışıyorum. Denizi geçebilir miyim acaba? Her ne kadar deniz çok dalgalıysa da başaramayacağım bir şey değil, diye düşü-

nüyorum. Ya havanın kararması durumu? Bu rüzgâr hızıyla üç çeyreğe kadar Skjæret'ye varabileceğimizi hesaplıyorum. Bu kadına güvenmesen açık denize açılmazsın, diyorum kendi kendime... Soğukkanlılığını muhafaza edeceğine güvenmek meselesi bu...

Bununla beraber ona fikrini soruyorum. Ona ilk kez fikrini soruyor olacağım. Açık denize çıkmaya hazır mısın yoksa burada koylarda mı karaya çıkıp geceleyelim, diye soruyorum.

Sarı eldivenli eliyle ileriye işaret ediyor.

Sert ve sinirli bir tavırdadır.

Yönümüzü açık denize doğru çeviriyorum, teknedeki çekişi hissediyorum, sudaki vaziyetimiz gayet iyi, son açık deniz etabında yolculuk riskli olmaya başladığından kanımda adrenalinin yükseldiğini hissediyorum.

Vale hiç durumunu bozmadan oturuyor ve gelen buz gibi deniz suyu çarpıntılarından etkilenmemişe benziyor. Sanki hiç hissetmiyor gibi. Artık hava kararmaya başlıyor ama hâlâ karada ağaçların arasındaki kulübeleri, kızağa çekilmiş tekneleri gözlerimle seçebiliyorum, kar taneleri atıştırmaya başlıyor, gri mavi bir gökyüzünün ağırlığı altında kalmış Skjæret var tam karşımda. Manzara noktası ve oradaki bank. Eğri çam ağacı... Dar koya girebilmem için burundan dolaşmam gerekiyor.

Gayet iyi yol alıyoruz. Vale dönüp bana bakıyor, ben de gülümsüyorum. Tekrar önüne dönüyor, başını sallıyor.

Üç çeyrek diye hesapladım da yarım saat sürecektir gibi görünüyor.

Ancak tam burnu dolaşırken ve ben yelkeni indirecekken olanlar oluyor.

Koyda bir tekne görünüyor. Arkasındaki karla kaplı kara parçasına gölgesi düşmüş. Tepede mutfak penceresinin üst kısmını seçebiliyorum. Sarı aydınlık bir üçgen. Şaşkınlık içinde dümeni fazlaca kırıyorum, az daha ka-

yalara bindireceğiz, sonra tekneyi düzeltiyorum, öylesine sert hareket ediyorum ki ikimiz de denize yuvarlanma tehlikesi atlatıyoruz.

“Kusura bakma, geri dönmemiz gerek.”

“Eve gitmek istiyorum dedim sana!”

Tornistan yapıyorum.

“Bak kulübede insanlar var.”

“Yok işte, yok!”

Ancak bu kez o da görüyor.

Adaletin kokusunu aldı mı acaba?

Ben aldım.

İçerideki koyalara geri dönüş yolculuğu çetin oluyor. Karanlık tamamen çöküyor. Kar tipiye dönüşüyor. Lapa lapa iniyor. Çok da usta bir denizci değilim, hele bu gibi koşullarda, bu daha da iyi anlaşıyor. Yanlış düşünüyor, yanlış hareket ediyorum, giderek daha fazla dalga yemeye başlıyoruz. Tepede devlet kara yolu üzerindeki çiftliğin oradaki sokak lambasını kerteriz alıyorum. Ara sıra taşıt araçlarının farları nedeniyle yanılıyor, hızımı kesiyorum. Yönümü düzeltiyorum. Tepeden tırnağa ıslanmış vaziyetteyiz. Karaya çıkmanın zamanı çoktan geldi, diye düşünüyorum. Açık denize açılmadan önce yerlerini ezberlemiş olduğum kulübelerin konumlarını hatırlamaya çalışıyorum. Çakıllı küçük sahilden içeri doğru gidilen beyaz boyalı kulübeyi bulmak istiyorum, şu anda kar nedeniyle göremediğim, duvarına kesilmiş odunların yığılı olduğu kulübeyi.

Derken hiç ummadığım bir şekilde titremeler başlıyor. Elbette hava soğuk ve ikimiz de sıırıslıklamız, üşüyoruz ama bu titremeler bir başka, küreklere hâkim olamıyorum. Birdenbire karayı görüyoruz, dağın bizden tarafa bakan kısmında karlar deniz etkisiyle erimiş. Birkaç metre son-

ra burayı tanımaya başlıyorum. Karaya vurmuş bir ağaç kütüğü, iki kayanın arasına sıkışmış. Bir miktar daha gireceğiz koyun içine ve çakıllı küçük sahile ulaşacağız.

Önümdeki incecik yaratığa bakıyorum. Islak eldivenlerini iskarmozlara takmış. Oturduğu yere sımsıkı tutunmuş. Hiç kıpırdamıyor.

Sesleniyorum.

Arkasına dönüyor.

“Yakında koya giriyoruz. Ormanın iç kısmına doğru küçük beyaz bir kulübe var. Yönümü dosdoğru sahile çeviriyorum. Sıkı tutun. Karaya çıktığımızda tekneyi çekerken bana yardım edeceksin. Eşyaları boş ver, sonra gelir alırız. Elimizi mümkün olduğu kadar çabuk tutup başımızı bir çatı altına sokmalıyız.”

Dönüyor, eski pozisyonunda oturmaya devam ediyor.

Beyaz kulübeye gelene dek üç evin önünden geçiyoruz. Bunlardan birini seçmek cazipmiş gibi görünse de burada kıyıya çıkmanın zor olduğunu biliyorum. Bu tekneye zarar gelsin istemem çünkü o zaman burada takılıp kalırız. Burasının ada mı yoksa kara parçası mı olduğunu bilemiyorum. Ama tekneyi kaybetmeyi göze alamam. İşte bu nedenle çakıllı sahile çıkmak istiyorum.

Skjæret’de ne oldu acaba? Bu soru sık sık düşüyor aklıma. Acaba ev sahibi sık sık hırsız girdiğini polise bildirdi diye rutin kontrol mu yapıyor? Sanmıyorum. Bana öyle geliyor ki birisi, adaletin kulağına Skjæret’nin benim saklanmamın muhtemel bir yer olduğunu fısıldadı. Ben ve yanımdaki manyak Çinli...

Sesleniyorum:

“Sıkı tutun!”

Ve dosdoğru çakıllara doğru sürüyorum tekneyi. Tekne hız keserken, ayağa kalkıp suya giriyorum. Vücutum soğuğa öylesine alışmış ki su inanılmaz ılık geliyor.

Tek bir hamleyle tekneyi karaya çekmeyi başarıyor ve derhal koşmaya başlıyoruz. Lapa lapa kar yağıyor. Yarına kadar izlerimizi örtmüş olacak.

İnsanların çok önem verdikleri bu yazlık kulübelerine zarar vermeyi sevmem genelde... Ama bu gece içeri çabucak girmemiz şart olduğundan kapının camını kırıyorum.

İçerdeyiz artık. Ancak burası buz gibi. İki yatak odası bir salon. Yataklar yapılı, yastık ve yorganlarıyla hazır durumdalar. Oturma odasına bitişik odayı Vale'ye veriyorum ve giysilerini çıkarıp derhal yorganın altına girmesini söylüyorum. İki yorganı üst üste koyuyorum

“Bak! Gir şunun altına! Vücudun ısınmaya başlayacak. Kıpırdamadan yat.”

Ben de üzerimdeki ıslak şeyleri çıkarırken öbür odaya koşuyorum. Burada kuru giysiler bulunur mu acaba? Dolabı açıp, çekmeceleri çekiyorum. Kuru kalın yün çoraplar buluyorum. Bir de mutfakta asılı bir kazak. Hepsisi bu. Ayakkabı veya çizme yok mu? Yok, yamulmuş bir çift spor ayakkabı bile yok. Bu konaklama yerine zar atsam 6 değil 4 veririm. Şömine var. Evet mutfakta bir de Jotul marka soba var. Ve Allah ev sahibinden razı olsun, mutfakta kuru odun da var. Ayağımda yün çoraplar ve kazakla hem şömineyi hem de sobayı yakıyorum. Sonra kulübenin yiyecek stokunu denetliyorum. Sıfır. Bazı evler böyledir. Mevsim sonunda bütün yiyecek dolaplarını boşaltırlar.

Sahilden koşarak buraya gelirken ormanın içlerinde bir kulübenin daha varlığını fark etmiştim. Kalın yün çoraplar bulduğum çekmece tıka basa çorap dolu, ayağımıza istediğimiz kadar çorap giyebiliriz yani, ama kığımız açıkta kalacak. Ardiyede bir balyoz buluyor ve dışarı fırlıyorum. Vale'nin oda kapısı kapalı. Salonda sobayı yaktığım sürece kapalı durması gerekmez ama bırakıyo-

rum odada yatsın diye... Umarım sözümü dinlemiştir. Zaten soğuşun da insanın aklını başına getirmek gibi bir özelliği vardır. Elimde balyoz ormanda koşuyorum. Ayağымda yün çoraplar, üzerimde kazak, kığım çıplak. Tam görülecek manzara. Üzerinden biraz zaman geçsin bu durumdan bir hikâye bile çıkarırım ben... Aklımdan hiç çıkmayan soru, bizim yerimizi polise kim ihbar etti? Yani hikâyemi ben kime anlatabileceğim, kime anlatmamalıyım? Neyse... Şu anda en acil iki ihtiyaç var. Isınmak ve yiyecek.

Ormanın iç tarafındaki kulübe, ben ve Vale'nin az önce tekneyle girdiğimiz koya bakan, büyük pencereleri olan modern bir yapı. Bu kocaman camları kırmaya yüreğim elvermiyor. Onun yerine kapının kilidini kırıyorum. Bir darbe yetiyor. İçimdeki öfkeyi de bu vuruşa yansıttığımı fark ediyorum. Öyle üşüyorum ki... İnsanların mevsim sonunda yazlıklarında bulunan paket çorbaları ve de eskimiş pantolonları Oslo'ya geri götürmelerine öyle bozuluyorum ki... Evlerinin çatı katlarında veya bodrumlarında işe yaramayan yeterince bok püsürleri yok mu yani?

Neyse ki doğru adrese gelmişim. Burada elektrik açık ve de evde kocaman bir derin dondurucu var. Porsiyonlar halinde paketlenip dondurulmuş köfteler, biftekler var içinde. Yatak odalarından birinde iç çamaşırları, gömlek ve pantolonlar buluyorum. Bir de dev bir işçitulumu. Tulumu ödünç aldığım paçalı donun üzerine çekiyorum. Sağlam çizmeler de var burada. Biraz büyükler ama içine iki kat yün çorap giyilince idare eder. Yerel balıkçılardan birine benzedim şimdi. Donma durumundan henüz tamamen kurtulamadım ama doğru yoldayım. Acaba buraya mı taşınısak? Evet. Şömineyi yakıyor ve Vale'ye bir pantolon buluyorum. Bir de kocaman bir oduncu gömleği.

Sonra yokuş aşağı koşarak iniyorum.

Odasının kapısını çalıyorum. Birden orayı onun odası olarak düşündüğümün ayırımına varıyorum. Ben işgal ettiğim tüm kulübeleri kendiminmiş gibi düşünürüm zaten. İçeri girişimi izleyen birkaç dakika içinde benim olurlar. Polisin Skjæret'deki kulübeye girdiğini görünce de böyle düşünmüştüm. Benim mülküne girmişler, demiştim. İlk kez şimdi anlıyorum ki kırıp girmiyor polis, kulübenin sahibi ile anlaşmış olmalarının sonucu olarak orada.

Kahretsin onu! Zannettiğim gibi biri değilmiş o evin sahibi. Bir daha asla gitmeyeceğim Skjæret'ye...

Kapıyı çalıyorum ama Vale cevap vermiyor.

İçeri giriyorum.

“Çık buradan!” Yorganın altında hıçkırıyordu. Tuhaf seslerdi bunlar. Taciz edilmiş bir köpek yavrusunun sesi gibi...

“Ne var Vale?”

Ağlıyor. Islak giysileri yerde.

Yatağın kenarına oturuyorum.

“Sana giysi getirdim. Daha iyi bir yer de buldum. Şurada yukarıda ormanın içinde. Yiyecek de var orada. Üzerimiz değiştirmek için yedekler de”

“Adil değil bu” diye tiz bir sesle ağlıyor. “Adil değil bu!”

Onun simsiyah saçlarını okşamamak için insanın kendisini tutması çok zor. Neredeyse imkânsız.

Salondaki şömineye ve mutfaktaki sobaya odun atıyorum. Vale'nin yattığı odanın kapısını açık bırakıyorum. Tekneye inmeden önce kartondan bir kapak kesiyor ve kırdığım camın üzerini kapatıyorum. Ardiyede katlanmış bir branda örtü buluyorum. Bu kulübe sahibini sevmeye başladım ben...

Sahilde her şey gibi bez gemici heybesini de sıırıslıklam buluyor ve fırlatıp atıyorum. Branda ile tekneyi örtüyo-

rum. İyice sıkılayıp, taşlar koyarak sabitliyorum. Kar yağıyor da yağıyor. Yarına kadar tekne karlar altında kalmış iri bir kayaya dönüşecek. Ne tekne ne de insan izi kalacak. Mükemmel.

Ormandaki kulübe hafiften ısınmış bile. Bir demir tencere buluyor ve yarısına kadar dondurulmuş ren ge-yiği eti dolduruyorum. Tencereyi ateşe itiyorum. Sonra bir iskemleyi şömineye çekip oturuyorum. Epey güçlük çektim ama sonunda her şey yerli yerine oturdu.

Deliksiz bir uykuya dalmışım, uyandığımda karanlık basmış oda soğumuş. Uykum açılmadan kalkıp yatak odalarından birine attım kendimi ve yorganın altına girdim. Son hatırladığım yanık et kokusu oluyor ve Fâlme dağın derinliklerde kahkahalar atıyor.

Uyuyor uyanıyor, uyuyor uyanıyorum, zaman zaman ya ölüyüm ya da başka dünyalardayım; hava aydınlanıyor, sonra karanlık basıyor, kötüler iyilerle mücadele ediyor, aşağı yukarı, ileri geri, bir patikada yürüyen bir çocuğum ben, uzakta, çok uzaktaki bir otoyolda yatan parçalanmış sincabım. Fâlme ile beraber kor halindeki, lav halindeki dağın içinden, mavi gaz ateşinden oluşmuş sütunlar arasından yürüyorum. Akarsuyun bir noktasındaki derin ve kıpırtısız gölette dinlenirken alabalıklar gözkapaklarımı ısıyor, dudaklarımın içine yumurtluyorlar. Çok bahtiyar bir hüznün içindeyim, kibir ve utanca yenik düşmüşüm. Her şeyi arzuluyorum, hiçbir şey bana verilmesin istiyorum. Hem bağışlamak, hem susmak istiyorum, kavga etmek ve şarkı söylemek istiyorum.

Sonra elinde bıçakla Vale'yi görüyorum ve duaların, ormanlardaki tüm gölgelerin ağırlığı altında ezilip çürüdüğü kuyuya düşüyorum.

Ölü gibi uyumuşum, bir ya da iki gün... Öbür dünyaya geçtiğimde Vale'yi orada da görüyorum, elindeki bı-

çağı denize atmış olmalı. Elinde bir kâse taşıyor. Tek kelime etmeden kâseyi yatağın önüne yere bırakıyor ve salona dönüyor. Camdan gri bir ışık sızıyor içeri, vakit sabahın ya da akşamın erken saatleri olmalı...

Çok çişim gelmiş. Kulübenin içini hiç hatırlamadığımdan, yataktan fırlayıp Vale'yi takip ediyorum. İşte orada. Karların yığılmış olduğu verandaya açılan camlı bir kapı. Kilitli. Ben çıplak mıyım? Bu dünyada değilim ben henüz. Koridoru görüyorum. Koşarak geçip dışarı çıkıyorum. Bu arada kırılmış kapı kilidinin ayrımına varıyorum.

Dizime kadar gelen karın içindeyim şimdi. Bir yük gemisinin makina dairesinden gelen güçlü gürültüyü işitiyorum, çam ormanını yararak ya da daracık koydan geçerek yakınımıza gelecek duygusuna kapılıyorum. Sonra anlıyorum ki şu anda bulunduğumuz yerin bir ada olması gerekiyor ve yük gemisi de adanın öbür tarafından geçip gidiyor.

“Hey baksana? Geri zekâlılık etme! Hastalıktan gebe-recek haldeydin sen!”

Elinde kocaman bir paltoyla kapının ağzında duruyor.

Elindeki paltoyu bana fırlatıp geri dönüyor. Kapıyı hızla çarparak kapatıyor.

Yerdeki karlar erimedi. Kasım ayı güneşi giderek solgunlaşıyor. Geceler rüzgârsız, sakın. Vale hiç konuşmuyor. Sanki kendi içine kilitlenip kalmış gibi. Ya masanın üzerinde pasyans açıyor ya da kanepeye uzanıp yatıyor. Birlikte bir yemek düzeni kurmaya çalıştımsa da boşuna. Ara ara benim bakmadığıma inandığı zamanlarda gidip tencereden tırtıklanıyor. Bilmem, belki de bana öyle geliyordur. Ben de zamanın büyük bir bölümünü odamda yatıp, Knausgård'un "Ute av Verden" kitabını okumakla geçiriyorum. "Dünyanın Dışında" karanlık ve tuhaf bir roman olan bu kitaba çok uygun bir isim bence. İçinden henüz çıktığım, peşimi henüz bırakmış olan o

karanlık akıntılara itiyor beni gerisingeri... İşte şimdi hep arzu etmiş olduğum durumdayım. Dünyanın dışındayım diye düşünüyorum. Vale'nin masada oturmuş pasyans açıyor olması bunu değiştirmiyor. Onun buradaki varlığı benim dışında olma halimi daha da fazla duyumsamama neden oluyor. Bu cüce, çekik gözlü kadın da tıpkı benim gibi ters işte...

Kulübenin içinde, duvardan duvara garip bir düzen uyarınca gerilmiş iplerde, çoktan kurumuş olan ve sanki geçmiş bir kutlamadan artakalmış bayraklar gibi sallanan giysilerimiz asılı. Ben bunlara elimi sürmüyorum.

Thorbjørn Aavik'in çoktan ölmüş olduğunu varsayıyorum.

Bu bağlamda zaten acele edilecek bir durumda yok. Dünyanın dışında olan dünyanın dışındadır, bu hem canlılar hem de ölüler için böyle.

Bir hafta mı? İki hafta mı?

Tam bu sırada Vale gözlerini yummuş, yumruklarını sıkmış bir vaziyette odanın ortasında beliriyor.

Aynı gece gitmek üzere toparlanıyoruz.

Bjarte'yi iskelede durmuş sigara içip Lars Sætre ile muhabbet ederken buluyoruz. Arkalarında huş ağacından yeni kesilmiş ve istiflenmiş dev bir odun yığını var. Tekneyi bağlıyor ve cam gibi kaygan iskeleye çıkan basamakları tırmanıyorum. Arkama dönüyorum. Vale tekneden çıkmak için bir teşebbüste bulunmuyor.

“Hadi gel, bir fincan kahve içeriz!”

Lars son görüşmemizden bu yana sakal bırakmış. Yanaklarının ta üst kısımlarını bile sakal bürümü. Üzerinde eski püskü bir kuzu postu ceket, kalın kazak, keçe dokuma pantolon var.

“Merhaba Sune!”

“Evet çok uzun zaman oluyor”

El sıkışıyoruz.

“Biz de sizin ormanın içlerine geçtiğinizi ya da batıya yöneldiğinizi düşünüyorduk” diyor Bjarte.

“Bitti mi?”

“Thorbjørn’ü mü soruyorsun? Hayır.”

“Kendimden geçmiş bir şekilde yattım uzun süre. Şimdiye dek böyle olmamıştım. Ne kadar yattığımı kendim bile bilmiyorum.”

“Senin kafanı düzene sokmaya yardım edecekse söyleyeyim. Polislerin Skjæret’ye baskın vermelerinin üzerinden dokuz gün geçti.”

“Tekneyle avuçlarının içine düşmeme ramak kaldı. Buraya da geldiler mi?”

“Evet. Aslında şu anda sen burada olmamalıydın. Ama boş ver. İçeri girip bir şeyler yiyelim. Bu kız teknede mi oturacak?”

“Hiçbir fikrim yok.”

Bjarte iskeleyle yürüyor ve çömeliyor. Vale ona bakıyor şimdi. Saniyenin onda biri kadar bir süre için bir yaz idili gibi algılanabilir bu sahne. İskelede çömelmiş oturan baba küçük kızıyla sohbet ediyor. Açıkça bunu görüyorum, sonra gerçeğe dönüyorum.

Lars soruyor;

“Bu Vale yani?”

“Evet Vale.”

“Bu küçük kayıkla ortalıkta gezinemezsin artık. Hele bununla hiç. Sandalı bırak benimle gel.”

Misafir teknelerin bağlandığı yerde duran, irice, üstten kapalı kamarası olan teknesine doğru tekmeliyor yerdeki buz parçalarını.

“Evet, olabilir.”

“Kesin. Anlamalısın bunu. Karşı tarafta arabam var. Sizi istediğiniz kadar uzaklara götürürüm, istersen. Sizi diyorum bak...”

Bjarte, Vale'nin karaya çıkmasına yardım ediyor. Elin-den tutmuş merdivenlerden yukarı çekiyor.

“Sağ ol ama uzaklaşmayacağız buradan. Thorbjørn'ü bekliyoruz.”

“Tabii ki! Siz Fortet'de¹ kalabilirsiniz. Hatta şimdi biraz olsun ılıktır da içerisi. Aslında ısıtmaya param yetmiyor, ama su boruları ve tuvaletin donması halinde işin daha da pahalıya patlayacağını biliyorum.”

“Fortet boş mu duruyor yani?”

“Birkaç gecedен fazla orada kalacak birilerini bulamadım. Sen hariç tabii. Aslında bir sanatçı geleceğim dedi, onu bekliyorum. Amerikan yerlisi mi, öyle biri işte... Herkese göre bir yer değil orası. Zaten bazen bir kibrit çıkıp yakmayı düşünüyorum kâşaneyi.”

“Sakın ha yapma! Çok aşıkâr olur! Sigorta dolandırıcılığından derhal peşine düşerler.”

Gülüyor.

“Hadi içeri girelim.”

İçeride tatlımsı çürük bir koku var. İhtiyar adam kokusu. Thorbjørn'ün yattığı odanın kapısı kapalı.

“Şuuru yerinde mi?”

“Bilmiyorum” diyor Lars. “Görmedim. Onu tanımıyorum zaten. Buraya hasta ziyaretine gelmedim. Bjarte'den motor için yardım isteyecektim.”

Yemek yiyoruz. Vale'nin küçük parmağı ile baş parmağı tabağın kenarında dans ediyorlar. Ağzına birkaç kaşık attıktan sonra kendi kendine şarkı mırıldanıyor. Sonra kaşığı bırakıyor, buz gibi suyu içiyor. Acaba benimle iki kişilik yalnızlığı paylaşıyor olmak mı bunu depresif yapıyor diye düşünüyorum.

“Bu gece burada yatabilirsiniz” diyor Bjarte ve bana bakıyor. “Yanlış anlama!”

1. Fortet: Kelime anlamı kale. (ç.n.)

“Yanlış anladığım bir şey yok. Lars ile anakaraya çıka-
cağız. Vale de gelebilir. İsterse tabii. Fortet’de kalırız kısa
bir süre.”

“Sence akıllıca bir şey mi bu?”

“Bir sakıncası yok” diyor Lars. “Benimle sizin aranız-
da bağlantı olabileceğı kimsenin aklına gelmez. Polisin
bile. Kâşane de orada ormanın ta içlerinde. Hem çok uzak
da sayılmaz içeridekine bir şey olduğunda...”

Bjarte onun sözünü kesiyor.

“Tamam.”

“Ne dediler buraya gelenler?” diye soruyorum. “Kim-
diler?”

Grimstad Nöbetçi Polis Amirliğı’nden iki kişiydiler.
Tanıdığım birileri değildiler.”

“Sana gelip beni sordular yani?”

“Evet. Efendi adamlardı. İçeri bile girmediler, arama
emri filan... Uğraşmadılar. Ben onlara gereğı yani bura-
da ölümül hasta bir adamla birlikte yaşadığımı söyledim.
Seni de uzun bir süre görmediğimi söyledim. İyi yaptım
değil mi? Senin buralarda bir yerlerde olduğunu biliyor-
lar. Bir de seni son gördüğümde yalnız olup olmadığını
sordular. Ve de seni nerede gördüğümü... Onlara seninle
iki hafta önce Tvedestrand’daki Garaj isimli pub’da görüş-
tüğümüzü, birkaç bira içtiğimizi, mekânın kalabalığına
bakılacak olursa günlerden cumartesi veya pazar oldu-
ğunu söyledim. Başka da soru sormadılar.”

“Tamam. Acaba Byde ile bir konuşsam mı ne dersin?”

Bjarte sessizce lokmalarını çiğniyor.

“Hayır Sune. Bence yapma. Bir süredir buralarda do-
laşmaktasın. Birna’ya da gittin. Seni mutlaka birileri gör-
müştür. Durum bundan da kötü değıl. Batıya gitseydin
iyi olacaktı. Orada seni tanıyan pek yoktur. Burası farklı.
Bunu sana birkaç kez söylemiş olduğumu hatırlamıyorum
deme...”

“Demem.”

“Birna nasıldı?”

“Senin bizzat kendi başına bu sorunun cevabını almayla gittiğin izlenime kapıldım.”

Gülümsüyor.

“Orada güzel bir liman var.”

“Evet, var güzel bir liman.”

“Selam Lars!” diyor Vale.

“Selam.”

Ve gülümsüyor Vale.

Lars ağzının içinde birkaç söz geveliyor. Belki de gülümsüyor hafiften. Acaba Vale’nin hayatına ilkbahar mı geldi? Şimdi soran gözlerle Lars’a bakıyor. Tanınmamış bir böcek tipini merakla araştıran bir çocuğa benziyor yüzü.

“İçerideki ara sıra uyanıyor mu?” diye soruyorum.

“Evet” diyor Bjarte. “Ama beni tanımıyor. Kendini bile tanımıyor sanırım. Hatta bu dünyada olduğunun bile farkında değil.”

“Yani içeri girip, eskiden yaptığımız gibi laflamanın bir yararı yok.”

“Kesinlikle. Eve geldiğimizde kapıdan baktım, uyuyordu.”

“Ara sıra şuuru açılır gibi oluyor” diyor Lars.

Kahvelerimiz içerken bir süre daha bu konuyu konuşuyoruz.

Hava kararmaya başlayınca anakaraya doğru yola çıkıyoruz.

Yolları kapatan karlar tamamen kürenmemiş, ancak bu Lars’ın kullandığı babasına ait yepyeni Hummer H3 için engel değil. Çam ağaçları adeta yol boyunca setler oluşturmuş. Hava bir çuvalın içi kadar karanlık. Bize gerekli şeyleri yarın Lars’ın satın almasını ve akşam bize

getirmesini kararlaştırdık. Ekmek ve bazı kahvaltılık malzemeyi Bjarte verdi bize.

“Ormanın bu kadar derinliklerinde bir yer inşa etmek nereden gelmiş akıllarına?”

“Çok ucuza mal olmuş. Adamın işi arabalar, kamyonlardı. Mesafe fark etmezdi.”

“Ya kadın?”

“O tam bir orman perisiydi. Burası ona çok uygundu.”

Daha fazla konuşmadan on beş dakika kadar yol alıyoruz. Ormandan duvarlar ansızın açılıyor ve karşımıza bembeyaz kar altında bir düzlük çıkıyor. İşte Fortet, tehditkâr bir dikdörtgen kale gibi karşımızda. Arabanın farlarından yansıyan ışık, ahşap duvar kaplamalarını daha da mavileştiriyor.

“Ben de geleyim mi sizinle içeri?”

“Gerekmez.”

“Anahtarlar torpido gözünde.”

Bize ait birkaç parça eşyayı çıkarıyor. Arabayla manevra yapıp gözden kayboluyor. Yoldan aşağıya ilerleyen kırmızı stop lambaları ormana girince gözden kayboluyor.

“Dinle! Ne kadar sessiz!”

“Kes sesini o zaman!” diyor Vale.

İçerisi küf kokuyor. Duvarlarda mantar üremiş, tavan-da köşelerden aşağı yol yol nem izleri iniyor. Isıtma? Bodrumda boruların yakınında bir yerde olmalı. Merdivenleri tırmanıp yatak odalarındaki radyatörleri açıyorum. Ben bundan önce kaldığım odayı seçiyorum yine kendime. Karsten Amca’ya ait olmayan odayı. Evdeki her şey hiç değişmeden, yerli yerinde duruyor. Kitap rafları, mobilyalar ve diğer eşyalar... Sanki kapısını açıp 1982 yılına girmişiz gibi. Orman evreninde kahverengi ve turuncu bir gezegen gibi...

“Yahu ne soğuk!”

Birden arkamda buluyorum onu. Merdivenlerden çıktığını işitmemişim.

“O zaman in aşağıya de sobalara bir şeyler at! Sen de bu odada mı yatacaksın yoksa ayrı oda mı istersin?”

“Sobalara atacak odun yok. Ben kanepede uyuyacağım.”

“Tamam, ben odun işini hallederim.”

Bakın şu işe, gayet komplike bir sohbeta başlamış bulunuyoruz!

Hayır. Aramızda bir diyalog oluşabilmesi için henüz erken. Ama yine de bir şeyler değişmeye başladı gibi... Bundan önce gecelediğimiz mekânlarda Vale ortalıkta bulduğu eski kadın moda dergileri dışında hiçbir şeyle ilgilenmiyordu. Burada Fortet’de durum farklı. Odadan odaya dolaşıp duvarlarda asılı olan, masalarda duran fotoğrafları inceliyor. Vazolara, bibloları evirip çevirip bakıyor.

“Burada kim yaşadı Sune?”

İlk kez adımı kullanıyor.

“Kral Karsten yaşadı burada” diyorum. “Tanrının yarattığı tüm alkollü içkilerin hükümdarıydı. İçerek Azizler mertebesi kazandı. Biz bu aziz büyüğün krallığındayız şimdi Vale. Büyük görüşler ve düşünceler dünyaya geldi burada, bizden çok önce. Zaferlere ve kahramanca davranışlara dair büyük vizyonlar...”

Ona Kral Karsten’in koridorda asılı olan gençlik fotoğrafını gösteriyorum. Eski bir Triumph marka motosiklete oturmuş, Elviş’e benziyor.

Binanın çevresini dolaşıyoruz. Ne garip bir yer. Kuzey cephede orman, mutfak penceresine kadar sokulmuş. Evin diğer tarafında insan, pencerenin önünde durunca, göz alabildiğine uzanan boş alanları görebiliyor. Çam ağaçlarının tepeleri, karların arasından başlarını dışarı

uzatmış. Acaba bu boş alanda Noel ağaçları olarak satılmak üzere mi ağaç yetiştiriliyor? Bilmem. Bildiğim bir şey varsa o da bu binanın birkaç yıla kalmadan orman tarafından yutulacağı.

Evin mavi boyası beni biraz rahatsız ediyor. Çok değil ama ediyor. Dışarıda dolaşırken midemin bulandığını hissediyorum. Ama içeri girer girmez üzerimdeki etkisi geçiyor. Kahverengi ve turuncu dekorda dinleniyorum. Vale'nin geceleri üzerinde yattığı kahverengi kanepede... Kahverengi turuncu duvar kâğıtları arasında. Ara sıra bu duvar kâğıtlarının bir alev halini aldığı da oluyor, bu da beni biraz telaşlandırıyor. Bu telaşlanma halinden de memnunum... Şöyle hissediyorum... Bu telaşı başka bir şeye dönüştürebilirim, gibi hissediyorum. Başka bir şeye ama nasıl söylesem? Uyanık? Uyanıklık? Bu evde hüküm süren kasvet bende bir çeşit direnme duygusu oluşturuyor.

"Ute av Verden"i okuyorum. Bu eve çok yakışan bir kitap olduğunu düşünüyorum. Onu bulduğum o snob kulübeden daha çok yaraşıyor buraya. Bugüne dek karanlığa dair bu kadar iyi yazabilen birini okumamıştım, diye düşünüyorum.

Lars'ın yiyecekleri getirmesinden bu yana tek bir insan yüzü görmedik. Kimsenin yolu düşmez buralara. Orman yürüyüşüne çıkanlar, avcılar, sarhoş gençler, yerinde duramayan çingeneler.... Hiçbiri uğramaz. Burada yalnızca Sune ve Vale var, bir de ormanın sakladığı veya gösterdiği diğer canlılar... Bir akşamüzeri gurup vakti karşımdaki açık alana bakarken dört Kanada geyiğinin yavaş çekim önümden geçtiğini görüyorum. Vale'ye sesleniyorum. Gösteriyorum parmağımla. Görüyor musun? Orada. Ormanın kıyısında.

Bir gün ölü bir florya kuşu buluyoruz.

Beyazlar üzerinde bir yakut parçası gibi yatıyor. Vale kuşu yerden alıyor, biraz sarsıyor. Kuş kaskatı.

“Taş gibi olmuş, ölmüş bu.”

“Bir erkek florya.”

“Nereden biliyorsun?”

“Öğrenmiştim. Bırak onu tilki alsın.”

Yüzüme anlamamış gibi bakıyor.

“Yere bırak onu.”

O gün başka bir şey konuşmuyoruz, ancak akşam bodrumda bir şeyler ararken bir torba ayçiçeği buluyorum. Fareler bulup tırtıklamış ama bitirememişler. Lars ya da bir misafiri, bir süre önce bu torbayı bodruma bırakmış olmalı. Yani yakın bir zamanda... Bir kasa da pek fazla bayat görünmeyen patates buluyorum aşağıda. Bol miktarda da elma... Evin önünde üç elma ağacı var.

Ertesi gün eski bir tahta leğeni, bir kuş yemleme tah-tasına dönüştürüyorum. Mutfak penceresinin dışındaki çam ağacının dalları arasına sıkıştırıyorum bu yemliği. Vale sesini çıkarmadan beni seyrediyor.

Saat ikide yemek yedikten sonra yatzee oyununu getirmesini söylüyorum. Ormanda geçirdiği sürede usta bir yatzee oyuncusu olup çıktı. Benimle oynamak istemiyor ama kendi kendine oynuyor. Yetişkin bir adamı öldürmüş olan o küçücük elleri zarları nasıl da marifetle sallıyor. Bir daha atıyor. Bir daha... Atılan zar sesi evi dolduruyor.

Yatzee taşları ile şu kelimeyi yazıyorum: Florya.

“Bizim burada bu var Vale. Florya. Başka bir şey değil.”

“Beni neyle kandırmaya çalışıyorsun sen?”

“Hayır kandırmıyorum. Burada bulunan şey bu. Ölü bir kuş, florya.

Yatzee tahtasında hiçbir etkinlik cereyan etmiyor.

Ama ertesi gün Vale’ye kuşları tanıtmaya başlıyorum. Bir liste yapıyorum. Bayağı alakarga. Bayağı şakrak kuşu. Nefis bir yeşil ağaçkakan. Baştankara sülalesi de geliyor ziyaretimize, her ne kadar domuz yağı ziyafetine çağıra-

mıyorsak da... Büyük baştankara. Mavi baştankara ve dağ baştankarası. Sune amca tek tek gösterip öğretiyor kuşları.

Aradan çok uzun zaman geçmeden kuş yemleme tah-tamız uçup gidiyor. Ormanda uzun uzun yürüyüşlere çıkıyor, çapraz gaga ve bayağı ipek kuyruğa rastlıyoruz. Hatta bir göknar kargası da çıkıyor karşımıza. Her za-manki gibi çok fazla bir şey söylemese de kendi tarzında zeki biri olduğunu, çok çabuk öğrendiğini anlıyorum.

Geceleri ona dağlarda, kıyı boyunca ve Norveç, İsveç ve Finlandiya'yı Sibirya'ya bağlayan büyük ormanlarda yaptığım uzun yürüyüşleri anlatıyorum.

Bir hafta böyle geçiyor.

Bir haftanın sonunda Wanda ile Gerda Schutzmeier geliyorlar.

Lars'ın dev Hummer'ı ile geliyorlar. Arabanın motoru beni uykumdan uyandırıyor. Hava henüz karanlık. İkinci kat penceresinde duruyor ve sırt çantalarını, yiyecek kolilerini indirip eve taşımalarını izliyorum. Wanda'nın tiz sesi. Kahkahalar. Derken odanın kapısı açılıyor ve Vale karanlıkta arkamda belirliyor.

“Ne var? Seni korkuttular mı?”

“Bir rüya gördüm.”

“Benim yatağıma yat. Henüz sıcacık.”

Dediğimi yapıyor. Yorganın altında gözden kayboluyor.

Ben giyinip aşağıya iniyorum.

Mutfaktalar. Wanda kahve kaynatıyor, doktor Gerda ekmek dilimliyor. Lars'ın sesi dışarıdan geliyor.

Siz de buraya mı taşınıyorsunuz?

“Merhaba Sune! Hayır, Bjarte’ye doğru gidiyorduk. Ama ormanda böyle bir komün hayatı yaşamak hiç de fena fikir değil doğrusu... Yalnız bir şey var, ben bu evde tek bir gün bile yaşayamazdım. Aurası çok kötü buranın! Vale ne yapıyor? Böyle bir yerde aklını oynatmamıştır umarım?”

“Yok, aslında tam tersi. Yani siz yolunuza bugün mü devam edeceksiniz?”

“Evet, Bjarte karanlık basarken tekneyle gelip alacak bizi. Lars da teknenin geleceği yere kadar arabasıyla götürecektir. Bjarte’yi Torbjørn ile yalnız bırakmayalım dedik, bu iş epey uzadı ya...”

“Torbjørn’ü bir muayene edeyim dedim...” diyor Gerda. “Vale’nin elleri ne durumda?”

“İyileşti yaralar.”

Ben de uzun zaman bir hasta ile baş başa yaşadım. Bu konuyu hiç açmıyorum. Belki Wanda ile baş başa kalacak bir fırsat yakalarsam konuşabilirim.

Lars, Wanda’yı dışarı çağırınca Gerda Schutzmeier ile baş başa kalıyorum.

“Bjarte’nin aklını başına alması konusunda bize yardım etmelisin Sune!”

“Yani genel anlamda mı konuşuyorsun?”

“Hayır, hiç alakası yok!” diyor ve kahkaha atıyor. Dişlerinin bu kadar güzel olduğunu fark etmemişim. “Genel anlamda olsa, senden yardım istemezdim herhalde... Ama şunu anlamasını istiyorum, cesedi denize atmak söz konusu olamaz. Aklınızdan çıkarın bunu.”

“Bunun sorun olacak tarafı nedir, anlamıyorum.”

“Elbette anlıyorsun, aklını kullan biraz.”

“Akıl noksanlığı olmalı bende...”

Bu açıklamayı kabul edilebilir bulmuş gibi başını sallıyor.

“Bu konuyu düşün biraz. Neyse, söylemek istediğim şeylerden birini söyledim işte.”

“Aklını başına almasını öğütleyeceğim başka kişiler de var mı?”

“Bu kadın için neyin en iyisi olacağı konusunu düşünmelisin. Artık kış geldi.”

“Benden istediği şeyi yerine getirdim. Beni bırakma demişti. Bırakmadım.”

“İyi ettin Sune. Ama çetin ve uzun bir kış olacağı benzer. Vale böyle yaşayamaz. Sen ve bir dereceye kadar da Bjarte yaşayabilir ama... Vale genç bir kız, tedaviye ihtiyacı var.”

“Kaç yaşında? Sen biliyor musun?”

“Evet. Başka şeyler de biliyorum. On dört yaşında görünmesine karşın gerçekte yirmi bir yaşında.”

“Eh neyse, reşit olmayan bir genç kızla dolaşmıyorum en azından...”

“Öyle olsaydı polise çoktan haber vermiştim.”

“Birisi zaten haber vermiş polise.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Birisi polisi arayıp bizim Skjæret’de olduğumuzu bildirmiş.”

“Benim haberim yok. İnan bana. Bu konuda aramızda bir yanlış anlaşılma olmasını istemem.”

Ona inandığımı söylüyorsam da inanmıyorum. Gelip gittikçe Sune ile ilgili bir sürü hikâyeler duymuştur. Tabii ille de o haber vermiştir demek istemiyorum. Bjarte olabilir, Wanda olabilir, bir sürü insan olabilir.

“Gerda” diyorum. “Canım istediği için dolaşmıyorum bu kızla ormanda. Söylesene ne yapmalıyım sence? Bırakayım hapse mi tıksınlar? Tehlikeli biri olsaydı evet, ama çok zararsız bir kız bu.”

“Son olarak Dikemark, Psikiyatri Kliniği’ne tıklmıştı. İki yıl. Bu ilkbahara kadar.”

“Kaçtı mı?”

“Hayır, tedavisi tamamlanmış. Teşhis neydi diye sorma bana.”

“Ben bu adamların teşhisleriyle ilgilenmiyorum. Bundan emin olabilirsin.”

“Bunları tartışmak zorunda değiliz. Kıza yardım edebilirler, bunu bilmeni istedim yalnızca...”

“O tip yerlerde de kışlar uzundur.”

“Haklısın. Benim standart bir cevabım yok. Ama şunu da bilmeni isterim, geldiklerinde seni de tutuklayacaklar.”

“Bu konuyu hiç aklıma takmıyorum.”

Birden yanıma yaklaşıyor.

“Peki ne var aklında?”

“Kader her şeyin çaresine bakar, diye düşünüyorum.”

“Böylesi kolayına geliyor.”

“Evet. Vale açısından da öyle. Sen bu kış için endişelenmeyi bırak. Bu memleket hep böyledir. Yılda bir kış gelir. Sonra ilkbahar, sonra da yaz gelir.”

Yemek yiyoruz. Lars’ı rahatsız eden bir şey var. Ben böyle şeylerin kokusunu alırım. Kadınlar da alıyor mu acaba bu kokuyu? Pek öyle gibi görünmüyor.

Wanda bana dönüyor:

“Vale’yi getirmeyecek misin?”

“Niçin?”

“Şey, diye düşünmüştüm...”

“Hustler’den ne haber?”

“İyi” diye cevap veriyor Wanda. “Kuzeye doğru gitti. Bana her şeyi anlatmak istemez. Ya siz ikiniz?”

Ona Vale ile birlikte ormanda geliştirdiğimiz ornitolojik çalışmalardan söz ediyorum.

Pek de fazla ilgilenmiş görünmüyorlar.

Aslında ben de pek ilgilenmiyorum, adeta başka bir adam konuşuyormuş gibi geliyor bana. Birdenbire ken-

dimi iyi hissetmiyorum, midem bulanıyor, birkaç sani-yeliğine gözlerim kararıyor, ayağa kalkmak istiyorum, kusmamak için masadan uzaklaşmak istiyorum.

“Sune?”

Ayağa kalkıyorum. Duvarlar üzerime geliyor, metalik bir parlaklık görüyorum, mutfakta konuşulanları çok uzaklardan gelen böcek vızıltıları gibi duyuyorum, bir süre sonra kuş ötüşüne dönüşüyorlar, salona yürüyorum, birkaç kez gözlerim kararıyor, bu odada sanki müthiş bir ağırlık var, buradan derhal uzaklaşmalıyım, ama birileri kolumdan tutuyor.

“Sune!”

Kuşlar ötüyor. İri iri böcekler ormanda vızıldıyor.

Merdivenlerden çıkarken, bir şeyler akıp gidiyor ben-den, adeta soğuk hava yıkayıp temizliyor beni.

Gerda kolumu tutuyor. Gömleğin üzerinden elinin sıcaklığını hissediyorum.

“Neyin var Sune?”

Üzerinde durulacak bir şey olmadığını, hiçbir şeyim olmadığını söylemek üzere ağzımı açtığımda yine bir şeyler geliyor üzerime ve müthiş bir öfkeyle haykırıyorum:

“Bi’ huzur bırakmadınız insanda! Her dakika etrafım-da birileri var. Neden burada durmuş bir cesetle ne yapı-lacağını veya ne yapılmayacağını tartışıyorum sizlerle? Beni ne ilgilendiriyor bu? Bjarte’yi akliselime davet etmek ha! Kendimi akliselime davet edecek olsaydım, terk etti-ğim yerde olurdum şimdi! O zaman da dağlarda, orman-larda taban tepmeme gerek kalmazdı. İşe giderdim, okul aile birliği toplantılarına giderdim. Kuş sesleri yerine radyoda sabah programlarını ve haberleri dinlerdim!”

“Bırak onu gitsin!”

Bunu söyleyen Wanda. Elinde giysilerimle orada du-ruyor. Bir yandan yürürken bir yandan üzerime kazağımı ve pantolonumu geçiriyorum, içinde bulunduğum du-

rumdan adım adım çıkan benim, attığım her adım beni kendime, özüme, ormanda dolaşan adam kimliğime daha da yakınlaştırıyor; hava soğuk ve güzel, gün ışığı içime giriyor, bu hissettiğim mutluluk mu? Evet şimdi mutluyum! Fortet'de duramam artık, bir tuhafılık var orada diye düşünüyorum. Yeni bir konutu, evi, kulübeyi kırıp girmeme, bomboş iki el ile her şeye yeniden başlamama hiç kimse engel olamaz, daha önce de yaptım bunu, aslında çok da hoşuma gider. Yeni bir bıçak. Daha önce görmemiş olduğum uyku tulumu. Başkalarına ait giysiler ve çizme-ler...

Ormanın eteklerine yaklaşıyorum.

Arkama döndüğümde Vale'yi görüyorum. Sıkı sıkı giyinmiş evin önündeki arazide duruyor.

Sonra bana doğru bir koşu tutturuyor.

Aslında koşan ben olmalıydım diye düşünüyorum, ormanın içinden ve düzlüklerden koşarak geçmeliydim, başkalarının lüzumsuz işlerinden, boş muhabbetlerin esaretinden, dualardan ve taleplerden uzaklaşmalıydım, bunlar beni hasta ediyor, insanların sıradan günlerine tahammül edemiyorum, niye bu kadar zor hatta imkânsız olsun ki bu? Adeta başkalarının yanlışlıkla ya da aptalcasına örmüş olduğu görünmez ağa takılmak gibi... Bu kaosun dışında, ormanda, nehirlerde, patikalarda ve denizde dinlenen sakin günler geceler var ancak insanların yaşayarak yarattıkları bu telaşe yüzünden ulaşmak imkânsız.

Ben bu insanlardan biri değilim.

Ben kendi özümün içinde olmayı ve orada ölmeyi seçen biriyim.

Ormandaki patikada bir saat kadar yürüyoruz. Sonra geri dönüyor ve yürüyoruz. Ben önde o arkada. Konuş-

muyoruz. Tek bir söz bile etmiyoruz. Yarı yola geldiğimizde kör karanlıkta otomobilin farlarını görüyoruz.

Lars pencereden başını uzatıp sesleniyor.

“Her şey yolunda mı?”

“Bir vurdu geçti işte.”

Ön koltukta Wanda oturuyor. Arka koltuk boş.

“Gerda karar değiştirdi” diyor Lars. “Hasta ziyaretine gitmeyecekmiş. Ben yarın gelir alırım onu.”

“Ne yani hani adama ders verecekti?”

“Yok ya... Hey Vale! Al bunu!”

Bir Nokia telefon. Vale eldivenini çıkartıp yakalıyor telefonu. Elinde inceliyor. Menüye bakıyor.

“Telefonda kayıtlı numara yok. Ama ben de Bjarte de bu telefonun numarasını biliyoruz. Telefonu sakın Sune’ye verme. Hep kaybeder o telefonları...”

Bana dönüyor.

“Telefon gerektiğinde sizinle temas kurmak için. Şarjı mutfak penceresinin orada bıraktım. Tamam mı?”

“Bana bir mesaj gönder de aramızda bağlantı kurulsun” diyorum.

“Bu telefon benim ve Lars’ın” diyor Vale kesin bir tonda ve Lars’a başıyla hafif bir selam veriyor. Sonra telefonu eldiveninin içine koyuyor.

Lars gülüyor ve gaza basıyor.

Gerda Schutzmeier’in sahnemizde yerini alması, 2008 yılının bir ilkbahar gecesine denk geliyor. Onu kimin bulduğunu hatırlamıyorum ancak Siljan’da Jack Hallstein’in delikanlılarından birinin karışmış olduğu bir kurşunlama hadisesi, bir hesap kapatma olayı cereyan etmişti. Aslında yalnızca bir uyarı ateşiydi ama ateş eden silah temiz değildi; bu nedenle aramızdan biri, kaçaklara, resmi belgeleri olmadığından veya başka nedenlerden sağlık merkezlerine, dış hekimlerine gitmeyen ve gidemeyenlere

doktor hizmeti veren gönüllü çevrelerle temas kurmuştu. Gece yarısı üzerinde Norveç tipi yünlü kazak ve golf pantolonuyla gelen doktor Schutzmeier salonda kimlerin olduğuna ve de mutfağın feci haline bakmadan yatak odasına girmiş ve bistürisi ile faaliyete geçmişti.

İçeri girdiğimizde Gerda'yı, ölü adamın evinde sırtı bize dönük durmuş, Noel'de satılmak üzere ağaç yetiştirilen boş alana bakıyor olarak buluyoruz. Vale usulca koridora çıkıyor ve üst kat merdivenlerinde ayak sesleri duyuluyor.

"Garip bir şey" diyor Gerda. "Ben öyle alternatif akımlara inanmayan biri olmakla beraber bu evde tuhaf bir sevimsiz hava seziyorum."

"İçecek bir şey var mı?"

"Evet gelirken bir karton şarap getirmiştik."

Mutfak masasına oturuyoruz.

"Bjarte'nin seni konuk etmek istememesi konusunu fazla takma kafana, sana karşı bir tavır değil bu!"

"Takmıyorum zaten. Hastalarımın iç işlerine karışmam genellikle..." Gülümsüyor. "Hastalarım mı desem ne desem sizlere bilemiyorum tam olarak... Ancak bu durum çok uygunsuz bence."

"Thorbjørn'ü sokağa atmışlardı" diyorum. "Şimdi cansız bedenini niye geri göndersin onlara?"

"Biliyorum bunları. Ama şimdi bana söyle... Az önce ne oldu sana?"

"Sanırım bir flash-back hadisesi."

"Sık sık başına geliyor mu?"

"Hayır ama benim yalnız kalmam daha iyi. Bu kez... Bir olay ötekine sürükledi... Haftalardır insanlarla beraber yaşamak onlara katlanmak durumundayım. İşin sonu ne olacak onu da kestiremiyorum."

"O zaman kış boyunca sakın bir yerde kalmalısın. Böyle bir imkânın var mı?"

“Vale’yi terk edecek olursam sorun yok.”

“Vale’yi de yanında götürdüğün takdirde de problem olmayabilir. Bence sorun diğer bütün şeylerde. Çevrendeki her şey nelerden kaçtığını hatırlatıyor sana. Başkalarının hastalıkları ve ölümleri. Arkadaşlar için yaptığın ufak tefek hizmetler. Sizlerin kendinize özgü kuralları ve yasalarınız var. Kanaatimce bunlar toplumun yasalarından çok daha girift. Ve de farklı yasaları olan tüm gruplar daima birbirleriyle çatışma halindeler. Güney Avrupa’da çok uzun yıllardır bu işler böyleydi. Artık huzursuzluklar ve eski masum ülkeye, yeni zenginlere de sıçradı. Sence yollarda dolaşan veya bodrumlarda saklanan kaç kaçak veya iltica talepleri reddedilmiş ilticacı vardır bu ülkede? On bin. Belki de on beş bin.”

“Ne ben, ne Bjarte, ne tanıdığımız başka insanlar senin bu anlattığın tiplere yürüdüğümüz yollarda, ormanda ve dağlarda hiç rastlamadık. Hatta kıyı boyunca giden patikalarda bile çıkmadılar karşımıza. Farklı adamlar bunlar. Kentlerde kamp kuruyor ve sonucun iyi olmasını umuyorlar.”

“Evet bu doğru. Farklılar.”

“Anlamıyorum doğrusu. Gazetelerde bu insanların Afganistan’dan çıkıp, Pakistan, İran, Irak ve Türkiye üzerinden Avrupa’ya geldiklerini okuyorum. Ama dolaştığım yerlerde ormanlarda bir tanesine bile rastlamıyorum. Halbuki güzel hayat buralarda, doğada yaşanır.”

Gerda gülümsüyor.

“Onların hayalleri sizlerin hayallerinizin tam tersi. Onlar, polisin gece yarısı kapılarına gelip, kendilerini tutuklamadığı bir ülkede, bir apartman dairesinde oturuyor olmayı düşünüyorlar. Aşağılanmadıkları, işkence görmedikleri bir yerde olmak istiyorlar. Keyiflerinden değil, zorunluluktan düşünüyorlar yollara. Aslında bir paradoks. Hayatlarını tehlikeye atarak, türlü yöntemlerle

cennete gelmeyi başarıyorlar. Ama bu cennette meleklerle aynı masayı paylaşmıyorlar. Sen bir bakıma üst sınıfa mensup bir insansın, biliyorum bunun da farkındasın aslında. Özgür bir bireysin!” Gerda gülüyor. “Sen ve Bjar-te busunuz işte... Ben sizin gibileri tanı mı ş tım Almanya’da, çok zaman önce, daha sizler dünyaya gelmeden. Sizin gibi yaşayan büyük bir grup insan var orada. Buralarda da onlarla karşılaşmamış olman garip.”

“Sen nasıl geldin Norveç’e?”

“Uzun ve karışık bir hikâye. Bir koca. Çocuklar. Para. Para sıkıntısı. Boşanma. Kuzey Norveç’te aile hekimi olarak bir süre çalış tım ben. Tesadüfler yeniden Almanya’ya yönlendirdi beni. Sokak ekiplerinde çalış tım. Berlin’de. Hannover’de. Hamburg’da. Ta ki yaptığım iş e olan inancımı kaybedene dek... Ya da tahammülümü kaybedene dek... Bilemiyorum. Korkaklık oluşmuş tu. Tekrar Norveç’e geldim. ‘Korkaklık oluşmuş tu’ doğru bir deyiş olur mu sizin dilde?”

“İstersen olur. Ama ben senin bir korkak olduğun izlenimini edinmedim.”

“Çökecek. Her şey çökecek. Benim göreceğim günler değil bunlar. Senin de değil. Ancak bizim bildiğimiz tip toplum çökmeden önce, her yer soğuyacak. Hepimiz nefret yolunda ilerliyoruz.”

“Sen Byde’yi ziyarete gittin mi? Öyle gibi konuşuyorsun da...”

Hafifçe gülümsüyor, bana doldurmam için bardağını uzatıyor. Tezgâha gidip ş arap dolduruyorum.

“Elbette. Gittim tabii oraya. Ancak Byde egzantrik bir paranoyak. Almanya’daki, Fransa’daki banliyölerde kaçak göçmenlere yardım etmek üzere çalışan o değil. Benim. Milyonlarca var onlardan Sune. Elektriği suyu olmayan evlerde, banyo küvetlerinde doğan kaçaklar yani ikinci kuşak yetişiyor şimdi. Hiç şansları yok onların! Burada

kuzeyde gördüklerin... Pöh... Solda sıfır kalır. İşte o yüzden buradayım. Çalışma iznim de yok tabii. Ancak sistemler var, ilişki ağları var. Ayrıca emekli maaşım da var benim. Acayip bir hayat benimkisi. Ama bu kadar umutsuzluğa kapılmış, inancımı yitirmiş bir noktaya geleceğimi asla tahmin edemezdim.”

Ben de Gerda’nın bu durumda olduğunu tahmin edemezdim.

Şarabını bitiriyor. Ayağa kalkıp çeşmeye yürüyor. Bir bardak su dolduruyor.

“Almanya’da gruplar birleşip dev yiyecek ve gereç depoları oluşturmak üzere çalışmalar yapıyorlar. Ama bunlar 2012’de dünyanın batacağına inanan tarikat mensupları filan değil. Sade insanlar, iklim değişikliklerini ve ekonomiyi dikkatlice takip ediyorlar. Gidişatın vahametini görmek delilik değildir.”

“Ben de rastladım onlara. Ancak çoğunun yardıma muhtaç tipler olduğunu görmek için psikolog olmak gerekmiyor...”

“Doğru! Bütün nüanslar mevcut. Ancak ABD’ye bakalım.”

Ben elime bakmayı tercih ediyorum. Bakışlarım elimin içinden geçip karşıyı görüyor. Sakinim. Gerda Schutzmeier’in yanı başımda oturup gelecekte insanlığı bekleyen şeylerden bahsetmesinin beni sakinleştirdiğini fark ediyorum. Nesli tükenen deniz kuşlarını düşünüyorum, insanların televizyon şovlarında açık açık seks yaptıklarından ya da zayıflama rejimi olarak kaşık kaşık yağ yediklerinden bahseden gazete haberlerini düşünüyorum.

Ama bunlara ne sinirleniyor ne de öfkeleniyorum, hayal kırıklığı da hissetmiyorum hatta kayıtsız bile değilim.

Bir aşağılama, hor görme halinin alevleriyle ısınıyorum.

Bu konuyu sık sık düşündüm ve anladım ki hor görme halinden çok memnunum.

Derken Vale görünüyor. Salondan bir gölge gibi geliyor masaya oturuyor. Cep telefonunu kurcalıyor. Parmakları sayıların üzerinde hızla geziniyor. Ne yapıyor acaba? Oyun mu oynuyor? Mesaj mı çekiyor?

“Telefonu şarja koymayı unutma” diyorum.

“Açlıktan ölmek üzereyim” diyor.

Wanda’nın yaptığı köfteleri ve haşlanmış patatesleri yerken telefon çalıyor.

Torbjørn Aavik sonunda hayata tutunmayı bırakmış. Bu durumda Bjarte, Gerda’nın gelmesini istiyor.

Yağmur yağıyor. Esen rüzgârla birlikte kayalıkları örten karlar akıp gitmiş. Kayalıklar suyun iki tarafına uzanıp yatmış kara balinalara benziyorlar şimdi. Aydan deniz yüzeyine yansıyan ışınlar büyülü bir hava yaratıyor, yeşilin içinde mavi ışık dans ediyor sanki. Sigaraların ateşi karanlıkta ateş böcekleri gibi parıldıyor. Lars'ın teknesini adeta soyut bir tablonun içine doğru sürmekte olduğunu hissediyorum, Bjarte ve ölünün bizi beklemekte olduğu koya dar boğazdan girerken hemen yanı başımızda, teknenin her iki yanında granit kayalar duvar gibi yükseliyor ve bana ihtiyar Freud'un öğretisini hatırlatıyor. Beyaz köpüklü iri dalgalar kayalıkları yıkayarak tekrar

denize dönüyorlar. Akıntı. Baş döndüren çekim. Derinlik ve dip. Tuz ve çürümüş yosun kokuyor. Motor sesi kulağımın labirentlerinden geçerek beynimin derinliklerine işliyor. Sanki bir fikir ya da bir irade gibi...

Gece ışığında gözlerim kıyıdakileri gri renkli siluetler olarak seçiyor. Wanda, Vale, Gerda Schutzmeier. Arkama dönünce dümendeki Lars Sætre'nin sadece buralarda doğup büyümüş deniz insanlarının yapabileceği usta manevralarla, karanlıkta tekneyi bir huninin daracık kısmına benzer boğazdan geçirerek koya doğru sokmaya çalıştığını görüyorum.

Yağmur duruyor.

Boğazın sonuna geldik. Etraf kamp ateşi kokuyor, bir duman bulutunun içinden geçiyor ve çanağa benzer koya giriyoruz, deniz yüzeyi dövülmüş bir bakır tepsiyi andırıyor. Kumsalda kocaman bir kamp ateşi yakılmış. Göl-geler. Sesler.

Lars motoru stop ettiriyor. Sessizce iskeleye doğru süzülüyoruz, Wanda pruva tarafında hazır bekliyor.

Tahta iskelede daha büyükçe bir tekne demirli. Bye ile Bjarte'nin ateşin başında ayakta durduklarını görüyorum, ellerindeki kupaları kayanın üzerine bırakıyor ve bizi karşılamaya geliyorlar.

Çok ıslanmış ve üşümüş olduğumuzdan içeri girmek istiyoruz.

“Ona bir bakayım” diyor Gerda.

“Tabii zaten onun için buradasın” diyor Bjarte. “Onu odunluğa yatırdık. Dışarının ısisına eşittir orası.”

Onlar odunluğa doğru yönelirlerken biz içeri giriyoruz.

“Hava aydınlanmaya başlar başlamaz yola çıkmalıyız” diyor Bye kahve dökerken. “Ben üç güne kadar geleceğim teknele. Yani Perşembe günü. Karbo'nun Narhval'ı akşam saat on birde buradan açıktan geçiyor olacak. Ben de vakitlice gelirim.”

“Tekne senin mi?” diye soruyorum.

“Ödünç.”

“Peki ya bu kamp ateşi neyin nesi?” diye soruyor Lars kahvesini üflerken.

“Giysilerini yakıyoruz. Yatak çarşaflarını. Hatta döşөгünü de...”

“Ayrıntılara girmeye gerek yok Byde” diyorum.

Bir süre sonra Gerda ile Bjarte yanımıza geliyorlar. Her ne hikmetse ölüye yaptıkları bu kısa ziyaret aralarındaki yüksek tansiyonu biraz düşürmüşse benziyor.

“Gerda seninle gelecek” diyor Bjarte, Byde’ye.

Byde olur anlamına başını sallıyor. “Biraz uyumaya çalışın. Ben hazır olunca sizi kaldırırim.”

“Bizi düşündüğün için teşekkür ederim Byde” diyor Gerda. “Ancak hiç uykum yok şu an. Bana bir fincan kahve versen daha iyi olacak.”

“Geri kalanlar yarına kadar burada konaklayabilirler” diyor Bjarte. “Ancak perşembeye kadar yalnız kalmak istiyorum. Her gün buradan bir sürü insan gelip geçiyor, durumda bir gariplik olduğunu fark etmelerini istemem. Sune sen de...”

“Elbette, bu bölgede hiçbir kulübeyi kırıp girmeyeceğimden emin olmalısın.”

“İyi, gece boyunca kar eriyecekmiş gibi görünüyor. Ormandan geçen ve yarımadanın öbür tarafına giden bir patika var. O taraftaki kulübelere girebilirsin. Dört beş tane var. Kırmadan önce anahtarlarını bulmayı dene.”

“Verdiğin yeni başlayanlar seviyesindeki kurs bilgileri için teşekkürler. Lars ya sen?”

“Ben birazcık ısınayım, hemen gidiyorum. Perşembe günü gelirim. Öğleden sonra.”

“Tekrar düşün” diyor Gerda. “Senin bu berduştan daha fazla kaybedecek şeyin var.”

“Berduş ha! Vay anasını!” Bjarte kahkahalar atıyor. “Sen Norveççede giderek ustalaşıyorsun. Berduş!”

“Tabi ki ben de sizinle beraberim” diyor Lars. “Nasıl olur da anlamazsınız?”

“Nasıl cereyan etti?” diye soruyorum.

“Bunu başka bir zaman konuşuruz” diyor Bjarte.

“Gidişi pek güzel olmadı. Niye gitmemekte bu kadar diretti anlayamıyorum?”

Bu sözlerden sonra dağılıyoruz. Bjarte ile Wanda üst kata çıkıp yatıyorlar. Lars gidiyor. Byde ile Gerda mutfak masasında oturup günün doğmasını bekliyorlar.

Ben huzursuzum. Bu evden hoşlanmıyorum. Bjarte kış mevsiminin neredeyse yarısını burada geçiriyor. Ortakçı, yarıcı gibi... Mülk sahibi ile olan anlaşması müphem. Kapıcı Bjarte, diye düşünüyorum ve o an aklıma beni gammazlayanın o olduğu geliyor. Eminim bundan. Beni zora koşmak için, sınavdan geçirmek için yapmıştır bunu. Bu adam böyledir. Küçük küçük düzenlemeler yapar. Bazı şeyler koyar sahneye. Kim bilir belki de Val'den kurtulmam için bana yardım etmeye çalıştı kendince. Yeniden özgür olabilmem için.

Vale karanlık salonda bir koltukta tek başına oturuyor. Ellerini kucağına bırakmış kıpırdamadan karşıda bir noktaya bakıyor.

Ona bu evde daha fazla kalmak istemediğimi, gidip bir kulübeyi kırıp gireceğimi, yarın da gelip onu alacağımı söylüyorum.

Derhal benimle gelmek üzere kalkıyor.

Giyiniyoruz. Gerda ile vedalaşıyorum.

Byde dışarıda durmuş sigara içiyor.

“Kamp ateşine doğru yürü küçük dostum. Ben Sune ile konuşacağım.”

Vale hiç tepki göstermiyor. Sırt çantası ile yola çıkmaya hazır. Yüzüme büyük bir ciddiyetle bakıyor.

“Ateşin oraya git” diyorum.

Gidiyor.

“Onu da alabiliriz yanımıza” diyor Byde. “Doktor hanım ve ben, yani. Sorun değil.”

“İyi” diyorum. “Burada durup kafa yorduğunuz başka mevzular da var mıydı?”

“Tamam nasıl istersen öyle yap. Ama bu yanlış bir yol Sune, bu sen değilsin, böyle çocuk bakıcılığı yapmak sana yaramaz, samimi söylüyorum, Bjarte de böyle düşünüyor.”

“Bana ihtiyacınız var mı herhangi bir iş için?”

“Ne demek istiyorsun?”

“Bir şey için bana ihtiyacınız var mı, diye sordum. Zamanımı neyle uğraşarak geçirdiğimi bilmek sizi bu nedenle mi tedirgin ediyor? Bu konu beni kullanmayı düşündüğün misyoner hizmetlerini sekteye uğratacak diye mi endişe ediyorsun? Ve de sen kendin ne zaman çıkacaksın sahaya oynamaya?”

“Bu mesele seninle tartışılacak bir şey değil.”

“Gerda ile her şeyi berbat etme Byde! O düzgün bir kadın.”

“Doğru diyorsun.”

“E, onu annenle tanıştıracak mısın bakalım?”

Sırıttırıyor ve sönmüş sigarasını yakıyor. “Evet şimdi onu annemin evine götürüyorum. Acaba kasabanın aile hekimi hasta ziyaretine gelecek mi dersin?”

“Hayır. Sanmam. Her şey çözülüyor Byde. Bütün sistem çatırdamakta.”

“O zaman perşembeye görüşürüz.”

“Allah’ın izniyle, diyorum.”

Ormanda bir saate yakın yürüyoruz, ağaçlar daracık yolun iki yanına yüksek ve sık örgülü birer duvar gibi dizilmişler, bu durum Norveç’te halkın hayvancılık sektörünü bitirmesinin, tüm hayvanlarını kestikten sonra, üzerlerine işçi üniformaları geçirmesinin doğal bir sonu-

cu. Küçük tuhaf kadın ile birlikte bu patikada atmakta olduğum her adımın, bizi Bjarte'nin bekçiliğini yapmasına izin verilen ve de polisin henüz kapısına varıp Vale ve ben gibileri soruşturmakla uğraşmadığı o milyarlık kâşaneden uzaklaştıran her metrenin, omuzlarımdaki ağırlığı azaltmakta olduğunu hissediyorum. Ve de sanırım yeni bir düşünce uyanmış oluyor bilincimde, Vale ve ben gibiler derken... Adeta beraberce bir yükü çekiyormuşuz gibi, hatta aynı yönde ilerliyormuşuz gibi... Eh, bu da gerçeğe yakın bir durum tabii aslında...

Ben bu patikada daha önceleri de yürümüştüm. Uzun bir zaman önceydi ama bir ilkbahardı diye hatırlıyorum. Burunda kıyıya çekilmiş bir tekneyi boyayıp denize hazır etmekle geçirilen bir gün. Biz oraya gitmiyoruz. Orada yılın her döneminde kullanılan çok sayıda kulübe var. Bu taraflarda bütün yılı geçiren yok, Bjarte de o nedenle burada kalıyor. Hem bu nedenle hem de kâşanenin sahibinin kışını iyi yaladığından dolayı... Bjarte'nin zenginlere karşı bir zaafı var. Geilo ve Filefjell gibi şık kayak merkezlerinde de malikâneleri var, buralarda yılın iki üç haftasını kapıcılık hizmetleri ve evsiz barksız berduşluk rollerini oynayarak geçiriyor. Bjarte'nin zenginlerin kölesi olduğunu düşünmek çok eğlenceli aslında. Gülmeye çalışsam da nafile... Dayanamıyor kıkırdıyorum.

Vale dikkatle bana bakıyor. "Yatacak bir yer mi bulsak?" diye soruyor.

Bunu izleyen iki gün iki geceyi, dağdaki bir oyuğun iki duvarını oluşturduğu, taşla örülmüş kulübede geçiriyoruz. Odalar arazinin eğimine uymuş. İçeride oturunca geniş bir alana hâkim olamıyor insan. Oturma odasının daracık bakış açısı olan penceresinden deniz görünüyor sadece. Burası son derece içine kapanık ve korunaklı bir yer. Kışın kimsenin uğramayacağı apaçık. Konserve ku-

tuları var. Sallama çay paketleri... Olağan şeyler yani. Yine de bize yeter de artar bile.

Kulübe dağın yükseklerinde olduğundan mutfak kapısının önüne inşa edilmiş platforma çıktığımda deniz kenarındaki yat limanını ve kulübeleri tepeden görebiliyorum. Tekneler kıyıya çekilip baş aşağı çevrilmişler, üzerleri plastik brandalarla örtülü. Yazlık kulübeler kilitlenmiş, emniyet altına alınmış.

Hiç kimse yok. Burada bir tek biz varız.

Burası kitapsız bir kulübe. Dağ başındaki bu evde bulduğum edebi eserler Alexander Irgens'in Hammer dizisinin¹ ilk iki cildi ve Yeni Ahit. Irgens'in polisiye kitaplarını ikişer kez okudum. Bu yazarın bütün eserlerini, kuzeyde Finnmark'tan güneyde Solastranden'a kadar bütün Norveç tatil kulübelerinde bulmak mümkündür.

Yeni Ahit'in Norveççe/İngilizce baskısı, mavi renkte ciltli, Gideon Basımı yani Hristiyan İşadamları Birliği tarafından yayımlanmış. Bu adamların toplantılarının nasıl geçtiğini düşünerek kendimi eğlendiriyorum, ticari konularla dini konuları nasıl birlikte değerlendirebiliyorlar acaba? Gideon basımı kitap, genelde ülkedeki bütün oteller, ceza evleri ve diğer kurumlarda mevcuttur. Yani Vale, eninde sonunda alınıp yeşil koridorlu mekâna götürüldüğünde, kutsal kitabın bu basımını bulacak.

Nasıl da haklıyım. Kitabın ilk sayfasında sol tarafta aşağıda mavi bir damga var: ELGSTUA, Elverum.

Birileri zaman zaman benim de kocaman porsiyonlarda Kanada geyiği eti yediğim ancak gecelemediğim bu

1. Burada yazarın kendi kitabına ve kurmaca bir karaktere göndermeler yapılmaktadır. Yazar Ingvor Ambjørnsen, "Ut av Ilden" isimli bir polisiye roman yazmıştır. Romanın kahramanı polisiye kitaplar yazarı Alexander Irgens, kendi yazdığı son romanı *Høye, mørke menn*'i lanse etmek üzeredir. *Høye, mørke men* romanı polis şefi Stig Hammer'in kahramanı olduğu, yurtiçinde ve yurtdışında çok tanınan, sevilen roman dizisinin yedinci kitabıdır. (ç.n.)

nl mekndan yrtm Yeni Ahit'i. Yemeğimi restoranında yemi sonra da ormana gidip açık havada uyumutum.

Gözlerimin önüne geliyor. Kırmızı kareli örtüsü olan masalardan birinde oturuyorum. Kahverengi sosla sunulan geyik etinden yapılmış iri köftelerin tadı ŗu an damağımda. Yazın Elverum yöresi am ormanlarının o kendine özgü kokan havası. Sıcak. Uyku tulumunda yatarken Kanada geyiğinin tadını hâlâ ağzında hissetmek...

Ne var ki birileri 16 numaralı odadan Yeni Ahit'i almılar.

Mali durumu böyle bir tatil kulübesini inşa ettirecek kadar yerinde olan birisi hem de... İnşa edildiği yerin konumu, taşlarla birlikte kullanılan ahşap ve diğer malzemelerin kalitesi ve de il imar müdürlüğüne, hatta daha da yüksek mercilerdeki politikacılara verilen rvetler dikkate alındığında bu projenin çok pahalıya çıkmış olacağı açıkça anlaşılır.

Tahta bir bankın üzerine uzanmı İsa'ya dair bir ŗeyler okuyorum. llerde ve dağ yollarında birkaç yoldaıyla beraber dolaşan yalnız bir adam. Bütün dünyayı kendi kanıyla renklendiren bir topist, bir hayalci...

Bir süre önce tepedeki gölün kenarında bir gece Bjarte hakkında ne söylemişti Thorbjrn? Yoksa gündüz müydü? Bjarte sonunda Efendimiz'i buldu, mu demişti? Kulaklarım bunu duymamış mıydı? Yani benim arkadaşım Bjarte, İsa'ya mı inanır olmuştu artık?

Bana bundan hiç bahsetmediği dt aklıma.

Kutsal kitapta sözü geçen ve gereksiz bir alçakgönüllük göstermek anlamına gelen *ışığını buğday ölçen marapanın altında saklıyor*, sözünü düşündüm gnahkarlara özgü bir memnuniyet içinde...

Bu hikyenin sonunu biliyoruz.

Giderek onun bizi ele verdiğinden emin oluyorum. Havari Yehuda o. Onu sevmek üzere kendimi koullan-

dırmaya başlıyorum. İsa'ya dair anlatıda kilit isim Yuhanna değil Yehuda'dır. Yehuda olmasaydı dramatik kurgu gerçekleşmezdi. Yuhanna kurban edilebilir. Bunu öğretiler bize.

Vale oturmuş cep telefonuyla oynuyor. Pilini bitirme, diye uyarmaktan usandım. Burada elektrik yok diye ısrar etmekten...

“Vale? Bjarte sana İsa'dan söz etti mi?”

Cevap vermiyor.

“Vale!”

“Hayır.”

Muhtemelen Thorbjørn beyninin çok az bir kısmını kullanıyordu son günlerinde. Ancak gerçek son an burada vuku buldu. Ve de yanında sadece Bjarte vardı. Muhtemel bir dini bütün Hıristiyan. Evet aslında bu fikri sevdim. Bjarte gizli Hıristiyan... Işığını buğday ölçen maşrapanın altında saklayan adam... Işığı saklayan... Sah-tekarlığı parlatan. Ölmekte olan kişinin üzerine eğilmiş.

Ben alçak gönüllülüğün tam zıddı olarak, ışıklarını ta tepelerine kadar çıkararak taşıyan çok insanla karşılaştım.

İlki Mirka'ydı. Kutsal ruh öylesine nüfuz etmişti ki içine, geceleri ışığa gerek duymadan görebilirdi. İki gün iki gece uyumadan yürüdüğü de söylenirdi. Hedemark yöresinde başlayıp Sibirya'nın tundralarında da sona eren ormanlarda ona rastlayanlar, tamamen kendi dünyasında yaşayan biri olduğundan söz ederler. Ben kendisiyle Finn-skogen ormanında Harryjarvi ismindeki yarı Lapon bir adamın evinin önündeki alanda karşılaştım. Harryjarvi, İsa'nın Tanrı'nın oğlu olduğuna inanmayanlardandı. Buna rağmen Mirka'nın dostu ve de alkol ile kaliteli esrarda mevcut olan gizli güce iman etmiş bir din kardeşiydi.

Her ne kadar bunları düşünmek bana eğlenceli geliyorsa da Bjarte'nin Mirka gibi bir adamın misyonunu devralmasını istemem.

Ormanlarda dolaşan daha pek çok tip var zaten bunu yapmış olan.

Vale gelip banka oturuyor.

Küçük parmağını işaret parmağım ile orta parmağım arasına alarak tutuyorum. İtiraz etmiyor.

“Telefonun pili mi bitti?”

“Evet.”

“Zarar yok, nasılsa adam öldü.”

Ses çıkarmıyor.

“Biliyorsun değil mi? Yarın neler olacak?”

Bilmiyorum der gibi omuzlarını kaldırıyor.

“Bu meseleyi konuşmalıyız Vale. Daha doğrusu ben konuşacağım sen de en iyi becerdiğin şeyi yapacak susacaksın. Yarın gece bir gemiye bineceğiz, bu gemi kıyıyı izleyerek yol alacak, ilk durak Stavanger.

“Adamı suya atacağınızı mı sanıyorsunuz?”

“Evet o suya atılacak. Ama sen ve ben o nedenle binmiyoruz gemiye. Buradan uzaklaşmak zorunda olduğumuz için gidiyoruz. Sen nasıl istersen. Gelmek istemezsen, öneriyi....”

“Hayır böyle konuşma!”

“Tamam. Yalnız şunu söyleyeceğim, gemiye giderek daha fazla sayıda yabancı binecek. Aldırış etme. Benim yakınımında dur. Gemi çok kalabalık ve berbat bir durumda olacak. Ama Stavanger’e varınca durum biraz düzelecek. İstersen orada karaya çıkabilirsin, ancak karaya çıkmaz ve bizimle devam etmek istersen bir seçim yapmış olacaksın. Ne dediğimi anlıyor musun? O zaman tek başına karaya çıkmak için vakit çok geç olacak. Benimle birlikte yola devam etmek zorunda kalacaksın. Kış geliyor, bulduğumuz bir mekânda çok uzun bir süre bir yere kıpırdayamadan oturmak zorunda kalacağız. En az üç ay. Daha da fazla belki. Düşen karın miktarına ve başka

şeylere bağlı bu. Norveç kış havası. Baş edebilecek misin onunla? Bu bir iki gün içinde kararını vermen gerek.”

“Neresi olacak?”

“Benim kafamın içinde saklı tutmam gereken yerler Vale. Çeşitli olasılıklar var. Yiyecek ve barınma ihtiyacımızı karşılamak için mutlaka çalışmamız gerekecek. Orada bizden başka insanlar da olacak, ama iyi insanlar. Gerda gibi. Hustler ve Wanda gibi... Dediğim gibi iyice düşün. Bir şey daha var. Er geç seni yakalayıp içeri tıkacaklar. Biliyorsun. Biliyorsun bunu değil mi? Dışarılarda uzun süre dolaşma şansın yok.”

Son söylediğim tam doğru değil. Böyle bir şansı var. Yani benim yanımdan ayrılmadığı sürece. Sözümünden dışarı çıkmadığı sürece.

Şu an için ona bunu söylememeyi seçiyorum. Belki de gereğinden fazla şey söyledim.

Ansızın ellerini yüzüne kapatıyor ve ağlamaya başlıyor. Tıpkı ormandan arabayla geçtiğimiz gün yaptığı gibi. Bir çocuk gibi.

“Yani böyle mi olacak, şimdi hep?”

“Nasıl böyle mi Vale?”

Yattığım yerden doğruluyor ve onu kendime çekmeye çalışıyorum, tabii ki Vale gibi olmayan kızlara böyle davranılabilir ancak. Vale elimden kurtulup odanın ortasına fırlıyor, gözlerini yumup yumruklarını sıkarak sinir içinde titremeye başlıyor.

Bu andan itibaren Vale’nin odanın ortasında öylece durmaya devam edeceğinden eminim. Açık denize bakan ve hüznün hâkim olduğu bu mekânda bir heykel gibi duracak.

Bir sigara sarıyor ve derin derin çekiyorum ciğerlerime.

İyi geliyor.

Kulübeden ayrılmak için havanın iyice kararmasını bekliyoruz. Kar tekrar yağmaya başlıyor. Tozpudramsı bir kar. Hiç rüzgâr esmiyor gibi. Rüzgâr başlarsa beceremeyiz bunu. Konuşmadık ama herkes biliyor. Vale ve ben her zamanki gibi orman içinden geçerek yürüyoruz. Ben önde, o arkada. Karanlık basarken önümüzdeki patika beyaz ve aydınlık, orman ise içine girilmesi imkânsız bir siyahlık.

Ormandan çıkıp sahile baktığımızda Byde'nin yerini almış olduğunu görüyorum. Tekne iskeleye yanaşmış, usturmaçlara vuruyor. Halatlar gıcırıyor.

Lars henüz gelmemiş.

Tepedeki ev boş görünüyor. Mutfaktaki cılız ışıktan burada birilerinin bulunduğu anlaşıyor sadece. Hava is kokmuyor. Evin sobalarını söndürmüşler.

İçerisi hafif ılık. Ve de her şey düzenli intizamlı. Gizli Hristiyan dostumuz ve de ekibi anlaşmamızda verdikleri sözü tutmuşlar. Arapsabunu ve vim kokuyor etraf.

Kahve içiyoruz. Vale ve ben. Wanda ve Bjarte. Byde. Kimsenin canı yemek istemiyor.

“Onu gemiye taşıdım bile” diyor Byde. “Karanlıkta taşımak zahmetinden kurtulduk. Aşağıda iskele cam gibi kaygan. Siz de dikkatli olun denize düşmeyesiniz.”

“Ben kül döktüm” diyor Wanda. “O kadar da fena değil.”

“Siz Stavanger’de mi çıkacaksınız karaya?” Bjarte bana ve Vale’ye bakan gözlerini hafifçe kaçırıyor sanki.

“Bakalım” diyorum.

Seni gidi küçük gammaz !

Bunu o anlıyor. Bjarte ile aramızda müthiş bir iletişim var. Konuşmadan da anlaşıyoruz. Diğerleri sadece henüz karar vermemiş olduğumu zannediyorlar.

Ortada oluşan bu düğümü çözmek istediğimden söze giriyorum:

“Karbo ile konuşan oldu mu bugün?”

“Evet” diyor Bjarte, o da bu vaziyetten uzaklaşmaya istekli. “Bugün telefon ettim. Her şey yolunda. Rüzgâr yok gibi. Sadece kar yüzünden görüş mesafesi biraz dar olacak. Ancak gecenin ilerleyen saatlerinde kar hafifleyecek. Lakin sabaha doğru havanın kötüleyeceği haberi geldi. Üzerinde durmaya değmez. Bizim için önemli olan bu saatler. Ve bu nokta.”

“Evet” diyor Byde gülerek. “Onu gemiye almayı başabilirsek, gemiden atmayı da beceririz. Bu daha kolay olur.”

“Gemide kimler olacak?” diye soruyor Wanda.

“Her zamanki mürettebat.”

“Grisekokken¹ de olacak değil mi?”

“Öyle tahmin ediyorum.”

“Ne kadar kuzeye çıkmayı planlıyorlar?” diye soruyorum.

“Sanırım ta Harstad’a kadar gidecekler. Stavanger’de inme Sune! Gidebildiğin kadar kuzeye git...” diyor Byde.

Bjarte ansızın ayağa kalkıyor. Kulağının arkasından bir sigara çıkarıp, ortadan kayboluyor. Byde bana bakarak kıs kıs gülüyor. Ben de bir sigara sarıp dışarı çıkıyorum. Karanlıkta arkamda bir yerlerden Vale’nin sesi geliyor.

Bjarte önceki gün sönmüş olan kamp ateşinin başında duruyor. Vale’nin antenleri ise onu başka yöne çekiyor, kıyıda bir kayanın üzerine oturmuş. Aramızdaki uzaklık konuşmaları duymamıza engel.

“Eveet Sune. Mantar ormanından çıkıyorsun nihayet!”

“İçimde kötü bir his var. Onu sen ve ben göndermeliydik denize.”

“Haklısın. Ama artık çok geç. Üstelik durumu yöneten sen ve ben değiliz. O yaptı hazırlıkları. Karbo ile o anlaştı.”

“Hustler da bu işin için de mi?”

“Tabii ki. Ya sen ne zannediyorsun? Bu, çingene kralın ölümü ve cenaze merasimi.”

“Kral değildi hatta, iskambil kartlarının valesi bile değildi.”

Gülüyor.

“Yabancı. Hep kovalanan” diyorum.

“Ona gereken iyi muameleyi yapacağız” diyor Bjarte. “Yapmakta olduğumuz şey bundan ibaret. Biraz illegal bir iş, ama sadece biraz... Bundan çok daha kötü işler gördüm ben. Sen de... Ama bilenlerin sayısı biraz fazla.

1. Grisekokk: Lâkap. Doğru yazılışı grisekokk olup hayvancılık sektöründe domuzlara yem veren kişi demektir. (ç.n.)

Mesele bu. Ve de çok fazla insan geliyor. Çoktan bir şova dönüşüyor gibi. Belki de Thorbjørn bunu planlıyordu. Bunu söylüyorum zira...”

“Zira benim peşime bir Çinli’yi takarak geliyor olmam hesapta yoktu.”

“Evet. Aslında tehlikeli değil. Sadece rahatsızlık verici. Tehlikesi yok.”

“Zaman zaman kâbuslar görüyorum” diyorum. “Kâbuslarımda benim peşime düşen sensin.”

“Böyle hissedeceğini düşündüm Sune. Ve de haklısın. Senin peşine düşen benim. Ancak senin Çinliyle beraber Skjæret’de olduğunu birilerinin kulağına fısıldayan ben değilim. Ayrıca önemi de yok. Ama iri bir paketin kur-yeliğini yapıyor olsaydın durum başka olurdu.”

“Ve de gemide iri paketler yok yani?”

“Lanet olsun, bahsetme bundan. Baksana... Her ne olursa olsun. Ben yılbaşından Mart sonuna dek Lofoten Adaları’nda Reine’de olacağım. Kalacak yerim var. İşim de var. Kapalı mekânda iş. Boya badana ufak tamiratlar” diyor Bjarte.

“Tamam. Aklımda olsun. Teşekkür ederim!”

“Yalnızca sen ve ben. Hariçten kimse olmayacak.”

“Tamam bunu da not ettim.”

Hariçten kimse olmayacak. Mesaj alınmıştır.

Lars Sætre’nin teknesinin sesi duyuluyor ilkin. Birkaç saniye sonra da iki dağın arasındaki o yarıktan, o iğne deliğinden kıl payıyla sıyrılarak bize doğru yaklaştığını görüyoruz teknenin.

“Karanlıkta da görüyor gözleri bunun” diye homurdanıyor Bjarte. “Ruhunu mu artık neresini bilmem, bir şeylerini şeytana satmış olmalı...”

Tekneyi bağlaması için Lars’a yardım ediyoruz.

Saat dokuza gelirken Byde'nin sabrı tükeniyor. Açık denize açılacak olan körfeze doğu yola çıkıyoruz bulunduğumuz koydan. Deniz oldukça sakin, gücünü yitiren rüzgâr karın yağdığı ve gökyüzünün denizle birleştiği çizgide tembel dalgalar olarak şekilleniyor. Ben kaptan köşkünde Byde ile beraberim. Aşağıda güvertede Bjarte çömelmiş, içinde doğa fotoğrafçısı Thorbjørn Aavik'in dünyevi kalıntılarını bulunduran uyku tulumuna sarılı iplerin düğümlerini inceliyor. Sıkıyor. Ayarlıyor. Diğerleri kapalı bölüme geçmişler.

"Alet kutusunda biraz içki var ister misin?" diyor Byde.
"Elbette isterim."

Bir plastik şişede Absolut votka.

"Termosta kahve var. Duvardaki çivide de bir kupa asılı al onu."

"Sen de ister misin?"

"Benim istemediğimi biliyorsun. İçkinin parasını hesaba yazarım. Nasıl burada iyi vakit geçirdiniz mi? Lütfen cevap verme... Bu kez Skjæret'de yaşananların ayrıntılarını bilmek istemiyorum. Ha yeri gelmişken söyleyeyim. Kız da bayağı güzel yani. Ne üzücü hikâye... Bu kız? Tamam söyleme bir şey. Peki ya sen? Yalnız kurt. Birdenbire böyle bir vaziyete düşüyorsun. Bundan bir ders çıkarırsın belki. Shakespeare miydi yalnız başına olmaya dair o satırları yazan... Yalnızlığın erdemi. Yalnız kişinin en güçlü kişi olduğuna dair. Yoksa Hamsun mü?"

"İbsen."

"Büyük saçmalık. Bjarte ve senin etrafınızda bir ilişkiler ağı olmasaydı ya da siz bir ilişkiler ağının parçası olmasaydınız hayatta nasıl kalırdınız? Kendinizi bir şey sanmayın. Her şey çözülüyor dediğimde bana gülüyorsunuz. Ben de diyorum ki gazeteleri okumaya başlayın. Radyo dinleyin. Hatırlar mısın bilmem? 'Radyo dinleyin'. Hatırlamazsın tabii, çok gençsin. Savaş yıllarında bomba

alarmı verildiğinde radyo dinlenilecekti. Anlıyor musun? Artık bomba alarmı verilmiyor. Hiç kimse sivil savunma uygulamaları yapmıyor. Radyolar Gluntan² çalışıyor.”

“Yani ben de onu mu dinleyeyim?”

“Etrafında neler olup bittiğini araştırmaya başlasan iyi olacak. Bunu demek istiyorum. Yunanistan’a bak. İrlanda’ya bak. Paris’in banliyölerine bak. İngiltere’de şeriat yasaları uygulanmaya başlandı. Yeni sol bu durumda. Benim eski sınıf arkadaşlarım bunları seyredip otuz bir çekiyor şimdi. Bu tip haberler. Klassekampen³ gazetesinde okuduğum bir röportajda, oradaki şu veya bu sülalesiniskiğim komünist gruplardan birine mensup mına koyduğumun karısı hiç utanmadan, ayan beyan diyor ki, sosyalizmin son şansı Allah ile ittifaka girmektir? Ne lan bu? Vay iblis, ne lan bu, Sune? Bu bir cenah. Öbür cenahta da aşırı sağcılar var. Şimdi Putinistan’a bir bak bakalım Sune. Bir de Orta Avrupa’daki eski Nazi domuz ağılına bak. Bizler önümüzdeki on yılı bu iki aşırı cenah arasında geçireceğiz. Ekonomi paldır küldür çökerken, aşırı hava şartları normal olmaya başlarken sıradan insanlar bu iki taş arasında sıkışıp kalmaya mahkûm olacaklar. Şimdiye dönersek, Allah kahretsin bu karlı havayı! Neyse ki kuvvetli rüzgâr yok. Yani hakikaten... Fırtına ve kasırgaya şimdiden alışalım diyorum. Yani mecaz anlamda... Anlamadınsa diye izah ettim sana. Hadi bana bir kahve koy!”

“Karbo bizi bulmakta zorluk çeker mi dersin?”

“Ona Karbo demekten vazgeç! İsmi Rune Eilertsen’dir ve de senin kafanda bugüne dek şekillenmiş fikirlerin en manyağı olan planını uygulamak üzere sana yardım edecek geminin kaptanıdır!”

2. Gluntan: Trondheim kentinde 1965’lerde kurulmuş popüler bir dans orkestrasıdır. (ç.n.)

3. Sınıf mücadelesi. (ç.n.)

“Bu benim fikrim değil mına koyayım!”

“Fark etmez. Buradan çıkaracağın ders, insanlara saygı göstereceksin. Esasında bunu çok zaman önce Jack Hallstein’den öğrenmiş olmalıydın... Şimdi konuşurum ben kaptanla. Öte yandan bizi aramak kaptanın vazifesi değil. Neyse sorun çıkmaz. Bu işi bana bırakabilirsin. Sen şimdi Finnskogen’da değilsin. Ya, ne yapıyor o herif şimdi güvertede? Tulumu açıp cesedin ceplerini kurşunla doldurmayacak mıydınız? Görünüşe göre düğüm ustalık brövesi alma için talim yapıyor.”

“Düğüm ustalık brövesi de ne? Seni doğru anladıysam, onu gemiye çıkarmadan ağırlıklar koymanın bir anlamı yok.”

“İzcilik. Sen izci de olmamışsındır. Öbek başı yardımcısı Sune Ormanadamı! Yakışır ama değil mi? Yok yok. Hiç doğal gelmiyor. İtiraf edeyim. Bana izcilik yaptın mı diye sordun değil mi? Evet. Baykuşlarda oymak başı. İzcilik oyunlarında hep en üst derece. Arendal’da birinci. Biliyor musun poker oynamayı izcilikte öğrendim ben. Bak sana ne diyeceğim. Bu tekne benim olacak, Tormod’un, yani sahibinin boynunu kırma pahasına da olsa. Herif yetmiş yaşında. İnanmazsın değil mi?”

Sonra başlıyor tekne onarımı, çeşitli tekne sahipleri, motor açma, motor değiştirme ve bokpüsürük üzerine konferans vermeye. Derken büyük bir ustalıkla tekne konusunu genelde dünyadaki, özelde de Avrupa’daki karanlık gelişmelere bağlıyor, bu arada dışarıda kar gücünü arttırmış, rüzgârsız havada kar taneleri gökyüzünden lapa lapa dökülüyorlar.

Bir sigara sarıp, düğüm ustalık brövesi talimini bırakmış olan Bjarte’nin yanına iniyorum, küpeştede korkuluklara dayanmış tütün çiğnerken buluyorum onu. Suyun yüzeyi kapkara, zift gibi parlak. Byde hız kesiyor. Gecenin karanlığında süzülüyoruz adeta. Varmayı planladığımız

yere hemen hemen gelmiş olduğumuzu anlıyorum. Saat on buçuğu geçiyor.

“Byde senin düğüm ustalık brövesi talimi yaptığını söylüyor.” Sigaramı kendim yakıyorum.

Bjarte gülümsüyor.

“Fermuarla uğraştığımı görememiş olması korkuttu beni doğrusu! Nerede olduğumuzu biliyor mu dersin?”

“Bence zaman ve mekân ile ilgili oryantasyonunda bir kusur yok. Psikiyatride böyle diyorlar değil mi?”

“Öyle olmasını umalım. Yoksa onu bu noktada denize bırakırız. Kahretsin.”

“Aklıma Thorbjørn Aavik’in, karides çeken bir trole takılması ve de Grimstad ya da Risør’e götürülmesi senaryosu geliyor; çekilen ağdan çıkan cesedin gözlerinden kalan boşluktan leziz karidesler dökülüyor.”

Ben de Byde’nin ne yaptığını ve denizde hangi noktada olduğunu biliyor olmasını umuyorum.

“Hadi aramızda sulh olsun” diyorum.

“Dediklerimi düşün” diyor Bjarte. “Ben çok insana söylemem bunları. Bir balıkçı kayıkhanesinde kalırız bütün kış boyunca. Yapacağımız iş bize tahsis edecek orayı.”

Bırakalım bakalım rüzgâr nereden esecek” diyorum. “Sen Stavanger’de mi ineceksin gemiden?”

“Evet. Çok parası olan bir adamla buluşacağım.”

“Bıkmaz mısın sen bu çok parası olan adamlardan?”

“Beni bekleyen büyük bir iş olabilir bu. Bizi.”

“Ben büyük işler peşinde değilim ki.”

“Yanılıyor olabilirsin.”

Byde daha da yavaşlıyor. Motoru stop ettiriyor. Sessizlik. Yalnızca teknenin gövdesine çarpan dalgaların sesi ve de denize dökülen iri iri kar tanelerinin suya değdiklerinde çıkardıkları hışırtı...

Byde kaptan köşkündeki aydınlık pencereden sağ eli ni kulağına götürmek suretiyle bize işaret veriyor. Bjarte ile soluğumuzu tutup bekliyoruz. Bir dakika. İki dakika geçiyor. Hiçbir şey olmuyor.

Byde yan pencereyi açıp sesleniyor:

“Tamam gevşeyin biraz. Dakikası dakikasına tutturmamız ya. Gemi gelecek. Bundan emin olabilirsiniz. Şimdi konuştum. Biz radarına girmişiz.”

Diğerleri de güverteye çıkıyorlar. Vale uykulu. Aşağının sıcaklığından olmalı diye düşünüyorum. Ayrıca son geceler pek de uyumamış olduğu geliyor aklıma. Gecele ri uyuyup uyandığımda onu ortalıkta dolaşırken buluyordum. Güverteye çıkınca Bjarte ile aramıza girip, duruyor.

Lars “Ne oluyor?” diye soruyor.

“Sus, bekliyoruz” diyor Bjarte.

Öyle yapıyoruz. bekliyoruz. Çok garip bir durum, Altı canlı, bir ölü. Bu tipinin ortasında kapkaranlık denizin üzerinde hareketsiz bekliyoruz. Altımızda morinalar ve mezigitler. Aslında hiçbirimizin burada olmaması gerekiyor. Hepimiz karada yaşamalı, yasal işlerle meşgul olmalı mesela çorap veya kazak örmeli, balık yemekleri hazırlamalı, odun kesmeli, televizyon seyretmeli, macera olarak da komşuyu becermeliydik. Devlette kaydı bile bulunmayan bir cesetle denizin ortasında bulunmamalıydık. Acaba hakkında kayıp ilanı verilmiş miydi? Bjarte ile bu konuyu tartışmıştık. Buna ihtimal vermemiştik. Araştırmaya da gerek görmedik.

Sessizce bekliyor, etrafı dinliyoruz. Adeta bir görkemli bir katedralde gibiyiz, kutsal bir tören, bir resmiyet havası var bu bekleyişte, işte asıl cenaze merasimi bu diyorum kendi kendime, daha sonra Narhval’ın güvertesinde yapacak olduğumuz değil, burada şu anda olup biten bir anma töreni.

Ben bunları düşünürken gemi motorunun horultusu, dibe vuran silindirlerin derinden gelen sesi duyuluyor, hem de endişe verecek kadar yakınımızdan; durduğumuz yerde biraz telaşlanır gibi oluyoruz, Byde'nin kaptan köşkünde hızla hareket ettiğini görüyorum, Lars'ın "Hay cehennem..." diye bağırmasıyla başımı çevirdiğimde onun gördüğü manzarayı görüyorum; geminin kapkara gövdesi lapa lapa yağan karlı gecenin içinden çıkıp yanı başımızda belirmiş, öylesine yakınımızda ki teknenin en ucunda duran Wanda adeta dokunabilecek gemiye.

Bjarte, Byde'ye sövüyor:

"Seni manyak şeytan seni!"

Şu an kendi dünyasında olan Byde bunu işitmiyor, hızla tornistan yaparak Narhval ile arayı açmaya çalışıyor, aynı zamanda gemi de giderek büyüyor, bize yaklaşıyor, bizi yutacak adeta... Bu manevralar on beş dakika sonra bizim tekne ile geminin yan yana sakın bir şekilde vaziyet almamızla son buluyor.

"Sen geri zekâlı mısın yahu?"

"Koppen" diye anılan Randi Kopperud, küpeşte korkuluklarından aşağıya, bize doğru sesleniyor.

"İttir et, sonuç iyi oldu ya ona bak" diyor Bjarte, Wanda ile birlikte turuncu renkli usturmaçaları atarken... "Kavganızı başka bir güne bırakın!"

"Selam Sune!" diyor Koppen ve kadın altın dişlerini göstererek gülüyor bana. Arkasında Karl Munndal'ın dev karaltısını seçiyorum, sedye olduğunu tahmin ettiğim bir şeyi çekiştiriyor.

Sonra sedyeyi tekneye doğru sarkıtıyorlar, Bjarte ile cesedi sedyeye bağlamaya başlıyoruz. Bjarte cesedin yüzüne bir havlu örtmüş ama açıkta kalan birkaç parmak aralıktan beyaz boynunu görüyorum. Havluyu düzeltirken buz gibi derisine değiyor parmaklarım.

"Biraz daha ileri çek, Byde! Yok ya, o tarafa demedim! Ulan az kalsın..."

Ben ve Bjarte sedyeyi sıkı sıkı tutuyoruz. Ayaklarımızı geminin yan tarafına dayıyoruz, sağlam çakılmış iki direk gibiyiz.

Sonunda istenilen gerçekleşiyor, tamam gevşetin komutu alıyoruz ve Koppen ile Karl, Thorbjørn Blöfçü Aavik'in dünyevi kalıntılarını gemiye çekiyor. Az sonra Wanda hepimizin önünden halat merdivenle gemiye tırmanıyor. Ardından Bjarte ve Lars gidiyor. Vale nerelerde? Arkamdaymış. Bir gariplik var üzerinde.

“Hadi bakalım! Önce sen, ben arkandan geliyorum!”

“İstemiyorum.”

“İstemiyor musun? Ne saçmalıyorsun sen?”

“Canım istemiyor!”

“Byde'ye miçoluk etmek mi istiyor canın?”

Byde kaptan köşkünden bağıyor:

“Hadi kımıl! Allah'ın cezası...”

“Korkuyor musun?”

Vale ağzıma bakıyor, sanki ağzımdan bir yarasa fırlamış gibi...

“Bırak onu Sune! Ben bakarım onun çaresine. Söz. Hadi çık gemiye!”

“Hadi dediğimi yap!” Üç metre yukarıdan, geminin küpeşte korkuluklarından aşağıya sarkmış olan Bjarte bu. “Çabuk ol diyorum sana, kaybedecek vaktimiz yok!”

“Gel hadi, sırtıma bin!”

Vale dinlemiyor sözümü.

“Byde ile şehre dönmek mi istiyorsun? Tımarhaneye kapatılmak mı istiyorsun?”

“Tamam Sune anlaşıldı, merdiveni çekiyoruz, başka şekilde çaresine bakarız. Hadi sana iyi şanslar!” Bjarte feci telaşlı.

“Yaaa bi sakın olun... Ne kadar da velvelecileriflersiniz” diyor Koppen. “Kızı merdivenle arana sıkıştır, çocuk kadar ufacık zaten!”

Vale'yi güvertede kendime çekiyorum. Merdivene yanaşıp onun arkasına geçiyorum.

“Hadi bakalım. Düşmezsin. Ben arkadayım, seni tutuyorum.”

Kaskatı kesilmiş. Merdivene ilk adımını ben attırıyorum, tam ben adımımı atacakken Byde geri yapıyor ve biz kapkara bir denizin üzerinde Narhval gemisinin gövdesinden sarkan halat ipin ucunda sallanır buluyoruz kendimizi.

“Hadi be! Kıpırda, küçük manyak!”

Kıpırdamıyor. Benimle geminin bordası arasında kazık gibi duruyor ve gözlerini yumuyor. Deniz yüzeyinden iki metre yukarıda havada sallanıyoruz.

Pembe kulağına fısıldıyorum:

“Bak! Burada böyle duramayız. Hadi bir adım at. Düşmezsin, ben tutuyorum seni. Bir adım.”

Bir adım atıyor.

“Çok iyi, hadi bir adım daha.”

Gemidekiler müdahale edebilecekleri noktaya geldiğimizde Vale'yi kollarımdan çekip güverteye alıyorlar. İri bir balık gibi...

Herkes gemi mutfağına iniyor; Vale'ye Wanda ve Lars'la birlikte gitmesini söylüyor, gitmediği takdirde geminin kaptanının ona kötü kızacağını bildiriyorum, bana inanıp inanmadığını anlayamadan öbürleri onu götürüyorlar. Ben dik merdivenlerle üst güverteye çıkıyorum, Kaptan Karbo radara bakıyor, çarkçıbaşı Freddy Kvam karı seyrediyor karanlıkta.

Son görüşmemizden bu yana biraz daha kilo vermiş Kaptan Karbo. Eski kralımız Håkon'un fotoğraflarına benzetiyorum onu. Sırım gibi. Bir deri, kemik. Ben 1990'lı yılların ortalarında kendisiyle tanıştığımda Rune Eilertsen yüz kırk kiloluk bir adamdı. Birileri onu düşük karbonhidrat rejiminin yararlarına inandırmış olmalı ki, Rune

dokuz aylık bir zaman içinde kendini Kaptan Karbo'ya dönüştürdü.

“Gemiye hoş geldin Sune! Pek yakışıklı bir ayak basış olmadı seninki... Hele buradan bakıldığında...”

Freddy müstehzi gülümsüyor ve işine bakıyor. Hızlanıyoruz.

“Cesedi sıkıca bağladınız mı?”

“Evet. Merak etme. Filikanın oraya bıraktık. Bir yere gidemez.”

“Ters konuştun şimdi. Ben onu çok severdim. Bera-berce ta Svalbard Adaları'na dek yolculuk yapmıştık. Biliyor muydun?”

“Evet bu geziyi defalarca anlatmıştı bana.”

“Çocuk gibiydi. Buzun üzerinde buz ayılarının peşinden koştururdu. Çok tehlikeliydi bu ve de yasaktı elbette. Ama o gezide pek güzel fotoğraflar çekmişti. Evet güzel fotoğraflar. Bunun dışında sen iyi misin?”

“Beklenilenden farklı bir durumdayım.”

“Evet öyle duydum. Kadının elinden bıçağı aldın mı bari?”

Freddy'nin dişleri karanlıkta parlıyor.

“Kimsenin endişe etmesine gerekecek bir durum yok bu açıdan...”

“Gemiye gelen herkese bunu söylerim ben. Burada tek endişe etmesi gereken şahıs muhbir vatandaşdır.”

“Bu mesajı kaç kişiye verdin şimdiye dek?”

Biraz duraklıyor. Bir Camel yakıyor.

“Gerekenden fazla kişiye. Kendiliğinden böyle oldu. Senin de dediğin gibi bazen işler beklenilenden farklı geliyor. Gemide Arendal'dan iki yolcu var. İki yolcu da Flekkefjord'dan binecek. Skute ile aranda hâlâ problem var mı?”

“Stein Kristian'la mı? Hayır. Onun Torbjørn ile ilişkisi olduğunu bilmiyordum.”

“Şimdi biliyorsun işte.”

“Stein Skute ile aramda bir mesele yok. Ancak onunla birlikte şu yaptığımızdan daha ileri bir illegal iş yapmak istemem.”

“Dürüst olarak söyleyeyim, ben de.”

“Stavanger’e yarın ne zaman varıyoruz?”

“Ehh, güneye doğru yol alırken rüzgâr ve yağış bekleniyor, pek etkisi olacağını sanmıyorum ama... Sabah dokuz civarı diyelim.”

“Hızımız saatte on üç deniz mili” diyor Freddy. “Hesap senin dediğin gibi kaptan. Yaklaşık 130 deniz mili yol.”

“Saat on sıraları” diyor Karbo ve piposunu yakıyor. “Güneyde açık denize doğru küçük bir çıkma yapacağız.”

“Ben biraz daha kuzeye gelebilir miyim sizlerle diye soracaktım.”

Piposunu dişliyor, kasketini ters çeviriyor.

“Bakalım Sune! Duruma bakarız. Aslında müzisyenleri ve de Bjarte’yi Stavanger’de karaya çıkarmayı planlıyordum.”

“Bu gece daha da zorlayamam Çinliyi, imkânsız bu.”

“Bakarız dostum. Her şeyin bir çaresi bulunur.”

“Ne çeşit müzisyenler bunlar.”

“Lars’ın tanıdığı tipler. Orkestrayı taşıyan otobüs Grimstad’da arıza yapmış. Yarın akşam Stavanger’de konserleri varmış. Lars’a bir hizmet borçluyum. Böyle işte.”

“Bütün orkestra mı? Deli misin sen?”

Gülüyor. “Yok canım alet edevat, enstrümanlar falan. İki tane müzisyen var yalnızca gemide.”

Burada bulunuyor olmaktan memnun değilim. Kaptan ve mürettebata tahammül edilir ama kalabalık yolcu listesi beni ürkütüyor. Kaptan bunları nasıl kabul etti aklım ermiyor ama bu soruyu soramayacağımı da biliyorum, ne de olsa beni de alarak istisnai bir uygulama yaptı. Ben de beklenmeyen misafirim, bunu gayet iyi biliyorum. Bu

kaos ortamında kim kime nasıl bir iyilik ve yardım borçlu belli değil. Kesinlikle çok fazla insan var bu gemide. Beş kişi mürettebat, ilaveten Bjarte, Wanda, Vale ve ben, bir kişi daha, iki de müzisyen on iki eder, diye sayıyorum. Flekkfjord'dan üç kişi mi dört kişi mi binecekti... On beş, on altı. Bu iş patlar. Bu bizim şov yollara döküldü bile, diye geçiriyorum aklımdan.

“Ne yaptığımı biliyorum” diyor Rune. “Ben nasılsa çıkacağım karaya. Ayrıca... Onu kimseler bulamazlar. Denize bıraktığımız noktayı bilecek olan yalnızca ben ve Freddy olacak.”

Tam o sırada merdiven boşluğuna giden kapı açılıyor ve Hustler elinde bir kahve termosuyla görünüyor. Esneyerek, “Bacaklarımın uyuşukluğunu açmak istedim” diyor.

Elbette. Yukarıdaki hesaba Hustler'ı dahil etmeyen yanılmış olur. Peki ama niye kimse onun da gemide olduğunu söylemedi?

Kahve servisi yapıyor, ben kupanın üzerini elimle kapatıyorum. İçim dışım yapış yapış bu kara sıvıyla dolu zaten.

“Elleri ne güzel iyileşmiş” diyor kendi yetiştirdiği Hint kenevirinden mamul maddeyi çıkarırken. “Merhemler çok faydalı oldu...”

Rune ve Freddy haritaya eğilmişler anlaşılmasa denizcilik terimleri kullanarak konuşuyorlar.

“Evet” diyorum.” Ben de merhemmin etki gücüne şaşıtm kaldım. Ama tek bir merhemdi. Birkaç tane değildi.”

“Birkaç merhemden oluşan karışım” diyor.

Motor uğultusunu delerek geçen keskin bir ses geliyor kulağımıza. Bum çi, bum bum çi... Pistonların ritmine uyuyor. Mavi zikzaklar çizerek geminin metal aksamından geçip deniz yüzeyinden ufka doğru uzaklaşan şimşegi görür gibi oluyorum. Bir anlığına kaptan Karbo ile çark-

çıbaşı Kvam oldukları yerde donakalıyor, derken sarmasını ateşleyip içmeye başlayan Hustler'in sözleriyle normal vaziyetlerine dönüyorlar: "Aşağıdakiler şalteri kaldırdılar mı ne?"

Aşağı indiğimizde, bütün müzik enstrümanlarının kasaları ve kutuları içinde olduğunu görüyoruz. Bir kişi var, gözleri şaşkınlıktan açılmış genç bir adam, kısmen monte edilmiş bateriye geçmiş, yiyeceklerle donatılmış masadan yükselen seslere ek olarak pirinç yüzeyde voşş, vaş, voşş, vaşş tınları çıkartıyor. Karidesler, dilimlenmiş söğüş jambon, francala, kaba ekmek, çeşitli salatalar ve tütsülenmiş ringa balığından oluşan mükellef bir sofraya bu. Thor Grisekokken Gundersen gemi mutfağından çıkmış, dolgun altdudağından sarkan sigarasıyla kapı içinde duruyor. Geriye doğru taranmış saçları yağlı yağlı parlıyor, işte karşımda denize açılmış Roy Orbinson, bir güneş gözlüğü ve sesi eksik... Thor konuşmuyor. Onun hiç konuştuğunu duymadım ben. Şimdi de durmuş cenaze ekibinin masanın üzerindeki silip süpürmelerini, yemekleri çiğneyip, yuttuktan sonra ağızlarını silmelerini, kahkahalar atarak konuşmalarını, sigara içip, Tuborg kutularını kafalarına dikmelerini, beyaz ve kırmızı şarap kartonlarının dibini bulmalarını seyrediyor. Vale Çinli bir taş bebek gibi kalıyor bu hengamenin ortasında. Sanki bir rafın üzerine yerleştirilmişçesine Bjarte ile orkestranın iki numaralı elemanı olduğunu tahmin ettiğim kovboy şapkası giymiş saçları garip kesimli yirmi yaşlarındaki kızın arasında kaskatı oturuyor. Bjarte gayet aynalı, işin içinde toz olduğunu tahmin ediyor ve Vale ile onun arasına geçiyor, sıkışarak oturuyorum. Vale beklemediğim bir şekilde elini ellerimin arasına bırakıyor ve hiç çekmiyor. Masanın karşı tarafında Lars başını Wanda'nın omuzuna dayamış, oturuyor. Bir taraftan tütsülenmiş ringa balığı

ve haşlanmış yumurta yerken, diğer taraftan da yarı akustik on iki telli gitarın akordunu yapıyor.

Vale'nin elini bırakıyor tabağıma ekmek, jambon, soğan dilimleri, yumurta ve peynir alıyorum ve de beni görmemiş gibi yapan Ray Orbinson'a başımı eğerek teşekkür ediyorum.

"Burada sevdiğin, yiyebileceğin bir şey yok mu Vale?"

"Deli gibi midem bulanıyor!"

"Ciddi misin?"

"Gerzek misin? Ağzımdan çıkana kulak ver!"

Ekmek dilimini bütünüyle ağzıma tıktırıyorum.

"Gel buraya!"

Dışarıda kuvvetli rüzgâr başlamış. Geminin gövdesi dalgaları yararak ilerliyor, iskele tarafından suya yatıyor önce, doğruluyor sonra sancaktan yatıyor, pruvası bir iniyor bir çıkıyor adeta oyuncu bir balina gibi hoplaya zıplaya yol alıyor. Aşağıya can kurtaran filikasının oraya, Thorbjørn'ün yattığı yere iniyoruz ve küpeştenin korkuluklarına dayanıyoruz; kar bastırıyor. Sıkı sıkı tutunuyoruz.

"Şimdi kusabilirsin artık" diyorum.

Şaşkınlık içinde ağzıma bakıyor.

"Hadi buyur, kus bakalım, serbest!"

Başını hayır anlamına sallıyor ve denize bir tükürük atıyor.

"Git defol!"

Randi Koppen ıslık çalarak bize doğru geliyor, üzerinde Esso benzin istasyonlarının o eski üniformalarından var, bildiğim kadarıyla Byde'den armağan bu, kim bilir hangi amaçla verilmiş... Ama Randi, Byde'yi istemiyor. Başka herifleri istiyor ama Byde'yi istemiyor.

"Çok mu kötü bu?"

"Öyle diyor!"

"Burada böyle duramaz, yahu üzerinde doğru dürüst bir giysi yok bunun. Konuşursam anlar mı?"

“Dene.”

Deniyor. Kısa bir süre sonra yürümeye başlıyorlar. Koppen peşlerinden gitmemi işaret ediyor.

Mürettebatın kamaralarının olduğu koridorda yürürken gölgelerimiz tavanda dans ediyor gibi görünüyorlar.

“Bir tane fazla kamara var” diyor Koppen. “Mürettebattan bir kişi eksik.”

Odanın kilidini açıyor. Daracık bir alan. Bir yatak. Küçük bir masa. Kenef. Duş.

“Hadi bakalım yavrum, yat şöyle! Ben şimdi bir kova getiririm.”

Vale çıplak döşek üzerinde uyuya kalıyor ben ayakta onu seyrederken. İçerisi ekşi kokuyor. İyi diyorum, kendi kendime, işler yürüyor bir şekilde.

Kısa bir süre sonra elinde kovayla Koppen geliyor. Elindeki battaniyeyi hastanın üzerine örtüyor.

“Bu iki saate kalmaz iyileşir” diyor. “Güven bana. Ben bu tipleri tanırım. Ayrıca Hustler buna selam niteliğinde ufak bir şey gönderdi. Endişelenme. Zararsız ama etkili bir şey. Ben de uyumak istiyorum. Geliyor musun?”

“Yemekler kalır mı masada?”

“Hadi gel!”

Randi'nin açık havada çalışanlara özgü güçlü bir vücut yapısı var, ona sarılıyorum, o da bana sarılıyor, daracık duşta sıcak suyun altında güreşiyoruz biraz, onu havaya kaldırıp üzerime geçiriyorum, gövdesini duvara yaslayıp içine girip girip çıkıyorum, geminin derinliklerinde makina dairesinde silindirler ritmik olarak hareket ediyorlar, gözlerimin önünde canlandırıyorum, yağlı yüzeyler yarı karanlıkta parlıyor, buhar, kadının sıcak dili ağzımın içinde, yumuşacık kalçaları avuçlarımda, kulağımı ısırırken bir çığlık atıyor.

Kurulanmadan öylece devriliyoruz daracık yatağa ve anında uykuya dalıyoruz.

“Nöbetten mi kaçtın sen?”

“Ha ha sen öyle zannet. Bu gemide kaptanın onayı olmadan hiçbir şey yapılamaz.”

Koppen ile yattığımız yerde gece lambasını yaktık, sigara içiyoruz.

“Yani benim burada oluşumun izni alındı?”

“Çok garipsin. Fark eder mi ki?”

“Etmez.”

“Saat kaç?”

“Biri geçiyor. Epey dalmışım.”

“Bu içerideki kızı taşıyamazsın her yere Sune!”

“Sen de başlama bari!”

“Özür dilerim. Birileriyle aynı takımda olduğumu bilmiyordum. Neyse unut o zaman dediğimi... Ayrıca pek de tatlı bir şey bu. Temelli ender bir yaratık. Sevişiyor musun onunla?”

“Hayır.”

“O evdeki hadiseleri başlatan o değildi.”

“Pek çok kişi de onun başlattığına inanmıyor sanırım” diyorum.

“Dört, beş yıl ceza alır sanırım, tabi akli dengesi yerinde bulunursa. Sen ne düşünüyorsun?”

“Hiçbir şey düşünmüyorum. Bütün uğraşım onun ağzına birkaç lokma sokabilmek oldu şimdiye dek. Aslında sonbaharı yalnız geçirmek istiyordum. Etrafımda kimse olsun istemiyordum. Amma da komik değil mi?”

“Ya şimdi?”

“Rune’den kuzeye götürmesini istedim, aslında niyetinin beni Stavanger’den önce karaya çıkarmak olduğunu söyledi. Onun ne düşündüğünü biliyor musun?”

“Egersunde’de giden bir tekneye bindirmeyi düşünüyor. Sizi. Açıkta bir yerde olacak. Byde’nin ödünç aldığı bir tekne. Lars da gelecek. Stein Kristian ve de Birna.”

“Vay canına diyorum. Bir televizyon akşam haberleri ekibi eksik! Birna ha? Tekneye daha önceden kim binmiş olacak?”

“Sadece mürettebat. İki adam, karides tutmaya çıkmış olacaklar. Yani günlük meslekleri bu.”

“Bu plan tutmaz. Bir de Rune’nin karaya yerleşeceği lafları var.”

“Adam kanser. Diyet yaptığı filan yok. Kanser. Kapitanlık izni geçersiz olurmuş filan, aldırdığı yok. Senin de endişelenmene gerek yok. En azından bu konuda.”

“Ya sen? Sizlere ne olacak?”

“Bir yol bulunur. Hatırlıyor musun, sana Haugesund’ün dışında tek katlı bir evden söz etmiştim? Eh işte. Aldım

onu. Zaten oraya daha sık gidebilmeyi istiyordum. Yaşım otuz beşi geçmedi henüz. Çok seçici olmadıkça iş bulabiliyorum.”

“Çok seçici de değilsin zaten.”

“Evet senin gibileri buluyorum mesela...”

“Karbo’nun kulağına benim için iyi bir şeyler fısılda... Bu gece dışarı çıkıp Vale ile uğraşacak halim yok.”

“Sus! Dinle bak!”

Motordan gelen sesler değişiyor.

“Boşta yol alıyoruz. Birna ile Kristian geliyor, demektir bu.”

Biz güverteye vardığımızda onları gemiye çıkmış buluyoruz. Şimdi karanlıkta gözden kaybolmak üzere olan bir tekne ile gelmişler buraya. Kar yağışı durmuş. Yıldızlar parlıyor.

Stein Kristian Skute, son gördüğümünden bu yana şişmanlamış. İçki göbeğini görüyorum. Saçları da tamamen ağarmış. Bana rastgele bir selam verdikten sonra Bjarte ve Karsten ile birlikte merdivenleri tırmanıyor. Pardesü giymiş. Eh ne diyeyim...

“Merhaba Sune” diyor Birna. “Son kez ziyaretime geldiğin için teşekkür ederim sana.”

Koppen kıcıma bir çimdik atıyor ve Freddy’yi bulmak üzere güvertede yoluna devam ediyor.

“Asıl teşekkür etmesi gereken benim. Senin burada olacağını tahmin etmemiştim.”

“Gelmek zorundayd... Zorunda değil de... Onu son yolculuğuna uğurlamayı arzu ettim.”

“Cenaze filikanın orada...”

“Offf, nasıl... Aaaa onu iplerle filikaya mı bağladınız? İçeride tutamaz mıydınız?”

“Bu dünyadan ayrılalı epey bir zaman oluyor. O yüzden dışarısı daha uygun” diyorum.

“Tamam, tamam. Yok, onu görmek istemiyorum. Eskiden bildiğim gibi hatırlayayım onu. En iyisi bu. Gel bakalım dostum, bana elini ver. Kapalı bir yere götür. Bir yerlerde bir fincan kahve bulunur mu acaba?”

Yenilip, içiliyor, sarma sigaralar elden ele dolaşüyor. Lars ile Bjarte uyarıcı almışlar, Koppen sayesinde azıcık uyuduğum için memnunum, canım pek amfetamin çekmiyor. Bu daracık mekândaki bütün bu bela herifler canımı sıkıyor. Baterist de toz çekmiş gibi, tuhaf kurbağa bakışlarıyla oturmuş, arada sırada bateriye dokunuyor. Stein içkileri boşalttıkça daha uyanık daha akli selim sahibi görünmeye başlamış, Freddy ile kafa kafaya vermişler bir şeye bakıyorlar ve dolaşıp gelen sarmayı pas geçiriyorlar, kovboy şapkalı genç kız elektriğe bağlı olmayan bas gitarı çıkarmış, telleri tıngırdatıyor kendinden geçmiş gibi, Koppen’in kızı kestiğini görüyorum, neredeyse kalıp üzerine gidecek, bu kez sakın ol dostum deme sırası bende, unut bu işi, kızın bırak peşini diye işaret ediyorum. Gerçekte kızın cenaze merasiminden önce sızmasını arzu ediyorum; kız ve de diğer çalgıcının gemideki en zayıf en güvenilmez adamlar olduğundan eminim, şayet bateriste tozu veren Bjarte idiyse o da tahmin ettiğimden daha gerzek bir herif.

Derken kaptan geliyor. Stein Skute ayağa kalkıyor ardından biz de ayağa kalkıyoruz ve de neden yaptığımızı anlamıyorum ama hepimiz kaptanı selamlıyoruz, hoş geldin deyip masada yer açıyoruz; Grisekokken bir ıstakoz gibi geri geri mutfığa doğru gidiyor ve deniz yüzeyinin altında bir kaya deliğine dalmışçasına gözden kayboluyor; bu görüntüyü o kadar gerçekmiş gibi canlandırıyorum ki gözlerimde, sihirli mantarın üzerimdeki etkisi hiç geçmeyecek, beni tekrar krize sokacak diye endişeleniyorum. Büyük bir bardak kırmızı şarap deviriyorum. Bir bardak daha. Yararı oluyor sanırım. Kaptan buzlu su içiyor ve

Birna ile sohbet ediyor, Birna ise onu bu kadar zayıflamış görmekten duyduğu şaşkınlığı gizlemeye çalışıyor. Şimdi ben de gerçeği bildiğimden, kaptanın durumunun basit bir zayıflama rejimi sonucu değil, ölümün ta kendisi olduğunu görüyorum, işin garibi bizim de bir ölümümüz var bu gemide. Şarap nedeniyle kafamda saçma sapan düşünceler oluşmakta olduğunu hissediyor, bir bardak daha içiyorum. Koppen gelip yanıma oturuyor. Onu tekrar arzuladığımı, üzerindeki iş tulumunu çıkarmak, onu çırlıçiplak bulmak ve tekrar içine girmek istediğimi hissediyorum. İçine girip öylece durmak ve gemiden gelen titreşimlerin gövdelerimize ulaşarak bizim boşalmamızı sağlamasını arzuluyorum. Karanlıkta yatarken onu sımsıkı vücuduma bastırmak, cenaze merasimini boş vermek ve dışarıda eylemsiz bir kış gecesinin varlığını bilerek saatlerce karanlıkta böylece yatmak istiyorum. Sessiz bir gece. Ertesi gün bilinmeyen bir yerde uyanmak. Başka bir dünyada. Işığın yer kürenin çekirdeğinden çıkıp yayıldığı, kırk vatlık ampullerle içten aydınlatılan kayaların gün batımında ıslıl ıslıl parladığı, ufuk çizgisinin gökyüzüyle denizi ayırmadığı, denizle göğün yirmi yedi derecelik sis, gözyaşı, vanilya kokusu, yeni doğmuş bebek kafaları oluşturacak şekilde birbiri içinde eridikleri bir dünya...

“Kaptan seni Ålesund’e kadar götürmeyi kabul etti” diyor Koppen.

Bakışlarımla kaptanın omuzuna dokunuyorum, o bunu hissedip bana dönünce de teşekkür ederim düşüncesini geçiriyorum kafamın içinden. Sonra gidip Vale’ye bakmak üzere ayağa kalkıyorum.

Deniz kabarmış. Tipi yeniden bastırmış.

Vale cin gibi uyanık, ranzanın kenarında oturuyor. Parmaklarını, tırnaklarını inceliyor. Ellerini evirip çeviriyor. Sürekli bunu yapmasına alıştım artık.

Yanına oturuyor ve bir sigara sarıyorum.

“Nasıl gidiyor? Bir şeyler yemeği denesen diyorum.”

Hiç ilgilenmiyor.

Ayağa kalkıyorum. “Gel!”

Yerde kocaman bir kalın yün örgü kazak var, alıp ona uzatıyorum.

“Bunu giy üzerine, sonra çıkıp temiz hava alalım.”

Güvertede Bjarte ile Karl Munndal, Thorbjørn Aavik'i hazırlamışlar. Beyaz kefen torbasında sıkıca paketlenmiş halde. Bjarte, Thorbjørn'ün son günlerine kadar içinde yattığı battaniyeden bozma uyku tulumunu denize gönderiyor.

“Elimden geldiğince iyi paketledim onu” diyor Karl, “Daha fazla demir ağırlık koyamazdım, kefen dikişleri patlardı. Şimdi iyi.”

Vale güvertedeki bu beyaz garip torbaya gözlerini dikmiş bakıyor.

“Daha ne kadar yolumuz var?” diye soruyorum.

“Bunu en iyi kaptan köşkündeki iki kişi bilir. Birkaç saat daha diye tahmin ediyorum. Çıkın siz yukarı.”

Benim aralarında olmadığım son yarım saat içinde ortam epey hararetlenmiş. Adamlar kafayı buldu tamam ama, burada daha başka bir şeyler de var, diye düşünüyorum, bu kendini koyvermiş coşku halinin içinde bir gerginlik, maskelerin gerisinde gizlenen bir şeyler var, Wanda ve Stein Skute'nin ellerinde çöp torbalarıyla dolaşıp ortalığa çeki düzen vermeye çalışmalarına karşın etraf yemek artıkları ve boş bira kutularından geçilmiyor; sanki onların bu çabaları bir işe yaramıyor ve hatta ortalığı daha da karıştırıyor gibi, çöpler ve artıklar masada giderek dağ gibi yükseliyor, deniz yerinde sabit olmayan her şeyi üç adım ileri üç adım geri bir adım sağa savuruyor gibi, bu hareketlilik içinde yalnızca Grisekokken dudaklarında müstehzi bir ifadeyle gemi mutfağının ka-

pısının önünde mih gibi çakılı duruyor. Vale'yi aşağı indirip Bjarte ile aramıza alıyorum, kâğıt tabağa et, jambon ve omlet dolduruyorum, iştahla yiyor şimdi, kendime şarap ona içecek su buluyorum; çalkalanıyor, çalkalanıyoruz. Lars on iki telli gitarı akort etmiş, müzikteki maharetini ortaya dökmek üzere, kendisini daha önce birkaç kez dinlemiş olduğum için onun olduğu yerde elime enstrüman almam ben, ama Bjarte böyle parlak kafayla yapar mı yapar, karşılıklı bir atışma başlıyor gibi, Bjarte altı telliyle cevap yetiştiriyor, ama ben bu gece olacakları kestirebiliyorum, birkaç saat önce bir fender elektrogitarı akort etmişlerdi beraberce, alet şu köşedeki tahta kutunun içinde adeta doldurulmuş bir tüfek gibi bekliyor şimdi, kurbağa bakışlı baterist bagetlerini konuşturuyor ve Bjarte ile Lars'ın gittikçe hızlanan temposuna ayak uyduruyor derken kovboy şapkalı genç kız birdenbire ayrılmışçasına elektro gitarı fişe takıyor, işte o zaman herkes onun sarhoş olmadığını başka bir kimyevi maddeyle uçmuş olduğunu anlıyor, kızın uçuşta genç yaşından beklenmeyecek kadar ustaca manevra yapmayı öğrendiği besbelli. Bjarte ve Lars elektriğe bağlanmalarının üzerinden daha bir dakika geçmeden neredeyse doğaötesi bir şekilde "The Guns of Brixton"ın gümbürdeyen acayip bir versiyonunda birbirleriyle buluşuyorlar. Baterideki kurbağa bakışlı yırtıyor ortamı, o şimdi, adeta birileri tarafından kovalanan kolları çelikten yapılmış bir prens. Genç kız üzerinde elbise, ayağında alçak sivri topuklu ayakkabılar, başında kovboy şapkası, dizleri hafifçe kırık, giderek hareketlenen kollarıyla gitarda bir mitralyöz gibi, The Clash ve Joy Division tarafından keşfedilmiş bir dünyaya dalıyorlar hep birlikte, ancak ritimde emprovize olarak yaptıkları her yeni düzenlemede bu dünyayı kendi dünyalarına benzeyecek bir biçime ve geminin makina dairesinden alttan alttan gelen motor gürültüsüne uyacak

ritme dönüştürüyorlar. Cehennemi bir akustik bu, aslında çoktan kendimden geçmiş olmalıydım, benim bu kadar yüksek sese, bu yoğunluğa, bu kadar insanın daracık bir alanda sıkışıp kalmasına tahammül etmem mümkün olamazdı ama belli ki şarap bir serinkanlılık veriyor bana. Bir müzik makinasına dönüşen Narhval, gecenin karanlığında güm güm güm yol alıyor, bu ortamda adeta fiziksel bir basınç hissediliyor, sanki birisi göz yuvarlarımı itip fırlamak istiyormuş gibi, diğerlerinin de benim durumumda olduğunu görüyorum, bu ritimler arbedesinde hipnotize olmuşlar sanki. Bu arada Birna, Wanda ve Stein Skute dansa kalkıyorlarsa da hemen vazgeçiyorlar, çünkü şu an dalgalar adamakıllı sallıyorlar gemiyi, Karbo ile Freddy'nin gemiyi açık denize, Thorbjørn Aavik'in doğaya karışacağı noktaya getirmiş olduklarını anlıyorum. Acayip kuvvetli, ısrarcı, gümbür gümbür, haşın bir müzik, vokalde kimse yok yalnızca elektro ritimler, suspus olmuş oturuyoruz, bu seremonide bir trans hali var, ansızın Vale bir sansar gibi atılıyor, kapağı açık kasalardan birinde bir klarnet keşfetmiş, kasanın önüne çöküyor. Klarneti yavaşça çıkarıyor ve yüzünü ses duvarına çeviriyor, buna tepki olarak Bjarte kaşlarını indirip kaldırıp garip mimikler yaparken, başçı kafasını sallayıp sırtlıyor ve Vale ayağa kalkıyor, derin bir konsantrasyon içinde, sanki bir şey beklermiş gibi, doğru dalgayı beklermiş gibi de denebilir, bir adım şuraya, bir adım buraya ve bir giriş yapıyor, öyle bir giriş ki, üflediği ilk notada yüzde yüz yakalıyor, gam porte üzerinde iniyor çıkıyor ve hep doğru yakalıyor, Lars gülerek başını sallıyor ve işte bizim küçük Çinli oracıkta gözlerini yummuş klarneti üfledikçe hafif hafif zıplıyor, inanılır gibi değil, gözümle gördüğüme inanamıyorum zira bugüne dek ortaya koymuş olduğu kimliğinden öylesine farklı bir şey ki bu, gösterdiği güç adeta ürkünç yani korkutuyor beni; onun bu gösterisine tanık olmakla,

Vale'nin bir adamın karnını kasığından göğsüne dek yarmış olduğunu da görür gibi oluyorum. Pes eden yok, kimse enstrümanından vazgeçecekmiş gibi görünmüyor, Bjarte ile Lars'ı tanıyorum böylesine elektriğe kapıldıktan sonra ve de bu denli uçmuş bir haldeyken asla pes etmeyecekler, ta ki başçı veya baterist başını eğip vazgeçene dek... Şimdi bir de şu küçük karıncanın nasıl çatlayacağını görmek istemeleri var, tempoyu yükseltiyorlar, çıkıyor da çıkıyorlar ama nafile kimse yorulmuşa benzemiyor, başçı devam ediyor Vale hoplaya hoplaya üflüyor.

Ta ki elektro edevat ve kabloların bulunduğu köşede şimşekler çakıp, elektrik kesilene ve Vale'nin son notası sessizlikte boğulana dek.

Nefes. Zifiri karanlık. Birkaç sigara ateşi...

"Bunu nerede öğrendin Vale?" diye soran Bjarte'nin sesi işitiliyor.

Sessizlik. Yanıma oturmuş olduğunu fark ediyorum. Elini hissediyorum.

"Vale?"

"Okul bandosunda."

"Okul bandosunda mı?"

"Erkek çocukların takımında."

İşte o an kaptan içeri giriyor, koridordan gelen ışık huzmeleriyle aydınlanmış olarak.

"Baylar, bayanlar, o noktaya gelmiş bulunuyoruz. Lütfen, Freddy ışıkları onarana dek yerlerinizden kalkmayın."

Dümenci Freddy kaptan köşkünde, Narhval'ı esen güçlü rüzgâra karşı dengede tutmaya çalışıyor. Bizler güvertede küpeşte korkulukları boyunca dizilmiş, susuyor ve sigara içiyoruz, tek kelime bile edilmiyor, yalnızca sigaraların dumanı boşluğa üfleniyor; gemiyi döven dalgalara, altımızdaki motorların uğultusuna kapılıp gidiyoruz, rüzgârın iri dalgalardan kopardığı tuzlu su zerreciklerinin yüzümüze çarpmasına itirazımız yok. Karides avcılarının teknesi otuz kırk metre ilerimizde yerini almış, oradaki kaptan köşkünde de bir kişi var, diğeri güvertede bir eliyle vinçi yakalamış diğeri eliyle de projektöre yaklaşıyor, projektör yanıyor. Bir beyaz ışık sütunu altımız-

daki koyu yeşil denizi deliyor ve iki tekne arasındaki boşlukta gerçeküstü bir aydınlık oluşturuyor, birbirimizin yüzlerindeki gölgeleri görüyoruz, yüzümüzün yandan görünümünü kâğıttan kesilmiş siyah-beyaz profillere benziyor. Kar yağıyor da yağıyor, deniz acayip sert dalgalı ve çirkince güzel, kapkara ve parıltılı, hiç konuşmadan duruyoruz, küpeşte korkuluklarına dayanmışız Lars, Wanda, Vale ve ben; başıyla baterist birlikte kocaman bir yağmurluğun altına girmişler soğuktan titreyerek ve uyuşturucudan uçmuş vaziyette, gözbebekleri iri iri; Stein pardösüsünün yakasını kaldırmış; Birna, Karbo ve Bjarte'nin tarafında mürettebatın geride kalan kısmı, güçlü kuvvetli adamlar, paslı demirler ve metal parçalara bağlanmış olan cesedi havaya kaldırıyorlar. Evet böyle işte, demir ve çelik kollar bacaklara bağlanmış; kollar ve bacaklar, demir ve çelik, gövdeye halatlar ve zincirlerle bağlanmış, kilitlenmiş, yelken bezinden kefen içine hapsedilmiş. Hep bir ağızdan iç çekerek ayakları önde olmak üzere parapetlerden aşağı gönderdikleri ceset, meyilli bir inişle spot ışığının aydınlattığı yerde kara bir dalganın içine giriyor ve bizler Thorbjørn Aarvik'in koyu yeşil duvarı delerek derinliklere saplanmasına ve kaybolmasına tanık oluyoruz.

Anlaşmış olduğu gibi, tek bir kelime, tek bir şarkı söylenmiyor, el kol hareketleri yapılmıyor... Kaptan Karbo foto yasağı da getirmiş olduğundan, başcının elinden cep telefonunu kapıyor, Thorbjørn'ün arkasından denize fırlatıyor; yasağı unutan bu kez bu kız olduğundan tepki ona, çünkü bizler her zaman birilerinin bir şeyi unutacağı konusunda hemfikiriz, bu nedenle de meseleyi uzatmıyoruz. Kaptan otoritesinin bir ifadesi olarak Karl'ın kulağına bir şeyler fısıldıyor ve kaptan köşküne yöneliyor. Freddy hızı artmış gemiyi kuzey batı rotasına çevirmiş vaziyette. Sesini yükselterek dalgalı denize doğru var

kuvvetiyle bağırarak ve hava muhalefetinden dolayı hiçbir yolcunun diğer tekneye nakledilemeyeceğini haykırmak Karl'a düşüyor. Cevap olarak farklı güney Norveç şivelerinin karışımı bir kakafoni yükseliyor. Diğer teknedeki karides avcıları durumu kendi kendilerine anlamışlar zaten, öfke içinde dümen suyuna geçiyorlar.

Gemide öyle bir ortam hâkim ki kimse elektro gitarları yeniden fişe takmayı doğal bulmuyor. Saat gecenin iki buçuğu. Herkes yorgun ve uyuşturucuyla uçmuş vaziyette, birkaç kişi de hasta. Birna, köşede yayılı uyku tulumuna girip yatmış. Lars, gitarın tellerini tıngırdatarak Pat Metheny'nin "One Quiet Night" şarkısına benzer bir şeyler çalıyor. Şarkı bu geceye hiç uymuyor. Birkaç saat önceki yüksek basınç biraz hafiflemiş gibiyse de yerini dinginliğe değil de başka bir şeye bırakmış. Mürettebattan sadece Grisekokken ortalıkta, gemi mutfağında bir şeylerle meşgul. Cam bardak, çatal bıçak sesleri... Bir radyonun hafiften gelen sesi. Vale, masanın üzerinde pasyans açıyor. Birisi masanın üzerini kirli bir bezle üstünkörü silmiş olmalı, kırmızı şarap ve yağ izleri kalmış geride. Tık tık tık, iskambil kâğıtlarının sesleri... Vale'nin hızlı hızlı hareket eden parmakları...

Bjarte, içeri giriyor başındaki yağmurdan koruyucu denizci şapkasını yere fırlatıyor, yağmurluğunu üzerinden sıyırdıktan sonra onu da aynı yere gönderiyor.

"Cenaze merasiminde miyiz, hâlâ?"

Fâlme'nin gölgesi yaklaşmakta... Bir şeyler sinirime dokunmaya başlıyor. Beygir. Güç. Sakin ol bakalım. Çok yorgunsun. Neden gidip yatmıyorsun. Yatacağın bir ke-revet var Vale'nin de var. Bu gece burada bulunanların çoğunun yok, ama senin yatacak bir yerin var. Daha fazla içme artık. Biraz daha iç. Birkaç bardak daha...

Bjarte mutfaktan sesleniyor:

"Başka kahve isteyen?"

“Ben” diyor Birna yattığı yerden doğrulup bir sigara yakarken.

“Sune, Stein, ya siz?”

Stein Skute, şarap karton kutusunu bana doğru itiyor, kalkıp şarap dolduruyorum bardağıma ve “İstemem” diyorum.

Vale yüzüme bakıyor. “Ben biraz içerim.”

Mutfağa gidiyor ve Vale’ye bir kupa kahve koyuyorum. Aşçı yere çökmüş fırını temizliyor.

Bjarte bir tepside kalmış olan soğuk et dilimlerini yiyor, kahvesini höpürdetiyor.

“Bir şey mi var?”

“Muhtemelen.”

“Aynı fikirdeyim. Muhtemelen. Ufak bir mesele için epey telaşe yapıldı. Cesedi kayaların orda yakabilirdik ya da buna benzer bir şey yapabilirdik. Hatta devlete de iade edebilirdik. Az önce yaptığımızın muhteşem bir yanı yoktu. Benim hayal ettiğim gibi olmadı. Ayrıca insanları gemiden indirememesi Karbo’yu epey kızdırdı. Bir şeyler planlıyor, ama ne planlıyor bana sorma.”

“Beni ve Vale’yi Ålesund’e kadar götürmeye söz verdi” diyorum. “Onun aklını kurcalayan biz olamayız.”

“Bu üzerinde düşünülecek bir şey değil. Karbo paket nakletmiyor. Et de taşıyor. Küçük ve özel bir sorun olmalı.”

Stein Skute, şarap karton kutusunu kendine çekiyor ve bardağını dolduruyor.

“Eveeeeet Sune.” Gömlek cebinden bir kartvizit çıkarıyor ve bana atıyor. “Bak bu benim telefon numaram. Ara sıra yardıma ihtiyacımız oluyor. Hem resmi yevmiye hem de kara para çalışır. Bizim için fark etmez.”

Şüphe beliriyor. Fâlme burada şu an. Stein Skute’nin sesi eko yapıyor.

“Ne gibi yardım?”

Işıklarda bir tuhaflık var. Kirli gibi...

“Bizim şirketin elli tane kiralık tatil kulübese var. Kiracılar da çoğunlukla vahşi hayvan gibi davranıyorlar içeride. Düşün. Bunlardan birinde oturur, tamir işleriyle uğraşırsın. Vereceğimiz ücrette de cimrilik etmeyiz. Her şey yoluna girer. Düzeltiriz her şeyi. İstediyin gibi gider gelir, kendi temponda çalışırsın.”

Ormanda birisi bağırıyor. Çok uzakta.

“Ayrıca insanlarla ilişki içinde olmak istediğin takdirde de neler yapılabileceğini düşündüm, sana anlatabilirim. Bizim devam eden pek çok işimiz var Sune.”

Bjarte mutfaktan çıkıp yanımıza geliyor. Bir bakıyor bana. Vale'nin elindeki iskambil kâğıtlarından çıkan sesler sertleşmeye başlıyor.

“Bana benziyorsun Sune. Benim eski halime.”

Bardağını boşaltıyor. Yeniden dolduruyor. Şarap karton kutusunu bana doğru itiyor.

“Benim Belçika'da direksiyon salladığım zamanlardaki halime. Kronometrenin icat edilmesinden önceki zamanlardı, yol boyunca karşımıza çıkan otostopçuları veya benzeri tipleri düzmeye vakit ayırabildiğimiz günlerdi. Nakledilen malların yerine zamanında ulaşmasını taahhüt ederdin, ama biraz esneklik payı vardı. Özgürlük vardı. Ve de sonraları müzik branşına geçtikten sonra. Tam bir sirk hayatı. Ben de aileme boş vermiştim. Ve yine senin gibi insanlar sırtıma binmeye çalışınca anında parlıyordum. Ben... Biraz zor bir herif olduydum... Genelde tehlikeli değildim ama hep sınırdaydı öfkem... Yok biraz sınırı geçtiği de olurdu. Şimdi sakinim. Ama bu biraz zaman gerektirdi. Bu arada keşke şu an kendi gözlerini aynada görebilsen. Vaşak mı desem, kutup porsuğu mu? Dağlardan bir hayvan işte...”

“Sakin ol” diyor Bjarte.

Kırmızı şarap içiyorum. İyiyim. Güçlüyüm. Yaşlanmadım henüz. Hayat içimde çiçek açıyor. Hayatımı da iyi yaşıyorum. Bunlar geçiyor aklımdan. İyi şeyler yapmak sadece Stein Skute'ye özgü değil.

“İnsanlarla beraber çalışmaya başlayınca öfkeme gem vurmaya öğrendim. Müzikçilerle geçirdiğim zamandan sonraydı bu. Ruh halimi kontrol altına almalıydım. Zor bir süreç oldu ama değdi buna. Başka bir insan oldum. daha iyi biri değil, başka bir insan.”

Hiç kıpırtısız duruyorum patikada. Etraf kapkaranlık. Birinin yaklaşmakta olduğunu duyuyorum. Nefes. Adımlar. Yakına... Daha da yakınımaya geliyor. İçimden bir şey titreyip geçiyor ve gece ormanına karışıyor. Bu gündüzün düşü. Olabilecek bir şeyin düşü. Ayrıca içimde oluşanı engellememiş olmanın verdiği ferahlık.

Stein Skute sırtıyor. Cildinin genişlemiş gözeneklerini görebiliyorum.

Kül tablası dolu. Elimde ağırlığını hissediyorum, kolumu masanın üzerine uzatacak hareketi yapmasam bile... Yumruğumu kucağımda emniyet altında tutuyorum. Bir bebek gibi sallıyorum onu.

“Arkandan konuşuyorlar senin, Sune. Alışlagelmişin dışında tercihler yapınca böyle olur. Bu kadar fazla ilgi isteyen biri ile uzun süre baş başa kalması akıllıca bir şey mi, diye soruyorlar. Narsist bir adamın, kendisini kontrol altında tutamayan bir adamın yapacağı şey mi bu, diyorlar. Hiç kimse bu kadınla dolaşırken kendi can güvenliği var mı, diye sormuyor. Garip değil mi? Hayat çok tuhaf. Hiçbir şey tarifnamede yazılı olana uymuyor. Seni küpeşteye yaslanmış gördüğümde bu sarı Çinl...”

Tam kulağının altında bir yere çakıyorum kül tablasını, ağırlığını henüz elime almadan, yumruk olmuş avucumu açıp uzanıp, kavramadan hissettiğim bu güzel kül tablasını... İzmaritler, yanık kibritler, küller adeta havada

bir bomba gibi patlıyor, acı dolu bir çığlık ve kan; sonra onu, çığlık atanı karşı taraftan kavırıyor, masanın üzerinden kaydırıp çekip kendi tarafıma alıyorum, kafası benim yakınıma geldiği anda da sağ dizimi yüzüne geçiriyorum, ağzından burnundan kanlar fışkırıyor, Vale'nin iskambil kâğıtları havada uçuşuyor, şimdi her şey yavaş çekim, Stein Skute'nin ve diğerlerinin haykırıışları suyun içinden duyuluyor, onu masanın üzerinden sürükleyip köşedeki amplifikatöre doğru fırlatıyorum, kıvılcımlar çıkıyor, tekme atmak için kafasını ararken davullardan bir tane-sini deliyor bacağı, o kadar bıkkın, o kadar yorgun ve bitkinim ki, dokunmayın bana, bana dokunmayın, kol-larımdan yakalıyorlar, Bjarte fısıldıyor, dur, dur, dur artık, işler sarpa sarıyor, bunun olmasından korkuyordum zaten, dur, Sune, dur, ama ben durmuyorum, aynı yoldan bir daha gidiyorum, ormandan, bataklıklardan ve denizden geçen patikadayım, kaybedilmiş sessizlik, bütün bu kaos, Stein Skute'nin omurgasını tekmeliyorum, beni yerde sürükleyerek götürüyorlar, ellerinden kurtuluyor, adamın tepesine biniyorum yeniden, bütün vücudunu tekmeli-yorum, derken kendimi bir mengeneye hapsedilmiş bu-luyorum, bu Grisekokken.

Kaptan geliyor. Onu görmüyorum. Kapıda durduğunu işitiyorum, sonra bir sessizlik çöküyor. Stein Kristian Skute'nin iniltileri kesiliyor.

Kaptan Karbo dudaklarını kulağıma yaklaştırıyor:

“Bak bakalım nasıl çaresine bakacağız bu durumun, dinle Sune!”

Zaman zaman uykuyla uyanıklık arasında geçirdiğim anlarda, rüyalara ait görüntüler belirip de bilincimi tırtıklamaya başlayınca bir deniz kokusu gelir burnuma, tıpkı aramızdan birini derinliklere saldıığımız o geceki gibi, tuzlu suyun kokusu, mazot ve kan kokusu ve de adını koyamadığım başka bir şey... Küpeştede buluyorum kendimi, halat merdivenden inerken, çabuk, çabuk git buradan, sürgüne gönderilen, istenmeyen, belki de özgür, burnumda fasılasız deniz tuzu, mazot ve Stein Kristian Skute'nin kanının kokusu; yoksa o adama dair endişe mi adı konmayan şey? Peşimden geldiğinden emin olmak için arkama döner ve kadını çalkalanan güverteye alma-

ya hazırlanırken, halat merdiveni çekiveriyorlar elimden ve Vale tıpkı hayatıma girdiği o garip gecede yaptığı gibi kollarını bana doğru uzatmışken ve Bjarte kollarıyla kavrayarak onu zapt ederken Narhval yavaş yavaş karanlıkta kayboluyor.

Güney Norveç'e ılık bir hava hâkim oluyor, karlar erimekte, bu tepelerde dolaşmaya devam ettiğim sürece ayaklarım ıslanmadan uzun süre yol alabilirim, sabahtan akşama dek. Kimseyle konuşmuyorum, kendi yolumda yürüyorum, günlerce hiç kimseyle karşılaşmadan yol aldığım oluyor, karşıma insan cinsinden biri çıkarsa hemen yolumu değiştiriyorum, elime Ajungilak Tyin Winter tipi bir uyku tulumu geçmiş olması en büyük şans. Mecbur kalmadıkça başkalarına ait kulübelere, evlere girmek istemiyorum artık, kışları geçireceğim sabit bir mekân fikrinden de vazgeçtim artık, duruma göre hareket ediyor, plan yapmıyorum. İyi bir hayat bu. Ormanda geceleri plastik tentenin altında yatarken geçirdiğim günü bacaklarımda hissediyor ve yarın beni bekleyen günü düşünüyorum, huzur içindeyim, hiçbir şeyi özlemiyorum, kendimi hayatın akıntısına bırakacağım ve sonra kendi canımı kendim alacağım, işte yattığım yerde böyle güzel düşünceler geçiyor kafamdan. Ormanda yatmak. Şimdi yaptığım gibi. Ve sonsuza kadar uyumak...

Sune, bir göçebedir; ancak bildiğimiz göçebelere çok farklı bir göçebe. Çadırı yok, birlikte hareket ettiği aşireti yok, sırt çantası yok, planı programı yok, gece gündüz dağlarda, ormanlarda dur durak bilmeksizin yapayalnız yürüyor. Başını bir çatı altına sokması gerektiği zamanlarda mevsim gereği kullanılmayan dağ evleri ya da yazlık kulübelerinden birini, en uzakta ve ulaşılması en zor olanını seçiyor. İlk tercih olarak gizlenmiş anahtarı arıyor, anahtarı bulamazsa kilidi veya küçük bir camı kırarak içeri giriyor ve bir süreliğine burası Sune' nin mekânı oluyor.

Sune çalışıyor ama bir hırsız değil... Kulübelerde bulunduğu konservelerden, peksimetlerden yiyor, sobada ateş yakıp ısınıyor, giysiler temin ediyor ihtiyacına göre... Ancak odun kesip bırakmak ya da kulübenin boyası dökülmüş duvarını boyamak, kirdiği camı tamir etmek gibi bazı ilkeleri var.

Sune, yalnızlığını korumak için yollara düşmüş ne var ki süreç içinde tıpkı kendisi gibi toplumun kıyısında yaşamayı seçmiş eski hippiler, motosikletliler, aykırı sanatçılar, kaybetmiş idealistlerden oluşan bir grubun ilişkiler ağına takılıyor. Ve bir gece ormanın karanlığından yaralı bir kadın çıkıyor Sune' nin karşısına. Kadından kurtulma çabaları sonuçsuz kalınca iki aykırı, iki yalnız, Sune ve gölgesi olarak devam ediyor bu yürüyüş...

AYRINTI • YERALTI EDEBİYATI

ISBN: 978-605-314-123-5

9 786053 141235

